

Сюзън Хейстингс

ГЛАДИАТОР

СЮЗЪН ХЕЙСТИНГС ГЛАДИАТОР

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Зигрун, робинята от дивите германски гори, не може да свикне с разпуснатите нрави на развратния Рим. Животът ѝ е ад, докато не среща очите на един безмилостен гладиатор.

Клавдий, великият боец. Мечът е неговата съдба. Кръвожадната публика иска от него все нови и нови победи. Но той си знае, че е обречен на смъртта. Дали любовта ще успее да го спаси?

1

Утринна мъгла се издигаше от кръглата долина, огряна от първите слънчеви лъчи. Обкръжено от светлосивите върхове на Алпите, които приличаха на прострени над него ръце, селото още спеше. То се състоеше от двадесетина продълговати колиби, разпръснати из малката долина. Само по кукуригането на петлите, лаенето на кучетата и издигания се от покривите дим можеше да се разбере, че тук живееха хора. Всички къщи бяха обърнати на изток. Вратите бяха от южната страна и през тях в сумрачните стаички проникваше светлина. Две редици яки дървени греди преграждаха просторните помещения. Пред една от къщите се бяха струпали дребни волове и крави и мучаха неспокойно.

От западната част на дома се чуваше многогласно хъркане. По продължение на изплетените от пръчки стени бяха наредени пейки и кушетки, в центъра беше огнището. Между камъните догаряха последните въглени.

Едно високо момиче излезе изпод навеса и се протегна. После награби наръч съчки, натрупани до вратата, и ги отнесе до огнището. Разбута жаравата с желязна маша, нареди внимателно съчките и вършините, и изчака да се запалят добре. Едва след това сложи отгоре дебели цепеници.

През това време от постелята се надигна и втора жена. Тя беше доста по-стара и русата ѝ коса бе прошарена със сиви кичури. Двете взеха големите керамични съдове и излязоха от къщата. Пътят им водеше покрай оградите от върбови пръчки надолу по склона, където през долината се виеше тесен проток. Жените седнаха на тревистия бряг и започнаха утринния си тоалет, който трая учудващо дълго. Свалиха дрехите си и се измиха с ледената ручейна вода, докато светлата им кожа пламна. След това отново се облякоха. И двете носеха ленени долни ризи без ръкави, които стигаха до глезените им, прости блузи с дълги ръкави и богато набрани поли, придържани от кожени колани. Единственото им украшение бяха големите кръгли

токи на коланите. След това сресаха косите си и ги сплетоха. Младата имаше извънредно дълга, ослепително руса коса, която възрастната сплете на две дебели плитки. Тясна лента на челото, направена от боядисана кожа, допълваше прическата.

Едва след като завършиха тоалета си, двете напълниха керамичните съдове с вода. Натовариха се и поеха към къщи. Воловете и кравите вече се бяха разпръснали по просторната морава, която обкръжаваше къщата. Зад животните се показва едро русо момче, което размахваше тънка пръчка. То прогони навън и последните волове, прозя се широко и потърка очи. Беше чисто голо.

— Сега не можеш да се събудиш, а, пияницо? — скара му се възрастната жена и го напръска със студена вода.

Момчето се засмя и се отърси като куче. Хвърли пръчката, втурна се надолу по склона и скочи с вик в ледените води на потока.

— Отивам да събудя мъжете — каза младата жена и изчезна в къщата. Старата седна зад една крава и започна да дои.

Момичето с русите плитки остави ведрото с вода на камъните пред печката и отново разпали огъня. Разгорелите се пламъци озариха другите хора в помещението и ленивите им движения. Един едър мъж се обърна, изтърколи се от пейката си и се приземи на твърдия под. Изруга ядно и се измъкна изпод кожената си завивка.

— Добро утро, татко! Денят е прекрасен и мисля, че е крайно време да засеете северната нива. Земята мирише хубаво и ако принесем жертва на земната богиня Нертус^[1], тя ще ни дари с богата жътва.

— Зигрун, ти си гледай домакинството и бирата — ох, биричката беше добра! Черепът ми бучи, като че ме е цапнала мечка!

Зигрун избухна в смях и помогна на баща си да се освободи от кожата.

— Знаеш, че днес Хелфгурд ще изпрати сватовник. Трябва да се подготвим за посещението му. Киселото тесто вече е втасало и ще опечем хляб. Но снощи изпихте толкова много бира, че се боя да не се свърши.

— Ами, ами! На сватовника ще предложим медовина, не кисела бира! Какво ще си помисли родът на Хелфгурд, ако ги почерпя с кисела бира? Все пак аз съм свободният мъж Зигмунд Наякс, не съм

кой да е. Ти трябва да опечеш хляба и да заколиш агне. И не забравяй да внесеш стомните с медовина!

— Едва когато дойдат гостите, татко — възрази спокойно Зигрун. — Иначе медовината ще свърши.

— Не ми противоречи, момиче! — изрева Зигмунд, но се усмихна. Той се гордееше с красивата си и самоуверена дъщеря. Тя приличаше много на жена му Херта, когато тя беше млада и той я ухажваше. Някога, когато живееха на брега на северното море. Погледът му се помрачи.

Зигмунд излезе навън и се огледа. Пред него се простираше красива и плодородна долина. Тя беше тясна и от всички страни беше заобиколена с гъста тъмна гора, над която стърчаха голи сиви скали. Заедно с четиримата си ратаи Зигмунд се бореше упорито с тази земя и през последните дни бе успял да я подготви за засяване. Но все още не знаеше дали тя щеше да изхрани рода му. Кимбрите^[2] бяха вървели дълго на юг, без да намерят земята, която можеше да ги снабди с достатъчно жито. Зимата в планината беше дълга и студена, земята се стопляше късно, лятото не траеше дълго.

Херта донесе купа с мляко. Стопли я на огъня и я разбърка с мед. Така мъжете щяха да имат сила за дневната работа. Зигмунд и днес щеше да излезе на оран с ратаите. Той се срамуваше от себе си. Свободният мъж не вършеше ратайска работа. Ала след като миналата зима трима от работниците умряха от глад и болести, той се принуди да тръгне след ралото. Беше доволен, че Хелфгурд поиска ръката на Зигрун. Дъщеря му щеше да живее добре в другия род. Там имаше достатъчно силни мъже, които се грижеха за полската работа.

Всички насядаха около огъня, изпиха горещото мляко в купите си и задъвкаха ръжения хляб. След това Зигмунд събра ратаите, впрегнаха недоволно мучащите волове и те потеглиха към северния склон, за да го изорат. Студеният утринен въздух вледени голите им гърди. Но докато пореха каменистата нива, и четиримата плувнаха в пот и се сгорещиха.

Едрото русо момче, което най-последно благоволеше да облече ленения си панталон, приседна с въздишка на една кушетка. Обукожените си цървули и грижливо завърза вървите им. После взе железната брадва от ъгъла на тъмното помещение.

— Отивам в гората да насека дърва, за да имаме буен огън, когато дойде сватовникът. Впрочем знам кого ще изпрати Хелфгурд. Червенокосият и едноок Айзенхард.

— Откъде знаеш, любопитни братко? — попита Зигрун. — Но даже да е едноокият Айзенхард, който не вижда добре, той със сигурност ще усети разликата между ечемичена бира и медовина. Може да дойде лично Один^[3], защото и Один е едноок, откакто погледнал в кладенеца на познанието и загубил едното си око. Хората разправят, че понякога на рамото на Айзенхард кацал черен гарван. А сивият му кон прилича на Слейпнир, коня на Один. Не току-тъй крал Бойорикс произхожда от неговия род. Сигурна съм, че Айзенхард е особен човек и точно затова Хелфгурд го изпраща като сватовник.

— Пфу! — отзова се презрително Наякс. — Какво си въобразяваш? Айзенхард загуби окото си при едно сбиване, той започна караницата и едва не го убиха. А гарваните летят подире му, защото мирише на мърша.

Зигрун се обърна гневно и замери брат си с една цепеница.

— Ако веднага не млъкнеш, гарваните ще изкълват нахалния ти език. А сега изчезвай! Върви да насечеш дърва, безделнико! Не искам годеникът ми да помисли, че произхождам от мързеливо семейство.

Братът метна на рамо тежката брадва и излезе навън. Зигрун въздъхна. Не можеше да му се сърди. Припомни си четиримата братя, които беше загубила в битки с боите по време на дългия път на юг, и лицето ѝ още повече помрачня.

Херта не можеше да преодолее загубата. Всички знаеха, че стопанството има нужда от силни мъже. Но какво стопанство беше това? Възрастната жена огледа набързо построената продълговата кимбрийска къща, която бяха издигнали миналата есен, за да се опазят от идващата зима, когато бяха принудени да спрат пътуването си заради снежните бури. Грижата за насъщния беше издълбала дълбоки бръчки по лицето ѝ. Какво бе останало от някога гордия род, след като напуснаха родните места край морето? Тя се обърна и изпрати тъжен поглед към голямата дървена кола, с която пътуваха. Инстинктът ѝ подсказваше, че няма да останат дълго тук. Жертвите, които принасяха на Нертус, не бяха от особена полза. Въпреки това трябваше да опитат. Кръв от заклано агне, мляко от най-добрата крава, хляб от бяло брашно и ядки — тези богати дарове трябваше да умилюват Нертус. Хората

обикаляха по три пъти нивите срещу слънцето и поднасяха жертвите си. Нертус трябваше да ги приеме! Херта отново съсредоточи вниманието си върху тестото, което бе оставила да втаса от снощи. В движенията ѝ имаше гняв. Ала когато погледна ведрото лице на дъщеря си, устните ѝ се разтеглиха в усмивка. Тя изтри брашнените си ръце в полата и отведе Зигрун до постелята си. Изрови под сламеника красиво изработена кама с дръжка от еленов рог и Зигрун я погледна с разширени от изненада очи.

— Това ли ще подаря на Хелфгурд? — попита страхопочтително тя.

Херта кимна.

— Аз получих тази кама в дар и мисля, че е напълно достойна да освети началото на вашия брак. Разбира се, стига Хелфгурд да ти поднесе също така достоен подарък. Мъжките дарове са други. Двойка волове или кон с всичките такъми. Щит, меч и копие.

— Знам — усмихна се Зигрун. — Съмняваш ли се в даровете му?

— Не — отговори категорично Херта. — А сега побързай да си свършиш работата! Сватовникът ще дойде по залез-слънце. Дотогава трябва да сме напълно готови.

Към обед Зигмунд се върна от полето изпотен и мрачен. Намираще, че е под достойнството му да върви след воловете редом с ратаите и да оре каменистата нива. Колко ниско бяха паднали гордите и войнствени кимбри! Жалки земеделци, това бяха те сега. Роби на земята! Той напълни голяма чаша с ечемичена бира и я изпразни на един дъх. Избърса се с опакото на ръката, отиде на потока и се изми. Днешната му задача беше да посрещне достойно сватовника за Зигрун. За тази цел трябваше да бъде чист и отпочинал и да носи най-хубавите си дрехи.

Застанал до потока, Зигмунд наблюдаваше пораслата си дъщеря, която хранеше свинете в кочината зад къщата. Отново смръщи вежди. Не беше работа за дъщерята на свободен мъж да храни свине. Но последната слугиня умря през зимата, и тя като ратаите от глад и болест.

— Желая ти по-добър живот, Зигрун — промърмори Зигмунд и започна да се бръсне с бавни отмерени движения.

Едноокият Айзенхард пристигна на великолепно украсен мишосив кон и изгледа с известно презрение грозната продълговата къща. Нима тези хора заслужаваха да се свържат в брак с неговия род, от който произхождаше самият крал Бойорикс?

Зигмунд излезе насреща му и го поздрави с добре дошъл. Подобно на Айзенхард, Зигмунд носеше плътно прилепнала долна одежда с дълги ръкави, дълги панталони и яркоцветна тъкана наметка, хваната на дясното рамо с кована игла.

Пред къщата Айзенхард свали оръжията си. Зигмунд неволно се възхити на ценния кожен щит с магически руни. Дали наистина не беше самият Один? Зигмунд си заповяда да бъде изключително любезен.

Щом влязоха в стаята, Айзенхард се разположи на едно трикрако столче, а господарят на дома се настани на високия си дървен стол, приличен на трон. Масата беше отрупана с купи и чинии, препълнени с агнешко месо, ръжен хляб, овесена каша, сирене, сухи плодове и ядки. Стомните бяха пълни с плодово вино и медовина. Херта се бе оттеглила в ъгъла на одаята и чакаше заповедите на мъжа си, в случай че гостът пожелае да яде и пие още. Тя знаеше, че преговорите ще продължат до късна нощ. Синът ѝ и ратаите щяха да се присъединят към пиршеството, Айзенхард щеше да се напие до безсъзнание и да падне от коня си. Но засега животното беше настанено удобно в конюшната и дъвчеше ароматното сено.

Зигрун беше в стаичката за правене на бира и пълнеше стомни с ечемиченото пиво.

— Ей, Зигрун! Ей!

Кошарата беше заградена с висок плет от върбови пръчки и Зигрун разпозна индиговосинята карирана наметка на Хелфгурд.

— Ей, какво правиш тук? Айзенхард е вкъщи и преговаря с татко! — Тя остави стомната с бира и сложи ръце на хълбоците си.

— Шшт! Не говори така високо! Разбира се, аз знам, че Айзенхард е дошъл да преговаря. Баща ти е твърде упорит.

Зигрун избухна в смях.

— Знам, знам. Аз съм едва на деветнадесет години. Ако не искаш да чакаш още една година, трябва да донесеш скъп годежен подарък.

— Непременно ще донеса, можеш да разчиташ на мен! Копнеех за теб, Зигрун, трябваше да те видя! — Хелфгурд разтвори великолепната наметка, в която се беше увил целият. Зигрун видя мускулестото му тяло и се усмихна.

— Почакай — прошепна тя, — ще занеса стомните в къщата и ще се срещнем зад градинката. Внимавай да не те видят ратаите!

Младата жена вдигна тежките стомни и ги отнесе без усилие в къщата. Спря плахо до вратата и зачака баща ѝ да я повика.

— Не е ли чудесна девойка? — попита гордо той и я прегърна с обич. — Тя ще ви благослови с много деца, защото има широк таз и силни рамене.

Айзенхард кимна и примигна със здравето си око. Помещението беше сумрачно, но той и без светлина знаеше каква красавица е Зигрун. Съзнаваше, че посредничеството му е само формалност, но въпреки това много държеше на мисията си. Пък и бирата, която малката вареше, не беше за изхвърляне.

Зигрун се засмя, освободи се от прегръдката на баща си, излезе от къщата и хукна към градината, в която с майка си садяха грах, боб и цвекло.

Хелфгурд я чакаше, скрит зад една дива круша, и веднага я привлече в прегръдката си. Младото момиче се отдръпна и се засмя весело.

— Хелфгурд, не бива да нарушаваш свещения обичай! Не можеш ли да потърпиш?

Момъкът се засмя и широкото му лице със силни скули светна.

— Наистина не мога. Какъв е този обичай, щом не ми позволява да прегръщам бъдещата си съпруга? — Той я стисна отново в обятията си, устните му потърсиха устата ѝ, но тя извърна лице. Годеникът трябваше да се задоволи с лебедовата ѝ шия и я покри с нежни целувки. Прониза я сладостна топлина, сърцето ѝ заби по-силно.

— Знаеш, че трябва да се омъжа девствена — пошепна безсилно тя.

— Знам — отвърна той, без да прекъсва милувките си. — Искам само да те целувам, устните ти, шията, прекрасните гърди... — Той мушна ръце под скромната ѝ блуза и с мъка потисна надигналото се в гърлото му ръмжене. — Какво жестоко изпитание! Защо трябва да чакам?

Зигрун усети ръцете му върху гърдите си и спря да диша. Коленете ѝ омекнаха.

— О, любими, не бива да правим това. — Тя се вкопчи в силните му рамене.

— Кой смее да съди там, където властва любовта? Аз те обичам!

— Не се съмнявам. Но тъкмо затова трябва да уважаваме старите обичаи. — Пръстите ѝ се заровиха нежно в червенорусата коса, която падаше до раменете му. Залязващото слънце я позлатяваше.

— Покажи ми любовта си, Зигрун, поне мъничко! — помоли дрезгаво Хелфгурд.

Тя отговори на целувката му и усети топлината на устните му, горещи като жаравата на лятното слънце. Ръцете му обхванаха гъвкавото ѝ тяло и тя усети как всичките ѝ добри намерения се стопиха в пламъка на страстта. Тялото му се притискаше в нейното, възбудата го надви, сетивата му се замъглиха и той се отдаде цял на насладата, която му доставяше Зигрун.

— Не, любими, трябва да потърпиш. Много скоро ще стана твоя жена. Но първо трябва да ме уловиш!

Тя избухна в дързък смях, откъсна се от ръцете му и хукна из градината. Прекоси с големи скокове зелената морава.

— Как може жената да бъде толкова жестока! — изруга задъхано той и се втурна след нея. Зигрун продължи да тича, като внимаваше да не бърза много.

— Напрегни се, Хелфгурд, трябва да хванеш годеницата си. Тя е като сърна, която с лекота прескача падналите дървета. А глупавият ловец се чуди къде е изчезнала! — Зигрун отново се изсмя тържествуващо и изчезна между стъблата на дърветата в близката гора.

— Аз съм добър ловец — извика Хелфгурд и се втурна с широки крачки нагоре по склона.

— Съмнявам се — подразни го Зигрун. — За мен няма нищо по-свято от свободата.

— Знам, знам. Ти си най-гордото момиче, което познавам. Но знам също, че ме обичаш. Затова ще се оставиш да те хвана.

— Ти така си мислиш, диви ловецо! Хайде, напрегни се и догони желаната сърна!

Тя пое дълбоко дъх и си запроправя път навътре в гората, където възнамеряваше да се скрие.

Косите слънчеви лъчи проникваха през тъмните клони на дърветата и разпръскваха магическа жълто-зелена светлина. От земята се издигаха бели ивици мъгла. Зигрун клекна сред широко разлистената папрат. Миришеше на влажна пръст и смола. Тя извика като сова, за да примами Хелфгурд, и зачака.

Нещо прошумоля зад нея и Зигрун се обърна със смях. В следващия момент се вцепени. Видя силни крака, покрити с черни косми, стегнати в кожени сандали. Очите ѝ бавно се плъзнаха нагоре към късата кожена престилчица и блестящата желязна ризница. Под изкусно изкования шлем, украсен с пера, я гледаха студени черни очи. Римски войници!

— Один да ми е на помощ! — прошепна стресната девойката, в миг скочи и се втурна да бяга. Краката ѝ бяха дълги и силни, а и сега тичаше, за да спаси живота си. Бягаше на зигзаг между дърветата, правеше остри завой, устремена към светлината, където беше краят на гората, спасителната долина. Силните ратаи на баща ѝ щяха да разбият главите на проклетите римляни. Къде, за бога, беше Хелфгурд?

Един от войниците се ухили широко.

— Момата тича като сърна! — промърмори учудено другарят му. — На конете! Трябва да хванем дивата котка!

Римляните се метнаха на мощните си коне и препуснаха след бягащата Зигрун. Смахът им огласи гората. Сякаш бяха на лов за зайци.

— Обкръжете я! — извика водачът, когато Зигрун стигна края на гората и излезе на голия склон. Надавайки диви крясъци, войниците подгониха отчаяното момиче ту на една страна, ту на друга, за да го изтощят. Ала Зигрун имаше достатъчно сили. Вбесена, тя протегна ръка и с мощен жест свали единия войник от коня му. Мъжът се претърколи по тревата, седна и се огледа замаяно. Момичето се опита да скочи на гърба на коня, като се вкопчи в гъстата му грива. За малко да успее, но вторият войник я издебна и я удари по главата с тъпото на меч си. Тя извика глухо и се строполи на земята.

— Мъртва ли е? — попита водачът.

— Не, разбира се, че не! Би било жалко за такава красавица. Вижте косите ѝ, блестят като слънце. Знаете ли какво ще ни донесе на пазара за роби?

Падналият римски войник се метна отново на коня си и се загледа замислено в припадналата Зигрун. Полата ѝ беше разкъсана и разкриваше дълги бели крака.

— Висока, силна... а тези великолепни нозе! Защо да не се позабавяваме малко с нея? Аз съм пръв, вие ще ѝ държите краката и ръцете — предложи през смях той.

— Стига глупости! Центурионът каза да му донесем красиви девици. Само за тях дават висока цена. Ако я вземеш сега, няма да струва нищо.

— Е, добре, няма да я пипам. Ще я вземем с нас и центурионът ще реши какво да я прави. Качете я на коня, вече не се интересувам от нея.

Войникът равнодушно обърна коня си. Двата му другари хванаха Зигрун за ръцете и краката и я хвърлиха по корем на гърба на коня. Единият се метна зад нея. Докато спокойно напускаха долината, римлянинът разглеждаше люлеещото се пред него тяло. След малко вдигна нагоре вълнената рокля.

— Ей, вижте какъв стегнат задник, бял и кръгъл като луната. Наистина ли трябва да я откараме в лагера?

— Няма да си навличаме ядове с центуриона заради една варварка — отсече водачът. — Какво от това, че има коси като слънце и задник като луна? За това момиче ще получим толкова богато възнаграждение, че ще си позволим най-скъпите уличници.

Другарите му закимаха в знак на съгласие и пришпориха конете си.

Хелфгурд имаше чувството, че лежи в топла каша. Опита да се раздвижи, но болката, която го прониза, беше толкова силна, че го прикова на място. След малко предпазливо вдигна ръка и попипа рамото си. Усети нещо топло и лепкаво — кръв! Изведнъж спомените се върнаха. Видя Зигрун, която тичаше със смях между дърветата, чу как го викаше с гласа на сова. Последва я, подозирайки, че се е скрила в гъсталака. Там, където дърветата бяха разредени, растеше висока папрат. Красивата сърна със сигурност беше клекнала зад разперените листа. Ето! Пак вик на сова. Зигрун го викаше. Но защо зад него изпръхтя кон? Когато се обърна, видя замахането на широк къс меч.

Сякаш светкавицата на Циу^[4] се стовари върху рамото му. Падайки, момъкът се бе вкопчил в стъблото на най-близкото дърво. Вторият удар едва не го прати на оня свят.

Зигрун? Къде е Зигрун? Името ѝ кълтеше в мислите му. Хелфгурд направи мъчителен опит да се надигне. Огледа се и видя, че вече притъмняваше.

— Зигрун!

Гласът му прозвуча дрезгаво. Той се послуша, но само вятърът шумолеше във високите върхове на елите. Той събра сили и се изправи на крака. Грозната рана на рамото болеше и продължаваше да кърви.

— Зигрун!

Мълчанието на гората му подсказа, че е сам. Олюлявайки се, той тръгна надолу по склона, падна няколко пъти, но успя да се завлече до къщата.

В малката одая Зигмунд, Айзенхард, Наякс и ратаите празнуваха успешно изтъргувания брачен договор. Медовината и киселата бира се лееха без мяра, всички говореха един през друг и се смееха.

Херта беше първата, която забеляза обляния в кръв Хелфгурд. Нададе остър вик и пиячите замръзнаха по местата си. Айзенхард скочи и притисна ранения в мечешката си прегръдка.

— Какво стана? — попита смаяно той.

— Зигрун! — изхленчи безпомощно момъкът. — Зигрун!

— Къде е Зигрун?

— Отвялякоха я! Римляни! — изхъхри Хелфгурд и загуби съзнание.

Зигмунд скочи като опарен, Наякс го последва. Ратаите посегнаха към оръжията. Всички мъже като по команда се хвърлиха към вратата и изскочиха в мрака. Долината лежеше в мирно мълчание. Наякс размаха копието си.

— Отмъщение! — изрева Зигмунд. — Да отмъстим на римляните! — Изведнъж падна на земята и захленчи нещо неразбрано.

Първото, което Зигрун усети, беше необичайната миризма. Опитва се да отвори очи. Главата ѝ бучеше, а когато в очите ѝ надникна лъч светлина, болката беше непоносима. Бе светъл ден. Наоколо се носеше глъчка, чуваха се смехове и пръхтене на коне. Дрънчеше метал,

звънтяха оръжия. Уплашена, тя понечи да скочи, но политна назад и падна. Краката ѝ бяха стегнати с вериги, прикрепени към каменен зид. Тя примига срещу светлината и най-последно забеляза римските войници, които тичаха насам-натам. Повечето се упражняваха на плаца под ръководството на началника си. Други се занимаваха с конете, прибрани в заградено място. На поляната бяха издигнати кръгли палатки. Зигрун бавно осъзна, че е пленница в римски походен лагер.

Никой не се интересуваше от нея. Едва сега тя забеляза, че на стената бяха оковани и други пленници, мъже, млади жени, деца. Зигрун пое дълбоко дъх — и най-последно разбра откъде идваше странната миризма, която я бе събудила. В дъсчената барака наблизко беше кухнята. В огромен казан вреше месо. Стомахът ѝ се разбунтува и веднага ѝ стана зле. Тя беше пленница. Пленница на врага! От днес нататък нямаше да хапне нито залък. Щеше да се убие с глад. Веднага! Една свободна германка не можеше да понесе този позор. Свободата беше най-висшето благо. Ако ѝ я отнемеха, единственото спасение беше смъртта. Единственият път!

Зигрун се облегна на стената. Главата я болеше, но тя потисна болката. За нея не беше проблем да забрави физическата болка. Ала не можеше да понесе позора, който римляните ѝ бяха причинили. Те ѝ отнеха свободата!

След малко Зигрун се огледа. Как да сложи край на живота си? С какво? Краката ѝ бяха оковани в желязо, ръцете ѝ също. Веригата беше праметната даже около шията ѝ. Тя беше тежка и я притискаше към земята. Почти не можеше да се движи. Лежеше върху наръч слама, изсипана до стената. Никакво оръжие, никакъв нож, дори пръчка, която би могла да използва, за да сложи край на живота си.

Един римски войник се наведе към нея и ѝ подаде купичка супа. Изкусителният аромат я удари право в носа и стомахът ѝ отново се разбунтува. Тя погледна войника в лицето и той се усмихна. Този мъж се усмихваше, защото тя беше пленница! С мощно движение на окованите си ръце тя изби купичката от ръцете му. Горещата супа се изля на голите му крака и изразът на лицето му рязко се промени.

— Жалка мръсница! — изсъска той и я удари през лицето с опакото на ръката. Главата ѝ се удари в каменната стена и тя загуби съзнание. Когато отново отвори очи, войникът беше изчезнал.

Очевидно римляните се готвеха да я измъчват и унижават. Тя трябваше да им се изплъзне. Но как? Погледът ѝ падна върху разкъсаните дрехи и изведнъж лицето ѝ се озари от усмивка. Един ѝ бе посочил пътя.

Напрягайки до крайност силите си, тя накъса полата и долната си риза на тесни ивици и ги сплете така, че се получи здраво въже. После уви въжето около шията си, кръстоса двата края и ги задърпа с все сила.

— О, норни^[5] на съдбата, защо ми сторихте това? — запита се тихо тя и отново се изправи. — Защо се гневите на чедото си, богове, защо ми отказвате помощта си? Сигурно вашата воля е да заменя свободата срещу живота си. Така да бъде, о, мъдри жени, ще се отправя към Валхала.

С тези думи тя дръпна още по-силно двата края на въжето и ги затегна около шията си. Усети силен натиск в главата, дробовете ѝ сякаш се разкъсаха, а режещата болка в гърлото едва не ѝ отне съзнанието. Тя дръпна още по-силно и в този момент някой стисна ръцете ѝ.

Един римски офицер се бе нахвърлил върху нея и теглеше китките ѝ. Той извика нещо и войниците се втурнаха да му помогнат. Зигрун усети силни удари по лицето, които я върнаха в съзнание. Отвори очи и се огледа замаяно.

— Видяхте ли? Тази глупачка щеше да се самоубие! Трябва да внимаваме с тези варвари, те предпочитат смъртта пред робството. Знаете ли какво ще получим за тази гълъбица на пазара? Погледнете разкошната руса коса и дългите бели крака. — Центурионът се изправи с въздишка. — Искам един от вас постоянно да стои тук и да я пази. Да няма втори опит за самоубийство. Смъкни всичките дрехи от гърба ѝ, за да не ѝ хрумват повече безумни мисли.

Той се отправи отново към лагера и остави отчаяната Зигрун сама с охранителя ѝ. Войникът клекна наблизо, но така, че ръцете ѝ да не го досягат. Човек никога не знаеше какво ще измислят тези диваци.

Езерото беше обляно от лунната светлина, заобикалящите го планини се отразяваха в кристалночистата вода. Там, където брегът се вдаваше навътре в блестящата водна повърхност, се издигаше криво

дърво. Под него бяха наклевали безброй мъже, оставили край себе си копия, щитове и мечове. Пламтящите огънове потапяха събранието в призрачна светлина. Това беше сборът на кимбрите, наричан от тях Тинг^[6]. Един от страшните воители се надигна и огледа събралите се.

— Напуснахме старата си родина, защото вече нямахме достатъчно земя за децата си, нямахме плодородни ниви и зелени пасища за стадата си. Гадателките хвърлиха зарове, вслушаха се в цвиленето на свещените коне, разгадаха извивките на потоците. Принесохме жертви на боговете, за да са с нас и да ни водят. А ето че сега седим между тези голи и студени скали, ровим се в земята и чакаме жътвата, която Нертус не е благословила. Защото още не сме стигнали до целта на пътуването си. Това не е топлият и слънчев юг, видян от мъдрите жени. Затова не бива да стоим бездейни и да чакаме, да гладуваме и да измираме от тежки болести. Аз предлагам да продължим напред и да търсим благословената земя!

Говорилият седна и сведе глава. Речта му бе подкрепена с многогласен одобрителен рев. Седящите наблизо мъже заудряха щитовете с дръжките на копията си. Оглушителното дрънчене се издигна към небето и със сигурност бе чуто от Донар^[7].

Надигна се втори воин.

— Носи се слух, че на юг живеят римляните. Носи се слух, че отрядите им са стигнали чак до нашите земи. Ако продължим пътя си на юг, неизбежно ще се сблъскаме с тях. Ние сме гладни и слаби. Борбата ще бъде тежка и се нуждаем от сили. В битките срещу боите паднаха много смели воители. Аз предлагам да дочакаме поне жътвата, за да имаме достатъчно припаси за предстоящия поход.

Недоволното мърморене, надигнало се по време на речта му, премина във възмутен протест.

— Ти, страхливецо, не искаш да се биеш!

— Скрый се зад печката и иди да сучеш от кравата!

— Чуйте, този страхопъзльо иска да ни убеди да спрем!

— Докога ще седим в тези негостоприемни планини, след като целият юг е в краката ни?

Изправи се млад мъж. Хелфгурд. Захвърли наметката, в която беше увито тялото му. Носеше ленен панталон, гърдите му бяха голи. Посочи грозната, едва заздравяла рана на рамото си.

— Ето какво правят римляните! — провикна се той. Отговори му сподавен шепот. — Те откраднаха невестата ми! И ще продължат да крадат нашите девизи и деца, ще отвличат най-добрите ни мъже в робство. Трябва да се бием с тях, да отмъстим за опозорените родове. Бойорикс, ти произхождаш от моя род, ти ни доведе чак дотук. Поведи ни сега към отмъщението, поведи ни срещу римляните, за да отмъстим. Нашето отмъщение ще бъде страшно! — Отново одобрителни викове и дрънчене на метал.

Изправи се Бойорикс, избраният крал, водач, гореща глава и смел боец. Беше още млад, само няколко години по-възрастен от Хелфгурд. Направи властен жест с ръка и всички замлъкнаха.

— Тези римляни се смятат за непобедими. Казаха ми го право в лицето, дотам стигна наглостта им. Ала нямат шанс срещу нас, кимбрите, защото са само дребни черни петли с пера на главите. — Мъжете избухнаха в смях. — Ние ще си отмъстим, това повелява честта ни. Ще отмъстим за всеки отвлечен човек от народа ни, за всяко откраднато животно, за всяко опожарено село!

— Отмъщение! Разплата! — изреваха гръмко мъжете.

— Дори само затова трябва да тръгнем надолу, на юг, да потърсим нова земя. Разбира се, ще ни води не само жаждата за отмъщение. На юг има земя за всички. Там нашият народ най-после ще засити глада си. Затова отиваме на юг. Заповядвам всички да съберат имуществото си в колите, да качат жените и децата си, да впрегнат воловете и да тръгнем на път. Напред, смели воители на кимбрите, на юг! Боговете са с нас!

Шумът, който последва този призив, беше оглушителен. Мъжете крещяха с пълно гърло, удряха по щитовете с дръжките на копията си, тропаха с крака.

— Бойорикс! Бойорикс! Бойорикс!

[1] Нертус — германска богиня на земята и плодородието, на нивите. — Б.пр. ↑

[2] Кимбри — германско племе, първоначално от северна Ютландия, преселва се на юг около 120 г. пр. Хр. — Б.пр. ↑

[3] Один — също Вотан; в германската митология бог на бурята и смъртта, по-късно главен бог на войната и духовната култура. — Б.пр. ↑

[4] Циу — и Тиу; в германската митология бог на блестящото небе и деня, по-късно на войната и светкавицата. — Б.пр. ↑

[5] Норни — също Вурд, Урд; в германската митология богини на съдбата, които предат и определят живота, участта, смъртта. — Б.пр. ↑

[6] Тинг — събрание на германските племена във време на мир. — Б.пр. ↑

[7] Донар — също Тор; германски бог, господар на бурите, на гръмотевиците, който размахва чук. — Б.пр. ↑

2

Градът на седемте хълма се събуждаше бавно в здрача преди разсъмване. Слънцето изпращаше златните си лъчи в хладния утринен въздух. От хълма Яникулум човек можеше да разгледа цял Рим. Великолепните мраморни вили, дворци, храмове и обществени сгради блестяха ослепително бели, пищната зеленина показваше къде бяха просторните паркове и градини, обществените площади. По хълмовете и в долините се бяха скупчили жълти, розови и светлокафяви къщи, много от тях с по пет до седем етажа. На запад Тибър спокойно носеше водите си, по които плаваха безшумно безброй товарни лодки и корабчета с пътници. Градските стени напразно се опитваха да обхванат огромния град. Рим явно се пукаше по шевовете. Тук живееха повече от половин милион души. Каменните пътища простираха пипалата си към околните земи. Търговци строяха щандовете си, роби бързаха по тесните улички за първите покупки, патрулираха войници. От бялата вила на Палатин се разкриваше чудна гледка към града и реката. Високи дървета, разкошни лехи с цветя, обградени с жив плет, закриваха вилата от погледите на любопитните. Тук живееше богатият и влиятелен сенатор Валерий Северий Атикус със семейството си.

В атриума^[1], обяната от светлина приемна на вилата, обградена със стройни колони, се бяха събрали тълпа мъже, които седяха търпеливо на каменните пейки покрай стените и чакаха. Това бяха безбройните клиенти на сенатора. Домашните роби внасяха табли, отрупани с изискани ястия и напитки, и обслужваха чакащите.

Встрани от голямата, облицована с мрамор приемна, бяха частните помещения на сенатора. Всяко от тях беше разкошно обзаведено. Стените бяха облицовани със скъпоценен, умело нюансиран мрамор, таваните блестяха с картини от стъклени мозайки, повечето помещения имаха отделен водопровод, красиви фонтани и подово отопление. Колоните, които крепяха сводовете, бяха от пьстър мрамор.

Разноцветни плочки, които се състезаваха с цветовете на морето и пурпура, или мозайки, представящи сцени от римската и гръцката митология, настилаха подовете.

Ефектно беше и обзавеждането, то свидетелстваше за изискания вкус и богатството на собственика. Мебелите бяха твърде малко, но всяка вещь беше истински скъпоценна и се набиваше на очи, повече за украса, отколкото за всекидневна употреба. Особено скъпи бяха масичките от цитрусова дървесина, положени върху крачета от слонова кост, лежанките, украсени с черупки на костенурки, вавилонските килими, великолепните вази от коринтски бронз и канделабрите от сребро. Всички стаи, както и градината, бяха украсени със статуи и картини на известни творци. Една скъпоценна купа от планински кристал беше струвала годишната заплата на сенатора. По-голямата част от съдовете, чашите, бокалите, чиниите и купите бяха от сребро.

Дори стопанските помещения като кухнята, складовете и стаите на робите изглеждаха удобни и излъчваха благосъстояние. Имаше луксозна баня с топъл и студен басейн, подово отопление и мраморни пейки за почивка.

В трапезарията, продълговатото помещение, което се отваряше към перистила^[2], обкръжения с колони и засаден с безброй растения вътрешен двор, вече цареше оживление. Утринният вятър издуваше фините завеси, които отделяха помещението от перистила. Трапезарията беше с великолепни подови мозайки, които привличаха всички погледи, докато стените бяха скромно боядисани в охра. Само едната беше украсена с огромна картина, която изобразяваше млади гроздоберачки. Таванът блестеше в пъстри стъклени фаянси и пречупваше падащата светлина във всички цветове на дъгата.

В средата на помещението бяха поставени няколко лежанки, а пред тях — голяма маса. До нея имаше желязна печка за топлите ястия и напитки. Една домашна робиня взе от бронзовия съд на печката топла вода и я смеси с вино. Масата беше наредена с купи, пълни с плодове, тестени сладки с мед, парченца студено месо и бял хляб.

В стаята влезе крехка жена в светла туника^[3]. Тъмната къдрава коса беше вдигната в сложна фризура, поддържана от златни обръчи и шноли. Това беше Ромелия, съпругата на сенатора. Тя огледа изпитателно масата.

— Друзила, сложи и сребърната купа със захаросаните плодове — заповяда тя.

Робинята послушно донесе голямата сребърна купа и я постави върху мраморната маса, поддържана от четири крилати приказни същества.

От перистила се чува детски крясъци, прекъсвани от сърдитите викове на някаква жена. Две момчета на възраст седем и десет години се биеха с дървени мечове. Бавачката напразно се опитваше да ги разтърве. Ромелия смръщи гневно фино изписаните си вежди.

— Остави момчетата, нали трябва отрано да се научат да налагат волята си — обади се дълбок мъжки глас. Валерий стоеше зад нея, вече облякъл официалната си тога^[4].

— Всичко с времето си — възрази Ромелия. — Часът по фехтовка е едва следобед. Сега трябва да закусят с нас.

Тя се обърна отново към наредената маса. На вратата се появи още една бавачка, която водеше за ръка малко момиче и носеше друго.

— Какво е направила Ливия? Цялата е мокра — поиска да узнае Ромелия и попипа рокличката на момичето.

— Заигра се на басейна, Тит беше забравил лодчицата си там — извини се бавачката.

— А ти за какво си, сляпа ли си? — изкрещя сърдито Ромелия. — Трябва да внимаваш за децата! Ливия можеше да се удави! — Тя замахна да удари бавачката, но сенаторът застана бързо пред нея и взе детето от ръцете ѝ.

— Моята малка Ливия е водна нимфа — пошегува се той и заподскача по залата с възхитеното дете. — Я опитай от захаросаните плодове. От сега нататък ще си играеш край басейна само когато и бавачката е там, ясно ли е? Обещавах ли ми?

Малката кимна сериозно и захапа сладко една захаросана смокиня. Валерий върна детето на бавачката и полегна на дивана. Задъвка една медена сладка и повика при себе си голямото момиче.

— Валерия, седни при мен. Твоята бавачка ми разказа, че си научила наизуст едно гръцко стихотворение. Много се гордея с теб и се надявам винаги да учиш така добре. И учителят ти е доволен. — Той подаде на дъщеря си една сладка.

— Не ѝ давай да се тъпче, че ще напълнее и ще заприлича на гладиатор — скара му се Ромелия и огледа стройното тяло на

момиченцето. Трябваше да заповяда на бавачката да стегне гърдите на малката, за да не станат твърде пищни. В римското общество младите момичета се ценяха според красотата им. Един ден Валерия трябваше да вземе най-добрия мъж.

Малката погледна баща си и се усмихна.

— Днес учителят по гръцки обеща да ни разкаже за феите. Урокът ще се проведе в градината. Татко, позволяваш ли да ти изплета венец от цветя?

— Разбира се, миличка. Искам и ти да се украсиш с цветя, така ще станеш още по-хубава.

В залата влязоха двете момчета, запотени и със зачервени лица. Леките им туники с цвят на канела бяха целите на петна. Валерий избухна в смях.

— Още от сутринта ли се карате, петлета? — попита с привидна строгост той и двете момчета смутено сведоха глави.

Ромелия се разположи на съседната лежанка и отпи глътка вино. После с небрежен жест посочи на бавачката да измие и преоблече момчетата.

— Северий, мисля, че вече правиш добри попадения — извика подире им сенаторът, когато тръгнаха към вратата. — Само че трябва да внимаваш как извърташ горната част на тялото.

— Вместо да се бият, трябваше да учат — промърмори сърдито Ромелия. — Гъркът се оплака, че не проявяват интерес към математиката.

— Тогава се погрижи да ги заинтригуваш — отговори, дъвчейки, сенаторът. — Твоя работа е да възпитаваш децата. Време е да дам Северий на училище. Препоръчаха ми това на Пропий. Казват, че е много скъпо, но там се допускат само деца на патриции.

Ромелия премълча. Не обичаше, когато мъжът ѝ се месеше в нейните работи. Нейна задача беше да надзирава огромното домакинство на сенатора. Сто и седемнадесет роби работеха само в къщата, както и няколко освободени заедно с гръцкия учител на децата.

Ромелия също произхождаше от изискан и богат дом. Притежаваше къщи в Рим и доходите от наемите ѝ носеха всеки месец по едно малко богатство. Но то беше нищожно в сравнение с доходите на съпруга ѝ от сенаторската длъжност, които възлизаха годишно на

повече от един милион сестерции. Докато той печелеше парите, Ромелия, надарена с ум и хладна пресметливост, управляваше имуществото, организираше огромното домакинство и умножаваше богатствата му. Тя беше високо образована, познаваше науките и изкуствата.

Когато на шестнадесет години стана съпруга на двойно по-възрастния Валерий, тя знаеше, че я очаква луксозен живот. Валерий Северий Атикус беше виден, богат и уважаван римски гражданин. Красотата на Ромелия го омагьоса, а много скоро бе разбрал, че е направил чудесен избор с тази умна и оправна жена. Тя водеше домакинството с желязна ръка. Знаеше как да поддържа дома му в съответствие с положението, което заемаше семейството, и не допускаше пропуски. Управителят Тибул, освободен роб с отлично математическо образование, ѝ помагаше усърдно. Той беше безусловно предан на господарката си и отказа да я напусне, дори след освобождаването си.

Ромелия дари съпруга си с двама сина и две дъщери и сенаторът ги обичаше повече от всичко на света. Грижата за децата бе предоставена на бавачки, гръцки робини, които умееха да възпитават малките римляни.

— Носилката ми е готова — промълви сенаторът, гледайки към облечения в червено роб, който застана на вратата на трапезарията и мълчаливо се поклони.

Ромелия стана и придружи съпруга си до изхода на залата. Не искаше да напуска частните покои на къщата, приемната все още беше пълна с многобройните клиенти на сенатора, които чакаха появата му.

Валерий се наведе и улови ръката ѝ.

— Красива Ромелия, сега трябва да те напусна. Желая ти добър и ползотворен ден.

Тя отговори на поздрава му с любезна усмивка. Той се обърна и се запъти към приемната. Грубите ботуши тракаха по розовия мраморен под. Полугласните разговори между клиентите се издигнаха в шумни приветствия. Валерий кимна благосклонно и се отпусна в носилката си. Обкръжен от свитата си, той напусна великолепния дом, за да се отдаде на обществените си задължения.

Когато съпругът ѝ напусна къщата, усмивката изчезна от лицето на Ромелия. Тя хвърли кратък поглед към робите, които почистваха

атриума след многобройните клиенти, изнасяха таблите с ядене и бършеха пода.

— Повикай управителя, искам да прегледам сметките за вчерашния ден. След това ще го изпратя да състави списъците за покупки с надзирателя на кухните. Утре е големият пазар и трябва да попълним килерите със запаси. — Тя забърза към частните си покои, следвана от личната си робиня Друзила.

— Пристигнаха ли учителите? Момчетата ще учат математика и художествена реч, момичетата танци и музика.

— Да, господарке, учителите са тук, момиченцата са вече в градината. — Друзила подаде на Ромелия златножълта кърпа и я надипли изкусно върху туниката. Докато робинята носеше само проста едноцветна туника, която ѝ стигаше до глезените, одеждата на Ромелия беше богато избродирана. Туниката завършваше с широк, изкусно извезан кант, китките ѝ бяха украсени със златни гривни. Особено красиви бяха обиците, които свидетелстваха за изискан вкус.

След като се облече и се огледа критично в полираното медно огледало, Ромелия зае мястото си пред голямата мраморна маса. След минута пристигна управителят Тибул. Мъжът се поклони почтително пред господарката на дома. Извади от кошницата си няколко свитъка и ги разгъна пред Ромелия, която зачете внимателно.

Сутринта мина бързо, защото Ромелия имаше много работа с голямото домакинство. Трябваше да организира покупките, приготвянето на храната, да контролира работата и да държи в напрежение робите. Около обед господарката се почувства изтощена и се оттегли в спалнята си. В Рим беше обичайно всички служебни и домашни дела да се уреждат в часовете до обед.

Друзила донесе на господарката си купа със студена вода, освежи лицето и ръцете ѝ и я преоблече. Ромелия реши да си почине на мек диван в градината, за да избегне горещината под сянката на големите дървета. Друзила ѝ приготви студена лимонада, две робини ѝ вееха с големи ветрила от паунови пера. Стана толкова горещо, че дори птиците замлъкнаха.

Градината беше великолепно творение на римската архитектура. Входната алея беше заобиколена от могъщи колони. Дървета и храсти растяха в строг ред, на няколко места бяха построени красиви фонтани, из цялата градина бяха разпръснати скъпоценни скулптури

на мраморни постаменти. Част от градината бе покрита с пурпурен балдахин, опънат между пъстри колони. Сенникът спираше слънчевите лъчи и хвърляше червеникави отблясъци върху паважа. Между скъпоценните плочи растеше нежнозелен мъх, примесен с дребни цветчета. Фонтаните ромоляха успокоително.

Ромелия затвори очи и се отпусна. Но мисълта ѝ работеше. С началото на лятото климатът в Рим ставаше нездравословен. Тя копнееше да замине в имението си на юг и в същото време не можеше да се отдели от безбройните удоволствия, които предлагаше големият град. Все пак и тихият селски живот в имението имаше своите предимства. Колко прекрасен беше освежаващият морски бриз край брега на Тиренско море^[5], как сладко ухаеха олеандрите и как омайващо пееха цикадите...

Когато чу гласове в къщата, Ромелия въздъхна и се протегна лениво. Една млада робиня дотича и се поклони. Ромелия я познаваше. Емилия, робинята на съседката ѝ Флавия, дошла да съобщи за посещението на господарката си. Ромелия кимна и милостиво се съгласи да приеме посетителката. Сигурно беше станало нещо интересно, щом Флавия беше дошла посред обедната горещина. Естествено, тя не бе пристигнала пеша, макар че имението, което обитаваше със съпруга си Барбилий, беше точно до това на сенатора. Двете вили бяха заобиколени с просторни паркове и Флавия беше дошла с носилката си. Тя се изправи под колоните и пооправи дрехите си. И тя носеше лека въздушна одежда, хваната под бюста с тесен колан. Косата и раменете бяха покрити с тънък воал, както подобаваше на омъжена жена. Краищата му бяха стегнати около хълбоците.

Ромелия изкриви презрително уста. Фалшива змия, каза си сърдито тя. В същото време се усмихна любезно и приветства Флавия с поток от изискани слова. Двама роби донесоха още един диван под пурпурния сенник и го покриха с хладни чаршафи. Флавия се отпусна доволно на меката тъкан, въздъхна и започна да си вее хладен въздух. При това се усмихна на приятелката си.

Ромелия направи знак на Друзила и робинята подаде на гостенката чаша лимонада. Флавия отпи голяма глътка и внимателно свали воала си. Ромелия не можа да повярва на очите си. Чернокосата Флавия имаше разкошна червеникаворуса коса! Домакинята преглътна и изчака малко, докато се овладее. Как беше възможно това?

— Учудена си, нали? — разбъбри се възбудено Флавия. Най-после беше направила впечатление на високомерната Ромелия.

— Разбира се, че съм учудена — отговори домакинята и стисна зъби. — Как го направи?

— Нищо не съм правила. Помниш ли, че след като жената на патриция Александър си развали косата с всевъзможни бои и остана едва ли не плешива, тя трябваше да повика куп лекари и да изпробва какви ли не лекарства, за да си възвърне поне част от предишната разкошна грива. За щастие моята робиня Емилия ми направи чудесно предложение. Един ден, докато правила покупки в града, открила работилница на перукер, дошъл чак от Египет. Знаеш, че египтяните са майстори на перуките. Избрах си една германска робиня, която имаше великолепна коса, отрязах я и египтянинът ми изработи перука. Харесва ли ти?

Флавия се завъртя кокетно, за да позволи на Ромелия да я разгледа в цялата ѝ хубост.

— Е, не е зле — промърмори домакинята и мисълта ѝ отново заработи трескаво. На всяка цена трябваше да се сдобие с такава перука!

— Представи си какъв шум ще вдигна, като посетя игрите с тази перука! Там се събира цял Рим и всички ще ми се възхищават.

Ромелия не беше в състояние да отговори нормално.

— Какво каза мъжът ти? — попита най-после тя.

Флавия избухна в смях.

— Хареса ме, но нали знаеш, той не се интересува от тези неща. Болнав е и отдавна се е оттеглил от обществения живот. Ала ми подари прекрасни зелени обици, специално за новата ми коса.

— Според мен не е удачно да си нахлупиш перука на главата в тази горещина. Не те ли сърби отдолу, като че имаш въшки?

Флавия се нацупи обидено.

— Изобщо не сърби. Дори напротив, светлата коса отблъсква горещината. Знаеш ли, че когато съм на слънце, свети като злато?

— Внимавай само джебчиите по улиците да не ти издърпат накитите заедно с косата! — Ромелия се изсмя злобно, защото знаеше, че шегата ѝ е засегнала болезнено Флавия. Правеше ѝ удоволствие да дразни и обижда съседката си. Глупавата Флавия приемаше безропотно и най-острите убождания, макар по лицето ѝ да личеше

обида и мъка. Ала дружбата с дома на сенатора и съпругата му явно беше много по-важна от постоянните заяждания на Ромелия.

Тя помоли с жест Друзила да ѝ налее още лимонада. Мълчанието бе прекъснато от Тибул, който се появи в градината и се поклони от разстояние. Ромелия му махна да дойде при тях.

— Господарке, искам да ти съобщя, че пекарната достави хляб, а от пристанището дойде пратка платове. Най-фин египетски памук.

Ромелия кимна величествено.

— Има ли нещо ново в града? Какво говори народът, какви слухове се разпространяват по улиците? Знам, че нищо не убягва от големите ти уши.

— Говорят разни неща. Можеш ли да запушиш устите на простолюдието? Но не бива да вярваме на всичко, което дрънкат по кръчмите и площадите. Впрочем Понтий е получил нова стока и утре ще я изложи на показ в голямата зала. Утре е пазарен ден и е сигурен, че ще има много клиенти и любопитни.

Ромелия знаеше, че Понтий беше най-големият и най-богатият търговец на роби в Рим.

— И каква стока е получил? — поиска да узнае тя.

— Имало негри от Африка и момичета от Египет, но повечето идват от Галия и Германия.

— О, негри, това е чудесно! — Флавия плесна възбудено с ръце. — С удоволствие ще си купя едно малко негърче. Много са сладки. Ще го обличам с пъстри дрехи и ще го науча да язди кучета.

Ромелия не обърна внимание на възбудата на приятелката си. Значи имаше и роби от Германия! А те бяха руси! Утре непременно трябваше да посети пазара за роби.

— Не намираш ли, че за съпругата на един сенатор е неприлично да се мотае по пазара за роби? — попита сърдито Валерий, който по принуда беше дошъл с Ромелия в голямата зала за продажби. Никакви доводи не бяха успели да я убедят, че не е редно да върши такива неща. На всичкото отгоре беше отказала да го уведоми защо е толкова заинтересувана от покупката на нови роби.

— Жена с моето положение е длъжна да участва в обществения живот — възрази спокойно Ромелия.

— Общественият живот е нещо друго. Можеш да посещаваш храмовете, да се разхождаш под обраслите с лози перголи, да си почиваш в басейна. Можеш да отидеш в цирка, на театър, да гледаш гладиаторските борби. Можеш да посещаваш библиотеката или съседката си Флавия. Но не е редно да се мотаеш из мръсните пазари!

Ромелия направи нетърпелив жест.

— Флавия също е тук. Иска да си купи негърче.

— Не е така. Флавия е поръчала да отведат негрите в дома ѝ, както подобава на жена с нейното положение. Какво всъщност търсиш тук?

— Искам да погледна какво е докарал Понтий.

— Не ни трябва нови роби, поне не за къщата. За работниците в именията ни отговаря управителят. Дал съм му достатъчно средства. Той сам избира работниците си.

— Флавия каза, че имало германи. — Ромелия протегна врат. Понтий се беше разположил като император на богато украсен стол и няколко роби му вееха прохлада. От двете му страни се бяха струпали жалки същества, облечени в окъсани дрехи и оковани във вериги, отчасти мълчаливи и апатични, отчасти плачещи и стенещи.

— Не е лоша идея — промърмори замислено Валерий. — И без това за следващия месец съм планирал игри. Мога да използвам германи вместо гладиатори. Ще бъде пикантно, не намираш ли? Я погледни какви великани. Надвишават нашите гладиатори с цяла глава. Борбата ще бъде крайно напрегната. Е, добре, ще говоря с Понтий. Да видим какво ще ми предложи.

Валерий си проби път през навалищата, която зяпаше любопитно. Понтий го позна веднага, скочи от мястото си и се втурна да го посрещне. Веднага бе подушил добра сделка.

— Поздрав, благородни сенаторе. Какво желае сърцето ти, какво мога да сторя за теб? Красива нубийка, мъж от Галия, силен като мечка, или малко негърче? Избери си, имам всичко.

— Пощади ме с щедрите си предложения, стари мошенико — отговори Валерий и поклати глава. — Миналия път ме измами с петимата жалки даки и двамата юдеи. Не успяха да наситят даже лъвовете на арената и тълпата ме освирка. Не, благодаря, няма да се занимавам повече с теб! — Той му обърна гръб.

Понтий, едър и дебел мъж, се втурна подире му с учудваща подвижност и успя да му препречи пътя.

— Не си справедлив с мен, Валерий. Погледни стоката ми! Първокласни са, наистина първокласни! Могат ли тези очи да лъжат? — Той вдигна глава към Валерий и задърпа клепачите си, така че лицето му се разкри в грозна маска.

Валерий простена изнервено и уж неохотно се върна към подиума, който беше издигнат за представянето на робите. След малко махна на надзирателя, който изплющя с дългия си камшик и подкара към него петима завързани с една верига роби.

— Това са варвари, германи. Погледни колко са едри и силни. Можеш да ги използваш и за полска работа. Да не говорим, че ще бъдат чудесни гладиатори. Имат мускули, кураж и не ядат много.

Валерий издаде напред долната си устна, сякаш размишляваше усилено.

— Не — промърмори най-сетне той. — Пак искаш да ме измамиш.

— Само по три хиляди сестерции на роб — предложи Понтий.

Валерий избухна в подигравателен смях.

— Ти май се шегуваш! Три хиляди! — Той отново обърна гръб на подиума, но Понтий сграбчи ръката му.

— Две хиляди и петстотин!

Един от личните роби на сенатора застана между двамата мъже, за да предпази господаря си от нови атаки.

— Не е ли много за пет порции храна за лъвовете? — изрева Валерий. — Робите ти не струват повече от хиляда и петстотин.

— Ти ще ме разориш! — оплака се лицемерно Понтий. — Две хиляди! Последно предложение!

Докато Валерий се пазареше с дебелия търговец, Ромелия разглеждаше жадно чакащите зад подиума роби. При това откри едно момиче, свито на пода малко настрана от другите. Макар че беше много мръсно и увито в жалки дрипи, тя видя светла кожа и великолепа руса коса.

Открила, каквото ѝ трябваше, Ромелия дръпна съпруга си за тогата и посочи робинята.

— Искам да я видя!

— Какво? Защо ти е?

— Само така. Искам да я видя. Кажу му да я доведе на подиума.

— Понтий, какво ще кажеш за онова момиче? — попита Валерий.

Търговецът погледна объркано в посоката, която сочеше сенаторът.

— Ами... ами... но тя е жена! Аха, разбирам! Ще покажеш жени на арената! — Той премлясна с наслада.

Валерий не отговори. Надзирателят изплющя с камшика си и издърпа момичето на подиума. Едва сега Валерий видя, че жена му беше избрала висока германка с безкрайно дълги крака, светла кожа и невероятни руси плитки. След като я измиеха и ѝ сложеха късата туника... Възбуждаща представа.

Понтий, който се беше отчаял от упоритостта на сенатора, отново подуши добра сделка.

— Хубава стока — промърмори провлечено той и го погледна с хитрите си очи. — Тя е нещо съвсем особено. Всъщност изобщо не исках да се разделя с нея.

— Не ме лъжи, негоднико! Искаш да завишиш цената!

— Струва си, сенаторе. Момичето е девствено.

— Не ми разправяй глупости! Тя е поне на осемнадесет години!

— Вярно е, но е девица, защото всички варвари от север пазят жените девствени до сватбата. Имам гаранция, че нито един от войниците не я е докоснал.

— Аха, значи ти дадох гаранция! А аз ще получа ли гаранция от теб?

— Но разбира се. Накарах лекаря си да я прегледа.

Ромелия се вираше като хипнотизирана в дългите руси плитки. Каква прекрасна перука щеше да си направи от тях!

— Искам я — проговори нетърпеливо тя.

— Какво? Защо ти е тази дивачка?

— За лична робиня. Ще я направя камериерка.

Валерий се разтресе от смях.

— Варварите дори нямат представа, че водата може да се използва за миене. Ромелия, избий си тази глупост от главата.

— Няма да го направя. Друзила остарява и има нужда от помощница.

Валерий си заскуба косата. Знаеше от опит, че щом жена му си втълпеше нещо, ставаше недостъпна за разумните аргументи.

— Знаеш ли колко ще струва? Тя е още девствена!

— Това не ме интересува.

Валерий така и не разбра от какво не се интересуваше Ромелия: дали от високата цена или от девствеността на момичето. На всичкото отгоре Понтий беше изслушал спора им с развеселено лице.

— Петдесет хиляди — прошепна той.

Валерий пое дълбоко дъх.

— Какво? О, богове! Ти искаш да ме разориш!

Понтий избухна в доволен смях.

— Дори хиляда такива робини не са в състояние да те разорят, уважаеми Валерий. Я погледни белите й крака, кръглото задниче, пълните гърди. Тази жена ще ти достави висше удоволствие.

— Пфу, това мога да го имам във всеки бардак — отзова се небрежно Валерий. — Момичето не струва повече от десет хиляди. Какво като е девствено?

— Двадесет хиляди — прозвуча глас зад гърба му.

Понтий и сенаторът се обърнаха учудено. Усмихнат пренебрежително, скръстил ръце на гърдите си, зад тях стоеше Хортулий.

Ръцете на Ромелия затрепериха. Най-послед съпругът й се бе съгласил да купи скъпоценната робиня и тъкмо в този момент се намеси трети човек.

— Двадесет и пет хиляди! — извика тя.

— Ромелия! — изпъшка ужасено Валерий.

— Тридесет хиляди! — Хортулий гледаше безизразно пред себе си, сякаш ставащото изобщо не го засягаше.

— Знаеш ли кой е този човек? Хортулий, собственик на най-големия публичен дом в Рим! — Лицето на Валерий пламна в тъмночервено.

— Трябва ли да го познавам? — попита небрежно Ромелия и се нацупи. — Тридесет и пет хиляди!

Валерий побесня от гняв.

— Стига толкова. Жена с твоето положение не се пазари със собственик на бордей. Веднага се върни в носилката си!

Ромелия издърпа ръката си от желязната му хватка.

— Аз искам тази робиня! — Тя посочи с пръст момичето на подиума и Валерий разбра, че нямаше смисъл да се съпротивлява.

— Четиридесет хиляди! — Хортулий не се предаваше.

Валерий смаяно местеше очи между жена си и собственика на бордея.

— Е, добре, петдесет хиляди! Последната ми дума! Но заедно с онези петимата. Можеш веднага да ги изпратиш в цирка!

Понтий погледна към Хортулий, който направи пренебрежителен жест.

— Съгласен съм, уважаеми! Със сигурност няма да съжаляваш. Понтий предлага само най-добрата стока и...

— Млъкни! — изръмжа гневно Валерий, обърна му гръб и се запъти към носилката си. Искаше му се да набие Ромелия. Не се ядосваше толкова на високата цена, която беше платил за варварката, беше вбесен от начина, по който съпругата му го изложи пред очите на цял Рим. Тя беше високопоставена дама и подобно поведение беше непростимо. Ала не можеше да ѝ направи сцена на публично място. Утре целият град щеше да говори за това, а той трябваше да пази доброто име на семейството си. Сега щеше да я отведе къщи и там да ѝ натрие носа, а може би да я удостои с поредната порция бой. В последно време беше станала още по-дръзка.

— Отведи я в банята, кажи да я изкъпят добре и да я облекат! Ще живее в твоята стая. Ще я научиш на нашия език и ще я посветиш в домакинската работа. Първо ще работи в кухнята и ще прислужва на масата. — Ромелия размаха нетърпеливо ръце, докато Друзила се взираше ужасено в мръсната великанка, доведена от двама роби в атриума. Понтий беше свалил веригите ѝ, но не без да предупреди Валерий, че робинята умее да бяга изключително бързо и е готова да си опита късмета. Освен това честно му каза, че германката предпочита смъртта пред робството.

Мислите на Зигрун се влачеха лениво. Почти не усещаше живот в себе си. След като римските войници ѝ попречиха да сложи край на живота си, тя бе рухнала в дълбока черна дупка. Откъсна се от своята същност, от силата на духа, която я поддържаше жива. Норните, богините на съдбата, предяха и тъчаха и сега бяха хвърлили

изтъканото си платно върху нея като мрачна, ужасяваща паяжина. Това беше присъдата им, а никой, без значение бог или човек, не можеше да се освободи от предназначаната му съдба. Единствено норните вземаха решение за човешките пътища, а те отсъждаха и разпределяха различно за всеки. На един даваха щастие и уважение, на друг нещастие и мизерия. Сигурно норните, които бяха изтъкали платното на нейната съдба, бяха крайно жестоки жени.

Зигрун осъзнаваше колко жесток и унизителен живот е осъдена да води. Римляните ѝ отнеха най-висшето благо, което притежаваше — свободата. Какво я различаваше сега от полските ратаи, от слугините, които хранеха свинете, от крепостните? Но нали имаше и норни, които подкрепяха людете в нещастията им? Къде бяха те? Всяка нощ Зигрун се вираше с надежда към небето, за да открие Урдamani, призрачния полумесец, който предвещаваше близка смърт. Ала луната светеше над нея кръгла и бездушна. Нощите бяха меки и тихи.

Колоната на робите напредваше бавно и апатично. Мъчително преминаха планините и навлязоха в римската държава. Веригите бяха тежки, топлината и жаждата бяха по-страшни от глада и студа. Грубите надзиратели не скъпяха камшиците си, за да подкарват изтощените роби, а онези, които безсилно се свличаха на земята, бяха довършвани с мечове и оставяни за храна на вълците и лешоядите.

Минаха много хиляди стъпки, докато стигнаха града на градовете, мръсни, изтерзани, унизени. Всички щяха да умрат. Който бе стигнал жив дотук, удължаваше мъченията си до мига на смъртта.

Краят на пътуването дойде на един площад, пълен с хора, заобиколен от огромни каменни сгради, каквито Зигрун не беше виждала дотогава. Кой ги бе построил? Великани, богове? Кой беше натрупал толкова къщи една върху друга? Кой беше набил камъни, за да направи пътища? Кой беше издигнал огромните колони? Очите ѝ не можеха да понесат гледката на това дело на гиганти. На всичкото отгоре площадът беше пълен с хора, които се смееха, говореха и сочеха с пръст колоната на робите. Това ли беше обетованата южна земя, обляна от вечно слънце? Или бяха попаднали на прага на Валхала, където земните стойности вече не бяха валидни? Зигрун вдигна ръце над главата си и се отпусна безсилно на земята.

Тя усети удара на камшика, с който надзирателят я принуди да стане, ала стисна устни и сведе поглед, за да не гледа в лицата на

крещящите и жестикулиращи хора. Не разбра какво става, когато я принудиха да се качи на подиума. Двама мъже свалиха веригите ѝ. Защо? Нима беше свободна?

Силите се върнаха бавно в тялото ѝ и това бяха сили на отчаяние. Тя се огледа, за да открие пътя към свободата, който щеше да я върне в родината. Но видя само смеещи се човешки лица, любопитно зяпащи очи, море от люлеещи се тела. Видя и окованите, които скоро щяха да се простят с живота си. Какво искаше този богато облечен мъж, който сърдито говореше на търговеца? Та тя беше Зигрун, единствената дъщеря на смелия селянин и воин Зигмунд Наякс! Никой нямаше право да я прави робиня!

Зигрун разбра много бързо, че беше сменила собственика си. Явно я бе купил богат и виден мъж, който седна в носилката си и облечените в червено момци го отнесоха незнайно къде. Двама мъже я хванаха помежду си и я подкараха напред. Принудиха я да последва непознатия. Той беше новият ѝ господар.

Зигрун се огледа трескаво. Трябваше веднага да избяга! Но къде? От двете страни на пътя се издигаха вериги от огромни къщи, улиците гъмжаха от хора, между тях много войници. Зигрун нямаше шанс. Потиснатостта ѝ се върна и тя сведе глава. Ала дълбоко в сърцето ѝ мъждукаше надежда. Един ден непременно щеше да избяга.

Къщата, в която влязоха, сигурно също беше построена от богове, толкова огромна и заслепяваща, че я замая. Една закръглена тъмнокоса жена в дълга одежда я гледаше скептично. Каза ѝ нещо, но Зигрун не разбра. Войниците също ѝ бяха говорили, но тя не се постара да схване смисъла на думите им. С жената обаче беше друго. Тя имаше добродушно лице и се усмихваше. А когато я отведе в голямото помещение, където течеше вода, носеха се чужди благоухания и на каменните пейки бяха нахвърляни скъпоценни дрехи, тя повярва, че най-после е влязла във Валхала.

— О, богове, това ще ми струва доста работа — промърмори Друзила и махна на две домашни робини да ѝ помогнат. Двете жени понечиха да свалят дрипите на новата робиня, но Зигрун се отдръпна ужасено и вдигна отбранително ръце.

— Така нищо няма да излезе — прошепна Друзила и изгони робините. Усмихна се на чужденката, посочи с пръст себе си, после

басейна. Съблече се демонстративно и скочи във водата. След това се обърна и махна на Зигрун.

Младата германка се поколеба. Дали това беше хитрост, дали искаха да я удавят? Но какво можеше да ѝ навреди, ако последваше любезната жена в басейна? Тя свали колебливо жалките си дрипи и Друзила зяпна смаяно. Чужденката беше много висока, със съвършена фигура и стройна като младо дърво. Гърдите ѝ бяха малко големи за римския вкус, но пък краката ѝ бяха невероятно дълги, а кожата светла. Само че беше ужасяващо мръсна, а дългите червени ивици, покрити със засъхнала кръв и кал, свидетелстваха, че надзирателите са били щедри на удари с камшик.

Зигрун слезе бавно по каменната стълбичка, която водеше в басейна. Ала когато стъпи във водата, тя се отдръпна уплашено. Водата беше топла!

Друзила зашляпа весело във водата и ѝ махна окуражително. Зигрун все още не можеше да осъзнае какво става. Защо водата беше топла, по-топла от въздуха? Това не беше възможно! Едновременно с това тя усети диво желание да се потопи в топлата вода и да се сдружи с милата жена, която пляскаше и се смееше.

Зигрун преодоля себе си и влезе стъпка по стъпка в басейна. Двете робини влязоха отново и подадоха на Друзила няколко кърпи и малки съдчета на една табла. Зигрун ги проследи с недоверие. Ала когато Друзила отвори едното съдче и се намаза цялата с ароматно масло, колебанията ѝ изчезнаха и тя направи същото. Друзила кимна доволно и се зарадва още повече, когато чужденката ѝ позволи да измие гърба и косата ѝ. Топлата вода отпусна нервите на Зигрун и тя започна да се наслаждава на банята. Въпреки това подскачаше уплашено при всеки непознат шум и постоянно беше готова за бягство. Банята ѝ се отрази благотворно. Прекрасно беше да измие натрупалата се мръсотия и да срещне косата си.

След като почисти новата, доколкото може, и приглади дългата ѝ коса, Друзила застана пред нея, посочи се с пръст и каза:

— Друзила. — След това посочи с пръст Зигрун и замълча.

Зигрун разбра веднага. Посочи с показалец жената насреща си и каза:

— Друзила.

Робинята се засмя и кимна. Зигрун посочи с пръст гърдите си и каза:

— Зигрун.

Друзила зяпна смаяно.

— Шгр... — Не можа да произнесе името ѝ и поклати глава.

— Зигрун — повтори германката и се засмя.

— Шгр... — Друзила избухна в смях и запляска ръце във водата.

— Аква! Вода!

— Аква — повтори Зигрун.

Друзила кимна и се засмя одобрително. Взе едното съдче, капна малко на ръката си и го подаде на Зигрун да го помирише.

— Олеум.

— Олеум — повтори Зигрун, вдигна ръката си и я показа на Друзила.

— Манус. — Друзила беше много радостна, че чужденката я е разбрала. Улови една тежка руса къдрица и поясни: — Капилус. — Посочи устата си — орис, окото — окулус, носа — назус, гърдите — пектус, рамото — брахиум.

Зигрун слушаше внимателно.

— Капилус, орис, окулус, назус, пектус, брахиум — повтори тя, като посочваше частите на тялото си.

Друзила се засмя и я опръска с вода.

— Аква — извика Зигрун. — Аква, аква! — Тя се отпусна в басейна и запляска с крака.

Друзила излезе от басейна и махна на Зигрун да я последва. Уви я в голяма мека кърпа и я изсуши грижливо. Огледа неодобрително раните ѝ и ги намаза с охлаждащ мехлем. Зигрун не се помръдваше. Тази жена явно не искаше да ѝ стори зло.

Друзила ѝ помогна да се облече. Зигрун огледа възхитено чуждата дреха. Това фино платно явно беше извезано от феите и изглеждаше недействително красиво в сравнение с грубите ѝ вълнени дрехи. Друзила навлече през главата ѝ скромната рокличка без ръкави и я прикрепил на лявото рамо. Дясното трябваше да остане голо, но Зигрун нямаше понятие от римската носия. Тя се погледна смаяно и несъзнателно приглади тънкото памучно платно, което падаше на фини гънки. Туниката беше къса и разкриваше стройните ѝ крака. Друзила

въздъхна тъжно. Валерий щеше да бъде възхитен от тези невероятни крака, в това нямаше съмнение.

След като облече новата робиня, Друзила я поведе през многобройни коридори и помещения, толкова разкошни, че Зигрун не смогваше да затвори устата си от учудване. Зарадва се, когато влязоха в едно доста по-скромно крило на къщата, където стаите бяха простички, пригодени за домашните роби. Ала дори скромната стаичка, която щеше да споделя с Друзила, ѝ се стори направена за господари. В нея имаше две кушетки, застлани с чисти чаршафи и пъстри завивки. Друзила посочи леглото на Зигрун.

— Кубиле.

Младата германка я погледна колебливо, но се осмели да си легне. Дюшекът беше мек, чаршафите чисти, завивката ухаеше на лавандула. Друзила приседна на ръба на леглото си и огледа внимателно новата робиня с неподдаващо се на изговаряне име. Възхити се на дългата руса коса, сините очи и гъвкавите движения. Още от самото начало ѝ беше ясно, че новата ще събуди завистта и омразата на Ромелия.

Зигрун не подозираше какви мисли измъчват приятелката ѝ. Беше толкова объркана от многобройните нови впечатления, връхлетели я за толкова кратко време. Изведнъж притисна лице в ухаещия чаршаф и избухна в плач.

[1] Атриум — преддверие и приемна в римските вили. — Б.пр. ↑

[2] Перистил — вътрешен двор на римската вила, заобиколен с колони, често оформен като градина. — Б.пр. ↑

[3] Туника — римска одежда за двата пола, най-често до коленете и без ръкави, носи се като горна и долна дреха. — Б.пр. ↑

[4] Тога — горна одежда на римски гражданин. — Б.пр. ↑

[5] Тиренско море — част от Средиземно море. — Б.пр. ↑

3

Зигрун се показва прилежна и бързо овладя езика на римляните. Веднъж научила думи и изречения от Друзила, тя не ги забравяше никога.

И в кухнята работеше усърдно, макар че повечето уреди и ястия ѝ бяха непознати. Кухненският надзирател Аурус ѝ обясняваше само веднъж и тя го запомняше завинаги. Яденето, което приготвяха в кухнята, беше много вкусно. Макар че робите ядяха проста храна, те не гладуваха. Аурус беше дори закръглен, нали опитваше всички ястия, преди да ги поднесат на масата на господарите.

Зигрун опозна всички помещения на къщата, но така и не разбра защо господарите имаха нужда от толкова много стаи, след като сенаторът почти не се прибираше. Винаги когато той беше вкъщи, Зигрун получаваше заповед да се свре в кухнята и да не излиза оттам. Тя виждаше само децата и бавачките им. Двете момичета много я харесваха и с удоволствие дърпаха дългите ѝ плитки.

След около две седмици Ромелия нареди да ѝ изпратят новата робиня. Зигрун за първи път застана лице в лице със сенатора и съпругата му. Трябваше да ги обслужва. Друзила я бе научила на всичко необходимо. Последните два дни бяха минали в непрекъснати упражнения. Личната робиня провери за последен път одеждите на Зигрун, подаде ѝ таблата със зеленчуците и ѝ нареди да я следва.

В трапезарията Валерий се беше излегнал на удобния диван, Ромелия лежеше срещу него. Когато се появиха Друзила и Зигрун, сенаторът вдигна изненадано глава.

— Това ли е робинята, която купихме от пазара? — попита невярващо той.

— Да, господарю, тя е — отговори Друзила.

Очите на сенатора измериха фигурата на новата прислужница от главата до петите и отново се върнаха на лицето. Късата зелена туника

й стоеше чудесно. Под леката материя се очертаваха меките извивки на съвършеното тяло. Краката ѝ сякаш нямаха край, очите блестяха като утринното небе.

Валерий кимна одобрително и ѝ махна да се приближи. Зигрун пристъпи към него и му подаде таблата, за да се обслужи. Знаеше, че не бива да говори, преди да ѝ наредят.

— Как ти е името? — попита Валерий.

— Зигрун, благородни господине — отговори тихо тя.

— Какво? — Валерий смръщи нос.

— Що за име? — изръмжа Ромелия. — Никой нормален човек не може да го произнесе.

Зигрун я погледна безпомощно и сведе глава.

— Не стой като стълб! — скастри я сърдито Ромелия.

Зигрун се оттегли стреснато и Друзила ѝ посочи с очи да застане до печката за топлене на ястията. Валерий беше впил очи в дългите крака под късата туника.

— Като дорийски мраморни колони — прошепна замислено той.

— И аз веднага си казах, че прилича на стълб — чу се ядният глас на Ромелия.

— Каж ми още веднъж името си — обърна се сенаторът към робинята.

— Зигрун — повтори все така тихо тя.

— Звучи като съскане на усойница. — Ромелия се потърси. Валерий нямаше право да се интересува от домашните ѝ роби. Момичето трябваше да си върши работата и да мълчи.

Валерий поклати загрижено глава.

— Наистина не мога да го произнеса. Защо не са ти дали прилично име, което да ти подхожда? Ти си висока, светла и стройна като...

— Като стълб — прекъсна го с нарастващ гняв Ромелия.

— А твоята уста е като гъша човка — промърмори Валерий. — Добре, ще я наречем Пила^[1], мисля, че звучи чудесно.

Той махна с ръка. Друзила и Зигрун се поклониха и побързаха да се оттеглят.

— Чу ли, от днес се казваш Пила — прошепна ѝ Друзила, щом излязоха.

— Но защо? Името ми е Зигрун — възрази германката.

— Тихо! Ти си робиня и те могат да правят с теб каквото си искат. Радвай се, че ти дадоха ново име, защото можеха да направят и нещо много по-лошо — продължи настойчиво Друзила.

Двете влязоха в кухнята и Зигрун се настани на едно трикрако столче.

— Ти не познаваш Ромелия — зашепна отново Друзила и се огледа страхливо. Никой не биваше да чуе думите ѝ. Даже между робите беше опасно да се говори за господаря или господарката. — Тя е надменна и жестока. Не предизвиквай гнева ѝ. Познавах една робиня, така жестоко бита лично от Ромелия, че умря.

— И защо не се е отбранявала? — попита сърдито Зигрун и поклати глава.

— Ама ти още ли не разбираш? Ти си робиня, момиче! Ромелия е твоя господарка и разполага с живота и смъртта ти.

Зигрун скочи и очите ѝ засвяткаха гневно.

— Тя е само едно джудже. Мога да я смачкам в ръцете си. Ако посмее да ми стори зло, ще ѝ разбия черепа!

Друзила я погледна загрижено.

— Ти си истинска германка. Силна като мечка, готова да се бие с всекиго — и глупава. Говориш, без да мислиш, а тези думи могат да означават смърт за теб. Роби има, колкото водата в Тибър. Щом един умре, веднага го заменя друг. Да не мислиш, че ще те пощадят? Най-малкото Ромелия.

— Мога да понасям болка — защити се Зигрун.

— И каква полза да бъдеш смела? Осъдените роби отиват на арената, където ги хвърлят на дивите зверове. Каква геройска смърт! — Друзила опря ръце на хълбоците си. — Повярвай, ако си била робиня на тази жена в продължение на много години, както съм аз, щеше да знаеш за какво говоря. Примири се с участието си! Един ден може би ще имаш късмет.

Зигрун вдигна глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Има немалко роби, които биват освобождавани за вярната си служба. Например Тибул.

— Защо тогава е останал тук?

— Защото живее много по-добре, отколкото, ако трябваше сам да се бори с живота в града. Знаеш ли, че Тибул е богат? Сенаторът му

подари много пари.

— Сенаторът?

— Да, Валерий е великодушен господар, когато му служат вярно и му угаждат. Мисля, че имаш добри шансове с него.

— Май не те разбирам...

— Не съм сляпа. Видях как те гледаше. Ти му харесваш.

— Но той си има жена — възрази Зигрун.

Друзила избухна в смях.

— Тя му роди деца. Аз говоря за жените, които му служат за отмора и развлечение. Обикновено изпраща да му доведат проститутки от бордея и се забавлява с тях. И винаги им плаща щедро за услугите.

— Искаш да кажеш, че трябва да му се... отдам?

— Разбира се. Той ще ти се наслаждава. Ти си необикновено красива, макар че си напълно различна от тъмнокосите и плоски римлянки. — Тя избухна в смях и се плесна по хълбоците. — Ами да, той вече не поглежда към жените като мен. За щастие, защото пиршествата му винаги са... доста диви.

Кръвта се отдръпна от лицето на Зигрун.

— Никога — прошепна тя. — Никога няма да му се отдам. Аз съм обещана на Хелфгурд. Ако ме опозорят, ще се самоубия. — Тя скри лице в ръцете си.

— Варварски обичаи — махна сърдито Друзила. — Животът в Рим е лек, весел, пълен с наслади. Приеми приятните неща, които не съществуват в родината ти. Не се противи. Ако се понравиш на сенатора, сигурно ще ти излезе късметът. Пък и какъв избор имаш?

Зигрун страдаше неописуемо, че вече нямаше свободна воля, а трябваше да прави само онова, което изискваха от нея господарите ѝ. Много пъти ѝ се искаше да избяга, но Друзила ѝ се надсмиваше. Къде щеше да отиде? Войниците щяха да я заловят още на следващия ъгъл. А наказанието, което се налагаше на избягалите роби, беше повече от страшно.

— През целия си живот съм била домашна робиня — обясняваше Друзила. — Примирила съм се със съдбата си и намирам, че в дома на сенатора не се живее зле. Във всеки случай е много по-добре, отколкото да работиш на полето или в работилниците за кожи. А може да те пратят и в някоя кланица.

Зигрун непрестанно премисляше думите на Друзила. Макар че беше прогонила мисълта за бягство в най-далечното ъгълче на съзнанието си, засега не можеше да се откаже от нея. Ако ѝ се отдадеше благоприятен случай, щеше да си възвърне свободата.

Ами ако господарят поискаше да му се отдаде?

— Тогава ще избира смъртта! — Зигрун скочи и погледна решително Друзила в очите.

— Няма да го направиш. И аз съм робиня като теб, но ако мога да те предпазя от някоя лудост, ще го направя. А сега се опитай да свикнеш с новото си име и отивай да си вършиш работата, Пила!

След няколко дни Ромелия заповяда на двете робини да я придружат в банята. Друзила събра няколко кошници с амфори и фиоли^[2], пълни с тайнствени микстури. Зигрун, която все още не можеше да свикне с името Пила, вече беше обслужвала Ромелия в банята, но това беше в дома на сенатора. Друзила ѝ обясни подробно всички манипулации и младата германка се показа много сръчна.

Ромелия не показва с нито една дума или жест дали беше доволна от новата робиня. Тя сякаш не я забелязваше. Само веднъж нареди на Друзила да полага особени грижи за косата на Пила. Друзила не беше съвсем наясно какво имаше наум господарката ѝ. Но тъй като Ромелия беше изисквала Пила да бъде винаги чиста и добре облечена, Друзила бе повярвала, че новата е предвидена за забавление на Валерий.

Пила помогна на приятелката си да съберат необходимото в кошниците, след това отидоха да облекат Ромелия. Пила усещаше върху себе си изпитателните погледи на Ромелия, но не можеше да си представи, че тя сравнява цвета на косата ѝ със своята. В действителност Ромелия се разкъсваше от завист, че тази варварка беше по-красива от нея. Ала по лицето ѝ не пролича нищо. Не беше далеч денят, когато щеше да се украси с великолепната коса на робинята!

За първи път, откакто живееше в Рим, Пила излезе на улицата. Досега само Друзила придружаваше господарката си, когато Ромелия излизаше да се забавлява или посещаваше съседи и познати.

— Забрави глупавите си мисли за бягство — предупреди на излизане Друзила. — Не забравяй, че веднага ще те убият.

Пила вирна упорито силната си брадичка.

— Един ден ще бъда свободна. Кълна се!

Друзила избухна в смях.

— По-добре внимавай да не настъпваш боклуците, които са нахвърляни навсякъде по улиците. И гледай да не се влюбиш в някой от яките войници, които стоят по ъглите и задяват красивите момичета.

— По-скоро ще усетят юмука ми — отговори ядно Пила.

Друзила сложи ръка на рамото ѝ.

— Моля те, Пила, слушай какво ти говоря и не се обричай на гибел! Не забравяй, че покрай теб ще пострадам и аз. Ромелия те предаде на моите грижи. Аз отговарям за теб с живота си.

Пила я погледна мълчаливо, после сведе очи.

— Ти не разбираш колко ми е трудно да понасям участието си на робиня — прошепна нещастно тя.

— Слушай, засега си живееш много добре. Искам и занапред да бъде така. А сега побързай, защото Ромелия ще се ядоса!

Господарката се качи във великолепната си носилка и четирима силни роби с червени одежди я вдигнаха на раменете си. Други двама носеха кошниците с принадлежностите за баня, а Друзила и Пила тичаха редом с носилката. Ромелия беше дръпнала завеските. Правеше го често, когато не беше на път със съпруга си. Това не беше редно за жена с нейното положение, но тя обичаше, когато минувачите се възхищаваха на скъпоценните ѝ тоалети. И днес носеше изискани накити, стола^[3] от тънък, богато избродиран лен и пала^[4] от ориенталски памук.

Беше отказала охрана, защото вилата на сенатора беше съвсем близо до термите край Форумата.

По улиците вървяха много хора, навалицата беше гъста, но повечето се разстъпваха доброволно, когато забелязваха богато украсената носилка на сенаторската съпруга. Но истинската причина беше, че всички дами от висшето съсловие пращаха напред роби, които в случай на нужда освобождаваха пътя с камшиците си.

На Виа Сакра, точно пред Базилика Емилия, малката процесия спря. Гъсто човешко множество беше препречило пътя и явно аплодираше някого. Ромелия се намръщи и се огледа недоволено. Не знаеше, че днес има шествие, но при многото различни храмове и

богове, на които се кланяха римляните — хора от най-различни племена и култури — никога не се знаеше какво ще ти поднесе денят.

— Мини напред, Пила, и освободи пътя — заповяда тя, когато носачите ѝ спряха.

Пила излезе пред носилката.

— Път за съпругата на сенатора! — извика гръмко тя и изведнъж се озова в непосредствена близост до тъмнокафявата, блестяща от пот грива на някакъв жребец. Ездачът беше спрял благородното животно и препречваше пътя на носилката. Пила вдигна глава и погледна в две дълбоки сини очи, засенчени от венец тъмни мигли. Конникът носеше лека ризница, прилична на войнишките. Но не беше войник.

Очите му пронизаха нейните и сякаш я приковаха на място. Пила не беше в състояние да се помръдне. Устните ѝ се открянаха, тя протегна шия и погледна ездача в лицето. Всичко около нея сякаш потъна зад невидимия хоризонт. Останаха само тя и двете сини очи.

Изненаданият ездач бе спрял коня си и се взираше като замаян в странното видение. Без съмнение това момиче беше робиня. В Рим беше виждал безброй девойки, дошли от всички краища на големия свят, доведени в града на градовете по странните прищевки на съдбата. Но никога не беше срещал такова съвършено същество. Опитният му поглед обхвана бързо високия ръст, светлата кожа и русата коса, която падаше почти до коленете. Ала най-възхитителното бяха сините очи, които святкаха като скъпоценни камъни и бяха с цвета на небето. Все пак той се овладя бързо и я погледна с известно пренебрежение.

— Кой говори? — попита той.

— Аз съм Пила, лична робиня на Ромелия, благородната съпруга на почтения сенатор Валерий. — Пила беше научила без грешка трудното изречение, вгълпено ѝ от Друзила. Само странният ѝ изговор издаде, че не е римлянка.

Друзила се втурна да ѝ помогне.

— Освободете пътя за съпругата на сенатора! — извика нетърпеливо тя.

Ромелия се подаде от прозорчето и сърдито смръщи вежди. Поне петнадесет коне бяха застанали точно пред нея и безнадеждно препречваха улицата. В този миг прозвуча рязка заповед, дадена от невидим мъж, ездачите скочиха като един от конете си и ги изведоха настрана, за да освободят пътя на носилката.

Носачите вдигнаха Ромелия на раменете си и продължиха напред. Друзила и Пила отново хукнаха редом с носилката. Ала мъжът с дълбоките сини очи задържа Пила за китката. Дватама застанаха един срещу друг и разстоянието между телата им не беше повече от две педи. Пила беше на ръст почти колкото непознатия. Той изглеждаше атлетичен, мускулист и все пак строен. Тя погледна право в лицето му. Кожата му беше с цвят на светъл бронз. Когато ѝ се усмихна, блеснаха два реда бели зъби. Все още стискаше китката ѝ и не ѝ позволяваше да догони носилката.

— Пила — проговори тихо, почти нежно той.

— Това е името, което ми даде господарят — отговори почти сърдито тя. Искеше да сведе поглед, както беше редно за робиня, но не можа. Очите на мъжа я хипнотизираха.

— Хайде, Пила, не се бави! — извика Друзила и се обърна уплашено.

— Трябва да продължа, господине — прошепна тя и издърпа ръката си.

Развълнуваната Друзила я дръпна, за да догонят носилката. От опит знаеше колко страшен е гневът на господарката.

— Кой беше този? — попита като замаяна Пила, когато отново тръгнаха редом с носилката.

— Не го ли позна? Всички в Рим са полудели по него. Клавдий, най-известният гладиатор от Капуа.

— Откъде да го познавам?

— Права си, разбира се. Побързай, трябва да подготвим банята на господарката.

Женските бани бяха обществена градска собственост. Сградата беше великолепно украсена. Пъстри колони крепяха сводавете над отделните помещения. Имаше седящи вани, лежанки, виещи се коридори и големи басейни с топла и студена вода. Робите, които работеха в баните, тичаха усърдно насам-натам и обслужваха гостите: миеха ги, мажеха ги с благовонни масла, масажираха ги. Имаше и музика. Леко облечени флейтистки и арфистки забавляваха къпещите се дами.

Банята служеше не само за почистване на тялото, но и за отпускане и душевна отмора — и за разговори. Защото тук се срещаха всички жени, които искаха да ги видят и да се срещнат с познати. Тук се обменяха новости и клюки, тук узнаваха за пикантни любовни истории, за последния пожар, новите магазини и работилници, обсъждаха последната мода и се опитваха да се надминат в хвалбите и ексцентричностите.

Банята на Ромелия в сенаторската вила беше предостатъчна да задоволи нуждите ѝ от хигиена. Но тя ходеше в обществената баня, за да има компания.

Пила беше смаяна от великолепната постройка, но Друзила беше успяла да я отучи от зяпането с отворена уста и страхливото изражение. Огромните помещения и зали бяха, както и преди, страшни за нея, макар че вече се беше научила да цени красотата им.

Ромелия не търпеше бавни роби и вече на няколко пъти беше готова да напляска новата си робиня, която си позволяваше да проявява несръчност. Друзила всеки път ѝ се притичваше на помощ, за да предотврати най-лошото. А тъй като Пила учеше бързо латинския език, възрастната робиня ѝ даваше тихи напътствия какво да прави и кое къде да сложи.

В аподитериума^[5] Ромелия заповяда на Пила и Друзила да я съблекат и с престорена срамежливост уви слабините си с кърпа. Ала никой не ѝ обърна внимание. Другите изискани дами, заобиколени от робините си, бързаха към големите зали.

Робите от банята, жени и евнуси, наляха гореща вода в едно банско кресло. Ала преди да се отпусне в топлата вода, Ромелия огледа изпитателно компанията. Позна някои дами, повечето съпруги на сенатори, и им кимна с достойнство. След банята щеше да поговори с тях. Заповяда на Друзила да провери температурата на водата и седна в креслото. Веднъж водата се бе оказала твърде топла и болката от попареното стъпало се изля върху главата на нещастната робиня под формата на страшен побой. Този път обаче водата беше добра и Ромелия се настани удобно. След това махна на Пила.

— Донеси млякото!

Пила грабна кошницата с голямата амфора^[6] и я донесе сама за учудване на Друзила. Ала когато погледна в кошницата, младото момиче потрепери от уплаха.

— Какво има? — попита несдържано Ромелия.

— Прощавай, господарке! — заекна нещастно Пила. — Забравили сме чашата ти за пиене.

— Каква чаша?

— Чашата за мляко. Без нея не можеш да пиеш.

В първия момент Ромелия я погледна слисано, после избухна в смях.

— Млякото не е за пиене, тъпачке! Излей го във водата!

Пила я зяпна неразбиращо.

— В името на всички богове, Друзила! Тази глупава горска коза стои като стълб. Знаех си аз! Ненаправно носиш това име! Хайде, излей млякото във водата, какво чакаш!

Друзила се втурна на помощ и отпуши голямата амфора. Вдигна долния край и Пила най-после разбра какво се искаше от нея. Ромелия възнамеряваше да се изкъпе с мляко. Тя не можеше да проумее как господарката можеше да се къпе в нещо за пиене, но римляните вършеха много необясними неща. При случай щеше да разпита Друзила. Явно Ромелия се наслаждаваше на млечната баня, защото Друзила непрекъснато я поливаше с топлата течност от ваната. Всички части на тялото трябваше да влязат в досег с млякото. Пила се зае да помага на Друзила и много скоро усети колко мека стана кожата на ръцете ѝ след банята с мляко.

Едва когато водата започна да изстива, Ромелия стана от креслото и тръгна към помещението за масажи. Легна на една от каменните маси, покрита с чист чаршаф.

— Пила, ти ще ме масажираш. Вземи розово масло!

Друзила посочи една от малките амфори в кошницата, която бяха донесли. Ромелия настояваше да използва само собствените си ароматни масла.

Друзила капна няколко капки розово масло на гърба на Ромелия и Пила се зае с масажа. Ромелия се протегна сладостно под ръцете ѝ и Пила усети колко гладка и мека беше кожата ѝ. Дали това беше от топлото мляко?

— Малко по-силно! — заповяда Ромелия. Пила размачка гърба и раменете ѝ и спря. — Продължавай! — заповяда почти сърдито Ромелия.

Пила погледна безпомощно към Друзила и робинята ѝ нареди с поглед да продължи надолу. Пила разбра, че трябваше да продължи масажа и да размачка кръглото задниче на Ромелия. Всеки момент очакваше сърдития протест на господарката, но за нейна изненада Ромелия промърмори нещо одобрително. Съпругата на сенатора беше скрила лице в ръцете си и очите ѝ бяха затворени. Тя вдигна глава, едва когато Пила бе разтрила със силни движения краката ѝ чак до стъпалата. Обърна се и легна по гръб.

— Продължавай — нареди тя и отново затвори очи.

Пила продължи с масажа, като милваше и мачкаше нежната женска кожа. Разтри малките гърди и издутото коремче, закръглените хълбоци и стройните крака. Ромелия се протегна и дъхът ѝ се ускори. Явно движенията на Пила я възбуждаха. Ала младата робиня не посмя да прекъсне масажа, защото се боеше да не си навлече гнева на господарката.

— Продължавай — промърмори Ромелия, когато Пила стигна до ходилата. Друзила посочи нагоре и Пила повтори масажа в обратна посока. Докато масажираше гърдите на Ромелия, тя усети как по тялото на жената пробяга силна тръпка. Пила затаи дъх, тъй като не знаеше какво означава това. Изведнъж Ромелия се усмихна, отвори очи и вдигна глава.

— Друзила, донеси ми кърпата. Време е за судаториума^[7]. — Тя погледна към Пила, която се бе оттеглила на три крачки от нея. — Не подобава на положението ти на робиня, но ти позволявам да използваш банята. Друзила, ти ще измиеш косата на Пила и ще я натриеш с розово масло. Искам да блести като злато.

Очите на Пила се окръглиха и тя направи дълбок поклон.

— Благодаря, господарке — промълви почтително тя.

Без да отговори, Ромелия се уви в кърпата и се запъти към изпълнената с пара сауна, за да прочисти кожата си.

И Друзила беше учудена. Строгата ѝ господарка рядко показваше подобно великодушие. Случаите се брояха на пръсти.

— Явно си го направила особено добре — обясни с усмивка тя.

— А аз си мислех, че я боли, защото трепереше — отговори момичето.

— Трепереше от наслада. Тя се наслаждава на масажа като на любовна игра.

— Не те разбирам.

— Ти не разбираш много неща. Никога ли не си се къпала в твоята Германия?

— О, разбира се, винаги когато наблизко имаше река или езеро. Но не всеки ден като тук. И не с топла вода.

— Банята е част от всекидневието. Няма нищо по-лошо от мръсен човек, който вони. Ромелия изисква всички роби да се къпят всеки ден или поне да се измиват основно. Тежко ти, ако обидиш чувствителния ѝ нос! — Двете се засмяха весело и Друзила среса грижливо прясно измитата руса коса на приятелката си. — Не преставам да се чудя защо Ромелия толкова държи косата ти да изглежда добре. Сигурно иска да се изфука с теб. Нито една сенаторска съпруга няма такава робиня. — Тя намаза косата на Пила с розово масло и отново я разреса. Докато работеше, няколко пъти се огледа изпитателно. Ромелия все още беше в судаториума на една каменна пейка. Там бяха насядали и други жени и разговаряха оживено.

— Ела да се скрием зад тази колона — прошепна възбудено Друзила. — Има още много розово масло и ще натрия и тялото ти. Легни на пода!

— Ще разсърдим Ромелия — възрази плахо Пила.

— Не ми противоречи! Ще усетиш защо Ромелия харесва масажа.

Пила легна на топлите плочки и сладостно се протегна. Друзила намаза ръцете си с розово масло и се зае да масажира тялото ѝ.

— Боже, какви големи гърди имаш — отбеляза укорно тя, докато ги разтриваше.

— Това може ли да се промени? — попита неспокойно Пила и възрастната жена избухна в смях.

— Не, сега вече не. Изглеждаш, като че си кърмила поне две деца. Знаеш ли, Ромелия и насън не си помисли да кърми децата си. Това е работа за дойките. Затова и гърдите ѝ си останаха малки. Освен това още като дете са я стягали.

— Защо е нужно това?

— За да не ѝ пораснат големи гърди. В Рим харесват жените с малък бюст.

— Значи аз не съм красива — промърмори нещастно Пила.

— Напротив, ти си дори много красива! Кожата ти е толкова светла. Мисля, че Ромелия се разкъсва от завист и страшно ѝ се иска да ти одере кожата и да си я наложи.

Пила усети, че милващите ръце на Друзила събудиха в тялото ѝ неизпитвано досега чувство. Тя затвори очи и се отдаде цялата на непознатите усещания. Кожата ѝ затрептя, гърдите ѝ се опънаха, в корема зейна странна празнота. В следващия момент потъна в дълбините на две огромни сини очи. Погледът им беше толкова интензивен, че дъхът ѝ се ускори. Очите я гледаха и не се отвърщаха от нея. След минута видя и красиво оформеното лице с тесен нос и медноцветна кожа. Сините очи милваха тялото ѝ, проникваха до най-интимната му същност. Тя се протегна и простена сладостно. Този поглед беше на магьосник, той я приковаваше и я правеше безсилна.

Изведнъж Пила чу тихия писък на Друзила и стреснато отвори очи. Ромелия беше изникнала безшумно зад тях и сърдито беше изритала Друзила. Сега тя сложи крак върху корема на Пила и натисна с все сила. Младото момиче не беше в състояние да се помръдне.

— Какво правите тук, вие двете? — изсъска злобно тя. — Нали ти казах да ѝ намажеш косата! И защо още не си отстранила космите по тялото ѝ? Това е отвратително!

Петата ѝ се мушна между бедрата на Пила. Космите на венериния хълм бяха също така руси като плитките ѝ. „След като отрежа косата на робинята, може да я продам в някой бордей“, каза си злобно Ромелия. Пила имаше красиво тяло и сигурно щяха да дадат добра цена за нея. Засега щеше да я храни и да се грижи за нея, но това щеше да свърши скоро. Тя беше решила да сложи русата перука едва когато Валерий организира новите си игри.

Ромелия кимна доволно и се запъти към последното помещение на банята, балинеума^[8]. В басейна с топла вода беше пълно с жени — млади, стари, с различни фигури: от деца, които едва бяха започнали да се развиват, до тлъсти или съсухрени старици. Ромелия закрачи бавно покрай басейна, като влачеше кърпата подире си. Даже тук, където публиката се състоеше само от жени, тя държеше всички да видят прелестите ѝ. Поклащаше бедра, като че трябваше да прелъсти цял легион. Без да бърза, тя се плъзна във водата и заплува с широк замах. Жените с готовност ѝ направиха място. Друзила и Пила клекнаха на плочките и зачакаха.

Ромелия се наслаждаваше на водата. Винаги имаше чувството, че си почива след любовно приключение. Друзила мълчеше, защото усилено размишляваше каква ли роля играеше младата Пила в плановете на господарката ѝ. В никакъв случай не беше взета само като робиня за банята, макар че Ромелия очевидно се наслаждаваше на докосванията ѝ. Ала старата робиня знаеше от опит колко бързо синьото небе се покриваше с черни облаци.

— Съберете багажа, искам да се върна вкъщи.

Двете робини скочиха, събраха амфорите, фиолите и кърпите с най-голямата възможна бързина и придружиха Ромелия до аподитериума. Носачите и носилката чакаха пред банята.

По обратния път Пила попита плахо:

— Друзила, какво значи гладиатор?

Робинята я погледна неразбиращо.

— Гладиатор ли? Ами... боец с меч.

— Значи воин?

— Не, не е воин.

— Защо тогава се бие с меч? Това е работа за воини.

— Да, така е.

— Война ли има? — попита упорито Пила.

Друзила избухна в смях.

— Гладиаторите не ходят на война. Те се бият за удоволствие.

— За удоволствие? Ами ако се наранят или дори загинат?

— В това е смисълът на битката, момиче. За какво друго са създадени?

Пила премълча. Отново си припомни дълбоките сини очи и се почувства странно безсилна.

[1] Пила (лат.) — стълб, колона. — Б.пр. ↑

[2] Фиола — съдче, подобно на бутилка с тясно гърло. — Б.пр. ↑

[3] Стола — официална и почетна дреха на римските жени. — Б.пр. ↑

[4] Пала — дълъг шал, който се слага върху столата. — Б.пр. ↑

[5] Аподитериум — помещение за събличане и преобличане в римските бани. — Б.пр. ↑

[6] Амфора — съд за вино, масло и други, със здрава запушалка и две дръжки. — Б.пр. ↑

- [7] Судаториум — място за изпотяване, парна баня. — Б.пр. ↑
- [8] Балинеум — баня, зала за плуване. — Б.пр. ↑

4

Игрите на Валерий бяха обявени с голяма помпозност на Форума дълго преди началото им. В първия ден на месеца понтифексът Максимус, главният жрец на Рим, възвестяваше най-важните дни, които предстояха. А най-важни през този месец бяха планираните и финансирани от Валерий игри за Рим. Херолдите оповестиха новината дори от стълбите на курията^[1], където се събираше сенатът. Народът се събра и устрои овация на сенатора, който беше напълно наясно, че по този начин увеличаваше значително популярността си. Игрите щяха да продължат пет дни. Обявиха надбягвания с коне в Големия цирк, театрални представления от гръцки автори в театър Помпей, процесии до хълмовете на Капитолия и гладиаторски борби в цирк Фламиний.

Докато целият град се подготвяше за голямото събитие, в къщата на сенатора цареше трескаво оживление. Ромелия не беше на себе си. За игрите ѝ беше необходим нов гардероб, който да изложи на показ. Защото за нея игрите бяха не само приятно разнообразие и развлечение, но главно чудесно оправдание да се представи пред народа, все едно плебеи^[2] или патриции, с целия лукс на одеждите и накитите си. Вилата беше препълнена с търговци на платове, шивачи, кожари, бижутери и всевъзможни улични продавачи, подушили добра сделка. Те се настаняваха пред портата още на разсъмване, с надеждата да ги пуснат вътре. Немалко успяваха да подкупят пазача.

Ромелия си уши няколко тоалета, но нито един от тях не ѝ хареса достатъчно. Донесоха нови платове, ушиха още дрехи. Господарката изпрати Друзила като шпионка при Флавия, за да види как се е подготвила съседката за игрите и евентуално да измисли нещо по-екстравагантно от нея.

Пила опозна Ромелия от лошата ѝ страна, а именно когато беше недоволна, раздразнена, нервна и непоносима. Домашните роби страдаха от постоянноменящите се настроения на господарката. Тя им крещеше, риташе ги, бодеше ги с остри игли или ги пребиваше от бой.

Даже търпеливата Друзила получи удар по главата с тежка сребърна купа, която я свали за три дни на легло.

Пила започна да се страхува от Ромелия. Гневните ѝ изблици идваха като гръм от ясно небе и обикновено бяха предизвикани от дреболии. А Ромелия никога не беше доволна. Само преди няколко месеца Пила изобщо не можеше да си представи, че ще бъде изцяло зависима от капризите на някаква си жена. Но междувременно беше осъзнала, че ако иска да остане жива, няма друг избор.

За щастие на Пила, сенаторът беше пълната противоположност на жена си. Явно беше изпитал съчувствие към младата германка, защото успя да се наложи пред жена си, и Пила беше определена да прислужва само на него.

За да избегне горещината, той лежеше по цял ден на удобен диван в градината и караше Пила да му смесва вино и да му поднася плодове.

— Седни тук — покани я един ден той и посочи земята. Пила приседна пред дивана му. — Обичам, докато почивам, да слушам духовити разговори — обясни с усмивка Валерий. — Ромелия умее да ме забавлява, но сега има в главата си други неща. Много от моите роби са учени, познават писмеността, четат драмите на гръцките автори и разказват басни. Разкажи ми за себе си. Коя писменост познаваш?

— Аз не умея да пиша, господарю. За разлика от римляните ние нямаме писменост. Има знаци, които се казват руни, но те служат за магически цели.

Валерий кимна.

— Това е много интересно. Вие сте варвари и диваци, но поне си имате богове. Нали не бъркам?

Пила кимна.

— Да, имаме богове, които почитаме, макар и не в храмове от камък. Но има места, където боговете са всемогъщи. Один е на първо място между боговете, той язди осемкракия жребец Слейпнир. Один е най-великият бог, той разпространява сред хората власт и дух и хвърля копие. Тор е богът, който размахва чук. Той се носи по облаците с колесница, в която са впрегнати козли, и прави гръмотевицата. Той е силен и могъщ. Селяните го обичат, но се и боят от него. А Циу мята светкавици и води войни.

— Боговете ви са като вас — отбеляза Валерий. — Те отразяват вечното германско безпокойство, непостоянността, жаждата за приключения, бушуващия гняв и мрачните размишления, желанието за мистични предсказания и тъмни пророчества. Вие сте много по-различни от нас, римляните. Липсва ви изкуството да живеете, да обичате, липсва ви радостта от красивите неща в живота. При това и вие имате какво да предложите. Красиви момичета като теб, например. Нима има мъж, който те е видял и не те е пожелал? — И той избухна в смях.

Пила се стресна до смърт. След като Друзила ѝ каза право в очите, че Валерий със сигурност ще я пожелае, тя чакаше със страх момента, когато той щеше да я поиска. Но Валерий не бързаше. Очевидно общуването с Пила и разговорите, които водеха, му доставяха удоволствие. Лека-полека младата германка се изпълни с доверие към него, макар че постоянно беше нащрек. Беше ѝ много приятно да разговаря за родните богове с човек, който я разбираше. Иначе си нямаше никого. Никой друг не беше в състояние да вникне поне малко в мислите и чувствата ѝ, а не се и опитваше. Римляните никога нямаше да я разберат напълно, схващанията им за живота бяха твърде различни.

— Жалко, че вие, германите, не почитате боговете си в храмове. Аз бих се застъпил в сената да построят храм за германските роби, където те да се обръщат към собствените си богове.

Очите на Пила се разшириха.

— Наистина ли би го направил, господарю? — попита тя и в същия момент се стресна. Нали Друзила ѝ беше втълпила, че не бива да задава въпроси! Ала Валерий не се разсърди.

— Да, бих го направил. Нямам нищо против, че ти почиташ други богове. Принасяш ли им жертви? Животни? Или може би хора?

— Не, господарю, това е задача на мъдрите жени, на гадателките. Аз съм само една селска дъщеря. Но се моля на боговете и понякога виждам второто лице.

— О, мисля, че първото ти лице ми е напълно достатъчно. Имаш най-прекрасните сини очи на света. Доколкото знам, почти всичките ти съплеменници имат сини очи. Дали това има някаква връзка с боговете ви?

— Не знам, господарю. Никога не съм мислила за това.

— Всъщност няма за какво да мислиш. Аз се радвам на хубостта ти, все едно на кого трябва да благодариш за нея. Ела, налей ми още вино.

Пила се наведе да напълни чашата и Валерий погледна дълбоко в деколтето на туниката ѝ. Белите пълни гърди въодушевяваха естетическото му чувство. Той извади една сребърна монета от кожената торбичка, която винаги носеше под одеждата си, и я хвърли в деколтето ѝ. За негова радост монетата спря между гърдите ѝ.

— Това е прекрасна игра, хубава Пила. Можеш да задържиш монетата. От днес нататък имаш право да си запазваш всяка монета, която падне на същото място.

Пила сведе засрамено глава.

— Благодаря ти, господарю — прошепна тя.

Ромелия влезе шумно в градината и изтощено се отпусна на втората лежанка. Явно беше изнервена и Пила побърза да се оттегли.

— Не знам какво да правя — изохка театрално тя и посегна към чашата с вино. — Робите са глупави и мързеливи. Така и не можах да се снабдя с достатъчно тоалети за игрите. Как ще се явя пред хората без подобаващо облекло?

Тя погледна след Пила, която бързо изчезна между колоните в къщата.

— О, как забравих! Трябваше да повикам перукера.

Валерий, който беше отлично осведомен за капризите на жена си, наостри уши.

— Перукер? Да не си решила да си правиш перука?

— Да, и ще я сложа за откриването на игрите. Това е най-новата мода. Флавия също носи руса перука.

— Руса?

— Ама разбира се! Ти какво си помисли? За какво купих тази скъпа робиня?

Валерий изпръхтя недоволно.

— За Пила ли говориш?

— За коя друга? Ще ѝ отрежа косата и ще си направя най-разкошната перука, която Рим някога е виждал.

Валерий стана бавно от удобния диван и вените на челото му се издуха от внезапно нахлулия гняв.

— Искаш да ѝ отрежеш косата? А аз си мислех, че си решила да се показваш с нея пред римските матрони. Нима съм платил петдесет хиляди сестерции за една перука?

— Ти да не мислиш, че я водя със себе си в банята само защото е красива и руса? Искях да поддържа добре косата си, преди да я отрежа.

— А после?

Ромелия вдигна рамене и направи пренебрежителен жест.

— Ще я продам. Най-вероятно в бордей. Войниците ще се забавляват със студения мраморен стълб. Може би ще я бият, докато почне да вика от наслада.

— Не говориш сериозно, Ромелия!

Тя погледна учудено съпруга си.

— Разбира се, че говоря сериозно. Нима имаш нещо против?

— И още питаш! Аз купих Пила такава, каквата е. Не смей да вдигнеш ръка срещу нея и да ѝ отрежеш косата. Заклевам се в името си Валерий Северий Атикус, сенатор на римската република, че ще те пусна гола на арената, ако посегнеш към косата на Пила.

Ромелия понечи да възрази, но Валерий я пресече с яден жест.

— Млъкни, проклетнице! Не съм забравил как ме изложи пред очите на целия град на пазара за роби, само за да купиш тази робиня. Плати най-високата цена. Тази жена ме възхищава, тя е единственото радващо нещо в тази прогнила къща. Искам от теб да я оставиш такава, каквата е, моя лична прислужница, радост за очите ми!

— Тя е моя робиня! — изграчи вбесено Ромелия.

— Беше, мила моя, беше. От днес нататък Пила ще прави само онова, което ѝ казвам аз. От време на време ще ти позволявам да я използваш и за свои нужди, но нищо повече. А сега ме извини, имам ужасно главоболие. Резкият ти глас ме подлуди! — Валерий стана и гневно напусна градината. Ромелия отново бе успяла да му развали настроението. Трябваше да излее някъде гнева си.

— Пила! — изкрещя той и гласът му отекна в цялата къща.

Младата германка изскочи уплашено от кухнята.

— Да, господарю?

Мъжът я погледна и въздъхна облекчено.

— Ела, ще ме придружиш в града.

— Да, господарю — отговори тихо тя. Не можеше да си обясни внезапното вълнение, но не посмя да попита какво е станало. Последва

го, когато той забърза с големи крачки през атриума и извика носачите си. Трябваше да върви сама след носилката. Сега имаше възможност за бягство, никой не ѝ обръщаше внимание. Валерий седеше с мрачно лице в носилката си и не поглеждаше навън, носачите тичаха и пъшкаха. Пила, която беше свикнала с дългите бягания, без усилие поддържаше темпото. Но в момента тя изобщо не мислеше за бягство, мислите ѝ кръжаха около Валерий. Какво беше намислил?

Носачите спряха пред магазин за платове.

— Ела тук! — заповяда Валерий и Пила изтича при него. Той махна заповеднически на собственика. — Покажи ми зеления си лен, но от най-доброто качество! Повикай шивач и му нареди да ушие красива одежда за тази робиня. Дълга туника с брошка на рамото, ето тази. — Той хвърли на масата една златна брошка.

— Ела с мен, Пила, сега ще ти намеря красива гривна за рамото. Не искам да изглеждаш като беднячка, защото по време на игрите ще седиш зад мен в почетната ложа. От днес нататък си лично отговорна за физическото и душевното ми благополучие.

— Да, господарю. — Пила беше твърде объркана, за да мисли ясно. Дали се беше стигнало дотам? Дали това беше мигът, за който беше говорила Друзила? Дали Валерий искаше да я направи своя?

Пила беше потресена от прекрасната и невероятно скъпа гривна, която Валерий нахлузи на ръката ѝ. Той видя смущението ѝ и избухна в смях.

— Гореве главата, момиче! Толкова обичам да се вглеждам в сините ти очи! Хайде сега, тичай вкъщи и бъди много внимателна. Аз ще ида да си търся други забавления. — Без Пила да забележи, двамата бяха продължили пътя си и стояха пред голяма къща. Без съмнение публичен дом, и то ръководен от жена. „Лената“ излезе да посрещне Валерий и усмивката ѝ показа, че го познаваше добре. Сенаторът ѝ кимна величествено и изчезна във вътрешността на къщата. В същия момент от вратата излезе друг мъж, който вдигна глава и погледна Пила право в очите.

— Един, помогни! — прошепна стреснато момичето. Беше ездачът от онзи ден, гладиаторът Клавдий. Мъжът също се изненада и спря пред нея.

— Пила — проговори смаяно той. — Господарят си ли чакаш?

Пила не можеше да откъсне очи от неговите. Съзнаваше, че не е редно да го зяпа така, но не можеше другояче.

— Не, господине. Господарят ме освободи да си отида вкъщи.

— Нека да те придружа. Едно толкова красиво момиче е изложено на многобройни опасности по римските улици. — Клавдий не можеше да ѝ се нагледа. Ала тя беше робиня и собственост на друг. Все пак на робите беше позволено да се отдават на естествените си потребности. Той вече гореше от желание да грабне в прегръдката си това светло и замайващо красиво същество. Ала, първо, току-що беше излязъл от бардака, където се беше забавлявал до насита с красиви проститутки, и второ, в тази робиня имаше нещо, което го привличаше по странен начин. Не само, че беше по свой начин прекрасна. От нея се излъчваше нещо чуждо, което го възхищаваше. В нея имаше някаква плахост, добродетелност, крехкост. Той се усмихна на глупостта си и разтърси глава. Ала Пила изтълкува усмивката му другояче.

— Ти ме засрамваш, благородни Клавдий. Аз съм само робиня и не си струва усилията славен воин като теб да се грижи за защитата ми.

— Воин! — Клавдий едва не се задави. После сведе поглед. — О, с удоволствие ще го направя. И без това нямам друга работа.

Двамата прекосиха един парк. Между храстите и живите плетове бяха поставени каменни пейки, красиви павилиони канеха за почивка. По това време в парка се разхождаха малцина. Робите бързаха по пътя си, без да поглеждат встрани. Клавдий придърпа Пила към задната страна на един малък храм. В стената беше вдълбана ниша с малка пейка.

— Седни при мен, Пила — покани я той и издърпа шала ѝ над дясното рамо, където беше дамгосан знакът на господаря ѝ. Сега изглеждаха като нормална любовна двойка. Сърцето на Пила биеше в гърлото. Близостта на този мъж я объркваше. Той предизвикваше в сърцето ѝ буря от чувства, която тя не можеше да си обясни.

— Много искам да докосна косата ти — прошепна задавено той.

— Щом ти доставя радост — отговори просто тя.

— Никога не съм виждал толкова дълга коса. И римските жени са с дълги коси, някои харесват повече къса прическа, зависи от модата. Но твоята... — Той помилва русата плитка и Пила се разтрепери.

— Аз... не знам какво искаш от мен, благородни Клавдий. Мисля, че трябва по-скоро да се върна в дома на господаря.

Клавдий избухна в смях.

— Твоят господар вече се е посветил на удоволствията в публичния дом. Сигурен съм, че няма да излезе скоро оттам. Когато е там, вътре цари веселие, той вика при себе си едва ли не всички меретриси^[3] на Клавдия Доменика. Няма друг толкова щедър клиент като него. Имаш предостатъчно време.

— И ти ли си бил в тази къща? — попита плахо Пила.

— Разбира се. Не е евтина, вярно, но пък получаваш само най-доброто. Понякога си позволявам да се насладя на разнообразието.

— Всички тукашни мъже ли правят така? — попита смаяно Пила.

— Разбира се. Какво друго да правят, когато слабините им ги болят? Нали затова са бордеите. Задаваш странни въпроси.

— Извинявай, знам, че не ми подобава да задавам въпроси.

— Напротив, устата ти е дадена, за да говориш, а главата — за да мислиш — отвърна с усмивка Клавдий. — Има много роби, които са получили добро образование.

— И моят господар каза същото.

— А ти си не само умна, но и красива. — Клавдий вдигна с два пръста брадичката ѝ, за да я погледне в очите.

„О, Один, какви очи! Сини като среднощно небе“ — помисли си Пила. Защо очите му са сини? Нали е римлянин? Кой бог го е дарил със сини очи?

При докосването на ръцете му бузите ѝ пламнаха. Клавдий беше запленил от срамежливото ѝ изчервяване.

— Сигурно те е създала гръцката богиня Еос^[4]. Взела е бялото на облаците, синьото на небето и златото на слънчевите лъчи и зората.

При тези поетични думи Пила усети странно затопляне, по кожата ѝ пролазиха тръпки. Тя придърпа кърпата около раменете си.

— Боиш ли се? — попита Клавдий.

Пила поклати глава.

— Не, само че... никой не ми е казал такива красиви думи.

Следвайки внезапния си импулс, тя развърза една от плитките си и издърпа една руса къдрица.

— Дай ми ножа си — помоли тя.

Учуден, Клавдий ѝ подаде късата кама, която винаги носеше в колана си. Пила отрязва къдрицата, приглади я и му върна камата. После сплете отново плитката си, а от кичура направи филигранен шнур, украсен на равни разстояния с малки възелчета. Работеше с учудваща сръчност. Получи се красива верижка, която тя завърза на шията на Клавдий. Той я погледна трогнато.

— За да те пазят боговете — прошепна смутено Пила.

— О, Пила, не знам какво да кажа... — Той я привлече към себе си и потърси устните ѝ.

— Моля те, недей! Не бива да правя това, макар че сърцето ми прелива от топлота. — Тя сведе поглед. — Време е да се връщам къщи. Ако господарят се прибере преди мен, ще изпадна в немилост.

— Не искам да имаш неприятности заради мен. Но знай, че горя от желание да те видя отново.

— Аз не мога да решавам сама, Клавдий. Нямам тази власт. Всичко е в ръцете на боговете. — Тя стана от мястото си и го погледна с копнеж.

Клавдий я привлече към себе си и нежно я целуна по челото.

— Мисля, че хората също могат да помогнат поне малко на боговете — прошепна съзаклятнически той.

Цирк Фламиний приличаше на врящ котел. Разположен северно от Капитолия в посока Марсово поле, той беше по-малък от Големия цирк, но по-подходящ за гладиаторските игри. Преди няколко дни в Големия цирк бяха проведени надбягванията с колесници и Пила през цялото време бе седяла в ложата зад Валерий. Той не поиска от нея да стои с часове права, както правеха с другите роби, а нареди да ѝ донесат сгъваемо столче. До него беше поставена масичка с вино и плодове, дребни сладки и маслини, които Пила трябваше да поднася на господаря си в зависимост от желанията му. Като спонсор на тези великолепни игри, той имаше право на почетната ложа. Семейството му седеше няколко реда по-нагоре заедно с личните роби и бавачките.

Макар че беснееше и скърцаше със зъби, Ромелия се видя принудена да се откаже от великолепния си план да се появи на игрите с руса перука. Затова пък носеше скъпоценна стола с ориенталска

бродерия от метални конци, а над нея яркосиня пала, която сигурно беше струвала цяло състояние.

Робите непрекъснато говореха за новата фаворитка на господаря и бяха особено внимателни в отношението си към Пила. Сега те се отнасяха към нея много по-благоклонно отпреди. Никой не беше сигурен дали тази руса дивачка не шепне в ухото на господаря си разни неща, които можеха да им струват главите. Никой не подозираше, че Пила изобщо не помисляше да се възползва от сегашното си положение в своя изгода и във вреда на другите. Само Друзила изглеждаше спокойна. В близост до Валерий Пила беше много по-сигурна, отколкото под крилото на Ромелия.

Пила беше безкрайно възхитена от безумно смелите и неустрашими водачи на колесници, в които бяха впрегнати по два или четири коня. Мъжете се носеха с луда скорост по пистата и не се плашеха от сблъсъците. Имаше тежки злополуки, но тя се зарази от въодушевляването на тълпата и възликува заедно с нея в прослава на победителя.

На следващия ден посетиха театрално представление. Пила не разбра смисъла на грубо комичната гръцка пиеса, макар че думите на артистите достигаха ясно дори до най-горните редици на театъра. Но се забавляваше чудесно с тремавите опити на едно тлъсто и несръчно приказно същество с копита, конска опашка, рога и огромен, гордо щръкнал фалос, което непрекъснато се възкачваше върху жените, наречени менади^[5]. Сатирите^[6] танцуваха на дива музика, флейтите и барабаните гърмяха. Ала менадите бяха много по-умни, и тлъстите, страхливи и лакоми сатири бяха в неизгодно положение. Появиха се още прости селяни, високомерни дами, пияници, старци, даже богове, приели човешки образ. Всички се забавляваха, надсмиваха се дори на себе си, пускаха шеги по адрес на видни личности, не подминаха дори сенатора Валерий. А той се тресеше от смях. Даже децата се радваха на тубите шеги. Вечерта завърши с весел пир, на който сенаторът беше поканил освен семейството си и най-близките си приятели. Музиканти бяха дошли и в къщата.

Пила беше на крак от рано сутрин до късна вечер, както всички роби и робини в къщата. За представленията обличаше новата си светлозелена туника и слагаше гривната, която ѝ бе купил Валерий.

Всеки ден получаваше и по една монета, която криеше в торбичката под одеждата си.

Доиде и последният ден от вълнуващите игри. Народът изпълни до краен предел цирк Фламиний. Всички знаеха, че предстои грандиозен спектакъл и се събраха да наблюдават тържественото влизане на гладиаторите. Пейките бяха претъпкани. Отдавна не беше имало такива щедро организирани игри като тези на сенатор Валерий. Първо почетният гост направи обиколка на арената с колесницата си, следван от гладиаторите, които щяха да се бият. Той управляваше сам бойната колесница и показва голяма сръчност. Гладиаторите, които го следваха също в колесници, носеха блестящи брони. Пила откри между тях Клавдий и дъхът ѝ спря. В блестящата си ризница той изглеждаше като бога на войната. Сърцето ѝ заби безумно, особено когато разбра, че Клавдий я търси с поглед между зрителите. Римляните обичаха такива спектакли и всички бяха въодушевени от многоцветния парад. Нали популярността на спонсорите се измерваше според великолепието на игрите, които организираха.

Валерий слезе от колесницата и отново зае мястото си в почетната лежа. Пила му подаде чаша студено вино. Сенаторът въздъхна и прие с благосклонна усмивка ликуването на тълпата. Беше доволен от себе си. Беше изпълнил най-важната си цел: да отклони вниманието на народа. Бурите, които за малко не бяха предизвикали гражданска война, бяха утихнали поне засега. Тълпата, разглезена от римския начин на живот, имаше нужда от развлечения, за да не вреди на държавата.

Първо на арената излязоха млади гладиатори, които се биеха с дървени оръжия. Валерий не се интересуваше от тях и се разбърби непринудено с друг сенатор, когото бе поканил при себе си в почетната лежа. Първите истински гладиатори излязоха на арената около обед. Битките все още бяха фиктивни и не се лееше кръв. Зрителите вече започваха да мърморят, когато най-сетне се явиха известните гладиатори. Избухна диво ликуване, докато извикваха имената им и воините се представяха гордо един след друг. Даден бе сигнал за борба с остри оръжия. Роговете протръбиха мрачно, след тях прозвучаха тромпети, свирки и флейти и зрителите притихнаха в очакване. Няколко двойки се биеха едновременно. Почти всички бяха леко облечени, въоръжени само с мрежа, тризъбец и кама. Това бяха

мъжете, които се биеха срещу секуторите. Но имаше и гладиатори с шлемове, щитове и мечове. Някои от тях бяха въоръжени с къс крив меч и малък кръгъл щит, краката и ръцете им бяха защитени с кожени плочки. Те се биеха срещу гладиатори с къси мечове и големи четириъгълни щитове. Пила изпита истински ужас, когато разбра, че борбата се водеше на живот и смърт. Преди победителят да нанесе смъртоносния удар, той беше длъжен да изчака знака на публиката. Ако победеният се беше бил смело, можеше да се надява на благоволенieto на зрителите и оставаше жив. Но страхливецът биваше освиркван от бушуващите маси и всички искаха смъртта му с дивии резове.

В гърлото на Пила се надигна паника. Един от бойците на вече окървавената арена щеше да бъде Клавдий! Горещият следобед ѝ стана непоносим. Безсмисленото кръвопролитие на арената будеше у нея само отвращение. Германите бяха смели воители и не се бояха от смъртта. Но те залагаха живота си във война, когато трябваше да защитават интересите си. Мъжете от племената посягаха към оръжията, когато трябваше да оцелеят. Онова, което ставаше долу на арената, нямаше нищо общо с честната битка, с необходимостта да рискуваш живота си, за да защитиш семейството и народа си. Гладиаторите се биеха за развлечение на тълпата и заплащаха за това с живота си. Доколкото знаеше Пила, повечето гладиатори бяха роби или пленници и арената им даваше минимален шанс да се освободят от тежката си участ. Различните оръжия и различното състояние на пленниците често не оставяха съмнения в изхода от борбата.

Когато улучваха някого, зрителите почваха да реват: „Раниха го! Раниха го!“. Някои смели бойци отблъскваха намесата на зрителите и с жестове и махания показваха, че раните им са незначителни, макар че кървяха силно. Така печелеха симпатиите на публиката, която харесваше само смелите. Колебливите и страхливите обаче, бяха обидени за римския народ и масите крещяха възмутено, когато гладиаторът не искаше да умре достойно. Надзирателите връщаха страхливците на арената с помощта на нажежени клещи и камшици.

Пила се сви на столчето и скри лице в ръцете си. Това ли бяха хората, които беше започнала да дарява с доверието си? И можеха ли изобщо хората да изпитват радост от гледката на това масово

убийство? Та те буквално настояваха и окуражаваха гладиаторите да се избиват взаимно!

Дадоха кратка почивка. Слугите изнесоха трупове, млади момчета разчистиха арената, черни роби насипаха нов пясък. Победителите бяха увенчани с палмови клончета.

— Най-послед става интересно — засмя се Валерий и потърка ръце. — Сега ще влязат гладиаторите от Капуа. За мен те са най-добрите!

Отново прозвуча сигналът на роговете, които възвестиха началото на последните битки. Зрителите бяха чакали цял ден именно заради тях. Победителите от предварителната битка щяха да излязат срещу гладиаторите от школата на Лентул.

— Този път за победените няма да има милост — заяви Валерий. — Един от двамата остава на арената. — Той се обърна към Пила, която не смееше да го погледне. — Какво има, не ти ли харесват моите игри?

— Ужасяват ме — пошепна едва чуто момичето.

— Така ли? И какво ужасяващо има в смелостта? Вие, варварите, също сте смели воители. Впрочем ще има и една особено вкусна хапка. Петимата победители от сегашната битка ще се бият с петима германи. Така ще им създам малко повече работа.

Пила спря да диша. Не стига, че щеше да трепери за живота на Клавдий, ами сенаторът се готвеше да хвърли в жестоката битка и нейни сънародници! Когато на арената излязоха елитните гладиатори от школата в Капуа, тя позна Клавдий и изтръпна. Всички бяха свалили великолепните ризници. Носеха само кожени престилчици с широк колан и кожени каишки на китките. Двубоите се водеха един по един. Гладиаторите от Капуа трябваше да се преборят с победителите от предишната битка. Противникът на Клавдий беше гладиатор, останал съвсем без сили, с голяма рана на рамото. Пила отчаяно закърши ръце. Макар да беше ранен, този мъж беше много смел и можеше да стане опасен за Клавдий.

Битката се реши бързо. Клавдий подгони слабия си противник по арената.

— Я виж, Клавдий се бие с лявата ръка! — Валерий скочи от мястото си. Два удара с меч проснаха противника в пясъка. Без да

пита за присъдата на зрителите, Клавдий нанесе смъртоносния удар и гневно захвърли меча си в пясъка.

— Това не беше противник за мен! — изкрещя той. — Да не би да искаш да ме обидиш, Валерий?

Тълпата зарева одобрително. Всички бяха във възторг от постъпката на Клавдий. Валерий се усмихна благосклонно и му махна да се приближи.

— Много добре знаеш, че аз изпълнявам обещанията си, Клавдий. Ще имаш достоен противник, дължа това на народа. — Този път масите ликуваха за сенатора. В тази битка загинаха четирима победители от предишната, и един гладиатор от Капуа. Петимата победители се наредиха в овала на цирка.

След нова пауза, през която изнесоха мъртвите и загладиха пясъка, дойде ред на решаващата битка. Петимата победители трябваше да се бият с петима силни германи. На арената излязоха брадати мускулести варвари, които надвишаваха противниците си с цяла глава. Клавдий беше най-високият между римските гладиатори, но и неговият противник го превъзхождаше по сила и ръст.

— Един, помогни! — помоли се пламенно Пила, но не беше наясно за кого всъщност се молеше, за сънародниците си или за Клавдий. Това ли беше мъжът, който бе нашепвал в ухото ѝ поетични думи, който караше сърцето ѝ да тупти и бузите ѝ да пламтят? На този мъж ли беше подарила къдрица от косата си, за да го увери в чувствата си? Със смесица от възхищение и отврата тя разглеждаше бронзовото му тяло, блестящо от масло и пот. Той се биеше срещу превъзхождащия го германец като истински герой, но отстъпваше стъпка по стъпка. Противникът му направи успешно нападение, разпори кожата на корема му и по кожената престилчица потече кръв. Зрителите изкрещяха ужасено, повечето надигнаха глас в негова защита. Ала постепенно благоволенieto на тълпата се раздвои. Много минаха на страната на германеца, който изрева като мечка и се нахвърли върху отслабения си противник, изпълнен с презрение към смъртта. Това вече не беше честен двубой, това беше грозно клане със сигурен смъртоносен изход. Везните се наклониха във вреда на Клавдий.

Кръвта се оттече от лицето на Пила. Откакто беше попаднала в робство, в живота ѝ бе имало само няколко щастливи мига, и те ѝ бяха

дарени от Клавдий, гладиатора с красивите тъмносини очи и сърдечните думи. Това беше същият Клавдий, който презрително беше пратил на смърт слабия си противник, а сега му оставаха само няколко мига живот. Пила се надигна и втренчи поглед в лицето му. Макар че Клавдий беше на доста голямо разстояние от нея, тя откри на шията му нежната плетеница от косата си. Духът ѝ се съсредоточи и тя призова всички тъмни сили на небето и подземния свят.

„В косата е силата, която ще ти вдъхне нова смелост. Душата на вълка прониква в теб. Тялото ти става неуязвимо срещу огън и желязо. Човекът в теб се оттегля, идва вълкът. Обзема те луд гняв. Върви и не щади никого, бий се като чудовище, това ще бъде най-великата ти битка!“

При тези думи Пила вдигна ръце. От гърлото ѝ излезе страховит вълчи вой. Обърнала лице към небето, затворила очи, тя обедини силите на добрите и злите духове, и душата на вълка влезе в човешкото тяло.

Изведнъж Клавдий се изправи и мускулите му се опънаха. Лицето му се разкриви, на устните му излезе пяна. Нададе див вой, който подплаши грамадния противник. Гладиаторът се нахвърли като обезумял срещу германеца и му нанесе няколко удара с меча си. Без да съзнава какво прави, той удряше ли, удряше, пробождаше масивното тяло. Германецът, който не видя нищо човешко в лицето на противника си, разбра, че краят му бе дошъл.

— В името на Один, той е берсеркер! — изпищя той, преди да рухне смъртно ранен. Но Клавдий продължи да удря с меча си и да му нанася рани. Явно не бе проумял, че битката е свършила. Бушуването на масите премина в сковаващ ужас.

— Клавдий! — Гласът на Пила прозвуча високо и остро.

Клавдий сякаш се събуди от сън, магията се разруши. Той погледна неразбиращо жестоко обезобразеното тяло на противника си, паднало в локва кръв, после премести очи към меча си. Погледът му обходи трибуните, докато намери очите на Пила. Тя го погледна питащо, изпълнена със страх. Бавно, съвсем бавно, той вдигна окървавения меч за поздрав и се опита да се усмихне. Ала краката отказаха да му служат и той се строполи пред почетната ложа.

Валерий скочи и огледа смаяно припадналия гладиатор.

— Какво стана, о, богове? — запита се изумено той. И той беше проследил битката с нарастващо учудване и бе преживял този невиждан изблик на животинска сила и жестокост.

Докато народът се взираше безмълвно към арената, Пила падна в несвяст на пода.

[1] Курия — староримският сенат, сградата на сената. — Б.пр. ↑

[2] Плебей — човек от римското простолюдие, политически свободен, но не с пълни права. — Б.пр. ↑

[3] Меретриса (лат.) — печелеща, проститутка. — Б.пр. ↑

[4] Еос — гръцка богиня на зората. — Б.пр. ↑

[5] Менада (гр.) — бушуваща почитателка на Дионис/Бакхус, която участва в оргиите и изпада в екстаз. — Б.пр. ↑

[6] Сатир — похотлив демон с човешки лик в свитата на Дионис/Бакхус, често представян с конски уши, опашка и копита, както и с възбуден член. — Б.пр. ↑

5

Пила се събуди, но трябваше да положи усилие, за да осъзнае къде се намираше. Друзила ѝ вееше хлад. Пила беше в стаичката им на своето легло. Тя се взря в голата стена и се опита да си спомни.

— В името на боговете, ти си жива! — Друзила въздъхна облекчено. — Ама какво вълнение преживях! — разбъбри се тя. — Рим никога не е виждал такова зрелище. Мога да разбера, че за теб беше ужасно, когато сънародникът ти загина по този мъчителен начин.

— За какво говориш? — прекъсна я почти сърдито Пила.

Друзила я погледна съжалително.

— Нищо ли не помниш?

Пила поклати глава.

— В главата ми всичко е каша. Видях кръв, желязо и един вълк...

— Бедничката! Затова значи си загубила съзнание. Ето, изпий това греяно вино. То ще събуди жизнеността ти.

Пила поднесе чашата към устните си. Усети как топлата напитка се разля по тялото ѝ и ѝ подежда благотворно. Тя се облегна назад и затвори очи.

— Та значи, зрителите се разкрещяха като побеснели, когато Клавдий...

— Клавдий?

— Да, гладиаторът Клавдий. Зрителите се разкрещяха като луди, когато той се нахвърли върху германеца и го прониза поне сто пъти с меч си. При това Клавдий произхожда от Капуа и е изучил изкуството на боя с меч до съвършенство. Знаеш ли, той умее да се бие и с двете ръце. Освен това е отличен тактик и досега винаги е излизал победител. Този път обаче за малко не загина, защото... Какво ти е, Пила?

Младата жена простена мъчително и притисна с две ръце слепоочията си. Споменът се върна бавно в съзнанието ѝ, жесток спомен в живи картини. Тя видя как Клавдий се биеше отчаяно срещу могъщия германски воин, видя го да отстъпва, само да отбива ударите.

— Не! — Тя се стресна и се взря в празното пространство.

— Успокой се, моля те! — Друзила я притисна към възглавницата. — Искаш ли още малко вино?

На челото на Пила избиха капчици пот. Значи беше истина? Тази битка се беше състояла в действителност. Тя обърна поглед към Друзила и не се изненада от загрижената ѝ физиономия.

— Май идеята на Валерий да те води със себе си на всички игри не беше особено добра. Но кой можеше да си помисли, че ще припаднеш?

— Припаднала ли съм?

— Ами да, когато Клавдий победи германеца.

— Клавдий победи? Жив ли е?

— Нали точно това ти казах. Изведнъж се превърна в див звяр. Гледала съм борбите с животни, които понякога устройват на арената, и знам какво говоря. Там се бият мечки срещу лъвове, пантери срещу бикове и...

— Друзила, пощади ме с тези страшни подробности. Какво стана с Клавдий?

— Аха, разбрах, той ти е харесал! Всички момичета и жени са полудели по него. Този неустрашим гладиатор, тази първична сила! — Друзила извъртя мечтателно очи и от гърлото ѝ се отрони тежка въздишка. — Е, той може да си избере която жена пожелае, стига да поиска. Аз не съм между избраните, но имам право да си мечтая, нали? Сега ще ти разкажа как свърши всичко. Клавдий свали германеца на земята и го прониза безброй пъти с меча си, сякаш не забелязваше, че е мъртъв. И изведнъж се събуди от лудостта си. Застана пред почетната лежа с напълно объркан вид, вдигна меча си за поздрав и изведнъж рухна. Просто така. Като дърво, повалено от светкавица. Знаеш ли, никога на една препълнена арена не се е възцарявала такава тишина.

— Как така е рухнал?

— Нали ти казах! Ти изобщо не ме слушаш. О, богове, никога не бях преживявала такава нещожителност, нито пък Рим. Даже Валерий изскочи от ложата си. Поляха Клавдий със студена вода. Лентул много се притесни за него.

— Къде е той сега?

— Нямам представа. Вероятно в квартирата си, която е много близо до цирка. Гладиаторите живеят в тамошните казарми. Лентул

сигурно ще го вдигне отново на крака.

— Значи мога! — прошепна ужасено Пила. — О, Один, аз съумях да призова духовете от подземния свят!

— Що за глупости говориш, Пила? Какво става с теб, момиче? Явно си го преживяла много тежко. Остани си в леглото и почивай. После ще ти донеса малко сок от кисело зеле, за да се проясни объркания ти ум.

— Направих го, майчице, направих го! Изпратих му душата на вълка! — Пила скри лице в ръцете си и се разхълца.

Друзила поклати неодобрително глава, стана и излезе от стаята. Какво ставаше с хладната и толкова силна Пила? Не стигаха вълненията около Клавдий, ами когато се върна в ложата си, Валерий откри Пила, паднала безжизнена в един ъгъл. Робите трябваше да я отнесат на ръце вкъщи, защото тя не се събуди от припадъка си.

Валерий беше много доволен от изхода на игрите. Не само че беше организирал най-скъпите и разкошни игри в цялата история на Рим, които народът щеше да запомни за дълго. Странният им финал щеше да бъде тема на много разговори, повод за всевъзможни спекулации и слухове.

Фактът, че при това нежната Пила беше изпаднала в безсъзнание му се струваше твърде разбираем. Той беше великодушен мъж и не се разсърди на робинята си. Дори повика лецител да я прегледа. Диагнозата беше силно душевно вълнение, което е довело до временно умопомрачение и припадък. Иначе робинята беше в добро състояние.

Валерий се успокои и нареди на Друзила да се грижи за приятелката си. През това време Ромелия беснееше от гняв. Пила беше станала трън в очите ѝ. Тези великолепни игри бяха финансирани от съпруга ѝ, а това означаваше, че тя трябваше да бъде през цялото време в центъра на вниманието. Тя беше жена от висшето общество, умееше да се показва и се нуждаеше от одобрението на народа. За да постигне целта си, използваше всички възможни средства и при нормални условия имаше пълна свобода на действие. Можеше да си позволи най-люксовите дрехи и накити, притежаваше най-скъпите и екзотични парфюми и мехлеми, подправки и цветя, а благодарение на неуморните козметични грижи красотата ѝ изглеждаше вечна.

Тя се подготвяше усърдно за игрите и не жалеше нито разходи, нито усилия — а накрая Валерий ѝ забрани да отреже косата на Пила, за да си направи мечтаната перука! Ромелия беснееше от гняв, щом си припомнеше деня в градината, когато Валерий се ядоса страшно и ѝ забрани под страх от смъртно наказание да се докосва до Пила. Какво ли беше извършила тази коварна робиня, та Валерий се беше загрижил толкова за нея? Тя не споделяше леглото му, Ромелия беше напълно уверена в това. Тя нямаше право да контролира съпруга си и да му забранява да ляга с чужди жени. Всъщност това не я интересуваше, стига да не застрашаваше домашния мир. Валерий имаше четири чудесни деца, с които се гордееше и за които полагаше изключителни грижи. Той почти не идваше в леглото на Ромелия, и това беше добре дошло за нея. Робите редовно я осведомяваха за похожденията на съпруга ѝ. Обикновено в къщата идваха добре платени амика^[1] или гръцки хетери^[2]. От време на време съпругът ѝ се забавляваше в някой от скъпите публични домове, където го обслужваха меретрисите, високо платени проститутки. Всичко това му служеше за отмора и развлечение и го поддържаше в добро здраве и разположение на духа.

Явно нещата с Пила бяха други. Ромелия знаеше от сигурен източник, че Пила наистина беше девствена. Нито един мъж не я беше докосвал, а Валерий проявяваше учудваща сдържаност. Въпреки това ѝ купуваше хубави дрехи и накити, глезеше я като своя наложница и я караше да върши само най-леката работа. Пила се радваше на известна свобода, макар че не можеше да чете и да пише, не свиреше на нито един инструмент и не би могла да изрецитира дори най-простото стихотворение. Тя не знаеше как да води остроумен разговор, не умееше да танцува, не правеше нищо, с което би могла да привлече и задържи вниманието на Валерий. Само се мотаеше из къщата, зяпаше хората със странните си очи и от време на време благоволяваше да поднесе чиниите и да налее вино. А тя, Ромелия, я държеше в къщата си и я хранеше!

Ромелия стисна ръце в юмруци и се намръщи грозно. Най-лошото беше, че мъжът ѝ я бе лишил от удоволствието да се яви на игрите с руса перука. Естествено Флавия се беше накиприла с новата си червеникава коса и се пъчеше гордо в семейната ложа. Много хора идваха да ѝ се възхищават. Ромелия не прие поканата ѝ да седнат заедно, защото се разкъсваше от завист.

И защо тази безполезна робиня трябваше да запази прекрасните си коси? За какво ѝ бяха на нея? Всъщност къде беше изчезнала Пила след игрите? Оказа се, че смелата и дива германка изобщо не може да понася вида на кръвта и вместо да прославя смелите гладиатори, беше изпаднала в безсъзнание. Това засили още повече гнева на Ромелия. Робите бяха отнесли припадналата вкъщи, като че беше от благороден род — така заповяда Валерий. През десетте години на брака им, докато тя ръководеше голямото домакинство, никога не се беше случвало подобно нещо.

Ромелия ходеше напред-назад в личните си покои и ядът ѝ растеше. Ако Пила беше нейна лична робиня, ако отговаряше за обслужването ѝ, тя щеше да ѝ отмъсти жестоко. Но Валерий внимаваше робинята да не се мярка много пред очите ѝ. Да, но той почти не се задържаше вкъщи! Ето я възможността!

Ромелия грабна една лескова пръчка и я размаха във въздуха. Свистенето я задоволи. Кипеше от гняв и трябваше да го излее върху някого.

— Пила! Къде е Пила? — изкрещя тя и изплашените роби се разбягаха на всички страни.

— Лежи в стаята си, господарке. Още е много болна, духът ѝ е объркан — отговори Друзила.

— Какво? Болна ли? Не е болна, а я мързи да работи, иска само да се въргала в постелята си като някоя уличница. Но това няма да мине, да го знае! Не и при мен. Ще ѝ покажа какво става, когато някой роб ме ядоса!

Тя премина устремно по дългите коридори към робското крило, следвана от отчаяната Друзила.

— Господарке, моля те, набий мен, но не докосвай Пила! Тя не е сторила нищо лошо.

— Точно защото не прави нищо, ще я набия. При мен могат да се угояват само свинете и гъските.

Тя отвори с трясък вратата на стаята и видя Пила в леглото.

— Ето я къде се е изтегнала тази мързелана! Ставай веднага и хайде на работа! — Тя сграбчи Пила за косите и я измъкна от леглото.

Все още замаяна, девойката падна на коравия каменен под и вдигна ръце, за да се предпази. Със сила, която никой не очакваше от крехката Ромелия, тя замахна с пръчката и по гърба на робинята се

посипаха удари. Светлата кожа веднага се обагри в червено, на четвъртия удар потече кръв.

Вероятно Ромелия щеше да я пребие до смърт, ако един роб не бе възвестил за пристигането на Флавия.

— Какво иска пък тази? — попита несдържано жената и хвърли пръчката в ъгъла. Погледна презрително Пила и нареди: — Облечи се и среши косата си. Бъди готова да обслужваш гостите. Отивам да посрещна Флавия и искам да бъдеш там.

Пила се беше проснала на пода в очакване на нови удари. Раменете ѝ пареха като огън, но много по-силна беше болката от унижението, което ѝ бе причинила тази корава, жестока жена. Незнайно по каква причина, Ромелия хранеше към робинята си дива омраза.

Друзила клекна до нея.

— Хайде, стани! Всички търпим това. Болката ще мине.

Пила вдигна лице и за изненада на Друзила в очите ѝ имаше само студенина.

— Ще си отмъстя на тази римска вещица! Ще чупя костите ѝ една по една, докато не остане нищо в мършавото ѝ тяло. Кълна се в народа си, че ще ѝ се отплатя за всички унижения, които претърпях в робство.

— Пила, това ще те направи още по-нещастна! Мълчи! Ако някой чуе тези думи, чака те страшна смърт. Видя ли клетите роби, разпънати на кръст? Те са вдигнали ръце срещу господарите си и умират на кръста като жалки престъпници. Или ги хвърлят на дивите животни на арената. Нима искаш Ромелия да преживее и този триумф?

По лицето на Пила не трепваше нито мускулче. Ала мислите ѝ работеха трескаво. Тя беше длъжна да отмъсти на Ромелия, повеляваше ѝ го германската чест. Отмъщението беше законно средство за измиване на нанесения позор. Макар че не можеше да отмъсти на Ромелия така, както би сторила в родината си. Там Ромелия щеше да умре от мъчителна смърт, може би удавена в блатото, може би обесена на свещен дъб. Животът ѝ щеше да умилостави боговете и демоните.

Но за какво ѝ бяха тайнствените качества и сили? Щом можа да всели душата на вълка в човешко тяло, защо да не прати някой зъл дух в сърцето на Ромелия? Дух, който да я подлуди и да ѝ причини болка.

Тя грабна пръчката, която Ромелия небрежно беше захвърлила на пода. Господарката на дома беше докосвала тази пръчка, тя беше част от притежанията ѝ. Пила я хвана предпазливо с два пръста, изправи се и я вдигна над главата си.

— Ромелия, ти си първата жена в тази къща, но аз те проклинам! Онова, което най-много желаяш, ще те доведе до гибел. Онова, което ти е най-мило, ще се отвърне от теб. Онова, което най-силно желаяш, ще избяга най-далеч. Черна сянка ще падне върху душата ти и ще те следва, където и да си. Тя ще бъде твоят нощен кошмар и чудовището на деня. Никога няма да намериш мир, ще живееш във вечно безпокойство и възбуда. Такова е проклятието ми! Такава е присъдата! Затова ще счупя пръчката!

Тънкото дърво се счупи с тих шум. Пила хвърли пръчката на пода и напусна стаята с високо вдигната глава.

Друзила изслуша думите на приятелката си с нарастващ страх. По гърба ѝ лазеха студени тръпки. Изведнъж прозря, че от това германско момиче се излъчваше странна магия, хладен полъх, мистична светлина. Това ли бяха могъщите германски богове и духове, дали силата им беше стигнала чак дотук? В Рим се говореше за жрици и гадателки, които призовавали горски духове. Дали Пила не беше една от страшните мъдри жени? Дали и тя беше магьосница като страховитите келтски друиди?

Друзила прибра с треперещи ръце счупената пръчка и забърза след Пила към банята на робите.

Пила седеше най-спокойно пред басейна и почистваше раните си. Нищо не напомняше за странното ѝ поведение преди малко. Друзила застана зад нея.

— Искаш ли да ти помогна да сплетеш косата си? — попита почти плахо тя. Пила вдигна поглед към нея и ѝ се усмихна с благодарност. — Добре ли си, Пила?

— Разбира се, че съм добре. Надявам се само, че ще успея да почистя кървавите петна по зелената туника. Валерий ще се ядоса, че подаръкът му е така омърсен.

Друзила изпусна шумно въздуха от дробовете си.

— Ама че нерви имаш! Едва успя да избегнеш смъртната присъда, а си мислиш за петната на туниката!

Ромелия посрещна Флавия в личните си покои. Тъй като посещението не беше официално, както за рожден ден или за някой от големите римски празници, не беше нужно да се правят приготовления. Покоите на Ромелия бяха достатъчно разкошни, за да са достойни за по-близките посетители. А Ромелия много държеше да направи силно впечатление на гостите си, които и да бяха те.

Флавия буквално влетя в стаята, шумолейки с въздушните си одежди. Отпусна се на най-близката клина^[3] и се усмихна на Ромелия. За облекчение на домакинята днес не беше сложила русата си перука. Къдравата, късо отрязана коса, беше прибрана в сребърна мрежичка. Ромелия трябваше да признае, че Флавия умееше да се облича ефектно. Ала новата мрежичка за коса не беше истинската причина за посещението на Флавия, макар тя да обръщаше главата си достатъчно често, така че домакинята да забележи блещукането на сребърните нишки. Ромелия забеляза, че лицето на гостенката ѝ е порозовяло и по челото са избили ситни капчици пот. Флавия явно беше възбудена. Очите ѝ искряха от вътрешно напрежение.

— Дойдох да ти кажа, че игрите, които организира съпругът ти, бяха наистина несравними, скъпа Ромелия. Сигурно ще говорят за тях и след сто години. В Рим просто няма друга тема за разговор. А какво ще кажеш за Клавдий? Не е ли богоравен герой? Сигурна съм, че е любимец на Марс, бога на войната. Никой друг, освен Марс, не би могъл да му вдъхне такава нечовешка сила. Само си представи, бедният Клавдий лежи в казармата до цирка под грижите на Лентул. А жените са се наредили на опашка да му купуват лекарства, за да оздравее по-бързо!

Ромелия зяпна смаяно.

— Наистина ли говорят за Клавдий?

— А за кого другиго? Той е героят на Рим, гигантът на арената. О, богове, какъв прекрасен мъж! — Флавия вдигна ръце като за молитва.

Ромелия я погледна втренчено и пренебрежително изкриви устни.

— Не преувеличаваш ли, мила Флавия? Все пак той е само един гладиатор, обречен на смърт.

— Разбира се, но тъкмо това е пикантното у него, не намираш ли? Любовта и смъртта са безкрайно близо една до друга. Именно

защото не знаят още колко им остава да живеят, гладиаторите са най-дивите любовници. Ненаситни, властни, просто божествени!

Ромелия слушаше приятелката си с отворена уста. Никога не беше виждала Флавия толкова ентусиазирана. Съзнаваше колко глупаво бе да се чуди така и се усмихна кисело.

— Какво знаеш ти за любовното му изкуство? Какво си шушукат жените?

Флавия се изкиска и размаха кърпичката си.

— Не бих могла да ти разкажа, защото е твърде... интимно.

— Аха! — Ромелия се огледа с привидно равнодушие, плесна с ръце и в стаята влязоха Друзила, Пила и още един роб. — Донесете вино, плодове и захаросани ядки! — нареди строго тя.

Робите побързаха да изпълнят поръчката и домакинята се изтегна удобно на лежанката си.

— Народът разправя какви ли не глупости, а и нима може да се вярва на меретрисите?

— О, аз не съм почерпила сведенията си от меретриса, нали знаеш, че не общувам с такива жени. — Флавия отново се изкиска.

Ромелия преглътна и стисна здраво зъби.

— Бих се учудила да чуя, че си паднала толкова ниско — отбеляза остро тя.

Пила и Друзила донесоха вода и вино. Когато Пила понечи да смеси виното с топла вода, Ромелия вдигна заповеднически ръка. Надяваше се неразреденото вино да накара приятелката ѝ да се разбъбри.

Флавия отпи голяма глътка и премлясна доволно. След малко погледна Ромелия изпод полуспуснатите си мигли.

— Знаеш ли, предпочетох лично да се убедя в нещата, за които се говори.

Ромелия се надигна и лицето ѝ изрази смайване.

— Нима искаш да кажеш, че ти...

Флавия кимна и отново се изкиска.

— Точно така! Поканих Клавдий.

— Нали каза, че не е добре?

— О, напротив, много е добре. Измъкна се тайно от казармата, защото обожателките му са окупирали целия двор. Поднесох му вино и

лекарство от чуждоземни растения, които събуждат жизнените сили. После му подарих магически амулет, за да го носи на гърдите си.

— Така значи. И какво общо има това с качествата му на любовник?

— Почакай, не си чула всичко. Когато съпругът ми се оттегли, ние с Клавдий излязохме на разходка в парка. Отведох го в градината с розите и се скрихме зад един жив плет. После...

— После? — Очите на Ромелия се разшириха от смайване.

— После лично се убедих в качествата му на любовник.

— И?

— Този мъж надминава всички слухове!

Ромелия се отпусна на клината с тежка въздишка. Първо трябваше да смели новината. Значи почтената Флавия беше легнала с един гладиатор зад розовите храсти? Каква неприятна изненада! Първата ѝ реакция беше неодобрителна.

— Не е редно за жена с твоето положение...

Флавия избухна в луд смях.

— Ти май продължаваш да живееш в далечното минало, Ромелия! Гладиаторите са всепризнатите любимци на жените с нашето положение. Счита се за модерно и безкрайно интересно да бъдеш прелъстена от един груб воин. О, толкова е вълнуващо, той буквално смърди на пот, кръв и смърт!

Ромелия смръщи носле.

— Наистина ли вонеше така?

— О, не, говоря в преносен смисъл! Но само си представи как ръцете, които убиват безмилостно, милват тялото ти, докосват те навсякъде...

Ромелия едва потисна треперенето си.

— Въпреки това. Те са гладиатори.

— Не знаеш ли за жената на Александър Перселий? Тя позволи на един гладиатор да я отвлече!

— Да я отвлече? — попита изумено Ромелия.

— Ами да, това е модерно. Представи си, че заминаваш някъде съвсем сама с този брутален тип, ден и нощ до него, колко е романтично! Да не говорим за постоянната опасност да ви заловят. Гладиаторът е заплашен от смърт, а жената от вечен позор.

— Точно така. И каква е ползата ѝ от всичко това? — Ромелия все още не можеше да проумее кое е толкова вълнуващо.

— Ползата е, че ще преживееш нещо възбуждащо, истинско приключение. Само си представи, че през цялото време си в негова власт! — Флавия потрепери от ужас, примесен със сладка възбуда. — Така ми се иска да бъда отвлечена от Клавдий...

— Но тогава ще живееш в бедност, в отвратителна мизерия. Не познавам нито един гладиатор, който да е достатъчно богат, за да ти предложи живот, на какъвто си свикнала във вилата на Барбилий.

— О, аз бих се погрижила за всичко. Ще събера накитите си и всичките си пари и ще ги взема със себе си. Пък и, когато ми омръзне, мога спокойно да се върна у дома и да кажа, че гладиаторът ме е отвлякъл заради парите ми.

— Да не мислиш, че ще ти повярват?

— О, да! И Александър повярва на жена си. Напердаши я, даже казват, че заповядал да я нашибат с камшик, но в крайна сметка я остави в дома си, за да опази семейната чест.

— Ама че работа! — Ромелия не можеше да надмогне учудването си. Какви думи излизаха от устата на добродетелната Флавия! Каква лицемерна змия!

Пила и Друзила стояха до вратата на покоите и чакаха нови заповеди. И двете стояха безучастно, но Пила попиваше жадно всяка дума, която си разменяха двете жени. Клавдий беше жив и очевидно се чувстваше достатъчно добре, щом отново посещаваше дами и ги оцастливяваше. Пила знаеше, че римските мъже съвсем естествено даряваха с благоволение си много жени и че от малкото мигове, които беше прекарала с гладиатора, не произтичаше никакво задължение от негова страна. Освен това тя беше само една робиня, докато той се ползваше с благосклонността на дами от най-висш ранг. След случилото се в цирка тя не гореше от желание да го види отново.

Флавия и Ромелия побъбриха още малко и Флавия стана да си върви. Чувстваше се облекчена, след като беше споделила сладката си тайна със съседката и я беше накарала да ѝ завивда. Двете остри бръчки, които изведнъж прорязаха бузите на Ромелия, показаха на Флавия, че съпругата на сенатора не страдаше от липса на пари и лукс, но ѝ липсваше сексуално удовлетворение, което правеше кожата розова, караше кръвта да кипи и сърцето да трепери. Мислите на

Ромелия се гонеха като млади коне на моравата. Клавдий! Той беше красив мъж, силен, смел, корав. Мускулите му сигурно бяха от желязо. Тя затвори очи и видя Клавдий в блестящата си парадна ризница да стои гордо в бойната колесница и да поздравява ликуващите зрители. Ако легнеше с ризницата си върху голото й тяло... Тя потрепери от наслада. Чувството със сигурност щеше да бъде неописуемо. Тя щеше да посегне под престилчицата и да улови меча му... Дали и той беше корав като стомана?

Ромелия отвори очи и решително разтърси глава.

— Пила, Друзила, отнесете съдовете! Целий, ти иди веднага в цирк Фламиний и поискай да говориш с Лентул. Очаквам го утре рано сутринта, след като сенаторът напусне къщата. — Робът Целий се поклони и изчезна.

Какво ли беше намислила Ромелия? Последните й думи разтревожиха Пила.

На следващия ден Лентул пристигна точно в уречения час. Валерий беше излязъл от къщи и беше отишъл на Форум, за да се покаже на народа и да приеме овациите му.

Ромелия покани Лентул в перистила, сякаш идването му беше съвсем естествено. Пила се притисна зад една колона в преддверието. Никога досега не беше подслушвала съзнателно чужд разговор. Ала този път вътрешният й глас я предупреждаваше да внимава. Какво общо имаше Ромелия с нископоставен грубиян като Лентул? Дали се беше заразила от ентузиазма на Флавия, която вчера й беше разказала за любовната си среща с гладиатора в розовата градина? Или замисляше нещо лошо срещу Клавдий?

Пила не можеше да си представи, че жена като Ромелия би се впуснала в любовно приключение с един гладиатор. Макар че римските мъже бяха абсолютно свободни в сексуалните си връзки, това съвсем не се отнасяше до омъжените жени, особено от висшите съсловия. Следователно Ромелия беше замислила някакво коварство и то беше насочено срещу Клавдий!

Пила размишляваше трескаво. Не, Ромелия не можеше да знае нищо за странната връзка, която беше възникнала между нея и Клавдий. Никой не ги беше виждал заедно, тя не беше казала за срещата

им в парка дори на Друзила. Не ѝ се вярваше, че Клавдий се е похвалил пред приятелите си за преживяното с нея. Тя беше само една жалка робиня. А може би Ромелия беше заподозряла нещо след странната случка на арената? Не, това също беше невъзможно. Тя нямаше представа от вярванията и боговете на германите. Какво ли си беше наумила?

Пила се ядоса ужасно, когато Ромелия покани Лентул да се разходят в градината около централния фонтан, което направи подслушването невъзможно. Всъщност говореше само Ромелия, Лентул слушаше безмълвно. На няколко пъти поклати глава, но накрая кимна мрачно. Ромелия извади изпод столата си торбичка с монети, дебела и тежка, явно пълна с много сестерции. Лентул я грабна от ръката ѝ, кимна отново и се сбогува с лек поклон. Ромелия не отговори на поздрава му и дълго остана неподвижна, загледана към изхода на градината.

Пила не можеше да си обясни случилото се. Да не би пък Ромелия да беше направила дарение за гладиаторското училище в Капуа? Или беше възнаградила Лентул за особено впечатляващата битка на арената? А може би господарката ѝ просто си беше купила съучастник за някакво престъпление? Пила знаеше, че Ромелия пилее пари с широка ръка, когато става дума за личните ѝ потребности. Но когато парите бяха за друг, пестеливостта ѝ се превръщаше в скъперничество. Твърде рядко се случваше да направи някому подарък, дори собствените ѝ деца не можеха да се похвалят с подаръци от майка си, камо ли пък роби или непознати.

Пила се върна бързо в къщата, за да не я открият. Едва бе влязла в кухнята, когато я настигна резкият глас на господарката.

— Пила! Веднага в покоите ми!

Ромелия остана много доволна от уговорката с Лентул. Тя беше подела тази опасна игра като умел политик. Никой нямаше да разкрие истината, най-малкото Валерий. Само че трябваше да си осигури още нещо за предстоящото приключение — русата перука!

Тъй като Валерий беше извън къщи и вероятно щеше да остане на Форум до късно вечерта, тя можеше да прави, каквото си иска. Най-после щеше да се сдобие със скъпоценните руси коси, за които се

беше борила толкова дълго. Този път Валерий нямаше да се притече на помощ на Пила. А когато се върнеше у дома, щеше да бъде много късно.

Ромелия влезе в къщата и повика Пила. Без да дочака появата ѝ, забърза към личните си покои. Седна пред тоалетната си масичка и се разгледа в голямото медно огледало. Огледа внимателно лицето си, попипа тъмните си коси. Кожата ѝ беше светла, защото непрестанно се мажеше с оловен мехлем, който действаше избелващо. Ала когато стоеше редом с Пила, се чувстваше тъмна като печено пиле. Косата ѝ беше черна като гарванова перушина, къдриците ѝ бяха прикрепени с шноли, обръчи и панделки. Очите ѝ светеха като полиран оникс. Всъщност би могла да се нарече красива, ако идеалът ѝ не беше бяла кожа, руса коса и сини очи. Точно такава беше Пила. Така ѝ се искаше да изтръгне очите на робинята и да отреже косата ѝ до кожата! Но каква полза? Е, сега щеше да се сдобие поне с косата ѝ и да си достави едно малко удоволствие.

Пила влезе и остана до вратата. Ромелия не ѝ обърна внимание и продължи да се разглежда в огледалото. Едва след няколко минути се раздвижи.

— Ела при мен! — заповяда тя и посочи с пръст пода пред себе си. Пила послушно пристъпи по-близо.

— На колене!

Пила се поколеба, но коленичи пред господарката си.

— Косата ти е станала много хубава. Друзила явно е полагала редовни грижи за нея — каза меко Ромелия и помилва дебелия плитка.

Пила не каза нито дума, но тялото ѝ се напрегна. Не можеше да очаква нищо добро, когато Ромелия я бе поканила сама в покоите си и я ласкаеше.

— Да, мисля, че така е добре — продължи Ромелия, като че говореше на себе си. Посегна към масичката си и взе оставения наблизко бръснач. Скъпоценен нож от наострен бронз с дръжка от слонова кост. Ромелия го използваше за почистване на космите по тялото си и за да придаде красива извивка на черните си вежди.

Тя стисна по-здраво плитката на Пила и вдигна ножа. Пила вдигна отбранително ръце.

— Какво правиш, господарке? — извика ужасено тя.

— Нали виждаш, глупава гъско! Режа ти косата. За какво ти са тези плитки? Аз искам да си направя перука. Не мърдай, защото искам перуката да бъде достатъчно дълга. — Тя размаха ножа пред лицето на Пила.

Робинята реагира светкавично и ножът изхвърча от ръката на Ромелия. Лицето на господарката ѝ се оцвети в пурпурночервено.

— Как смееш... — изсъска тя като разярена змия и малките ѝ, но силни ръце се ключиха около шията на Пила. Робинята скочи и я отблъсна. Столчето, на което седеше Ромелия, се преобърна, жената изпищя и се строполи на пода. Пила изхвърча като подгонена в коридора и влетя право в ръцете на Валерий.

— Какво става тук? — попита строго сенаторът.

Пила се хвърли на пода пред краката му.

— Прости ми, господарю, прости ми! Аз вдигнах ръка срещу господарката.

Валерий смръщи вежди.

— Така ли? Това не ти е позволено. Ти си робиня, тя е господарка на дома и си длъжна да ѝ се подчиняваш.

— Знам, господарю. Аз ѝ служа покорно и изпълнявам всяка заповед. Но днес тя пожела да ми отреже косата. Господарю, за мен това е смъртно наказание. Имай милост!

— Ах, пак ли? — Валерий вдигна вежди. — Стани, Пила. Не ми харесва да пълзиш пред мен като червей. Ти си красива и горда. Знам, че не би се опълчила срещу господарите си. Косата ти е прекрасно украшение и аз разбирам, че не искаш да се разделиш с нея. Но винаги помни, че си моя собственост и аз мога да правя с теб каквото си искам. Впрочем същото важи и за господарката ти.

— Знам, господарю. Поискай от мен каквото и да е и аз ще го сторя. Но ми остави косата, умолявам те! Веднъж ме попита за нашите богове. Те са различни от римските, нашите нрави също са други, нямат нищо общо с вашите. Щом една жена загуби косата си, значи е осъдена като престъпница.

— Наистина ли? Това е много интересно. — Валерий свали тогата си и я хвърли на притичалия роб. — Донеси ми вино и ме остави сам с Пила. Мисля, че днес ще чуя нещо поучително.

Той се отпусна на най-близката клина и пие чашата, която му подаде робът — скъпоценен сребърен бокал. Лицето му се отрази в

полираната повърхност.

— Това е нашият свят, а някъде там на север е твоят свят — проговори замислено той, взрян в отражението си. — Повечето хора си мислят, че в нашия свят се живее също като във вашия. Но това не е вярно. — Той вдигна глава. — Седни в краката ми, красива Пила, и ми разкажи за нравите на народа си. Каква е ролята на женската коса?

Пила приседна пред дивана, без да посмее да вдигне очи към господаря си. Беше направила неща, недопустими за един роб, и заслужаваше най-строгото наказание. Беше огромен риск да помоли Валерий за помощ. Но това беше единственият ѝ шанс.

— Всички жени от моя народ носят дълга коса. Това е знак за почитеност, показва, че жената уважава нравите и обичаите на своето племе. Косата е украшение на свободната жена. Защото аз съм... аз бях свободна. — Пила замлъкна.

— Продължавай — подкани я Валерий.

— Изневяра, забранена любов, нарушаване на законите на рода, това са все сериозни причини да осъдят прегрешилата жена. В присъствието на всичките ѝ роднини отрязват косата ѝ. Жената без коса е осъдена престъпница. След това разкъсват дрехите ѝ, изгонват я от къщата и я прекарват през цялото село, като всеки има право да я удря с пръчка или да я шиба с камшик. Никой не проявява милост към такава жена и смъртта е спасение за нея.

— Как я убиват? — попита тихо Валерий.

— Завързват ѝ очите и слагат камък под тялото ѝ. Могат да я удушат с въжета, които стягат с пръчка, да я убият с камъни, да я понижат с ножове или да я заровят жива в блатото. Накрая покриват тялото ѝ с вършини и забиват колове, за да не може духът ѝ да се върне в света на живите.

Валерий сбърчи нос.

— Какви архаични обичаи — промърмори той и поклати глава. — Затова ли германските жени държат толкова много на девствеността си? Сигурно ви е страх от жестокото наказание.

— Не, господарю. Всички са длъжни да се придържат към правилата, само така родът може да оцелее.

— Животът в онази пустош сигурно е много труден, нали?

Пила кимна безмълвно.

— Странна родина имаш ти, Пила. Бездънни гори и гнили мочурища. Сигурно заради това са възникнали тези странни обичаи. Страшно е, наистина страшно. — Валерий я погледна замислено. — Ако тълкувам правилно разказа ти, ще се почувстваш като осъдена престъпница, ако Ромелия отреже косата ти.

— Да, господарю, така е.

— Но ти не си извършила престъпление. Не си омъжена, значи няма как да изневериш на съпруга си. Не си влюбена, дори си още девствена, не си нарушила нито едно правило на племето си, нали?

— Така е, господарю.

Валерий избухна в смях.

— Положението ти не е леко, Пила. Според германските закони си длъжна да защитаваш честта си. Но сега си в Рим. Не си свободна жена, а робиня. Принадлежиш на господаря си и той може да прави с теб каквото си иска. Трябваше да се подчиниш на Ромелия, защото ти е господарка. Но ти вдигна ръка срещу нея. С това наруши римското право. В Рим също наказват провинилите се. Наказанията не са като при германите, но все пак... Затова можеш да избираш: или ще те окачат на кръста и ще умреш от бавна и мъчителна смърт, или ще те хвърлят на дивите зверове на арената, там ще умреш малко по-бързо. Всъщност можеш и да се биеш като амазонка, ще ти дадат меч, така ще имаш шанс да излезеш победителка.

Лицето на Пила побеля. Тя сведе глава и прошепна примирено:

— Ти си напълно прав, господарю. Нашият свят не е като вашия. И все пак те са еднакви.

Валерий вдигна вежди.

— Това е много мъдро изречение, малка Пила. Мисля, че имаш усет към философията, макар че никога не си посещавала училище. Затова ще ти предложи една малка сделка. Това е между мен и теб, нищо повече. Знаеш, че утре давам голяма вечеря в чест на завършването на игрите. Празникът ще бъде разкошен. Ще дойдат много гости, благородни мъже от Рим, сенатори, консули, богати търговци. Трябва да ги нагостим добре и да ги забавляваме по възможно най-добрия начин. Ще има конвивиум^[4] с музика, танци, песни, рецитации и духовити разговори. Ще предложим на гостите изискани ястия и благородни вина. Масата ще бъде наредена само със сребърни съдове и кристални чаши. Празникът трябва да съответства

на положението, което заемам в римската държава. Цветя и аромати, музиканти и танцьори ще радват сетивата ни, но не е само това. Робите също трябва да бъдат удоволствие за очите. Ти си създадена да украсиш празника ми, Пила. Затова изисквам от теб утре да присъстваш на тържествената вечеря, да бъдеш постоянно в трапезарията и перистила. Ще обслужваш гостите, искам всички да се радват на красотата ти. Ще говоря с Ромелия и ще я помоля да се откаже от желанието да притежава косата ти. Това ще бъде твоята награда.

Пила се хвърли в краката му.

— Благодаря ти, господарю. Благодаря ти за добротата и мъдростта.

Валерий изкриви устни.

— В последно време съм в добро настроение и ми харесва да проявявам великодушие — призна той. — Народът ми устройва овации, а аз обичам да ме аплодират. Всъщност аз не само се правя на великодушен, аз наистина съм такъв. — Той приглади одеждата си и се усмихна самодоволно. — Погледни ме, Пила. Ти си същество от друг свят, който граничи с нашия. Но, както вече каза, световите всъщност са еднакви. Там си била красиво момиче, тук също си красиво момиче. Там си се борила за оцеляването си, тук също трябва да го направиш. Ала аз мисля, че тук борбата ще бъде по-лека. Аз ще ти подаря косата и честта, ти ще ми подариш тялото и девствеността си. Това е сделката ни. Както казах, съвсем не е обичайно един сенатор да сключва сделки с робите си. Нека кажем, че това е само една малка размяна на подаръци. Разбира се, ти имаш право да избереш също дали предпочиташ да умреш на кръста или на арената. Предоставям ти свобода на избора.

Пила сви ръце в юмруци и побърза да ги скрие под туниката си. Разтрепери се като в треска и стисна здраво зъби, за да победи нервното напрежение. Само ако можеше да стане и да забие тънкия нож за плодове чак до дръжката в сърцето на сенатора! След това щеше да вдигне гордо глава и да се опълчи срещу дивите животни на арената.

Тя сведе глава и се опита да се пребори с надигналия се в сърцето ѝ луд гняв. Изведнъж видя две тъмносини очи на гладко медноцветно лице, които я гледаха пронизващо. Видя окървавен пясък

и вдигнат меч, и треперенето на едва сдържания гняв се превърна в безумно сърцебиене. Вдигна глава, погледна Валерий и се усмихна.

— Утре няма да те разочаровам, господарю — обеща тихо тя и Валерий кимна доволно.

— Къде е зелената туника, която заповядах да ти ушият? — попита строго той. — Искам да я носиш утре.

— Простете, господарю, но я дадох на пране, защото беше оцапана с кръв.

— От това ли? — Валерий посочи червените ивици на рамото ѝ.

Пила сведе поглед и едва забележимо кимна с глава.

— Не разбирам защо някои хора непрекъснато оскърбят естетическото ми чувство — оплака се Валерий и попипа рамото ѝ, за да установи тежки ли са били ударите. — Намажи червените места с мехлем от олово и цинк, той ще намали червенината и ще затвори раните. А аз ще наредя да ти ушият нова одежда, този път морскосиня, за да подхожда на очите ти. И ще бъде къса, защото искам да се наслаждавам на краката ти.

Той се надигна и повика личния си роб. Заповяда му веднага да доведе шивач, който да намери плат и да се заеме с новата дреха на Пила. След това извади кесията си.

— Виж, днес харесах една сребърна аграфка и мисля, че ще ти подхожда много повече от златната — продължи милостиво той. Пила отново се хвърли в краката му, но сенаторът я отблъсна и се засмя. — Искам да разкажеш на всички хора колко великодушен господар имаш. Това ми харесва много повече, отколкото да се влачиш в краката ми. — С тези думи той стана и напусна помещението.

Робът се върна скоро и я поведе към стаичката на шивача, който трябваше да ѝ вземе мярка.

Валерий се запъти с големи крачки към стаята на Ромелия, където тя се бе оттеглила веднага след пристигането му. Отвори шумно вратата, без да почука. Ромелия смръщи чело. Не беше редно съпругът ѝ да влиза в личните ѝ покои без покана.

По лицето му разбра, че е бесен от гняв. Веднага промени изражението си и се усмихна любезно.

— Защо нахлу така бурно, Валерий?

— Млъкни, усойнице! — отговори гневно сенаторът. — Случилото се с Пила ме възмути до дън душа.

— Защо си се загрижил за тази робиня? — Ромелия равнодушно вдигна рамене.

— Аз не съм се загрижил за робинята, а за твоето поведение.

— Така ли? Аз мога да правя с робинята, каквото си ща. Тя вдигна ръка срещу мен! Ще заповядам да я разпънат на кръст!

— Нищо подобно няма да направиш — отговори сърдито Валерий.

— Извинявай, съпруже, но знаеш ли докъде ще стигнем, ако робите започнат да се опълчват срещу господарите си?

Валерий седна на едно столче и пое дълбоко дъх.

— Знам, че Пила е вдигнала ръка срещу теб, и смятам да я накажа. Но сега не говорим за нея.

— Така ли? — Ромелия се нацупи обидено. — А за какво говорим?

— За твоето непослушание. За пренебрежението към заповедите на съпруга ти. Бях ти забранил да режеш косата на Пила. Нима не се изразих достатъчно ясно? Ти посмя да престъпиш думата ми. За съжаление не мога да накажа дързостта ти, като те хвърля на лъвовете на арената, макар че много ми се иска да го сторя.

Ромелия пое шумно въздух.

— Млъкни! — изкрещя Валерий. — Възмутен съм, че не ме приемаш сериозно, че пренебрегваш нарежданията ми. Ти ме измами подло, като извърши това престъпно действие в час, когато не съм у дома, а на Форума или в курията. Цял Рим е в краката ми, само собствената ми съпруга ме прави на глупак!

— Повярвай, не съм имала намерение да унижа достойнството ти. Нямах представа, че тази робиня означава толкова много за теб.

— Тя не означава нищо за мен. Тя представлява чудесна гледка и ласкае естетическия ми вкус като алабастрова лампа или мраморна статуя. Нищо повече. Ти все още не искаш да разбереш, скъпа Ромелия. — Валерий понижи глас. — Знам, че използваш Пила, за да си премериш силите с мен. Предупреждавам те, не отивай твърде далеч. Пила ще запази косата си и утре ще присъства на конвивиума. Това е последната ми дума. А сега излез оттук и иди да се погрижиш за утрешния празник, както повелява дългът ти!

Той се обърна и напусна покоите ѝ. Лицето на Ромелия остана напълно неподвижно. Тя стоя дълго, загледана към вратата, през която беше изчезнал Валерий. След минути ъглите на устата ѝ потрепнаха и по лицето ѝ пробяга презрителна усмивка.

[1] Амика (лат.) — приятелка, проститутка. — Б.пр. ↑

[2] Хетера (гр.) — приятелка, образована проститутка с високо положение. — Б.пр. ↑

[3] Клина — кушетка, на която римляните се хранят полулегнали. — Б.пр. ↑

[4] Конвивиум — пиршество, вечеря с гости, празненство. — Б.пр. ↑

6

Краят, който увенча игрите, финансирани и председателствани от Валерий, беше голямото пиршество във вилата му. Цял Рим говореше за тези игри, безпримерни по своя блясък и вложените в тях пари. Валерий беше много доволен от себе си и от реакцията на народа. Времената бяха станали неспокойни, народът преситен и бунтовен. Една малка искра можеше да причини експлозия с катастрофални последици за републиката. На места пламваха въстания. Много скоро можеше да избухне гражданска война.

Народът се гневеше лесно, но се укротяваше също така лесно. Помпозни игри, народни увеселения, надбягвания с колесници, театрални представления, раздаване на хляб и зехтин, пъстри шествия — и простолюдието отново беше доволно. Хората искаха развлечения, които да отклонят вниманието им от проблемите, и ги приемаха с благодарност. Игрите бяха стрували на Валерий цяло състояние: осемстотин хиляди сестерции, но той не тъгуваше за загубените пари. Те бяха добре вложени, те бяха гаранция за общественото му признание, за популярността му, за властта му. Защото беше неоспоримо, че междувременно сенатът беше съсредоточил в ръцете си голяма власт. А това отново пълнеше кесиите и раклите му и умножаваше богатството му.

Многобройните гости пристигнаха малко преди залез-слънце. Водейки непринудени разговори, те се настаниха в атриума, където вече свиреха флейти и прелестни танцьорки се извиваха под звуците на музиката. Валерий не бе пожалил нито средства, нито усилия и бе поръчал най-добрите музиканти и танцьори, фокусници и акробати, мимове и певци.

Грижливо поддържаните и скъпоценно облечени гости бяха до един от мъжки пол. Те бяха сената, от най-благородните патрициански и търговски семейства. Много от тях бяха придружени от млади жени. Но това не бяха съпругите, които нямаха място на един конвивиум.

Пила, скрита зад една колона в атриума, разглеждаше любопитно гостите и се възхищаваше на добре подбраното и изискано облекло на жените. Повечето одежди бяха от прозрачни материи, накитите много скъпи, сандалите изящни и от боядисана кожа.

— Виждаш ли докъде може да стигне жена, която си е осигурила благоволенieto на богат мъж — изсъска в ухото ѝ Друзила и се запъти към трапезарията с голямо плато шунка.

— Как така? Що за жени са тези? Робини ли са?

— Не всички. Повечето са свободни или освободени. Това са амика, хетери. Те са образовани, водят духовити разговори и са богати.

Пила се препъваше непохватно след Друзила под тежестта на амфора с вино.

— И как са се сдобили с богатството си?

Друзила спря и се обърна към нея.

— Ама че въпроси задаваш — промърмори тя и поклати глава.
— Мъжете им плащат за уменията им.

— Какви умения?

— Любовни, миличка. В крайна сметка това е най-важното, нали? И този конвивиум ще свърши с дива оргия.

Друзила продължи пътя си и Пила я последва нерешително. Какво означаваше всичко това? В каква каша се беше забъркала? Навсякъде робите палеха ароматни пръчици и поставяха купи с ухаещи растения. Робините раздаваха на гостите венци от бръшлян, мирта, рози, лилии и теменужки. Гостите също разпространяваха около себе си аромати на скъпи благовонни масла.

В атриума свиреха флейти и арфи, момичетата танцуваха възбуждащо, потраквайки с кастанетите си. Гостите се разхождаха между колоните и разговаряха оживено, вземаха си по нещо за хапване от обслужващите ги роби и надигаха чашите с вино. Мъжете бяха облечени в тоги, което подчертаваше общественото им положение. Само двама гости бяха с блестящи парадни ризници — Лентул и Клавдий. Макар да не беше обичайно, Валерий беше поканил гладиатора, който бе извоювал победа в игрите, и учителя му. Причината беше не толкова широката популярност на красивия Клавдий, а начинът, по който гладиаторът бе удържал последната си победа. Валерий все още бе под впечатлението на това необяснимо животинско избухване на гладиатора, който се славеше със

съвършената си техника. Никой от гостите не разговаряше лично с Лентул и Клавдий, двамата стояха настрана.

Когато позна Клавдий, Пила замръзна на мястото си. Не беше очаквала и той да е между гостите. Възхити се на парадната униформа, която носеха двамата и на непринуденото им поведение. Тя се скри отново зад колоната, за да го погледа. Дали Ромелия беше дала парите на Лентул, за да доведе Клавдий в дома ѝ? Не, единствено Валерий имаше правото да реши кои гости ще покани на своя конвивиум. Пила реши да бъде много внимателна.

Тя съзнаваше напълно какво беше предизвикала с призоваването на тъмните сили. Не само, че се беше намесила в делото на мъдрите жени, ами и беше взела страната на един римлянин срещу собствените си сънародници! Това не можеше да свърши добре, боговете щяха да отмъстят и на двамата. Въпреки това Пила изпитваше известно удовлетворение. Не можеше да се отърве от чувството, че е постъпила правилно. Каква ли съдба ѝ бяха определили норните? И каква роля щеше да играе в живота ѝ Клавдий?

— Нямаш ли си работа? — пошепна укорно Друзила. — Трябва да обслужваш гостите!

Пила се събуди от нерадостните си мисли. Подреди гънките на морскосинята си одежда, взе една табла с плодове, тръгна между гостите и незабелязано се приближи до Клавдий. Когато Лентул се отдели от него, за да си вземе от скъпите закуски, тя събра цялата си смелост и успокои лудо биещото си сърце. Поднесе му таблата със сведен поглед.

— Пила! — Радостна усмивка огря лицето на мъжа.

— Поздрав, господине! — прошепна едва чуто тя.

— Защо си толкова официална, красива Пила? Аз си мислех, че с теб сме неразривно свързани от меката огърлица на косата ти — отвърна с усмивка той. — Огърлица от златноруси къдрици.

— Повече, отколкото съзнаваш — прошепна тя.

— Говориш със загадки.

— Макар че смисълът на думите ми ти е тъмен, на него дължиш светлината.

Клавдий се засмя малко смутено.

— Пила, днес присъстваме на опияняващ празник, а ти правиш пророчества. Радвай се на музиката, на танците. Живееш в прекрасна

къща. — Той направи широк жест с ръка и обхвана с един поглед целия атриум.

— Аз съм само робиня — отговори нещастно тя. — Но не мога да не бъда благодарна на господаря си.

Клавдий пристъпи по-близо до нея.

— Искане ми се да си свободна като птица. Тогава ще ни бъде лесно да се виждаме.

— Ако бях птица, щях веднага да отлетя надалеч — отвърна с въздишка тя.

Мъжът погледна дълбоко в очите ѝ и Пила отново изпита чувството, че потъва в бездънно синьо езеро.

— Би било жалко, много жалко. Защото и там свободата не е абсолютна. Може да те улови някой орел или сокол.

Пила едва не избухна в смях.

— Очите ми са остри, а крилете бързи. Ще съумея да избягна и стрелата на ловеца.

Клавдий се огледа бързо.

— Тук е пълно с хора. Не мога ли да те видя насаме?

Пила не можа да му отговори. Валерий поздрави тържествено гостите си и ги помоли да заемат местата си около богато наредената трапеца в съседното помещение.

— Прощавай, но трябва да обслужвам гостите. — Пила побърза да се оттегли в кухнята. Отпусна се на едно столче и притисна ръка към гърдите си, за да успокои сърцето си. Защо винаги губеше самообладание, когато се доближеше до него?

— Какво става с теб, не ти ли е добре? — побутна я по рамото Друзила.

— Нищо ми няма. Само ме е страх да не сбъркам нещо.

Друзила я погледна изпитателно.

— Няма да сбъркаш. Трябва да обслужваш гостите. Останалото ще дойде от само себе си.

— Не мога ли да помагам в кухнята при приготвянето на ястията?

— Не, господарят изрично нареди да присъстваш на пира.

— Остави ме само за минута, моля те, Друзила!

— Е, добре. Но не се мотай, а работи.

Пила скочи и се зае да подрежда парчета месо и риба в сребърните съдове и да ги украсява с дафинови листа и маслини. В кухнята цареше страшна бъркотия, но Аурус съумяваше да се справя с хаоса.

В трапезарията вечерята вече беше започнала. Робите се точеха в безкрайна редица, понесли пълни купи от кухнята. Други имаха задачата да прибират опразнените съдове. Предястието се състоеше от морски таралежи, стриди, миди, пълнени дроздове, всевъзможни салати. За основно ястие поднесоха фазани, пълнени патици, зайци, мариновано сърнешко и филе от дива свиня, печено виме, телешки бутове и охлюви в тесто. Хляб от Пиценция, маслини, подправен зехтин и различни тестени произведения допълваха трапезата.

Освен с великолепното ядене, масата блестеше със скъпоценни сребърни съдове и пъстри кристални чаши. Тежките свещници, купите и таблите бяха истински произведения на изкуството.

В началото гостите водеха остроумни разговори. Валерий задаваше умели въпроси и съумя да насочи разговора в различни направления. Гостите обсъждаха теми от изкуството, науката, политиката и обществото в поучителна и забавна форма. Най-високо се ценяха блестящите остроумия, които развеселяваха гостите и придаваха пикантен вкус на яденето.

Вечерята се проточи няколко часа. Музиканти, танцьори и акробати забавляваха присъстващите. Но и самите гости допринесоха за доброто протичане на вечерта. Сенатор Квинтилий въодушеви слушателите с новото си стихотворение, една от богато облечените хетери посвири на рядък инструмент от Финикия, един мим даде чудесно представление, в което включи и гостите.

Но и това не беше достатъчно. Проведоха томбола с богати подаръци. Валерий беше направил наградите по двойки: спечелилият получаваше или десет магарета, или десет щурци, десет сребърни чаши или десет оловни лъжици, десет пауна или десет яйца, десет роби или десет тестени рулца. Томболата развесели гостите и настроението се вдигна. Валерий плесна с ръце и повика на сцената леко облечените танцьорки. Последваха ги момичета, преоблечени като гръцки нимфи, които посипаха над главите на гостите дъжд от цветя. В началото посетителите пиеха виното смесено с вода, но сега повечето преминаха на неразредено вино, сърцата се отпуснаха и

езиците се развързаха. Мъжете изпразваха чашите една след друга, разговорите ставаха все по-оживени, предприемаха се първите опити за сближаване, както от страна на мъжете, така и на жените. Виното събуждаше еротични желання, поощряваше неприкрития похот. Разменяха се нежности, прегръдки, целувки. Музиката звучеше все по-гръмко, танцьорките се извиваха изкусително. Първите гости се отдадоха на любовни игри, без да се интересуват от щъкащите насамнатам мъже или седналите настрана музиканти.

Пила се стараеше да остава колкото се може повече време в кухнята, но скоро това стана невъзможно, защото фината ѝ синя одежда се открояваше сред останалите роби и Аурус я попита защо се е явила в това облекло.

— Трябва най-после да обслужваш гостите, Пила! — настоя сърдито Друзила. Тя нямаше нищо против да остане на заден план. Нейната задача беше да стои на вратата към трапезарията и да направлява робите, които поднасяха ястия и вино.

— Ей сега идвам — обеща тихо Пила и се върна в кухнята.

Някаква незнайна сила ѝ пречеше да влезе в трапезарията. Изведнъж изпита страх да погледне в очите на Клавдий. Чувствата, които се бореха в нея, бяха твърде противоречиви. Освен това са страхуваше от задушната безскрупулна атмосфера на пира. Ала нямаше избор. Валерий ѝ бе поставил условието да присъства на пиршеството и да му служи. Това беше цената за косата ѝ. Замяната беше отвратителна, но имаше и една малка разлика: всеки щеше да забележи, че е загубила косата си, но никой нямаше да разбере, че се е простила с девствеността си. Като помисли за това, Пила потрепери. После пое дълбоко дъх и взе таблата с грозде, която ѝ подаде Друзила.

— Отнеси я в атриума — нареди робинята.

Пила кимна послушно. Застана под една колона и се огледа колебливо. Чуваше музика и смехове, между тях сладостни стонове. Каза си, че ако остане още малко навън, ще ядоса Валерий, а това не биваше да става. Затова смело пристъпи в атриума.

Трапезарията беше отворена към градината, обградена с колони. Лекият вятър разхлаждаше сторещените гости. Навсякъде в помещението и в градината бяха разположени лежанки, покрити с чисти чаршафи. До всяка клина имаше масичка, на която бяха наредени купи с плодове и чаши с вино.

Пила веднага забеляза Клавдий. Той лежеше на удобен диван, подпрял горната част на тялото си с няколко възглавници. Беше свалил парадната си ризница и носеше само престилчица от фин лен. Стискаше в ръка сребърен бокал и често го поднасяше към устните си. До него седеше жена, която разнасяше около себе си тежко ориенталско ухание. Той ѝ подаде чашата и я покани да пие. Жената беше една от скъпите хетери, поканени от Валерий да забавляват гостите му, и си разбираше от занаята. Носеше тънка прозирна одежда, под която личаха примамливите очертания на тялото ѝ и коравите зърна на гърдите, вдлъбнатинката на пъпа и меко извитите хълбоци. Чувствена като богинята Венера, тя се изтегна до Клавдий и му върна чашата.

Пила преглътна. Устните на жената се приближиха до устата на Клавдий. Решена да се намеси, германката остави таблата с грозде и грабна една стомна с вино. Запъти се към двойката на дивана. Жената не вдигна очи да я погледне, защото беше заета да хапе крайчето на мъжкото ухо. Клавдий отметна глава назад и лицето му пламна от желание.

Пила застана до него и едва успя да успокои лудо биещото си сърце. Той изглеждаше толкова млад и безгрижен, атлетичното му тяло беше безкрайно чувствено и желано. Изведнъж тя изпита желание да изблъска хетерата и да легне до него, да усети топлината на тялото му и да вдъхне дълбоко аромата на канелата, с която се беше намазал.

Клавдий размаха небрежно чашата и я поднесе към стомната. Едва след това очите му проследиха извивките на ръката и той се изправи рязко. Пила отговори на погледа на двете сини очи, които бяха странно помътнели. Знаеше, че трябва да сведе глава и да покаже покорство, ала не можа да се откъсне от погледа му. Двамата впиха погледи един в друг и Пила отново усети странното треперене в стомаха, копнежа да изпита силата на прегръдката му.

Ароматът на запалените наблизо пръчици я замая. При гледката на почти голия Клавдий тя беше готова да забрави всичко около себе си. Трябваше да събере всичките си сили, за да се откъсне от него и да напълни чашата му с вино. Когато се наведе, умело драпираната синя одежда се разтвори и разкри част от меката гърд. Погледът на Клавдий се впи в прекрасната гледка и той забрави къде се намираще. Едва когато Пила се изправи, а хетерата привлече лицето му към своето, той

успя да откъсне поглед от нея. Изведнъж усети силна възбуда и тихо простена. Престилчицата му се изду и хетерата се засмя доволно. Сгуши се в него и ръката ѝ бавно се спусна по тялото му.

Клавдий свали тънката одежда от раменете на жената. Кожата ѝ беше гладка и блестяше. Тя се засмя гърлено, облегна се на гърдите му и свали престилчицата му. После потри тялото си в неговото и ароматът на канела се смеси с ориенталското ѝ ухание.

Пила извърна глава, опитвайки се да преодолее силното си вълнение. Откакто живееше в Рим, с нея ставаха странни промени. Нещата, които по-рано беше смятала за немислими, сега бяха част от всекидневието ѝ. Живееше в огромна каменна къща, наслаждаваше се на топлото слънце, на фините си одежди. Радваше се на сладки плодове, нежни аромати и пъстри цветя. Харесваше баните, ароматните масла, с които натриваше тялото си, беше ѝ безкрайно приятно да лежи лениво край басейна. Все повече се интересуваше от мъжете, които бяха винаги готови за любов, които гордо показваха възбудата и желанието си и съвсем естествено се отдаваха на чувствата и нагоните си.

Ако в началото беше смятала всичко това за дело на зли духове, за хитрост и коварство, създадени за изкушение на човешките същества, сега харесваше удобствата на римския живот и ги приемаше съвсем нормално. Спеше в меко легло с чисти чаршафи, носеше прекрасни дрехи от нежни материи, изтъкани от неземни ръце. Притежаваше златни украшения, които сенаторът ѝ подаряваше в знак на разположението си. Всеки ден се къпеше с топла вода и разтриваше кожата си с ароматни масла. Хранеше се богато с вкусни ястия, чувството на глад, неин постоянен спътник още от детството, беше изчезнало. Всичко това беше цената на свободата ѝ. Цената за мръсотията, студа, лишенията, глада. Но свободата си беше свобода. Тя живееше в златна клетка, тя беше робиня!

Клавдий се изтегна на лежанката. Хетерата го освободи окончателно от облеклото му и огледа с възхищение възбудения му член.

— Ти си като сатир, Клавдий. Няма много мъже с такава великолепна мъжественост. — Ръцете ѝ се плъзнаха подканващо по тялото му.

— Ти знаеш най-добре — промърмори мъжът и отново отпи голяма глътка вино. То отпусна сърцето му, раздвижи кръвта му и събуди желанието в слабините му. Силните му ръце обхванаха разголените гърди на жената и ги разтриха със силни движения. Той зарови пръсти в меката ѝ черна коса и привлече лицето ѝ към своето.

Жената избухна в смях, захвърли тънката си дреха и седна отгоре му. Беше стройна и гъвкава, тялото ѝ беше като излято от бронз. Тя разтвори крака, спусна се бавно към фалоса му и в същото време потърси устните му.

Пила се обърна, подтикната от някаква неведома сила. Нежните движения, с които се съединиха Клавдий и хетерата, ѝ причиниха неопишуема болка. Друзила винаги говореше с отвращение за пиروвете на сенатора и как мъжете се съвкупявали с дива жажда и грубост с хетерите и робините. Това беше само чиста плътска страст, замайващо пиянство, бушуващо желание. Ала когато видя Клавдий да лежи така, като видя опияняващата усмивка на лицето му, докато хетерата умело извиваше хълбоците си, Пила изпита неизказана болка. Забрави бруталната битка на арената, забрави обезумелия мъж, който просна противника си в окървавения пясък и го прониза безброй пъти с меча си. Забрави тържествуващата му усмивка, когато вдигна окървавеното оръжие, за да поздрави въодушевените зрители. Забрави мръсното, покрито с пот тяло под студения метал на бронята. Клавдий, който лежеше пред нея на мекия диван и сладостно стенеше в ритъма на любовния акт, беше само красив.

Пила стоеше и гледаше, неспособна да се помръдне. Ръцете ѝ конвулсивно стискаха сребърната купа.

— Пила, мечтаеш ли? — Гласът на сенатора я изтръгна от вцепенението.

Тя се обърна рязко и забърза към Валерий.

— Е, красавице, харесва ли ти моето пиршество? Макар че си робиня на жена ми, смятай се за гостенка. Вземи си плодове, пий вино, колкото желае сърцето ти. — Той ѝ подаде скъпоценна сребърна чаша. — Пий, реколтата е много добра, достойна за сенатор.

Пила се поклони.

— О, не, изправи се — каза меко сенаторът и се засмя весело. — Наблюдавах те и разбрах, че харесваш един определен мъж. Знаем, че си още девствена, затова платих двойна цена, за да те имам. — Той

поклати глава, сякаш си беше направил чудесна шега. — Не мислиш ли, че този прекрасен празник е подходящото място да ме дариш с девствеността си?

Пила го погледна объркано.

— Аз... аз съм твоя предана робиня — заекна тя. — Но не съм омъжена. Не е редно да...

— Я стига с тези варварски приказки — изръмжа Валерий. — Ти си робиня и не можеш да се омъжиш. Ти си предвидена за други неща. Нима искаш великолепно то алабастрово тяло да принадлежи само на един мъж?

Пила кимна енергично и сенаторът избухна в смях.

— Е, добре, тогава ще принадлежиш само на мен! — Той я привлече към себе си. Пила се огледа отчаяно, тялото ѝ се скова. Но кой можеше да ѝ помогне? Сигурно всички гости щяха да се съберат и да гледат как Валерий отнема девствеността на своята робиня. — Пий вино, то ще отвори германското ти сърце и ще затопли кръвта ти. Не можеш да отречеш, че под студената мраморна обвивка бие диво сърце. Знам, че германските жени само се преструват на хладни и недостъпни, но са диви като пантерите на арената. — Той помилва дългия ѝ крак и отново ѝ подаде чашата. — Пий най-последно!

Пила отпи глътка вино.

— Виждаш ли тази красива сребърна чаша? Виждаш ли как изкусно е украсена с релефи? Това са двойки, които се съвкупяват. Виж колко много начини има да се слоят две тела. Ще ти подаря чашата за спомен от днешния празник. За спомен от първия път, когато си била обзета от любовно желание.

Пила усети как в сърцето ѝ се надига паника. Валерий беше неин господар и тя нямаше право да му откаже. Смелият германски дух ѝ нашепваше да замахне и да му разбие черепа, но тя вече беше научила да се владее. Трябваше да спечели време. Макар че никога не беше познавала страх, сега сведе поглед и се престори на плаха и срамежлива.

— О, горда Пила, какво ти стана? Правиш се на плаха? Разбирам. Пийни още вино, то ще прогони страха, ще развърже езика ти и ще събуди желанието за любов.

Пила изпразни смело чашата и я подаде на Валерий. Той се засмя и ѝ наля още. После се изтегна на лежанката си, разпери ръце и

извика:

— Какъв прелестно объркан свят! Могъщият сенатор обслужва робинята си и я ухажда, за да спечели благоразположението ѝ.

Сенаторът беше пил много, но това не бе навредило на мъжката му сила. Беше толкова развълнуван от мисълта за стройните бели крака на Пила, че одеждата му се изду застрашително. Отчаяна, девойката затвори очи.

Клавдий се бе отдал цял на силните движения на своята хетера и се извиваше сладостно под тялото ѝ. По едно време неволно се извърна настрана и съзря Пила. Валерий тъкмо я бе привлякъл на дивана си. Без съмнение сенаторът я желаше и искаше да я обладае. Клавдий видя отчаяния ѝ поглед, молещ за милост и помощ. Едната ѝ ръка стискаше чашата с вино, другата бе опряна на дивана. Валерий свали туниката от раменете ѝ и разголи пълните ѝ гърди. Слабините на Клавдий пламнаха в див огън. Той изблъска хетерата от себе си и скочи на крака. Дори не си направи труда да покрие мъжествеността си с кърпа. Носейки пред себе си железния си фалос, той закрачи по хладния мраморен под към дивана на Валерий и се изправи пред сенатора.

— Благородни Валерий, дай я на мен! Ти си достатъчно богат и можеш да си купиш стотици германки като нея, но аз не мога. Затова, преди да загина на арената, желая да позная небесната наслада да се потопя между тези дорийски колони.

Сенаторът зяпна смаяно. Един гладиатор не биваше да си позволява такива волности! Погледът му бавно се плъзна по мъжкото тяло и огледа страхопочтително възбуждения му член.

— Каква божествена гледка! — прошепна смаяно той. — Ти си дяволски дързък, Клавдий, но аз отдавам това безумие на виното, което си изпил. Знам, че си безстрашен, гладиаторе, истински герой. — Усмивката му стана още по-широка. — За всички ни е ясно, че животът ти ще свърши преди моя. Затова приеми момичето като знак на гостоприемството ми. Давам ти Пила. — Той въздъхна и отново помилва краката на германката. — Жалко, много ми се искаше да потъна пръв между тези дорийски колони, както ги нарече. — Той взе чашата от ръката на Пила и я изпи на един дъх. — Дръж, вземи я като спомен от този знаменателен ден! — извика той и тикна чашата в ръката ѝ. — Позволявам ти да я запазиш, макар че не ме ощастливи.

Клавдий стисна ръката на Пила и я повлече към своя диван, където хетерата се утешаваше с чаша вино и чакаше любовника си, за да продължат удоволствието. Тя погледна Клавдий и му се усмихна подканващо. Той се изтегна отново на дивана и нежно привлече Пила към себе си. Очакваше радостна прегръдка, но в погледа ѝ имаше само страх.

— Какво ти е, защо се страхуваш? — попита нежно той.

Лицето на момичето пламна в червенина.

— Прости ми, но аз никога не съм била с мъж...

— Тогава е крайно време да опознаеш мъжката любов — засмя се Клавдий и нежно помилва бузата ѝ. Пила седеше на крайчеца на дивана със срамежливо стиснати крака. Клавдий я погледна с нарастващо учудване. Ала веднага спря опита ѝ да закрие гърдите си с туниката.

— Нека да погледам тялото ти, Пила. Никога в живота си не съм виждал такава красота. Знам, че германите имат светла кожа, вече съм се бил с червенокоси диваци. Но никога не си бях представял, че може да съществува кожа с цвят на мрамор... — Пръстите му се плъзнаха по гърдите ѝ. — Казват, че алпийските върхове са покрити със сняг, който блести под слънчевите лъчи. Сигурно и твоите гърди са направени от сняг. Но няма снегът е толкова мек и гладък? — Той притисна гърдата ѝ и тихо изстена.

— Не, господарю, снегът е студен, а когато го вземеш в ръце, се стопява и потича като вода.

— Тогава ми позволи да пия от твоя разтопен сняг, защото без теб умирам от жажда.

Устните му потърсиха нежнорозовите връхчета на гърдата ѝ. Пила потрепери и се отдаде на милувките му. Клавдий усети прилив на диво желание, слабините му запулсираха болезнено. Зарадвана, хетерата се вкопчи в набъбналия му член и се метна отгоре му. Тя нададе почти животинско ръмжене и възседна напрацялата мъжественост. Клавдий положи глава върху облегалката на дивана и привлече тялото на Пила към своето.

— Облегни се на мен, искам да усещам гърдите ти. Гледай ме, за да потъна в синевата на очите ти. Отвори устните си, за да усещам дъха ти.

Той дишаше дълбоко и накъсано, докато хетерата умело извиваше хълбоците си. Движенията ѝ се пренесоха върху неговото тяло и оттам в гърдите на Пила. И тя задиша учестено, по кожата ѝ пролазиха сладостни тръпки и тя се предаде на пасивните движения като в транс. Не можеше да откъсне очите си от неговите. Погледите им бяха заковани един в друг като веригите на робите. Клавдий взе зърно грозде от таблата до дивана и го мушна между зъбите на Пила.

— Няма да го ядеш — пошепна той. — Дай ми го с устата си.

Тя го погледна смаяно и докато кръжащите тласъци на хетерата се усилваха и ритмично се предаваха на гърдите ѝ, положени върху мускулестата гърд на Клавдий, бавно се наведе към устните му. Усети силния му дъх; видя как ресниците му трептяха от желание. Клавдий имаше остър нос с тесни ноздри, които сега вибрираха от възбуда. Той сложи ръка на хълбока ѝ и ръката му затрепери от напрежение. Пила сведе устни към неговите, като стискаше зърното между зъбите си. Той притисна устни към нейните и пое гроздето. Зърното се разкъса с тих шум и Пила усети сладостта му. Внезапно засмука с все сила нежния плод и зарови ръце в косата му. Колкото по-силни ставаха движенията на хетерата, колкото по-накъсано ставаше дишането на мъжа, толкова по-силно се притискаха устните ѝ към неговите, толкова по-интензивно вкусваха сладостта на плода. Тя чу тихите му стонове под целувките ѝ, усети как мускулестите ръце я прегърнаха здраво.

— Люби ме, Пила, люби ме, люби ме! — прошепна дрезгаво той. Притисна я към себе си с такава сила, че телата им се сляха. Дори да искаше, тя не можеше да се изтръгне от прегръдката му. Пила вдъхна дълбоко мъжествения аромат на канела, усети екстаза му, треперенето на мускулите под опънатата кожа, потри се като котка в коравите му гърди и зарови пръсти в разбърканата кестенява коса. Двата се прегръщаха като в транс, докато хетерата го тласкаше към върха на насладата. Накрая Клавдий нададе гърлен вик, изви се насреща ѝ и тялото му се разтърси от силни тръпки.

— Пила, ти си моя, Пила! — простена той в самия момент на екстаза.

Пила усети физически колко силно беше вълнението му. Сладостното му трептене се пренесе и в нейното тяло и остави пареща следа в слабините ѝ. Учудена, стъписана, прещастлива, тя осъзна колко силно беше физическото привличане помежду им, колко прекрасна

беше жаравата, която се бе разгоряла в тялото ѝ и се изля в утробата ѝ. Усети никога неизпитвана омая, силна, всеовладяваща страст.

Двамата останаха прегърнати дълго, докато хетерата, малко задъхана, но с равнодушно изражение на лицето, се отдели от слабините на Клавдий, уви хълбоците си с кърпата и механично посегна към чашата с вино.

Пила притисна лице в гърдите на мъжа. Усети на устните си соления вкус на потта му. Възбудата отшумяваше бавно. След малко тя се откъсна предпазливо от него и се вгледа в зачервеното му лице. И нейните бузи пламтяха от преживяната страст. Краката ѝ все още бяха здраво стиснати.

Клавдий се усмихна малко смутено и нежно помилва мраморното ѝ бедро.

— И така може да се направи — прошепна с нарочна небрежност той.

Пила сведе поглед.

— Аз... изпитвах сковаващ страх — призна тихо тя.

— Знам — отговори мъжът. — Не исках да ти причиня болка.

Очите ѝ се разшириха.

— Значи ли това, че няма да ме опозориш?

— Да те опозоря? За нищо на света. — Той проследи с поглед движенията на ръката си, която нежно милваше бедрото ѝ. — Бих дал всичко на света, за да легна между прекрасните ти крака и да ти доставя най-висшето удоволствие. Но няма да те принуждавам да ми се отдадеш. — Той вдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. — Надявам се да доживея деня, в който ще се съединя с теб, красива Пила. Ще чакам да ми се отдадеш доброволно.

Пила слушаше тихите му думи с нарастващо учудване. Не можеше да проумее, че този мъж, който пронизваше безмилостно противниците си и забавляваше хиляди зрители с военното си изкуство, който ходеше всеки ден в градските бордеи и се възнасяше към върховете на плътската страст с помощта на проститутки, мъжът, който беше дошъл в къщата на един могъщ сенатор и се забавляваше и пиеше без граници, може да се съобрази с чувствата и непонятния за римляните срам на една германска робиня. Той бе съумял да я спаси от позора да се лиши от девствеността си в прегръдките на Валерий и я

даряваше с толкова нежност, че я караше да се забрави. Нима можеше да има човек с толкова много лица?

Внезапно Пила бе обзета от чувство, напълно ново и непознато за нея, много по-силно от сладостните тръпки, които бе изпитала в прегръдката му. Тя усети дълбока благодарност към този римлянин, към този неразбираем, красив, безкрайно желан и въпреки това заплашителен и жесток мъж. Наведе се към него и потрепери от силата на погледа му. В сините очи вече нямаше възбуда, те бяха изпълнени с безкрайна нежност.

— Благодаря ти! — прошепна тя и докосна устните му със своите. След това скочи, грабна празната стомна и се втурна към кухнята. Знаеше, че вече никой няма да забележи отсъствието ѝ от празника, който се беше изродил в дива оргия.

Благодарение на усърдните ръце на робите остатъците от пиршеството бяха заличени бързо и още на следващия ден вилата блестеше в цялото си великолепиe. Последните гости се сбогуваха късно сутринта, след като си бяха отспали пиянски някъде в перистила. В тези неспокойни времена беше за препоръчване знатните да се прибират вкъщи на дневна светлина. В тесните и неосветени улички нощта криеше непредвидими опасности.

Ромелия заповяда на робите да излъскат сребърните съдове и да ги приберат грижливо в кошници и ракли. Предстоеше голямото преместване в провинциалното им имение край Помпей. Ромелия в никакъв случай не искаше да се откаже от обичайния лукс и Валерий строго я укори.

— Най-добре е да пътуваме с колата, както направихме миналата година. Така е по-бързо и не е толкова опасно. За какво са ти сребърните съдове? Вече няма да даваме пиршества. Или поне не през лятото.

— Няма да се откажа от сребърните си съдове дори на село — отговори упорито Ромелия. — Да не искаш хората там да мислят, че сме бедни?

— Стига глупости, хората ни познават. Дори напротив, според мен е разумно да не дразним излишно уличните разбойници с разкоша си.

— Улични разбойници? Пфу, за какво ни е тогава личната гвардия? Ще взема тридесет роби. Повечето от тях са силни като войници. Кой би посмял да ни нападне?

— Прави, каквото щеш — изръмжа Валерий. — Знаеш, че не обичам да нощувам в палатка.

— Ще го преживееш — засмя се Ромелия. — Щом пристигнем в имението, ще си починеш от преживените несгоди.

— Точно така. И ще обикалям земите си, лозята и маслиновите горички, зеленчуковите градини и нивите с жито. Ще пиша стихове,

ще свиря, ще наблюдавам птиците и ще се вслушвам в шума на морето...

Докато Валерий си мечтаеше и си представяше лятната почивка, Ромелия отново подгони робите. Трябваше да обмисли и да организира пътуването. Трябваше да вземе със себе си не само среброто и някои мебели, но и целия си гардероб, накитите, както и достатъчно провизии за из път и палатките.

Смятаха да пътуват по Виа Апия, а край пътя имаше достатъчно странноприемници. Но те бяха обикновени крайпътни заведения, не предлагаха луксозна обстановка, макар че кухнята им беше добра. Но Ромелия се боеше от чуждите легла, пълни с въшки, от чужди хора и особено от продажните жени, които се предлагаха на пътниците почти без пари.

Керванът, който тръгна от къщата, много приличаше на военен поход за завладяване на чужда страна. Липсваха само бойните слонове.

Тъкмо когато довършваха трескавите приготовления за преместването, пристигна Емилия, личната робиня на Флавия. Беше много разстроена, очите ѝ бяха зачервени от плач.

— Господарката помоли да ви съобщя, че почтеният Барбилий почина тази сутрин — заговори тя и отново се разхълца. — Домът ни е потопен в дълбока тъга, преди малко пристигнаха и оплаквачките.

Единствената реакция на Ромелия беше вдигане на вежди. Валерий обаче беше дълбоко потресен.

— Предай на господарката си, че искрено ѝ съчувстваме и споделяме тъгата ѝ. Днес след залез-слънце ще я посетим лично, за да ѝ изкажем съболезнованията си.

— Само не си мисли, че ще прекъсна приготовленията за преместването — намеси се язвително Ромелия.

Валерий я погледна строго.

— Разбира се, че ще го направиш. И ще участваме в траурната церемония до самия ѝ край.

— В никакъв случай! — Ромелия затропа с крак. — Искам да замина!

— Какво значение има, ако пристигнеш в Помпей след седмица или две?

— Разбира се, че има значение. Барбилий боледуваше отдавна, смъртта е спасение за него. Пък и да не мислиш, че Флавия тъгува

истински за съпруга си?

Валерий я погледна с искрящи от гняв очи.

— Пак говориш с езика на усойница.

— Пфу, да не мислиш, че е харесвала този дъртак? Тя е млада и жадна за живот.

— Поне е по-честна от теб. И почиташе мъжа си. Никога не му отговаряше с такъв остър език.

— Защо да тъгувам за един старик, който е изживял живота си? Обещавам ти, че всеки път, когато минавам по Виа Апия край Колумбариума^[1], ще го поздравявам. Нима това не е достатъчна почит към мъртвия?

— И за мен ли мислиш така? — Валерий я погледна крадешком.

— Как смееш да ме сравняваш с Флавия? — ядоса се още повече Ромелия.

— Не смей, защото ме обхваща страх — отговори остро Валерий.

Когато слънцето слезе към хоризонта, Валерий облече тогата си, а Ромелия се загърна в дълга до земята стола, пристегнатата в талията. Над нея сложи пала, която покриваше и косите ѝ. Робите, които ги придружаваха, също носеха скромни дрехи, подходящи за тъжния повод.

Пила носеше кошница с масло, цветя и венци, Друзила мъкнеше хляб, вино и плодове.

— Принасяме тези жертви, за да приемат добре починалия в другия свят — обясни Друзила.

Пила не каза нито дума. За първи път, откакто беше дошла в Рим, преживяваше смъртен случай. Вече знаеше, че за мъртвите също строяха каменни къщи, често по продължение на пътищата, и че тези къщи бяха украсени с каменни барелефи, които изобразяваха сцени от живота на починалия или от митологията. Тя не можеше да разбере защо постъпваха така, след като духът на починалия се носеше в небесните висини и не се чувстваше обвързан с някаква си къща. Но както много неща в Рим, различни от тези в родината ѝ, така и това тя прие като даденост и престана да мисли за него.

Ниско забулена и обляна в сълзи, Флавия беше застанала на колене в атриума и приемаше съболезнованията на гостите. Миришеше на траурни благовония, от покоите на мъртвия се чуваха писъците и песнопенията на поръчаните оплаквачки.

Валерий стисна ръката на Флавия.

— Смъртта е само вечен сън и преход към друг живот. — Флавия изхълца, после кимна смело. — Аз уважавах и почитах твоя мъж Барбилий. Той беше голям политик и човек с бодър дух. Запазил съм някои от чудесните му стихотворения и ще им осигуря почетно място в дома си.

Валерий взе една лампа с ароматно масло и един венец и отиде да посети мъртвия. Друзила и Пила се оттеглиха до вратата на атриума. Ромелия подаде на Флавия няколко цветя.

— Хайде заедно да ги принесем в жертва за мъртвия — предложи студено тя.

Флавия кимна и сведе глава. Двете отнесоха жертвените дарове в покоите на мъртвеца.

Страховитите песнопения на оплаквачките уплашиха Пила. И Друзила не изглеждаше по-добре.

— Кой знае, може би душата му още витае в този дом и наблюдава дали му отдават последна почит — прошепна Друзила.

— И какво, ако не е доволен?

— Тогава ще се превърне в призрак!

Пила кимна.

— И при нас е така. Но има тайни магии за връщане душите на умрелите.

Друзила я погледна ужасено.

— Знаеш ли такива магии?

— О, не! Но бих могла да опитам, макар че...

— В името на боговете, не се занимавай с такива неща! Чувала съм страшни истории за духове, които отвличали магьосниците винаги в подземното царство. Барбилий се е погрижил още приживе да избегне ухапването на Цербер и да си осигури място с много светлина, където да продължи живота си весело и щастливо.

— Може ли така?

— Ами да, ако още приживе правиш жертви на боговете и се очистиш от всички зли духове на подземното царство. Освен това ще го погребат с всичко, което му е необходимо за новия му живот: дрехи, накити, ядене, пиене, ароматни масла и мебели.

— Мебели ли?

— Ами да, нали трябва да седи и да лежи...

— Флавия изглежда много тъжна — отбеляза тихо Пила. — Дали е обичала Барбилий?

— Сигурно. Но това не е най-важното в брака. Много по-важно е послушанието.

Пила зяпна смаяно.

— Значи според теб е достатъчно жената да бъде покорна? Не е ли по-добре, когато тя обича мъжа си и той също я обича?

— Нямам представа кое е по-добро. Нямам опит в тези неща. Откакто съм в домакинството на Ромелия, смятам, че няма нищо по-важно от послушанието. Защото Ромелия не е покорна съпруга.

— Да, и се съмнявам, че изобщо е в състояние да обича.

Друзила се ухили широко.

— Тя обича само себе си. Омъжи се за Валерий, само защото ѝ предложи луксозен живот. На младини беше достатъчно красива, за да му завърти главата. Но Теофил, гръцкият учител, веднъж каза, че любовта е като трън в плътта, който причинява силна болка. При всяко движение ти напомня за себе си, затова е най-добре да го изтръгнеш.

— О! — Пила я погледна смутено. — Нима любовта е нещо лошо?

— Така мисля. — Друзила вдигна рамене.

— Според мен любовта е нещо друго — прошепна унесено Пила. — Нещо прекрасно.

— Да не би да си била влюбена? — Очите на Друзила се разшириха от учудване.

— Бях годеница. Сватбата щеше да се състои скоро, когато римските войници... Е, ти знаеш останалото.

— А обичаше ли истински годеника си?

— О, да! Хелфгурд беше прекрасен мъж, едър, силен, смел. Той ме обичаше с цялата сила на сърцето си.

— Нима и грубите германи умеят да обичат?

— Не говори така, Друзила! Всеки, който има сърце, може да обича. Трябва само да се появи човек, който да събуди сърцето му за живот.

— Това май е още една от страховитите ти магии. Според мен е по-добре да си намеря мъж, който е богат и може да ми предложи добър живот.

— В такъв случай какво те отличава от Ромелия? — попита сърдито Пила.

— О, много неща. Преди всичко, че никога няма да намеря такъв мъж. Аз съм само робиня.

— За щастие. Аз предпочитам да си остана съвсем сама и никой да не ми помага и да не ме напътства.

Друзила изгледа крадешком приятелката си.

— Дали някой е в състояние да ти помогне?

Валерий и Ромелия излязоха от покоите на мъртвия — Ромелия нетърпелива и ядосана, Валерий потънал в мислите си. Двамата се качиха в носилките и потеглиха към дома си. Друзила и Пила тичаха подире им с празните кошници. Този ден повече не размениха нито дума.

На следващата сутрин вилата отрано забръмча като пчелен кошер. Товареха мулетата, робите вдигаха на раменете си кошове и сандъци. Ромелия щеше да пътува в носилката си, двете ѝ дъщери също. Гръцките бавачки трябваше да вървят покрай носилките и да внимават момиченцата да не правят глупости и да не паднат. Валерий яздеше благороден жребец, големият му син Северий също разполагаше със собствен кон, а Тит за първи път щеше да пътува с малкото си пони. Малкият беше много горд със себе си и беше възседнал кончето си цял час преди тръгване. Северий беше препасал дървения си меч и се надяваше да срещнат цяла орда улични разбойници, които да обърне в бягство.

Тръгването се забави поради идването на Флавия. Младата жена изглеждаше състарена, лицето ѝ бе изпито, под очите имаше дълбоки сенки. Беше прекарала нощта в бдение за мъртвия.

— Ромелия, няма ли да присъстваш на погребението на съпруга ми? — попита беззвучно тя, като видя готовите за тръгване роби.

— Съжалявам, Флавия, но ти не можеш да очакваш от мен да отложам подготовяното от седмици преместване, само заради смъртта на съпруга ти. Знаеш ли, аз размислих и реших, че ти вече не си подходяща компания за мен. Сега си вдовица и трябва да тъгуваш и да се оттеглиш от обществения живот. Аз имам нужда от придружителка, която да идва с мен на игрите, в театъра и в банята. Не ми е

необходима тъгуваща вдовица. Моят стил на живот е различен, Флавия, и твоето присъствие само ще ме притеснява. Сбогом, Флавия! Пила ще те придружи до вратата.

Пила преглътна мъчително. Бедната Флавия беше изхвърлена като просякиня. Въпреки това трябваше да се подчини. Поклони се почитателно на гостенката и я отведе до портата. Там Флавия се обърна.

— Отдавна знаех, че тази жена няма сърце — проговори съвсем тихо тя. — Знаех и колко е надменна. Точно това ще я доведе до гибел.

Пила погледна втрънено забулената жена. Дали и тя беше произнесла проклятие над Ромелия? Вече имаше две жени, които призоваха силите на злото над главата на Ромелия. Пила беше абсолютно сигурна, че тези проклетия ще се сбъднат. Участиа на Ромелия щеше да бъде страшна!

Най-после керванът потегли на път. Той привлече вниманието на римляните, защото приличаше на процесия в някой от римските празнични дни. Народът се събра да види семейството на сенатора и се възхити на добре организираното шествие. Ромелия отново отмахна завеските на носилката си, за да се покаже пред хората в целия си блясък. Предстояха ѝ няколко месеца усамотение и трябваше за последен път да се наслади на оживлението и суетнята в града. Но климатът ставаше все по-задушен и беше крайно време да се преместят в крайморското си имение. Валерий се радваше най-много от всички. Беше преживял напрегнати седмици и имаше право на почивка.

Шествието се придвижи бавно надолу по хълма Палатин. Нарочно минаха покрай Големия цирк, за да доставят удоволствие на римските граждани. След това излязоха на Виа Апия. Напуснаха окончателно града през порта Апия.

Пила се чувстваше като кон, който след дългата зима за първи път е изведен от обора и поема дълбоко в себе си изкусителния аромат на земята. Тя разглеждаше с интерес просторната равнина и дългите пътища, обградени с пинии, които подобно на паяжина се стремяха към една и съща цел — Рим.

Керванът продължи на юг. Пила нямаше представа колко време ще вървят, за да стигнат в провинциалното имение на Валерий.

Друзила ѝ бе казала, че с каруците са пътували по три дни. Този път обаче Ромелия беше настояла да пътува с носилка. Не ѝ беше приятно да се вози в неудобните „редас“, тежки пътни коли с четири колела, в които пътниците също така нощуваха и които друсаха ужасно по паважа. Така обаче пътуването щеше да трае по-дълго и вероятно щяха да пристигнат чак след седмица.

Правият път, който пресичаше местността, беше настлан с огромни камъни и беше построен, за да могат римските легиони да маршируват на юг бързо и без забавяне, за да завладяват нови земи и да потушават избухналите въстания във вече покорените области. Цивилните пътници също използваша широкия и удобен път, за да стигнат по-бързо до желаната цел.

По пътя вървяха безброй селяни с домашни животни и прибраната реколта, както и търговци на екзотични стоки. Всички се стремяха към Рим, града на градовете, който лежеше като тлъст паяк сред мрежата от пътища и гълташе ненаситно всичко, което му предлагаша.

В далечината се простираха Албанските планини, които охраняваха Рим с вода. Пила се оглеждаше с интерес. Времето, когато всекидневно мислеше за бягство, беше отминало. Днес отново си помисли, че би могла да избяга, но междувременно беше научила достатъчно за римската общност, за да знае, че бягството ѝ би било безсмислено. Организацията на римляните беше наистина съвършена. Цял Рим беше осеян с полицейски участъци и пожарни, по продължение на Виа Апия също имаше на равни разстояния станции за смяна на конете, гостилници и наблюдателни кули, митнически постове и храмове. Околностите на Рим също гъмжаха от хора, и то не само римляни. Хора от цял свят идваха тук, някои доброволно, но повечето като пленници и роби. Имаше и бедни, които бяха чули, че в Рим раздават безплатно храна на простолудието и бързаха да се възползват.

Вечерта на първия ден от пътуването отседнаха в близост до стражевата кула край пътя. По-голямата част от ценното домашно имущество беше подслонена в кулата. Издигнаха три палатки за Валерий, Ромелия и децата. Робите се разположиха под открито небе на тънки покривки. Построиха походна кухня. Първо разтовариха огромния казан от волската кола, в който щяха да приготвят яденето.

Дори когато беше на път, Ромелия искаше да разполага с целия лукс, на който беше свикнала, докато Валерий искаше да възпита синовете си в твърдост и издръжливост и да ги научи да се задоволяват с проста храна и да не се плашат в трудни условия.

Пила вече беше престанала да се чуди на приумиците на Ромелия, но днес беше изненадана. Толкова много усилия за единадесетдневна нощ в палатка! След като Аурус и кухненските роби приготвиха необходимите ястия за семейството, Пила, Друзила и Целий трябваше да сервират. В специална палатка наредиха сгъваеми маси и дивани, защото вечерята трябваше да се проведе в подходяща обстановка.

Друзила непрекъснато охкаше и се оплакваше.

— Вече съм стара за такива пътешествия — обясни сърдито тя. — Не мога да ходя, както едно време. Погледни, краката ми са вече разранени.

— После ще ги разтрия със свинска мас. Аз не се притеснявам от дългото ходене. Ние тръгнахме от далечния север и вървахме дълго в търсене на плодородна земя.

Пила сведе глава. Колко отдавна беше това! Дали племето ѝ все още лагеруваше в долината между сивите планини? Или бяха продължили пътя си? Дали Хелфгурд я търсеше?

Друзила забеляза, че приятелката ѝ се е замислила.

— Сигурно ти е мъчно за родината? — попита тихо тя.

Пила поклати глава.

— За какво да ми е мъчно? Вече не знам коя е родината ми. Когато потеглихме на юг от голямото море, бях малко дете. През повечето време седях с мама в колата, а татко и братята ми яздеха отстрани. Вървахме и вървахме, най-вече по горски пътеки, прекосяхме долини и реки или вървахме по течението им. Беше ужасно, беше мъчително. Гладувахме, беше студено, мъжете трябваше да се бият с племената, през чиито области минавахме и които ни гледаха като натрапници.

— Тогава трябва да се радваш, че можеш да живееш тук. Тук няма студ, няма зима, дори робите не гладуват. Ромелия е зла, но никога не ни оставя гладни. — Тя се плесна по закръгления задник и Пила избухна в смях.

— Не знам. Копнея да видя отново мама и татко, искам да прегърна последния брат, който ми е останал. Искам да се върна при Хелфгурд, който щеше да стане мой съпруг.

— Сигурно този копнеж те измъчва? — попита съчувствено Друзила.

— Не, има нещо по-лошо. Вече не помня лицето на Хелфгурд. Всичко се е заличило, сякаш съм живяла в друго време, в друга страна, в друг свят.

От известно време Пила наистина беше забелязала, че споменът за Кимбрия, за рода ѝ и за Хелфгурд бързо избледняваше. Пред вътрешния ѝ взор постоянно изникваше друго лице, медноцветна кожа с тъмносини очи и гъста кестенява коса. Виждаше още блестяща ризница и пръхтящ кон.

Тя прокара ръка през очите си. Трябваше да забрави и това лице, да заличи от съзнанието си случилото се на конвивиума. И до днес не можеше да проумее какво точно беше станало. От разказите на Друзила знаеше, че празникът ще завърши с оргия, но не знаеше какво представлява тя. Страхуваше се от строгото настояване на Валерий да присъства на пиршеството, защото смяташе, че той ще я обезчести пред очите на гостите си. Може би точно така щеше да стане, ако не беше дошъл Клавдий. Клавдий! И той беше загадка за нея. Когато я изтръгна от ръцете на Валерий, явно възнамеряваше да я направи своя. После изведнъж се отказа от намерението си. Даже изпита смущение, че Пила лежеше на гърдите му, докато хетерата... Пила потрепери от ужас и удоволствие, и отново си представи какво беше преживяла. Какъв странен свят!

Клавдий! Защо постоянно мислеше за него? Той беше известен, почитан, желан. Една проста робиня не го интересуваше. Колко много римски жени мечтаеха за него. Колко много имаха възможност да си го купят. Той също си купуваше жени. Той беше римлянин, проклет римлянин! Не биваше да прахосва мислите си за човек като него.

След като Ромелия се оттегли в палатката си и бавачките приспаха дъщерите и синовете на сенатора, робите насядаха около железната печка и се нахраниха. Както винаги, имаше пшеничена каша и зеленчуци. Наситиха се и побързаха да си легнат, уморени от дългия път. Утре трябваше да станат рано.

Валерий се разхождаше около малкия лагер, преди да си легне. Откри Пила между робите и я повика.

— Стани и ела с мен! — подкани я той и младата жена скочи уплашено.

— Какво има, господарю?

— Реших да направя малка разходка и ти ще ме придружиш.

Пила го погледна стреснато. Очевидно Валерий не беше забравил, че тя трябваше да му принадлежи изцяло. Кръвта зашумя в ушите ѝ. Не, нямаше мир в тази красива страна и под топлото слънце. Не и за нея!

Валерий тръгна редом с нея и сложи ръка на рамото ѝ. Погледът му беше устремен към звездното небе.

— Как мислиш, Пила, от какво са направени звездите? Дали от злато? А може би от огън? Гръцки учени твърдят, че са слънца като нашето, но се намират много по-далече от него.

— Не знам, господарю. Сигурно не е огън, макар че някои звезди пламтят. Те са студени. Студени като златото.

— О, ти явно нямаш добро мнение за златото. — Валерий избухна в смях.

— Златото е метал като желязото или медта. А металът е студен.

— Тук си права. Но моето сърце се стопля при вида на златото, красива Пила.

Младата жена не отговори. Валерий спря и обхвана с две ръце раменете ѝ.

— Ти не разбираш тези неща. Какво стопля сърцето ти? Винаги си тиха и сериозна. Никога не съм те виждал да лудуваш и да се смееш. Нима не се чувстваш добре при нас?

Пила го погледна изумено.

— Ти, господарят, питаш робинята си дали не се чувства добре в дома ти?

Валерий отпусна ръце и въздъхна.

— Странно е, знам. Може би остарявам. Но искам да си добре, да се радваш. Подарих ти красиви дрехи, накити, това не те ли прави щастлива?

— О, да, господарю, то ме кара да се чувствам особено. Никога не съм носила толкова прекрасни дрехи и такива скъпи накити. Оценявам високо добротата ти.

— Да, но по своя си германски начин. Никога не разкриваш сърцето си пред мен. Да не би да съм сгрешил в нещо?

— О, господарю, съжалявам, ако съм те разгневила. Но не си прав.

— Знам, знам. Ти каза, че ще принадлежиш само на един мъж и онзи безумно смел гладиатор се възползва от благоприятния час, за да те вземе. — Сенаторът избухна в смях. — Аз държа на думата си, Пила. Няма да те взема, вече не искам това. Щом не можах да бъда първият, значи трябва да се откажа.

Пила потръпна от облекчение.

— Благодаря ти за разбирането, господарю.

Валерий явно вярваше, че тя се бе отдала на Клавдий. Най-добре беше да запази тази му вяра.

— О, Пила, само ако не беше робиня! Щях да те поставя на мраморен пиедестал в моя перистил, за да се радвам всеки ден на прекрасното ти тяло. — Сенаторът я погледна втренчено и изведнъж плесна с ръце. — Това е великолепна идея! Ще заповядам да направят мраморна статуя. В Помпей работи един чудесен скулптор, има голяма работилница. Ще му позираш. Ще поискам статуя в цял ръст.

— Но, господарю, аз съм само твоя робиня! — възпротиви се Пила, която трепереше от неведом страх.

— Е, и? Никой няма да разбере, защото скулптурата ще бъде гола. Като статуите на гръцките богини. Ти си красива, само това е важно.

— Благодаря ти за тази чест, господарю — прошепна объркано Пила.

Валерий се усмихна поласкано.

— Ти радваш естетическото ми чувство. Струваше си да те купя. А сега върви и си легни при другите, защото утре ще станем рано и трябва да си отпочинала.

Пила се поклони и се върна при Друзила.

— Какво ти направи господарят? — попита сънено робинята. — Пак ли трябваше да му служиш?

— Той не иска нищо от мен, Друзила. И никога не го е искал. Мисля, че не ме желае. Или поне не като мъж.

— Така ли? — Друзила явно не можеше да схване чутото. — Валерий да не е ослепял?

— Напротив, Друзила. Иска ме във вид на мраморна статуя. Може би защото се казвам Пила.

Възрастната робиня се уви с вълненото одеяло.

— О, богове! — прошепна на заспиване тя. — Тази германка подлудява мъжете на Рим!

На следващото утро Ромелия отново подгони робите. Закусиха набързо, събраха багажа, вдигнаха палатките и печката, натовариха ги по колите и мулетата. Всичко стана бързо, очевидно робите бяха свикнали с пътуването и всеки знаеше мястото си. Само Пила се пречкаше на другарите си, но Друзила я пращаше насам-натам и ѝ намираще занимания, така че да не привлече вниманието на Ромелия. Докато робите пъплека като усърдни мравки, светът беше в ред. Скоро продължиха пътя си.

Виа Апия вървеше право напред през равнинната местност, без нито един завой. Всичко, което се изпречваше на пътя ѝ, беше безмилостно отстранено. Римляните явно не обичаха заобиколните пътища, завоите ги изпълваха с ужас. Не се случваше нищо интересно, освен че срещаха много пътници, и Пила имаше възможност да се отдава необезпокоявана на мислите си. Често си припомняше първата вечер и думите на Валерий. Беше ѝ много трудно да следи мислите на римляните. Имаше доверие във Валерий, но постоянно беше нащрек. Все пак господарят ѝ беше удържал на думата си. Тя се беше успокоила, защото той явно беше загубил физическия си интерес към нея. Искаше да я гледа, да се радва на красотата ѝ, нищо повече. Това не беше осъдително. Мисълта, че той ще нареди да изваят тялото ѝ от мрамор, даже я развеселяваше.

Но трябваше да се пази от Ромелия. Трябваше постоянно да внимава и да посреща дори ясно изразената любезност с крайна предпазливост. Господарката беше капризна и непредвидима и преследваше единствено собствената си изгода дори когато това означаваше да тласне в нещастieto друг човек. Тя беше безсърдечна и жестока не само към робите, но и към равните на себе си. Пила беше разбрала това при изгонването на Флавия.

Мислите ѝ се отклониха. Тя си припомни отново лицето на Клавдий и изпита странна теглеща болка в гърдите. Не го беше

виждала от конвивиума насам. Беше ѝ много трудно да напусне Рим, без да го види поне за минута. Знаеше, че не е редно, но много ѝ се искаше да поговори с него, да поседят на каменната пейка зад усамотения храм в парка. Усещаше, че той не е само коравият безмилостен боец от арената, че твърдата обвивка е само резултат от строгото възпитание в училището на Лентул. Зад тази обвивка имаше меко и добро сърце, но никой досега не беше съумял да я пробие. Един ден Клавдий щеше да разбере, че в живота има и нещо по-различно, отколкото да рискуваш живота си на арената заради ликуващите зрители.

Пила не знаеше дали някога ще види отново Клавдий. Рим остана далече зад тях. Тя никога вече нямаше да стъпи в амфитеатър. Безсмислените убийства бяха отвратителни, а удоволствието, което римляните изпитваха при жестоката гледка, беше още по-отвратително. А може би Клавдий нямаше да живее още дълго. Достатъчен беше само един силен противник.

Друзила пъхтеше до нея като уморен кон. Дългото ходене беше мъчение за нея. Ромелия изобщо не се загрижи за робинята си, робите бяха само придагък към домакинството ѝ. А и Друзила не беше фаворитка като Пила, която се ползваше с някои малки свободи.

— Облегни се на мен — предложи Пила и подкрепи приятелката си. Робите хвърляха изпълнени с копнеж погледи към гостилниците, които бяха построени по продължение на пътя. Те бяха много и съдържателите възхваляваха качествата им с думи и картини.

— Ромелия твърди, че гостилниците са опасни — проговори тихо Пила.

— Вярно е. Чувала съм, че много пътници били ограбени, докато спели. Но си мисля, че са били достатъчно богати и не им е навредило много.

— Защо някои от гостилниците имат над входната врата каменен фалос? Виждала съм подобни и в Рим, но не бяха бордеи.

— О, това няма нищо общо. Знаеш ли, фалосът носи късмет, плодородие, богата реколта, благословия с деца, всичко, което искаш. Нали семето излиза от фалоса. А плодородието е жизненоважно. Помисли само, ако не можем да събираме реколта, ако нямаме свине и пилета, всички ще умрем. Ако жените не раждат деца, светът ще загине. Вие, германите, имате ли на кого да се молите за плодородие?

— Ние имаме богинята на земята Нертус. Принасяме ѝ жертви и тя кара житото по нивите да расте по-бързо.

— Аха, значи се кланяте на жена? И в Рим има нещо подобно. Дойде една богиня от Египет, казва се Изида. В Помпей има малък храм, първоначално са го посещавали само египетски роби, но сега ходят и много римски жени, принасят жертви и се молят за деца. Мисля, че не е вредно.

— Ние принасяме жертви не само на Нертус. Последните класове принадлежат на Один. А Фрея^[2] и Тор искат жертви в края на зимата. Обикновено животни, овчарите принасят в жертва мляко и сирене. За съжаление през последните години боговете не ни чуват.

— Може би не са достатъчно силни? Или сте ги разгневили. Човек трябва да е много внимателен с надземните сили. Виж, навсякъде има храмове, където пътникът да спре и да се помоли. Освен нашите, римските богове, дойдоха и много божества от чуждите страни, които завладяхме. Те ни обогатяват, защото донесоха божествената си сила.

— О, да, вие имате много богове, видях това със собствените си очи. Но те са ми чужди, не мога да се обърна към тях за помощ.

— Защо не опиташ с Изида? Струва ми се подобна на твоята богиня на земята.

— Да, може би. Но какво мога да искам от нея? Плодовитост? — Пила избухна в смях. Трябваше ѝ богиня, която да я дари с криле. С тях щеше да се издигне в синьото небе и да избяга от Рим и римския начин на живот. Но такава богиня просто не съществуваше.

Междувременно вече шест дни бяха на път. Недоволството на Валерий се засилваше от ден на ден. Пътуването можеше отдавна да е свършило. Той копнееше за покой. Единствено двете момчета се радваха на дългия път, препускаха напред с конете си или си позволяваха кратки излети в околностите. Понякога Валерий се заразяваше от ентузиазма им и ги придружаваше заедно с няколко роби.

Ромелия нямаше нищо против, че напредваха толкова бавно. Така имаше предостатъчно възможности да се покаже пред пътниците в целия си блясък и да демонстрира хладно високомерие и презрение. Много богати и учени хора пътуваха по Виа Апия и спираха да ѝ изкажат почитанията си.

— Ще прекараме последната нощ в някоя гостилница — реши изнервеният Валерий.

— В никакъв случай! — изсъска Ромелия. — Няма да вляза в нито една от тези пропаднали къщурки.

— Бъди разумна, вече не сме в провинцията. Квинтилий разказа, че оските се бунтуват. На някои места избухнали въстания.

— Крайно време е да превърнем това място в римска провинция. Защо се молим на оските за всяко парченце земя? Защо седиш в римския сенат и не правиш нищо?

Валерий премълча сърдито. Не стига, че Ромелия правеше каквото си искаше, ами и се осмеляваше да се меси в политиката. Това беше непостижимо за съпругата на един сенатор. Валерий нямаше нищо против образованите жени. Гордееше се, че Ромелия е образована и умна, че умее да смята като никоя друга. Това беше извънредно важно за голямото домакинство и за доброто име на семейството. Но нахалството и злата ѝ уста вредяха на доброто му име и популярността му в Рим.

— Ще отседнем в гостилницата „При слона“. Мястото е добро, чисто и подходящо за хора с нашия ранг. Една нощ не е фатална. Ако не беше настоявала за носилките, щяхме да тръгнем с колата и да си спестим три нощувки.

Това беше пределно ясно. Ромелия се намръщи, но не посмя да възрази.

Надвечер стигнаха в гостилницата „При червения слон“, отдалечена само на половин ден път от Капуа. Заведението не можеше да не бъде забелязано — пред вратата му висеше голяма табела с червен слон. Когато видя великолепното шествие да се запътва към странноприемницата му, съдържателят изскочи на пътя и затапцува зарадвано около Валерий, като непрекъснато се кланяше дълбоко.

— Бъди добре дошъл, благородни господарю! Влез в моята скромна гостилница и ще видиш, че предлагам всичко, което може да задоволи изискания ти вкус. Имаме добро ядене, чисти стаи, бистра вода, вино лично от бог Вулкан и естествено момичета за отмора. Египтянки, сирийки и момчета от Гърция: мога да изпълня всяко твое желание, уважаеми господарю.

Валерий махна с ръка, за да го накара да замълчи.

— Ще осигуриш легла за мен, за жена ми и децата ми. Багажът трябва да бъде прибран на сигурно място в къщата. Робите ще спят навън.

— Както желаяш, господарю. — Гостилничарят се поклони отново, а жена му забърза към кухнята, за да приготви изискана вечеря.

Робите се погрижиха за конете, а Валерий и семейството му влязоха в гостилницата. Ромелия надзираваше подреждането на багажа. Друзила отиде да разгледа стаята, предвидена за господарката.

— В името на Юпитер, тази стая не е достойна за съпругата на сенатора — промърмори мрачно тя. — Толкова малка и съвсем гола. Само с едно легло!

Гостилничарят вдигна рамене.

— Тя само ще преспи тук, нищо повече. През нощта очите на човек са затворени, нали? Значи му е все едно как изглеждат стените. Но леглото е чисто и меко.

Друзила издаде напред долната си устна. Знаеше, че Ромелия би предпочела да ношува в палатката си. И наистина, когато видя леглото, очите на Ромелия блеснаха злобно.

— Веднага го махнете! — заповяда тя. — Робите да донесат моето походно легло. Няма да се унижа да спя на този нар. Освен това трябва да съм сигурна, че няма да ме нападнат дървеници и бълхи.

Тя слезе в трапезарията, където щеше да вечеря със семейството си. Гостите седнаха на неудобни столове с плетени седалки и Ромелия отново изръмжа неодобрително, но остана приятно изненадана от кухнята на малката гостилница. Поднесоха им печени наденици, задушени свински вътрешности, телешко печено, охлюви, миди, ябълки от Крит и рубиненочервено вино в красива стомна. За робите имаше солена риба, мариновано свинско, разни видове хляб и зехтин. И те получиха вино, смесено с топла вода. Така беше наредил Валерий.

Гостилничарят повика музиканти, които забавляваха високите гости по време на вечерята. Настроението на Валерий се подобри. Той се облегна доволно на стола си и поглади пълния си корем.

— Ситият става доволен, а доволеният мързелив! — Той се засмя и се прозина. След малко се надигна и махна на бавачките да се погрижат за синовете и дъщерите му. Малките вече заспиваха от умора. Ала момчетата се възпротивиха.

— Татко, искам да прекарам и тази нощ навън — помоли Тит.

— Не ти позволявам! — изгърмя Валерий. — Тази нощ всички ще спим под покрив. А утре ще пристигнем в имението ни. Там можеш да лудуваш, колкото си щеш. Обещавам да те повозя с лодка в залива и да уловим голяма риба. — Той потупа малкия си син по рамото и се загледа гордо след него, докато изкачваше стълбата.

Пред гостилницата се чува буйни мъжки гласове. Ромелия недоволно вдигна вежди.

— Не се безпокой, благородна господарке — побърза да я успокои гостилничарят. — Това са само гладиаторите, разположили са се отвън в маслиновата горичка. Връщат се в Капуа след поредните игри.

— Връщат се само живите — засмя се Ромелия и отново посегна към вкусните ястия на масата.

Пила, която стоеше тихо до стената, за да обслужва господарката си при нужда, спря да диша. Щом гладиаторите се връщаха в Капуа, значи и Клавдий беше с тях!

Трябваше да намери начин да излезе от гостилницата. Това ѝ се удаде скоро, защото клозетът беше извън сградата. Под претекст, че трябва непременно да отиде там, Пила успя да се измъкне. Вече се здрачаваше и гладиаторите се готвеха за нощта. Гостилничарят им изнесе ядене навън, те седяха около буйния огън, ядяха и разговаряха. Пила взе от земята камъче и го хвърли по Клавдий. Той се обърна сърдито, но като видя Пила, очите му светнаха. Тя му направи знак да не вдига шум и той кимна с разбиране. Изправи се бавно, протегна се, похвали обилното ядене, после каза няколко думи на Лентул и се отдалечи.

Пила го чакаше зад едно дебело дърво. Двамата се погледнаха и паднаха в прегръдките си.

— О, Пила, цяло чудо е да те видя тук. Мислех си, че никога повече няма да се срещнем.

— И аз не смеех да се надявам. Валерий отива да прекара лятото в Помпей. От пет дни сме на път, вървим бавно, защото Ромелия влечи цялото домакинство.

— А ние се връщаме в Капуа. Следващите игри ще се състоят в Помпей. Може би Валерий ще ги посети и ще мога да те видя пак.

Пила сведе поглед. Мисълта за игрите я накара да потрепери. Не, никога вече нямаше да посещава гладиаторски игри, даже ако Валерий заповядаше да я бият с камшик.

— Няма да се видим, Клавдий.

Мъжът я погледна засегнато.

— Не ме ли харесваш? Не мислиш ли понякога за мен?

Пила улови ръката му и помилва коравата длан.

— Напротив, аз те харесвам и непрекъснато мисля за теб. Но сигурно си чувал тези думи от много други момичета. Аз съм друга. Не желая тялото ти, красотата ти. Желая нещо, което не съм сигурна, че притежаваш.

— О, ако говориш за пари, трябва да знаеш, че не съм бедняк. За съжаление няма да ми стигнат да те откупя, но...

— Не исках да кажа това. Виждам, че не ме разбираш. Това е достатъчен отговор за мен. Трябва да се прибирам, не искам да забележат отсъствието ми.

Клавдий я задържа.

— Не си отивай, Пила. Знам, че това не е окончателното ни сбогуване.

— Не мога да остана, Клавдий. Трябва да спя пред стаята на Ромелия.

— Тогава ела през нощта, когато всички спят. Измъкни се в полунощ. Ще се срещнем до това старо дърво.

Клавдий я привлече към себе си и потърси устните ѝ. Пила не се възпротиви. По тялото ѝ сякаш потече горещо вино и тя се изпълни с пламенен копнеж. Ала беше опасно, много опасно!

— Ще се опитам — отговори уклончиво тя. Клавдий я освободи и тя побърза да се върне в къщата.

Гладиаторът остана дълбоко замислен. Това момиче говореше със загадки. Предсказанията ѝ бяха тъмни и тайнствени като горите на германската ѝ родина. Русата робиня беше прекрасна, достатъчно му беше само да я гледа. Но имаше и нещо друго, което го омагьосваше, нещо, на което не можеше да даде име. Никога преди това не беше изпитвал такива чувства. Жените лежаха в краката му, той можеше да има всяка, която пожелае. Но веднага щом постигнаше успех, интересът му отслабваше. Беше имал много красиви момичета, с които си струваше да прекара повече от една нощ, но нито една не бе успяла

да трогне сърцето му. Клавдий потрепери. Сърцето му! Разбира се, това беше смисълът на странното ѝ изказване. Другите жени искаха красивото кораво тяло с железни мускули, изпитано в безброй битки, неуморимите хълбоци, силната мъжественост. Пила искаше сърцето, душата, чувствата му!

Клавдий се облегна на грапавата кора на дървото и простена. Бе обзет от странна слабост, коленете му омекнаха. Мъдрите поети и мислители предупреждаваха мъжете да се пазят от това, а Лентул го наричаше смърт преди смъртта. Това беше любов!

Клавдий се върна до огъня с влачеци се стъпки и увиснали рамене. Седна настрана от веселите си другари и продължи да размишлява, докато ровеше с пръчка в пясъка. По едно време написа „Пила“ и се стресна.

— Ей, Клавдий, да не си болен? Изглеждаш зле. — Лентул го погледна загрижено.

— Нищо ми няма — отговори гладиаторът. — Май съм прекалил с посещенията в бардаците... и с другите дами.

Лентул се изсмя одобрително. Припомни си празника на Валерий и колко добре се бяха забавлявали двамата. Не се случваше често гладиатори, дори най-прочутите, да присъстват на пиршества, организирани от сенатори.

— Сигурно няма да имаме друг такъв случай — промърмори съжалително Лентул.

Клавдий приготви постелята си и си легна. Ала не можа да заспи. Сетивата му бяха будни. Усещаше, че в живота му настъпва промяна, и то решаваща. Само че не знаеше дали тя ще му донесе добро, или зло.

Пила изчака всички да заспят. Друзила беше опънала два дюшека пред вратата на господарката. Гостилницата беше малка и не предлагаше особени удобства, но поне беше чиста. Тъй като Валерий бе настоял целият багаж да бъде прибран под покрива на гостилницата, вътре стана много тясно. Повечето роби трябваше да спят навън. За първи път Пила си пожела да бъде останала навън с другите роби, макар че под открито небе беше неудобно. Но Ромелия заповяда на нея и Друзила да прекарат нощта пред стаичката ѝ. По някое време Пила не издържа и стана, но Друзила веднага се събуди.

— Какво има? — попита шепнешком тя.

— Нищо, трябва да ида в клозета.

— Пак ли?

— Ами да. Мисля, че зехтинът беше гранясал.

— Аз не забелязах.

— Заспивай. Боли ме коремът...

Пила наистина усещаше болки в корема, докато се промъкваше безшумно в мрака. Изпитваше страх, но и беше потисната от мисълта, че това е последната ѝ среща с Клавдий.

Тя намери опипом пътя си и скоро стигна до старото дърво. Притисна се в стъблото и очертанията ѝ се сляха с неговите. Даже случайно излязъл навън гост не би я открил. Зачака със затаен дъх.

Когато силната мъжка ръка я стисна за рамото, тя се стресна и едва не извика.

— Шшт! — Клавдий я привлече към себе си.

— О, Клавдий, не беше редно да идвам тук. Ако Ромелия се събуди и открие, че ме няма, ще бъде безмилостна.

— Господарката ти няма да забележи нищо, не се безпокой. Искам да те прегърна още веднъж, да си припомня вкуса на устните ти. О, Пила, ако знаеш как копнея за теб!

Тя се освободи внимателно от прегръдката му.

— Ти можеш да имаш всички момичета, които ти харесат, дори богати патрицианки те даряват с благоволение си. Защо се излагаш на опасност заради една робиня?

— И още питаш? Знаеш ли, Пила, много мислих над онова, което ми каза. Наистина, в началото не разбрах смисъла на думите ти. — Той сведе поглед, макар че Пила не можеше да го види в тъмнината. — Ти поиска от мен нещо, което никоя жена досега не е пожелала. Аз... първо трябва да съм наясно със себе си. За мен е абсолютно ново да показвам чувства.

— Ти вече показва чувствата си. Спомни си конвивиума. Беше ти много лесно да ме вземеш, както си вземал всички момичета досега. Както щеше да постъпи Валерий. Но ти не го направи. Даже се изложи на опасност, като го предизвика. Защо го направи?

— И аз не знам. О, Пила, толкова съм объркан!

— Наистина ли е толкова лошо да покажеш чувствата си?

— За мен, да. Аз нямам право на такива чувства. Откакто се помня, са ме възпитавали да бъда корав и смел, безогледен и изпълнен с презрение към смъртта. И, кълна се в боговете, аз станах точно такъв, иначе нямаше да бъда един от най-добрите гладиатори на Рим!

— Точно така. Но ти вече наруши правилата. Ти ме пощади, не ме принуди да споделя леглото с теб. Защо?

Клавдий мълча дълго.

— Аз го искам, но трябва и ти да го искаш. Трябва да го направиш доброволно — отговори тихо той.

— Аз ще го направя доброволно, само ако обичам. Всичко останало би било лъжа.

— Обичаш ли ме?

Пила не отговори. Не знаеше дали го обича, изобщо не беше наясно какво изпитваше към Клавдий. Когато беше далече, тя мислеше за него с нежна загриженост. Но когато бяха заедно, се боеше да не извърши глупост. Част от нея я тласкаше да легне в прегръдката му и да забрави света около себе си. Другата част я предупреждаваше да се пази и ѝ заповядваше да избяга колкото се може по-далече. Какво бъдеще имаше любовта им?

— Значи не ме обичаш. — В гласа на Клавдий прозвуча горчиво разочарование.

Пила улови ръцете му. Докосването беше толкова интензивно, че тя се олюля и Клавдий трябваше да я подкрепи.

— Мисля, че любовта има нужда от време, за да узрее. Не идва за една нощ.

— Лентул твърди, че любовта е по-страшна от чумата. Тя обърква духа, тласка сърцето към безумие и ни кара да правим неща, които с ясно съзнание никога не бихме сторили.

Пила си припомни заклинанието си по време на страшната битка на арената. Никога в живота си не би призовала духовете да помогнат на един римлянин, да унищожат сънародниците ѝ. Въпреки това го направи.

— Лентул е прав. И аз извърших такава лудост.

— Пила! — Клавдий притегли ръцете ѝ към гърдите си. — Пила, значи ли това, че ме...

— Това не значи нищо, Клавдий. Казах ти само, че съм извършила лудост. Мисля, че и за двама ни е по-добре да се разделим.

— Не, Пила, не! Шшт, някой идва!

Той я прегърна и я притисна към стъблото. Тялото му щеше да я защити от любопитни погледи. Някой мина покрай тях и се отправи олюлявайки се към клозета. Изведнъж гладиаторът се почувства възвисен и щастлив, повярва, че може да опази Пила от всички злодеяния на света. Той щеше да бъде нейната крепост, нейното убежище, нейната сигурност. Той искаше да присъства постоянно в живота ѝ, да се грижи за нея като мъж за жена си. Дъхът му помилва кожата ѝ и той притисна лице в меките коси. Проклетата съдба, защо си така безмилостна? Тя не можеше да стане негова жена. Тя беше робиня, а той само един жалък гладиатор, който по нищо не се отличаваше от робите. Той усети как ръцете на Пила обхванаха хълбоците му. Тази жена имаше несравнимо тяло, стройно и гъвкаво, с меки линии и форми. И характерът ѝ беше такъв. Той простена задавено.

— Искам да останеш завинаги с мен — прошепна нежно той.

— И аз не искам да те напусна. Но не виждам бъдеще за двама ни.

— Толкова ли е важно това? Ние живеем тук и сега. Ние се обичаме, само това е важно. — Клавдий я притисна по-силно до гърдите си.

— Де да беше така. Съдбата предвещава огромни трудности за любовта ни.

— Откъде знаеш? Нима виждаш в бъдещето?

— О, не. А и мисля, че не е добре да знаем какво ни готви бъдещето. Няколко мъдри жени от народа ми предвиждат бъдещето, но за това имат нужда от жертви. Не, Клавдий, аз видях нещо и мисля, че някой иска да ни навреди. Ромелия повика Лентул в дома си.

— Така ли? Но той не ми е казал нито дума.

Пила кимна.

— Посещението му трябваше да остане в тайна. Сигурна съм, че Ромелия иска да ти стори зло. Само че не знам какво. Наложил се да убеждава Лентул. В началото той не беше съгласен с онова, което му поиска. После му даде пари, много пари. Накрая той кимна, прибра парите и бързо напусна вилата.

Клавдий се замисли.

— Много странно. Лентул наистина не ми е казал нито дума и това ме прави още по-подозрителен. Ако беше някаква поръчка, щеше да ме посвети в тайната. Но какво може да има Ромелия против мен? Аз почти не я познавам.

— И аз не знам. Но познавам Ромелия. Тя е безогледна и жестока. Моля те, Клавдий, бъди внимателен.

Мъжът потърси устните ѝ.

— Страхуваш ли се за мен?

— Да — пошепна тя. — Никой няма да ти помогне, тя е съпруга на Валерий.

Пила затвори очи и се отдаде на целувките му, пълни с такава страст и нежност, че много ѝ се искаше да заплаче.

Клавдий я държа дълго в прегръдките си, без да може да се начуди на треперенето на ръцете си.

[1] Колумбариум — място, където се погребват урните. — Б.пр. ↑

[2] Фрея — германска богиня на любовта, брака, плодородието, съпруга на Один. — Б.пр. ↑

8

Дойде и последният ден от пътуването. Керванът напусна Виа Апия при Капуа и заслиза по тесния път към Тиренско море. Отдалече видяха гигантската планина, която ограждаше залива. Пътят слизаше към морето и в самия му край беше малкият градец Неаполис. Това беше старо селище на гърците, които бяха населили тази област преди много векове. Ала пътуването им още не беше свършило, макар че от двете страни на пътя вече се виждаха чудно красиви вили, разположени на планинския склон.

Друзила изохка и посочи другия край на залива.

— Ей там трябва да стигнем — изхленчи тя. Пътуването беше мъчение за нея.

Пила гледаше като замаяна към морето. То беше тихо, ясносиньо и безкрайно като небето, осеяно с рибарски лодки, галери и търговски корабчета на път за Александрия. Много от робите, които вършеха усърдно работата си, бяха тъмнокожи. Африка не беше далече.

Но за Пила морето имаше и друго значение. Някога беше живяла в близост до море, но то беше различно — тъмно, бурно, студено и страховито. Тя помнеше как като малко момиче беше играла с братята си на брега, как беше търсила миди и бе намирала малки, странно оформени парчета дърво. Майка ѝ я предупреждаваше да не ходи там и накрая ѝ забрани да играе в близост до водата, защото някой зъл воден дух можел да я грабне и да я завлече в ледените дълбини. Оттогава я беше страх от водата. Никога не би си позволила да плува в река или езеро или да се окъпе в морето.

Но явно никой нямаше намерение да мине през водата. Пътуването продължи по суша. Минаха покрай гръцкото селище Неаполис и се запътиха към малкото градче Херкуланеум. По склоновете се редяха великолепни имения с летните къщи на богатите римляни, които се бяха заселили в тази чудесна местност. Навсякъде растяха в изобилие лози и плодни дръвчета. Земята беше много плодородна.

Пила погледна плахо към високата планина. Направи ѝ впечатление, че покрай пътищата бяха построени множество малки храмове.

— Това е планината Везувий — обясни Друзила с понижен глас. — Казват, че в нея живее бог, който често се гневи. Тогава земята се тресе, от планината излиза пушек. Затова му принасят жертви много по-често, отколкото на другите богове. Когато е умиротворен, от лозята се ражда най-доброто вино, което може да съществува.

— Бог, който живее в планина? — попита недоверчиво Пила. Тя знаеше, че съществуват земни духове, но истински богове?

Друзила кимна оживено и за миг забрави отеклите си крака.

— Казва се Вулкан и има отровен дъх. Който го доближи, умира от страшна смърт. Веднъж загина цяло стадо овце, пасли на склона.

— Защо хората живеят тук, в близост до този страшен бог?

— Защото богът бързо се умиротворява и прави много добро. Погледни нивите и лозята. Това е негово дело. Земята, която виждаш, е изхвърлена от него, когато е гневен. Тази земя е много плодородна. Хората тук водят интересен живот. Когато богът се разгневи, се стичат в храмовете и му принасят жертви, за да се успокои. Всяка година на 23 август се провежда празник на огнения бог. Празникът е великолепен, макар и малко страшен. Тази година ще имаш възможност да го видиш и ти.

Пила се замисли за този странен бог и неловкостта ѝ нарасна. Градчето Херкуланеум се намираше непосредствено в подножието на планината. Хората се занимаваха съвсем спокойно с всекидневните си дела. По улиците цареше оживление, минувачите зяпаха любопитно великолепното шествие, Ромелия отново отметна завеските на носилката си. Пила пое дълбоко дъх. Тук, сред великолепния южен климат, тя щеше да почерпи нова енергия, тук се живееше весело, във въздуха витаеше удивителна чувственост.

— Какво ще кажете, синове мои, искате ли да избързаме напред и да съобщим за пристигането си в имението? — Валерий се изправи на коня си. Бяха напуснали Херкуланеум и препускаха по Виа Попилия, която водеше към Помпей.

— О, да, ще се състезаваме! — извика въодушевено Тит и пришпори кончето си. Валерий успокои бавачката с едно движение на ръката.

— Той е вече голямо момче и може да се справи сам — проговори строго той. Северий пришпори коня си редом с баща си и го погледна въпросително. Валерий кимна с усмивка и двамата препуснаха напред.

Малко преди Помпей, в селцето Оплонция, керванът напусна Виа Попилия и започна да се изкачва по мекия склон. Великолепните имения с огромни вили бяха разположени сред пищна зеленина. Валерий вече беше спрял пред една от белите вили.

Ромелия се изправи в носилката си и извика учудено. Посочи с пръст голямата бяла вила, която още не беше довършена.

— Имаме нов съсед! — Не беше съвсем ясно дали това я зарадва или ядоса.

Вилата беше много красива и очевидно имаше богат собственик. Ако се съдеше по архитектурата, без съмнение бе гръцка.

Най-после керванът спря в просторния двор пред голямата вила. Ромелия слезе от носилката и изохка, защото крайниците ѝ бяха сковани. Въпреки това очите ѝ святкаха възбудено и тя заповяда енергично на робите да внесат багажа в къщата.

От вилата изскочиха още роби, които живееха тук през цялата година под надзора на управителя и поддържаха в ред къщата и градината. Зад живите плетове се простираха лозя, които също бяха част от имението на Валерий.

Пила се оглеждаше възхитено. За разлика от римската вила с тъмните и високи пинии, от това имение струеше весела светлина и простор. Цялото беше заобиколено с боядисана в бяло стена, но тя не го притесняваше. От двора се разкриваше великолепна гледка към морето.

Валерий излезе от къщата в прекрасно настроение и се огледа. Двете момчета си играеха в парка, момичетата също бяха избягали от бавачките си. Робите тичаха един през друг, за да отнесат скъпоценните предмети по стайте на вилата. Воловете, мулетата и конете бяха отведени на пасищата, които се намираха извън парка.

Пила разглеждаше с нарастващо учудване вилата, която по нищо не отстъпваше на римската. Многого живи плетове, цветя и екзотични растения в глинени саксии я правеха дори по-красива. Пъстри картини на митологични теми украсяваха стените, на склона излизаше просторна тераса, от главния вход на вилата започваше колонада, която

стигаше до самия край на парка. Прекрасни скулптури на мраморни постаменти бяха подредени в градините, засадени с редки цветя, които ухаеха замайващо, с непознати храсти и дървета.

— Забеляза ли, че имаме нов съсед? — попита Ромелия, която застана на терасата до съпруга си.

— Разбира се, видях вилата. Изглежда е грък. Още утре ще изпратя робите си да го поздравят. Може би е добре да го поканим на вечеря.

— Няма ли първо да изпратиш доверени люде да проверят що за хора са? Може би не са от нашето съсловие.

— Който може да си построи такава великолепна вила, непременно е от нашия ранг, скъпа Ромелия.

— Но вилата, изглежда, твърде гръцка — продължи да възразява жената.

— Какво имаш против гръците? Вярно е, че вече са станали почти римляни и държавата им е римска провинция, но аз съм запазил уважението си към гръцката култура и начин на живот. Ако е богат, съседът ще бъде добре дошъл в дома ми.

Ромелия пое дълбоко дъх и приседна на терасата, за да наблюдава залеза на слънцето. Далече в морето се виждаха островите Енария и Капри, облени от яркочервените лъчи на догарящото светило. Картината беше невероятна. Пила, която стоеше редом с Друзила в дъното на терасата и чакаше да обслужи господарката си, също бе завладяна от магията на гледката. За няколко мига забрави тъгата, която криеше дълбоко в сърцето си, тъгата от окончателната раздяла с Клавдий.

На следващия ден Ромелия изпрати група роби при новия съсед. Те отнесоха кошници с вино, плодове, маслини и цветя, и предадоха сърдечните поздрави на Валерий и съпругата му. Ромелия беше написала кратко писъмце с елегантния си почерк, в което се представяше с учтиви слова. Изпрати с робите и Друзила, макар че тя едва ходеше, защото беше измислила друго занимание за Пила. Германката трябваше да отиде с Аурус, главния готвач, на рибния пазар в Помпей, за да купят прясна риба, уловена през нощта от местните рибари.

За разлика от Рим Помпей беше съвсем малък град, но затова пък изпълнен с живот. Рядко се срещаха три или четириетажни къщи, повечето сгради бяха покрити с червеникави керемиди, а фасадите — боядисани в бяло или розово. Още от ранна сутрин улиците бяха пълни с хора, робите тичаха по калдъръма с простите си сандали, домакините изхвърляха мръсната вода от прозорците на къщите си направо на улицата. Минувачите трябваше да внимават, за да не получат неприятен душ. Чуваха се детски крясъци, тракане на съдове, някой крещеше на робите си. Миришеше на лук, чесън, зехтин и гарум, широко известния лют рибен сос, с който подправяха много ястия. На всеки ъгъл се пазаряха търговци. Собствениците на магазини оповестяваха на висок глас кои стоки имат намаление за деня. Просяци, крадци, скитници и проститутки си вършеха работата. Чуваха се песни, спорове, весели смехове. В тесните улички се блъскаха хора, магарета, коне, волове, между тях се мотаеха кучета, тежко натоварени каручки задръстваха движението. Над главите на минувачите бяха опънати въжета, на които се сушеше пране. Топлият вятър, който идваше откъм морето, разведряваше обстановката.

Стигнаха на Форум, където бяха издигнати великолепни обществени постройки: курията, халите, термите, храмът на Юпитер, храмът на Аполон, базиликата, трибуналът. Малко по на юг беше големият театър, след него идваше одеумът, храмът на Венера. Макар че Помпей беше малък град, Пила остана учудена от множеството занаятчийски дюкянчета, гостилници, открити кухни и магазини. На форумата беше градският пазар. Първи пристигаха рибарите с нощния улов, след тях селяните от околността, които предлагаха плодове, зеленчуци, птици и прясно месо.

Аурус избираше грижливо храните, които купуваше, като първо се убеждаваше в качеството им. Пила и кухненските роби, които го придружаваха, се оказаха недостатъчни и той нае носачи от пазара, които отнесоха по-голямата част от покупките във вилата. Там ги посрещна възбудената Ромелия.

— Накупи ли достатъчно храна, Аурус? Очакваме на вечеря новия ни съсед. Ще ни сервираш най-доброто, с което разполагаме, нали трябва да се покажем от най-представителната си страна.

— Разбира се, господарке, всичко прясно от пазара. — Той направи широк жест, за да ѝ покаже с какви великолепни неща

разполагаше пазарът на Помпей.

Още първия ден трябваше да подготвят празнична вечеря и робите просто нямаха време да си починат от дългия път. До вечерта всичко беше готово и дългата трапеза на терасата очакваше госта.

Първи пристигнаха робите, които трябваше да възвестят идването му. Повечето бяха египтяни роби, тъмнокожи, с бели дрехи. Те също донесоха кошници с цветя, вино и плодове като подарък от госта. След това се появи самият съсед. Дойде пеша, придружен от двамина млади роби с вид на олимпийски победители. Валерий изглежда учудено едрият мъж с атлетична фигура, облечен във въздушен хитон^[1] от светъл лен. Над него носеше хламида^[2] с цвят на зехтин, късо палто от тънка вълна, което падаше на богати дипли от раменете. Валерий посрещна госта и го поздрави на вратата към атриума.

— Поздрав, съседе отляво, добре дошъл в скромния ми дом. Аз съм Валерий Северий Атикус, римски сенатор.

Гостът издаде напред брадичката си, украсена с грижливо подрязана брада. Кимна благосклонно и зачака Валерий да завърши речта си.

— Благодаря ти за поканата, уважаеми сенаторе Валерий Северий Атикус. Радвам се да се запозная с теб. Аз съм Диодор, философ и учен от Кос. Обитавам вилата си едва от две седмици и за съжаление някои помещения още не са довършени. Но климатът и близостта до Рим ме накараха да се заселя тук. Надявам се да се запозная с философи и поети от цял свят. Нищо не обогатява духа така, както дълбокомислените разговори.

— Твоите думи особено ме радват, скъпи Диодор. Аз също съм приятел на поетическото изкуство и науките. Какво обогатяване и за двама ни! Заповядай, влез! Настани се удобно и опитай вкусните неща, които ни предлага тази благословена земя.

Валерий придружи госта си във вилата. В атриума чакаше Ромелия, тиха и скромна, облечена в добродетелна дълга стола. Косата и раменете ѝ бяха загърнати с тънка кърпа. Естествено това скромно облекло не беше по вкуса ѝ, но Валерий изрично я беше предупредил да не прекалява с разкоша.

Тя поздрави госта с достойнство, както подобаваше на дама с нейния ранг. Диодор изглеждаше малко изненадан, че съпругата на сенатора е излязла да поздрави госта, но се присъедини към тях, когато

минаха през атриума и излязоха на терасата, където беше наредена масата за вечеря. След като мъжете се разположиха удобно на лежанките, Ромелия зае мястото си в триклиниума^[3] и махна на робите. Пила наля вино. Валерий чакаше гостът да се възхити на прекрасната германка, облечена в къса морскосиня туника, но с учудване установи, че Диодор не се интересуваше от никого, освен от домакиня.

След като пиха вино, навечеряха се богато и поговориха за разни неща, Ромелия не можа да издържи и се намеси в разговора.

— Уважаеми Диодор — обърна се тя към гърка, — моите роби ми разказаха, че имаш много мила съпруга, която освен това е горедолу на моята възраст. Защо не я доведе със себе си?

Диодор я погледна, сякаш едва сега я бе забелязал. В погледа му имаше изненада.

— Разбира се, че имам съпруга, името ѝ е Атенаис. Но смятам, че тя няма какво да търси тук. Мястото на жената е в дома на съпруга ѝ, не на празничната маса. Най-голяма е славата на жената, за която мъжете нямат какво да говорят — нито укори, нито хвалби.

Ромелия зяпна смаяно, докато Валерий бързо сложи ръка пред устата си, за да скрие прихването си. След малко Ромелия нацупи устни и попита високомерно:

— Да не би да искаш да ме обидиш, уважаеми Диодор? Аз съм домакинята и мястото ми е редом със съпруга ми. Естествено съм заинтересована да се сприятеля със съпругата на съседа си. Как мога да я видя, след като ти си я затворил в дома ви? Ако не желаяш, обещавам ти, че нито едно чуждо мъжко око няма да има удоволствието да я зърне. В моите частни покои уважаемата Атенаис ще бъде защитена от чуждото любопитство, уверявам те.

Диодор поглади дълбокомислено добре поддържаната си брада.

— Може би за една римлянка звучи малко странно, че гръцките дами не се посещават на обществения живот, но по моето скромно мнение това е единственото възможно поведение за една съпруга и домакиня. Жените са склонни към алчност, безсрамие, продажност, излишен разкош, натрапчивост, надменност, похот, измама, безсърдечие, хитрост, непостоянство, изневяра, агресивност, безсъвестност, подклаждане на ревност, изкушаване на мъжа към необичайно поведение, привидни доказателства за благоволение...

— О, богове! — Валерий не можа да издържи и избухна в смях. Ромелия скочи ядно от дивана си.

— Нима твърдиш, че твоята съпруга... — Валерий се тресеше от смях и тя млъкна ядно.

— О, не бива да мислиш подобни неща. Моята Атенаис е мило дете, плаха и добродетелна, но аз постоянно внимавам за нея. Само с много грижи мога да я опазя от злото, което често сполетява жените.

— Е, уважаеми Диодор, не бих искал да те засегна, но съм абсолютно сигурен, че твоята съпруга ще има само полза да общува с моята Ромелия. Двете ще разговарят само за неща, похвални за домакините: бродерии, предене и тъкане, водене на домакинството, децата...

— Не бих искал да обидя домакина си, макар да не виждам смисъл в подобни развлечения. Атенаис няма много време за тях, но аз нямам нищо против, ако тя дойде тук още днес и двете дами се оттеглят в женските покои. Изпрати една робиня, но аз трябва да ѝ дам писмо за Атенаис.

— Писмо ли?

— Разбира се. Иначе Атенаис няма да дойде. Не вярваме на думите на робините. Тя има право да приема нареждания само от съпруга си.

Ромелия извъртя очи и зарови пръсти в косата си. Какъв беше този тираничен цербер? А Валерий се възхищаваше от културата на гърците! Тя изпрати Пила в съседната къща, като строго ѝ нареди да предаде писмото лично на господарката на дома и да я придружи до женските покои.

Пила забърза с големи крачки през красивия парк и скоро влезе във вилата на гърка. От целия странен разговор беше разбрала само, че този Диодор държи жена си като затворница.

Беше ѝ много трудно да стигне до Атенаис. След като поговори с пазачите на портата и те я преведоха от една врата към друга в просторната вила, най-после се озова пред женските покои на горния етаж. Пред вратата беше застанала на стража дребна тъмнокожа робиня, която я погледна пронизващо с черните си очи под склучени вежди. Беше поне две глави по-ниска от Пила и за германката беше много лесно да я вдигне с една ръка във въздуха. Много ѝ се прииска да го направи, когато робинята грубо я запита какво търси тук.

Пила се постара да ѝ разясни, че Атенаис е поканена у съседите и че тя е дошла да я вземе, но робинята непрекъснато клатеше глава и отказа да я пусне вътре. Най-после Пила извади писмото, робинята го грабна от ръцете ѝ и се скри зад вратата. Пила имаше чувството, че е чакала цяла вечност, докато вратата най-после се отвори. Показа се красива като картинка млада жена и я измери с уплашен поглед. Все пак в дъното на очите ѝ проблясваше любопитство.

— Подчинявам се на зова на господаря си — прошепна тя и се уви в плътна наметка с голяма качулка. После тръгна след Пила, следвана от дребната робиня.

Пила я отведе в покоите на Ромелия, където Друзила беше приготвила малка трапеза с месо, плодове и вино. Ромелия посрещна сърдечно непознатата и този път в гласа ѝ нямаше надменност, а само съжаление. Съпругата на Диодор беше толкова млада и невинна и по цял ден стоеше затворена в покоите си!

Двете жени се разположиха край трапезата, Пила и черната робиня застанаха до стената, готови да прислужват. Двете робини бяха толкова различни, че Ромелия избухна в звънък смях.

— Слушай, Атенаис, не искаш ли да разменим личните си робини? Мисля, че твоята изяжда най-много половината от храната, която е необходима за моята.

Атенаис също се засмя. Ледът изглеждаше разчупен.

— Акме идва от Египет, както повечето от робите ми. Може би жаркото слънце я е изсушило.

Ромелия се зарадва на остроумието на съседката си и веднага заподозря, че зад фасадата на това плахо дете бушуваше огнена страст. Но малката със сигурност не изпитваше нищо към студения си съпруг. Ромелия нямаше да бъде Ромелия, ако не помогнеше на бедната Атенаис да се позабавлява зад гърба на сухия Диодор. Атенаис се сбогува преди съпруга си, и Ромелия ѝ даде носилката си и свита от десетина роби, които да я отведат в дома ѝ. Диодор хареса тази проява на предпазливост и обеща да разреши на Атенаис да посещава често съседката си.

— Какво ще кажеш за новия ни съсед? — попита Валерий, когато двамата седнаха на терасата, за да изпият по чашка вино и да се

наслаждат на гледката на нощното море.

— Пълен глупак — беше лаконичната присъда на Ромелия. — За какво му е жена, щом я държи като робиня? Защо не се заобиколи с робини и не остави бедното същество на мира? Тези гърци са толкова потънали в духовния мир, че са загубили поглед към реалността. Представи си, те нямат деца! Обзалагам се, че този Диодор изобщо не знае за какво служи онова нещо между краката му.

— Ромелия, така не се говори! — укори я Валерий.

— Е, ти знаеш по-добре — отзова се остро тя.

Валерий потърка замислено брадичката си.

— Той ми разказа, че харесва момчета. Оплака се, че по спортните площадки на Помпей няма достатъчно млади спортисти, които да удостои с благоволенieto си.

— Ето ти на! Не го е срам! А жена му е толкова красива! Казвам ти, те са толкова затънали във възпитателните си занимания с момчетата, че не знаят как да се размножават. Един ден изобщо няма да останат гърци, защото всички са глупаци. Не знаят как да опазят народа си.

Валерий се надигна.

— Той е много умен мъж. Рецитирах му няколко стихотворения, които съм написал, и той ме похвали с красиви слова.

— Възможно е. Но какво струва умната му глава, след като слабините му са празни?

— Скъпа Ромелия, не искам да имаш толкова лошо мнение за мъжете. Какво ще кажеш тази нощ да ме посетиш в спалнята?

Ромелия въздъхна дълбоко.

— Мисля, че идеята ти не е добра. След раждането на Ливия едва успях да си възвърна стройната фигура. Не са ли ти достатъчни четири деца?

Валерий млъкна и извърна глава. Какво беше казал Диодор? Жените са склонни към нахалство и дързост. Гъркът имаше известно право.

Диодор изтри потта от лицето си и се огледа. Бягането го изтощи, днес беше обиколил стадиона цели четири пъти, веднъж дори с щит. Като всички спортисти и той беше гол. Обичаше да идва тук, за

да закалява тялото си и да тренира класическите олимпийски дисциплини. Макар че никога не участваше в състезания, той отдаваше голямо значение на спортните си занимания. Защото те моделираха тялото му според класическия гръцки идеал: строен, мускулист, атлетичен.

Овалът за хвърляне на диск беше свободен и той отиде да се обади на пазача. На една пейка бяха оставени различни дискове, няколко каменни, другите метални. Диодор ги провери грижливо, преди да избере една метална шайба. Претегли я на ръката си и замахна. Внимаваше за положението на тялото си при завъртането, и се постара да не прескочи ограничението, когато метна диска. Шайбата профуча надалече в яркосиньото небе. Пазачът измери разстоянието. Един от робите, които придружаваха Диодор, го записа. Днес гъркът беше много доволен от себе си и се надяваше да му провърви и в друго отношение. На известно разстояние от него тренираха групи момчета, разделени по възраст. Диодор седна на пейката и нареди на един от робите си да разтрие мускулите му. През това време оглеждаше внимателно момчетата. Направи му впечатление красив хлапак на около тринадесет години. Момчето се учеше старателно, тичаше побързо от връстниците си, скачаше по-далече и хвърляше копие с особена сила. Само при хвърлянето на диск имаше някои неточности в извъртането. Диодор бе впечатлен от нежната кожа на момчето, по която нямаше и следи от брада. Само слабините му бяха покрити с нежен тъмен мъх. Значи не беше твърде голямо и той можеше да му посвети вниманието си.

Диодор изчака, докато момчетата завършиха тренировката си. Отиде при момчето и го заговори. Момчето беше плахо и се изчерви цялото, когато възрастният мъж похвали спортните му умения.

— Може би ще намериш малко време да ме погледаш как хвърлям диска. Убеден съм, че има какво да научиш от мен. Ти си гръцко момче, нали?

Малкият кимна.

— Името ми е Никандрос, благородни господине. Често тренирам тук и вече съм те наблюдавал как се упражняваш.

— Това ме радва. С удоволствие ще стана твой учител и възпитател. Аз съм богат човек и няма да ти липсва нищо. С радост ще

се представя на родителите ти, ако приемеш вниманието ми. — С тези думи той извади изпод хитона си пълна кесия и я подаде на момчето.

По лицето на Никандрос пробяга плаха усмивка, но той бързо стана сериозен.

— За мен ще бъде голяма чест да бъда възпитаван от един толкова виден мъж.

Диодор поглади доволно брадата си.

— Облечи се, Никандрос, искам да се поразходя с теб. След това те каня във вилата си.

Валерий не се забави да осъществи плана си да поръча статуя на Пила. Много му се искаше да види тялото ѝ изваяно от мрамор. Посети един известен скулптор, който имаше работилница в Помпей. Майсторът беше поласкан, че получава поръчка от толкова важен човек като сенатора. Валерий желяеше статуя на Венера, но с лицето и тялото на Пила. Естествено, той разбра веднага, че момичето е робиня. Но трябваше да признае, че германката е извънредно красива, с висок ръст и съвършена фигура. Нахвърля няколко скици и ги показва на Валерий. Сенаторът кимна, поръча някои промени и накрая остана доволен.

— Моделът трябва да идва всеки ден в ателието ми и да остава поне по два часа, за да я извая колкото се може по-точно, господарю — помоли скулпторът.

— Ще го уредим. Чу ли, Пила? Ще позираш, докато статуята бъде завършена. Ще наредя на Ромелия да те освободи.

Двамата излязоха от работилницата и Пила тръгна след Валерий, който възнамеряваше да се поразходи из Помпей. Сенаторът спря пред един бижутериен магазин и разгледа изложеното на витрината. Посегна към един обръч за коса и го положи върху главата на Пила. Поклати недоволен глава и взе друг обръч, украсен със смарагди и невероятно скъп.

— Този подхожда по-добре на косата ти. Искам скулпторът да го използва за статуята. Той ще те направи единствена по рода си. — Той ѝ се усмихна, доволен от себе си и от света.

Когато се обърна, Валерий видя Диодор, придружен от малко момче, да се разхожда по улицата със занаятчийските работилници.

Съседът му разгледа някаква кама, после я подаде на момчето.

Изненадан и зарадван, Валерий се втурна към Диодор.

— Скъпи съседе, радвам се да те видя отново. Явно и ти се наслаждаваш на този прекрасен ден. И както ми се струва, не си сам.

Диодор поглади самодоволно брадата си.

— Това е Никандрос, моят ероменос^[4].

Валерий вдигна вежди. Момчето беше красиво и много младо. Очевидно Ромелия имаше право. Но той не беше човекът, който би могъл да осъжда съседа си за навиците му. Двамата мъже подеха оживен разговор и продължиха разходката си, следвани от Пила и Никандрос.

Пила нямаше понятие какво означава ероменос и реши, че момчето е роб като нея. Никандрос мълчеше и крачеше скромно след господаря си. Пила го дари с мила усмивка, но той не й отговори, дори му стана неприятно от проявеното внимание. Пила обаче не се разсърди на нелюбезността му. Сигурно Диодор се отнасяше много зле с момчето, след като държеше жена си като затворница.

Атенаис идваше почти всеки ден при Ромелия. Двете седяха в женските покои и бродираха или бърбраха за най-новата мода. Атенаис показваше на новата си приятелка красивите накити, които притежаваше. Беше цяло чудо, че Ромелия не се пръскаше от завист. Странно, но тя изпитваше майчинска привързаност към младата жена и робите се чудеха на мекотата ѝ.

Един ден Атенаис стисна ръката на Ромелия и се наведе към нея.

— Ти си моя приятелка, Ромелия, и искам да ти доверя нещо. Аз съм в безизходица и се надявам ти да ми дадеш добър съвет. Както знаеш, досега боговете ми отказват щастието да ме направят майка. При това най-съкровено ми желание е да даря Диодор с наследник. Но досега не успявам да забременея. Знам, че в този град има храм на богинята Изида и искам да я помоля за помощ.

— Атенаис, в Рим не гледат с добро око на жените, които се кланят на Изида. Вярно е, че твоите египетски роби донесоха тук и богинята си, но ти трябва да стоиш настрана.

Атенаис погледна умолително приятелката си.

— Но аз знам, че тази богиня има голяма сила. Опитах какво ли не, но нищо не помогна. Искам да се помоля на Изидата и да ѝ принеса жертва. Но не смея да отида сама в храма. Ще ме придружиш ли, Ромелия?

Ромелия задъвка долната си устна.

— И как си го представяш? Ти си пленница в своя дом. Как ще отидеш в храма?

Атенаис вдигна безпомощно рамене. Ромелия размишляваше трескаво.

— Сетих се! — извика тържествуващо тя. — Дали Диодор ще ти разреши да нощуваш при мен?

— Какво? — Атенаис зяпна смаяно. — Защо трябва да нощувам тук?

— Как защо? Защото оттук можем да тръгнем спокойно и да отидем преоблечени в храма. Никой няма да забележи. Само твоята и моята робиня. Те няма да ни издадат.

— Не знам... — Атенаис се колебаеше. — Бихме могли да опитаме.

Ромелия изпрати послание до Диодор и след като Валерий подкрепи молбата ѝ, гъркът даде съгласието си. Той беше твърде зает с Никандрос, за да предполага, че зад гърба му се върши нещо нередно. Валерий нямаше обичай да се меси в женските работи, но този път реши, че е длъжен да подкрепи жена си. Действията му имаха по-дълбок смисъл. Когато чу, че Пила ще позира на един скулптор за статуя на Венера, Ромелия побесня от гняв. При това той премълча, че възнамерява да постави статуята в собствената си стая. Ала тъй като имаше нужда от помощта на мъжа си, за да изтръгне съгласието на Диодор, Ромелия се съгласи да се откаже за няколко дни от услугите на Пила. Естествено, тя забеляза веднага новия обръч в косите на робинята и завистта я прониза болезнено, но успя да се овладее. Един ден Валерий нямаше да бъде наблизо, и тогава щеше да си уреди сметките с нахалната робиня. Засега обаче, трябваше да пази мира вкъщи и да помага на младата Атенаис.

Съпругата на Диодор посвети в плана си робинята Акме. Египтянката почиташе богинята Изидата и с готовност изпълни молбата на господарката си да я придружи в храма. Вечерта двете приготвиха тайно жертвените дарове и ги скриха в една кошница.

Късно през нощта двете жени и робините им излязоха безшумно в парка. За изненада на Пила Ромелия отвори малка портичка в стената, скрита между дървета и храсти. Така напуснаха незабелязани имението. Храмът на Изида в Помпей се намираще непосредствено зад големия театър. Трябваше да вървят почти час в мрака.

Храмът беше малък, изграден изцяло от тъмни вулканични камъни. Беше много стар и вероятно преди това е бил посветен на друго божество. Гърците, които се бяха заселили в Кампания доста преди римляните, почитаха богинята Деметра, която имаше много прилики с Изида. По някое време божествата се смесиха и възникна интересна богиня, която носеше името на египетската Изида, но фигурата ѝ изглеждаше напълно гръцка.

Пила беше смаяна от странната богиня, чиято статуя се издигаше на постамент с няколко стъпала. Жена с красиви пропорции и огромна корона на главата. От предната страна на короната беше изобразен рог на крава със слънчев диск и две дълги пера. Изида беше облечена с тясна одежда, покрита с дълъг шал с ресни, завързани точно под гърдите на богинята, за да ги повдигнат. Интересното беше, че Изида беше вдигнала одеждата си с две ръце и разкриваше срамните си части.

Двете жени направиха няколко поклона, пристъпиха към олтара и принесоха донесените цветя, жито и вино. Една от жриците, които дотогава стояха безмълвно покрай стената, отиде при тях и поръси даровете с пречистваща вода, след което ги предаде на жертвения огън. Прозвуча странна музика и двете жени, следвани от Акме, се задвижиха в необичаен ритъм. Пила остана мълчалива настрана.

Богинята с вдигнатата одежда излъчваше неповторимо очарование и Пила се опасяваше, че и тя ще се поддаде на магията ѝ.

Жрицата подаде на Атенаис съдче, от което тя отпи. Скоро след това затанцува сама под звуците на омайващата музика, която постепенно се засилваше. Младата жена изпадна в транс и с лекота извиваше и кършеше тялото си според странната мелодия.

Ромелия се оттегли настрана, Акме коленичи до Пила и проследи движенията на господарката си. По някое време Пила я смушка с лакът.

— Що за странна богиня е тази, та е вдигнала полата си? Какво прави господарката ти?

Акме я изгледа злобно.

— Ти си езичница от севера и не разбирам защо Ромелия те взе със себе си. Ти не разбираш нищо от нашата вяра — изсъска тя. — Изида е съпруга на Озирис и защитница на майките и съпругите. Тя разкрива тайните на живота и на отвъдното. Моята господарка ѝ се моли да я дари с деца.

— Аха — промърмори Пила и проследи с нарастващо учудване как Атенаис изпадна в екстаз, а после изтощено рухна на стълбите пред олтара. Жриците я отнесоха настрана и изчакаха да се съвземе. Акме оправи дрехите ѝ и трите тръгнаха обратно към вилата на Ромелия.

— Съмнявам се, че едно-единствено посещение в храма ще помогне — обади се почти сърдито Ромелия, докато вървяха в мрака. Атенаис се олюляваше и Акме трябваше да я подкрепя.

— Надявам се, че ще помогне, защото останах с усещането, че Озирис ме е оплодил.

— Да изчакаме. Аз имам и друго предложение, което е много по-реалистично... Но ще говорим за това, щом се възстановиш.

Сутринта Ромелия и Атенаис спаха дълго, за да възстановят силите си след нощната разходка. Събуди ги пристигналият пратеник от Рим. Валерий, който беше свикнал да очаква от столицата само лоши вести, се втурна да го посрещне. Пратеникът подаде на сенатора навит на руло пергамент.

Валерий изпрати да събудят Ромелия.

— Трябва да се върна в Рим. Свикват сената, защото в града са избухнали безредици.

Ромелия се стресна до смърт.

— Безредици? В опасност ли е домът ни?

Валерий побърза да я успокои.

— Разбира се, че не, мила, не се тревожи. Нашата вила има сигурни пазачи, пък и още не се е стигнало до насилия. За съжаление присъствието ми в Рим е наложително. Сенатът трябва да вземе необходимите мерки, за да укроти тълпата. Ти вероятно ще предпочетеш да останеш тук. Пък и в провинцията е по-сигурно.

— Как ще пътуваш? — попита Ромелия.

— Ще яздя и се надявам да стигна в Рим за три дни. Ще взема само двама роби.

Ромелия кимна и въздъхна.

— Съжалявам, че не можа да си починеш в имението.

— Е, затова пък ти ще се забавляваш. Виждам, че дружбата с Атенаис ти доставя удоволствие. Само ви моля да не ядосвате твърде много бедния Диодор. — Валерий се засмя като хлапак.

Ромелия изглеждаше потисната, но когато Валерий се сбогува с нея и препусна по пътя към града, на лицето ѝ изгря усмивка. Веднага повика роба Целий и му възложи специално поръчение.

Пила чакаше в атриума да се сбогува с господаря си.

— Ти оставаш при Ромелия — каза ѝ той, бързайки към двора, където чакаха оседланите коне.

Пила сведе глава. Валерий спря пред нея и се усмихна.

— Нима виждам тъга в погледа на благородната Венера? Радвам се, че сърцето ти се е отворило поне малко за мен. Горе главата, Пила, искам на сбогуване да погледна дълбоко в сините ти очи. А щом се върна, надявам се майсторът да е изваял Венера от мрамор. Отивай при него всеки ден, както ти заповядах! — Той се метна на коня и се огледа, но Ромелия не се виждаше никъде. — Напред! — извика той и ездачите препуснаха към портата.

Едва Валерий напусна имението си, когато Ромелия се промени до неузнаваемост. Крещеше невъздържано на робите и особено на Пила се наложи да изтърпи много унижения. Докато съпругът ѝ беше тук, Ромелия бе обуздавала гнева си, но сега го пусна на воля.

— Е, малка мръснице, сега отново ще танцуваш по моята свирка. Защитникът ти замина. Само боговете знаят какво намира в теб. — Тя удари с ръка по масата и с едно ядно движение помете сребърната купа с плодовете. — Веднага ги събери! — извика тя и напусна покоите си.

Следобед Ромелия посети съседката си Атенаис. Пила трябваше да я придружи. Ромелия мина за по-бързо през парка по пътеката, която използваше и Атенаис. Така не ставаше нужда да минават по обществени пътища и Диодор не се тревожеше за жена си. В последно време той и без това не се интересуваше много от Атенаис. Това беше добре дошло за Ромелия и тя прекарваше много време с новата си

приятелка. А Атенаис беше прещастлива от разнообразието. Тя буквално разцъфтя, очите ѝ блестяха, детската ѝ плахост беше като пометена от буря.

Пила приседна в атриума и зачака Ромелия да я повика. Но двете жени се бяха оттеглили в женските покои и затвориха вратата дори пред Акме. Явно имаха да обсъдят нещо важно.

Домашните роби минаваха покрай нея, но никой не ѝ обръщаше внимание. Когато атриумът опустя, тя стана и направи няколко крачки към вратата. Вилата беше различна от тази на Валерий, мебелите не бяха толкова скъпи. Въпреки това Диодор явно беше богат човек. Пила беше виждам скъпите накити на Атенаис и понякога злобно си казваше, че даже Ромелия няма такива.

Една от вратите беше открената и Пила чу глас. Гласът на Диодор. Тя приближи безшумно до вратата и надникна в стаята. Диодор седеше на ниско столче, пред него стоеше Никандрос със сведена глава. Момчето беше напълно голо. Диодор беше отметнал хитона си и Пила видя възбуждения му фалос. Ръцете му опипваха момчето между краката. При това Диодор непрекъснато мърмореше нещо, докато момчето дишаше тежко и лицето му все повече се изчервяваше.

Пила се дръпна назад и се притисна до стената. В името на всички богове, които се носеха в небесата над Рим, какво правеше този мъж? Пила чу как Диодор повиши глас и изведнъж Никандрос изквича като ранено прасенце. Стресната, Пила се върна бежешком в атриума и приседна на една пейка. Изпитваше съжаление към момчето, с което този отвратителен мъж злоупотребяваше така грубо. Но не можеше да му помогне. Тя беше само една робиня.

В следващите минути се възцари тишина. Пила събра смелост и отново надникна в стаята. Диодор явно беше излязъл през перистила. Момчето, облечено в плътна туника, седеше на столчето и се взираше мрачно пред себе си.

Пила се приближи безшумно. Огледа мършавия приведен гръб, тесния тил, разбърканата коса. Сложи ръка на рамото му и Никандрос скочи като ужилен.

— Не се бой — пошепна Пила. — Нищо няма да ти направя. Какво ти стори онзи човек? Злоупотреби ли с теб? Боли ли те? Мога ли да ти помогна?

Никандрос я погледна объркано, после в очите му блесна гняв. Тъмните вежди се склочиха заплашително над светлите очи.

— Какво искаш от мен, робиньо? — попита надменно той. — Какво те засягат отношенията ми с Диодор? Той е мой ерастес^[5] и аз се гордея с ролята си. Не всеки може да бъде ероменос на толкова образован и богат мъж. А сега ме остави сам!

Пила го гледаше невярващо.

— Но аз... аз исках само да ти помогна — заекна тя.

Момчето изкриви устни в презрителна усмивка.

— Нима имам нужда от помощ? — попита пренебрежително то. — Какво знаят жените за тези неща? Ти си робиня!

— А ти не си ли роб?

— Аз? — Никандрос избухна в смях. — Аз съм син на Александър Теодорос, чиято търговска флота пътува по всички световни морета. Хайде, махай се оттук, иначе ще кажа на господарката ти!

Пила не знаеше как да се измъкне от неловката ситуация. Изведнъж зад нея застана Акме.

— Какво става тук? — попита строго тя.

— Изгони я — отговори пренебрежително Никандрос. — Тя ме е подслушала, докато се занимавах с възпитателя си.

— Ей сега ще разкажа на господарката ти и съм сигурна, че ще се зарадва — изсмя се злобно Акме. — Ти злоупотреби с гостоприемството на нашия дом. — Тя се обърна и хукна към женските покои, за да разкаже случката на Атенаис и Ромелия.

Пила се отпусна тежко на пейката до вратата. Да можеше да потъне в земята! Откакто Валерий се върна в Рим, животът ѝ беше същински ад. А сега и това! При това тя бе изпитвала дълбоко съчувствие към момчето и поиска да му помогне. Не, този свят явно не беше наред. А хората, които живееха в него, си мислеха, че така трябва. Тя никога нямаше да ги разбере. Те се кланяха на богини, които вдигаха полите си като хетери, убиваха се взаимно, за да си доставят удоволствие, забавляваха се с момчета, които на всичкото отгоре се гордееха с ролите си!

Ромелия влетя в атриума със силно зачервено лице. Стиснатите ѝ устни образуваха тънка линия. В десницата си стискаше тънка пръчка. Ударите се посипаха по голите ръце на Пила и запариха като огън.

Стиснала юмруци в безсилен гняв, германката понесе побоя, без да гъкне. Най-после дотича Атенаис и помоли приятелката си да спре.

— Скъпа Ромелия, това момиче е езичница! Тя не познава нашите обичаи. Трябва й време, за да ги разбере.

— Да, с помощта на камшика. Тази паплач не разбира от друго — изфуча побеснялата Ромелия.

Пила видя с ъгълчето на околото си застаналата зад вратата Акме и отбеляза злобната усмивка, с която египтянката наблюдаваше наказанието й.

— Не си права — укори я с мекия си глас Атенаис. — Отведи я в храма и принеси жертва заедно с нея, помогни й да се доближи до нашата вяра.

— За какво? Тя е само робиня! Какво ме интересува в какво вярват робите? Те са само кучета, които трябва да работят.

— Скъпа приятелко, нима не е по-добре робите да бъдат твои съучастници и довереници, вместо врагове?

Ромелия погледна стъписано младата си приятелка.

— Ами... май имаш право.

Атенаис я изведе от атриума.

— Ела, мисля, че трябва да си поговорим за някои неща.

Акме изчезна с доволна усмивка и Пила отново остана сама. Намери малък фонтан и охлади зачервената кожа на раменете си. Никога нямаше да забрави обидната усмивка на Акме. Това беше най-болезненото унижение досега.

Когато Ромелия я повика да си вървят, Пила беше бясна от гняв и тръгна след господарката си с гордо вдигната глава. Посред пътя Ромелия се обърна.

— Нищо не може да пречупи твоята гордост, нали? — попита тя.

— Не, господарке, защото не съм сторила нищо нередно.

— Така ли? Тогав скоро ще ти се наложи да извършиш неправда, за да знаеш как се чувства виновният.

Тя продължи устремно напред, прекоси перистила и се скри в покоите си.

— Иди в кухнята и ми приготви студена лимонада! — извика на влизане тя.

Пила се запъти към стопанското крило, където беше и кухнята. Цялото й съществуване се бунтуваше. Наказанието, което се бе наложило

да изтърпи, събуди неукротимия ѝ дух. Тя щеше да си отмъсти на Ромелия, на Акме, на Никандрос, на всички проклети римляни, гърци и египтяни, които очевидно мислеха само как да я унижат. Тя не беше извършила нищо нередно. В същото време обаче осъзна, че доброто и милостиво сърце беше направо опасно в това общество, управлявано от корави, жестоки и жадни за власт хора. Също така опасно беше да живееш с доверие към света, да разчиташ на хора, които уж се числяха към унижените и оскърбените.

Пила постави стомничката с охладена лимонада на една сребърна табла и тръгна към покоите на Ромелия. Внезапно един мъж ѝ препречи пътя. Беше Клавдий!

[1] Хитон — долна одежда с или без колан от дълги ивици тънка тъкан с богати дипли. — Б.пр. ↑

[2] Хламида — наметка до коленете. — Б.пр. ↑

[3] Триклиниум — помещение, в което три лежанки (клини) са подредени като подкова. — Б.пр. ↑

[4] Ероменос — в отношенията между мъжа и момчето, малолетният любовник на ерастес. — Б.пр. ↑

[5] Ерастес — в отношенията между мъжа и момчето, възрастният любовник и възпитател на малкия еромено. — Б.пр. ↑

9

Гневът на Пила отлетя и отстъпи място на радостна възбуда. Клавдий беше тук!

Тя беше толкова изненадана от внезапната му поява, че едва не изпусна сребърната табла.

— Клавдий! — Бузите ѝ пламнаха и гладиаторът се усмихна зарадвано. — Какво правиш тук?

Той се наведе и я целуна по устата.

— Така ли поздравяваш любимия си?

— Остави тези глупости! В името на всички богове на Рим, ти рискуваш живота си!

— Не се страхувай. Виждам, че отиваш при господарката си. Извести ѝ за моето пристигане.

— Искаш да съобщи за теб на Ромелия? — Пила не повярва на ушите си.

— Точно така. Тя лично ме покани тук.

Пила загуби ума и дума от изненада. Клавдий се засмя и отново я целуна.

— Прекрасна си, когато си изненадана. Ромелия изпрати личния си роб при Лентул. Явно са имали предварителна уговорка.

— Но какво възнамерява Ромелия с теб?

— Подозирам нещо, но не искам да изпреварвам събитията.

— Сигурно е нещо лошо! Клавдий, кажи ми!

— Не, не вярвам. Лентул ме освободи от тренировки и ми каза да остана, колкото искам. Това означава, че през следващия месец няма да се бия на арената нито в Капуа, нито в Помпей.

— Но какво иска Ромелия от теб?

Клавдий вдигна рамене.

— Какво искат богатите скучаещи дами от един красив, млад и надарен с мъжки достойнства гладиатор?

— Искаш да кажеш...?

Мъжът кимна.

— Хайде, иди и ѝ съобщи за моето пристигане.

Пила закрачи с несигурни стъпки към покоите на Ромелия. Остави таблата на масичката и се поклони.

— Господарке, пристигнал е гост и желае да говори с теб. Ромелия вдигна вежди и се обърна със скучаеща физиономия.

— Кой е?

— Не го познавам, господарке, но носи парадната ризница на гладиаторите.

Ромелия скочи като ужилена от тарантула.

— Клавдий ли е?

— Мисля, че това беше името му, господарке. — Пила се опитваше да спре треперенето на гласа си, но Ромелия не ѝ обърна внимание.

— Остави лимонадата. Бързо донеси копринената ми одежда, накитите, стомничката с ароматно масло. Побързай! Къде ми е диадемата? Хайде, какво се мотаеш, проклетнице? Друзила!!!

Пила никога не беше виждала Ромелия толкова нервна и развълнувана. Най-последно я облякоха и гримираха и тя се изтегна в изкусителна поза на дивана.

— Донеси вино с подправки и купа с райски ябълки, но чакай пред вратата, разбра ли? Ще влезеш едва когато плесна с ръце. А сега покани госта!

Друзила и Пила се поклониха и излязоха от покоите. Когато застана пред Клавдий, Пила сведе поглед.

— Господарката те очаква — прошепна с пресекващ глас тя. Друзила не беше толкова плаха и зяпна възхитено към едрия гладиатор.

— О, какъв мъж! — въздъхна тежко тя, когато вратата се затвори зад Клавдий.

Пила пое дълбоко дъх. Очевидно Друзила не беше забелязала нищо. Но Пила не знаеше дали и за в бъдеще щеше да крие така умело, че не само познаваше Клавдий, но и го... какво всъщност? Наистина ли го обичаше?

Ромелия се овладя бързо и когато гладиаторът влезе в стаята ѝ и се поклони дълбоко, бе посрещнат с хладен и отчужден поглед. Както беше заповядал Лентул, Клавдий носеше парадната си броня и стискаше шлема под мишница. Ромелия му протегна ръка, той я улови,

наведе се и нежно плъзна устни по меката кожа. По тялото ѝ се разляха тръпки. Тя се усмихна кокетно и посочи един удобен стол.

— Заповядай, Клавдий! Твоят блясък радва очите ми. Поласкана съм, че един толкова известен гладиатор се отзова на повика ми и ме посети в дома ми. Надявам се, че не засягам гордостта ти, като ти предлагам едно малко приключение. Сигурно не съм първата, която храни подобно желание.

Клавдий остана мълчалив, премисляйки думите на Ромелия. Погледът му милваше тялото ѝ.

— Не си първата, но си най-красивата, благородна Ромелия — отговори тихо той и Ромелия отново усети предателски тръпки в слабините си.

— Е, бъди мой гост! Няма да ти навреди. Чакат те разнообразни забавления. Ще ти предоставя стая в крилото за гости, за да забравиш теснотията в казармата. Разбира се, приготвила съм ти достатъчно цивилни дрехи, за да се чувстваш удобно. Макар че... — Тя се поколеба и отново го погълна с поглед. — Знаеш ли, тази великолепно ризница буди у мен известни... желаня. Но сега, скъпи Клавдий, опитай моето вино и най-хубавите ни плодове. — Тя плесна с ръце и двете робини, които чакаха пред вратата, влязоха безшумно.

Клавдий не ги удостои с поглед, Пила също се постара да изглежда безучастна. Само Друзила не можеше да откъсне очи от госта.

— Райска ябълка! — Клавдий взе един плод и го завъртя в ръцете си. — Нямам думи.

Ромелия се засмя дръзко.

— Значи осъзнаваш смисъла на моята покана?

Клавдий кимна.

— За мен ще бъде чест, красива Ромелия.

Господарката на дома прогони робините с небрежно движение. Щом излязоха навън, Друзила изпъшка, сякаш ѝ беше непоносимо горещо.

— В името на Юпитер Ромелия го нападна! И той веднага разбра.

— Какво искаш да кажеш? — погледна я изумено Пила.

— Ти пак ли не разбра? Райските ябълки са подкана за любовна игра. Принасят ги в жертва на бог Приап. Ромелия иска да си хапне от

красивия Клавдий.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно! Не видя ли как се гледаха? А тя беше готова да се нахвърли върху него!

Значи Клавдий беше отгатнал правилно! Защо, въпреки това, бе приел поканата? Още от самото начало е знаел, че Ромелия му е хвърлила око. Какъв лъжец! Той не обичаше Пила, макар да я уверяваше в чувствата си. А тя му беше отдала цялото си сърце! Тя обичаше мъжа, който сега седеше при господарката ѝ и ѝ правеше комплименти. Може би шепнеше в ухото ѝ сладникави стихове? Пила се изправи като свещ.

— Е и? Какво ни засяга онова, което се върши зад тази врата? — попита рязко тя.

Друзила я погледна стреснато.

— Нищо, разбира се, че нищо. Но човек има право да си помечтае... — Тя вдигна рамене и се запъти към кухнята.

Пила я последва бавно. Днес Ромелия нямаше да я повика повече. Тя щеше да прекара дълга вечер и още по-дълга нощ с Клавдий. „Защо съм толкова зла?“ — запита се унило девойката. „Какво от това, че Клавдий ще се люби с Ромелия?“

Пила бързаше с големи крачки през парка към имението на Диодор. Ромелия ѝ бе възложила да намери Атенаис и веднага да я доведе в покоите ѝ. Пила се радваше на бързото движение. Измъчваше я силно вътрешно безпокойство. Миналата нощ не можа да заспи. Мисълта, че Клавдий беше с Ромелия, не ѝ позволи да затвори очи. Тя се взираше в мрака и непрекъснато си представяше какво правеха двамата. Изисканата и винаги хладна Ромелия със сигурност щеше да загуби самообладанието си в прегръдките на Клавдий. Пила се мятеше в леглото си, докато накрая потъна в неспокоен сън. Сега трябваше да тича, за да прогони черните сенки на нощта.

— Ей, не тичай толкова бързо! — Една силна ръка се стрелна иззад един храст и я улови.

— Пусни ме, грубиян такъв! — Пила се възпротиви, но Клавдий беше по-силен. За да ѝ попречи да се развика, той запечата устните ѝ с

целувка. — Защо не целуваш Ромелия? Сигурна съм, че е полудяла по теб.

Клавдий избухна в смях.

— Права си, луда е. И ненаситна. Никога не бях виждал толкова жадна за любов жена.

— Наистина ли прекара цялата нощ с нея? — попита тихо Пила.

— Ами да. Да не би да ме е повикала за друго?

— Ти, коварни лъжецо! Как можа да ми кажеш, че имаш чувства към мен? Хайде, върви при нея и се забавлявай с мършавото ѝ тяло! Но внимавай, защото тя е като паяк и може да те задуши.

— Никога не бях помислял, че езикът ти е така отровен. — Той я привлече отново към себе си. — Целуни ме, Пила. Не мога да се наситя на целувките ти.

— Престани! Мразя те! А аз си мислех, че отговаряш на чувствата ми. — Тя забарабани с юмруци по гърба му, но той не отпусна нито за миг желязната си хватка.

— Разбира се, че отговарям на чувствата ти. Само дето ти не искаш да го видиш.

— Как да го видя? Няма нищо такова. Виждам само един болен от любов петел да кръжи около една надута гъска.

— Защото си ослепяла от дива германска ревност. Не се занимавай с Ромелия. Не можеше да ми се случи нищо по-добро от тази покана. Предполагам, че ще остана тук, докато ми се насити. Или поне докато съпругът ѝ пребивава в Рим.

— И ти твърдиш, че това е добре? Боже, колко си отвратителен!

— Пила, защо не се опиташ да помислиш? Иначе никога нямаше да те видя. Но сега съм тук, съвсем близо, ден и нощ!

— Ти си дошъл при Ромелия, не при мен. При нея ще бъдеш ден и нощ. — Пила буквално изплю тези думи.

— Не го приемай толкова навътре! Пила, можем да се виждаме всеки ден, да се целуваме и...

— И Ромелия да ни открие под някое дърво! Така ще се съединим в смъртта.

— Скъпа, какви ги говориш? Ще имаме безброй случаи да се виждаме. Ромелия не може да бъде с мен през цялото време, нали трябва и да спи. — Той се ухили самодоволно. — Дадох ми чудесна

стая в крилото за гости. Защо не ми донесеш каничка вино като приспивна напитка?

— Не знам какво да мисля за теб, Клавдий. Непрекъснато ми създаваш проблеми. С чисто сърце ли говориш?

Клавдий притисна и двете си ръце към гърдите. Пила се почувства свободна и хукна да бяга.

— Не вярвам в нито една твоя дума! — извика през смях тя. — Ти си един разгонен бик! — Сети се за поръчението си и хукна още по-бързо към дома на Атенаис.

Клавдий я проследи с поглед. Мека усмивка смекчи остро изсечения му профил. Какво възхитително същество! Можеше само да се надява, че Ромелия ще го желае още дълго и ще остане в близост до Пила.

Атенаис чакаше робинята с нетърпение. Щом я видя, побърза да изпрати Акме навън под някакъв предлог.

— Пристигна ли? — прошепна развълнувано младата жена.

— За кого говориш, благородна господарке? — попита изненадано Пила.

— За госта, който ми обеща Ромелия.

— За госта ли? О, имаш предвид гладиатора Клавдий?

— Ами да! Умирам от любопитство. Само че не знам какво ще правя с Акме. Не мога да я оставя тук.

— Не знам, господарке. Не си ли сигурна в мълчанието на Акме?

— Не, не и що се отнася до съпруга ми. Ромелия обеща да я обезвреди, но не знам как...

— Да я обезвреди...

Акме влезе в покоите на господарката си с пелерината на Атенаис.

— Днес не е нужно да ме придружаваш, Акме. Ще тръгна с Пила. Ще минем през парка и мога да се справя и сама.

— Прощавай, господарке, но господарят ще заповяда да ме пребият до смърт, ако те изпусна от очи само за момент. Ще бъда с теб, нищо, че ще минете само през парка. — При това египтянката хвърли враждебен поглед към Пила, сякаш очакваше, че тя ще убие господарката ѝ.

— Тогава да вървим! — промърмори примирено Атенаис и напусна покоите си.

Двете жени се разположиха удобно в стаята на Ромелия, пиха вино, хапнаха плодове и разгледаха обстойно красивите бродерии, които бяха изработили досега. На няколко пъти Ромелия хвърли коси погледи към египетската робиня, но тя стоеше упорито до стената и не откъсваше поглед от господарката си. Ромелия усети нарастващо нетърпение. Досега беше съумявала да отстрани всички препятствия по пътя си, а те бяха много по-значителни от една нахална египетска робиня. Планът ѝ беше великолепен и тя не можеше да допусне провал заради една жалка робиня.

— Как се чувстваш, скъпа Атенаис? — попита със сладък глас тя. — Има ли резултат от жертвата, която принесохме в храма на Изида?

Атенаис въздъхна.

— Волята на боговете е наистина непредвидима. Очевидно жертвата ми е била недостатъчна.

— В никакъв случай. Но според мен, ако искаме семето да даде плодове, трябва първо да подготвим добре нивата.

— Какво имаш предвид, скъпа Ромелия?

— Ами, аз... всъщност защо не дадеш малко вино на робинята си? Имам чувството, че ей сега ще рухне на пода.

Атенаис се обърна уплашено.

— Зле ли ти е, Акме?

— Не, господарке, добре съм.

— Но аз я видях да се олюлява — натърти Ромелия. — Пила, подай ѝ тази чаша вино.

Ромелия наля вино в сребърна чаша и Пила се втурна да я поеме от ръцете ѝ. В момента, в който застана пред господарката си и Акме не можеше да я види, Ромелия дръпна чашата към себе си. Измъкна изпод одеждата си фиола и отля няколко капки във виното. Нито Акме, нито Атенаис видяха какво стана. Пила погледна втренчено господарката си.

— Дай я на Акме — заповяда строго Ромелия, когато Пила се поколеба.

— Да, господарке. — Пила стисна конвулсивно чашата. Отрова! Това беше отрова! Ромелия щеше да убие Акме! Най-добре да изпусне чашата. Макар че не можеше да понася нахалната египтянка, тя не смееше да вдигне ръка срещу дребната чернокожа жена с незначителна

възраст. От друга страна обаче, когато се вслушваше в гласа на сърцето си, винаги вредеше на себе си. Тя спря пред Акме и ѝ протегна чашата с трепереща ръка. Пламтящите черни очи на египтянката я пронизаха и събудиха в душата ѝ злоба. Погледът на Ромелия пареше като огън в гърба ѝ.

„Один, помогни! Ако смяташ, че така трябва, остави я да изпразни чашата, ако смяташ, че не бива, бутни чашата от ръцете ми, за да разлея виното по пода. На твоята воля се оставям.“ Пила подаде чашата на Акме съвсем бавно, като постепенно разхлабваше хватката си. Акме буквално я изтръгна от ръцете ѝ и жадно изпи виното на един дъх.

Пила върна чашата на мястото ѝ, застана отново до вратата и втренчи поглед в отсрещната стена. Двете жени бяха престанали да разговарят. Ромелия хвърляше подозрителни погледи към Акме. Не мина много време и робинята се залюля като в треска. Опита се да остане права, но не издържа и рухна като отсечено дърво.

Атенаис скочи ужасено.

— Не се бой! — успокои я Ромелия. — Само е заспала. Ще спи дълбоко и дълго. Пила, повикай веднага Клавдий. Да облече парадната си броня. След това ще отнесеш Акме в стаичката си и ще я заключиш. — Тя погледна втренчено робинята си. — Ето че и ти направи нещо нередно. Даде ѝ отровено вино.

Пила пое дълбоко въздух.

— Не, господарке, аз само...

— Ти ѝ даде отровено вино и Атенаис и аз те видяхме. Коя дума ще натежи повече, твоята или моята?

— Разбирам — прошепна Пила.

— Знам, че разбираш. А сега иди да доведеш Клавдий.

Пила забърза навън. Гладиаторът се разхождаше в градината.

— Пила, винаги когато те виждам, ти сякаш летиш. Като бял лебед. — Той обхвана с две ръце стройната ѝ талия.

— Пусни ме. Трябва веднага да идеш при Ромелия, иска да те види. Каза да облечеш парадната си броня. И приятелката ѝ е там.

— Охо! Борба на два фронта!

— Не се шегувай. Атенаис е покорна съпруга, плаха и много мила.

Клавдий избухна в смях.

— Да не мислиш, че ме е повикала да огледам бродериите й?

Пила го погледна смутено.

— Нима сега искаш и с Атенаис...?

— Това не зависи от мен. Кой ме пита за желанията ми?

— Аз например. Какво искаш?

— И още питаш? Всичките ми стремежи, желания и мъки имат само едно име, само една цел — и тя се казва *Пила*.

— Само да можех да повярвам в думите, които казваш. Но аз продължавам да се съмнявам в теб. Не си ми доказал, че са верни.

— Как още бих могъл да ти докажа искреността си, скъпа Пила? Не е ли достатъчно доказателство, че влязох в бърлогата на звяра, за да бъда близо до теб?

— Пфу! Ти се забавляваш с Ромелия. Сега ще се забавляваш и с Атенаис. Нима и това е доказателство за любов?

— Ти си много претенциозна, красавице моя. Какво искаш от мен: да избия хиляди езичници с меча си, да скоча в морето от най-високата скала? Така ли ще ти докажа любовта си?

— Не, това не е необходимо. Искам да ми дадеш сърцето си. Защото човек не може да живее без сърце. За да можеш да живееш, ще трябва да си до мен.

— Сърцето ми вече ти принадлежи. Ти не знаеш това, още не си го забелязала, защото си дяволски упорита. Отдавна не мога да живея без теб. Само затова съм тук.

Пила сведе глава.

— Не знам в какво да вярвам и в какво не — прошепна нещастно тя.

Клавдий я привлече към себе си и тя го прегърна с все сила.

— Целуни ме, Пила — прошепна дрезгаво той. — Целуни ме, за да забравя кошмара, в който живея.

Пила притисна с две ръце лицето му и потърси устните му. Чувствителните й пръсти милваха гъстата кестенява коса. Двамата забравиха всичко около себе си. Изведнъж Пила го отблъсна рязко от себе си.

— Трябва да отидеш при Ромелия! Иначе ще ме накаже.

Клавдий сведе глава и приглади кожената си престилчица. Едва потискаше възбудата си.

— Е, ще отида да видя как бих могъл да удължа престоя си в този рай — обясни с въздишка той и се запъти към вилата.

По заповед на Ромелия Пила прекара цялата нощ до леглото на спящата Акме. Ромелия ѝ даде малката фиола и кана с вино.

— Ако се събуди ненавреме, налей в устата ѝ малко вино. Това във фиолата е приспивателно, нищо повече. Ще я отведеш при господарката ѝ едва на размъване. Разбра ли ме? — Ромелия прониза робинята си със злобен поглед.

— Да, господарке. — Пила се изтегна до хъркащата Акме и си пожела да заспи също така дълбоко и непробудно, за да престане да мисли за Клавдий. Дали Ромелия го беше оставила сам с Атенаис? Или тримата се забавляваха заедно? Тя притисна лице в сламеника и даде воля на сълзите си.

С Атенаис стана необикновена промяна. Тихата плаха женичка се превърна в разцъфтяваща роза. Пила го отбеляза с учудване, Ромелия със задоволство.

— Така изглежда една добре изорана нива — каза тя един ден на Атенаис и посочи нежната ѝ закръгленост. — Виждам, че се чувстваш повече от добре.

— Права си, скъпа Ромелия, и причината е само в тукашния райски климат, както втълпявам на съпруга си. — Атенаис се усмихна многозначително и Ромелия сведе поглед. За първи път в живота си споделяше нещо с някого. Двете жени споделяха Клавдий и явно това им понасяше добре. Ромелия също се чувстваше много по-уравновесена и спокойна. Само желанието на Атенаис тялото ѝ да зачене плода на горещите нощи не се осъществяваше. Въпреки това Ромелия беше сигурна, че и този ден ще дойде скоро.

Клавдий спеше дълбоко и Ромелия имаше възможност да го разгледа на спокойствие. Красиво, закалено от постоянните тренировки тяло, гръцки профил, толкова различен от тъпите лица на повечето жестоко тренирани и закоравели гладиатори. Клавдий беше по-мъжествен и тя го желаше много по-силно от всички мъже, които познаваше. Той лежеше до нея, изтощен от дългата любовна игра, но в никакъв случай не на края на силите си. Блестящата му ризница лежеше небрежно захвърлена на пода. Само кожените, обковани с

метал наръчници бяха на китките му. Ромелия попипа любопитно шията му.

— Каква е тази странна верижка, която си вързал на врата си? — попита тя. Клавдий се събуди изведнъж и се отдръпна рязко. — Прилича на коса.

— Моля те, не я докосвай, тя ми е за късмет.

— Сериозно? — Ромелия се нацупи. — Да не би да имаш някоя сладка тайна?

— Не, нямам. Това е единственото, което ми напомня за майка ми — отговори сърдито мъжът.

— Не исках да те обидя. — Ромелия въздъхна тежко и се обърна по корем. — О, Клавдий, аз съм твоя пленница. Време е да узаконим красивата си връзка.

Клавдий я погледна смаяно.

— Какво искаш да кажеш?

— Много е просто. Трябва да ме отвлечеш.

— И как си го представяш?

— Ти ще ме отвлечеш, ще избягаме в планините на Сицилия и ще започнем нов живот. Ще останем завинаги заедно.

— Невъзможно! Мъжът ти ще ни преследва и ще ни намери.

— Тогава ще избягаме в Египет или при партите. А може би в Кападокия или...

— Какво ще кажеш за Галия?

— Искаш да ида в Галия? При диваците? — Ромелия се хвърли на широката му гръд и помилва коравите мускули. — Не, предпочитам Финикия, Юдея или...

Клавдий се наведе над нея и смръщи чело.

— Сериозно ли говориш? Аз съм само един гладиатор, един ден ще трябва да се върна в казармата на Лентул.

— Жалко е мъж като теб да умре. Нима никога не си пожелавал да водиш друг живот, да си свободен от всички принуди, да си единствен господар на себе си и да имаш красива жена в дома си?

Клавдий се отпусна назад и закри лице с ръка.

— Разбира се, че съм си пожелавал друг живот. Но това са глупави мечти.

— Не, те могат да станат действителност. Трябва само да го направиш. Клавдий, аз имам пари, много пари. Ще подготвим добре

бягството си. Ще подкупим, когото трябва. Ще заминем далеч отгук и ще започнем нов живот. Ще бъде великолепно да сме заедно, дните ни ще бъдат пълни с любов и желание, с чувственост и веселие. Ти си най-подходящият мъж за мен. Приап е дарил слабините ти с неизтощима сила. Трябва да му благодарим и да му принесем жертва.

— Приап е защитник на проститутките. — Клавдий сложи ръка на корема ѝ и бавно я плъзна към бедрата.

— Знам — прошепна възбудено тя. — И разбирам как се чувстват. Но вече нямам причини да те делия с друга, даже с Атенаис. Направих ѝ услуга и тялото ѝ вече е готово за зачеване. Проклетият ѝ съпруг трябва само да иде в леглото ѝ, но той изобщо не се интересува от нея.

Клавдий свирна през зъби.

— Значи Атенаис иска да забременее?

— Точно така. Тича от храм на храм, но жертвите ѝ са безполезни. Но откакто прекара няколко нощи с теб, така е разцъфтяла, че се надявам много скоро да си получи желаното бебе.

Клавдий се обърна по корем и се подпря на лакти.

— Не е зле да участва в някоя вакханалия^[1]. Ако и тогава не забременее, значи боговете не искат.

— Тя помоли дори Изида да я дари с дете...

— Изида ли? Това е забранено!

— Разбира се. Точно затова всички са сигурни, че помага. Е, кога ще ме отвлечеш?

— Ромелия, това е опасно, може да ми струва живота.

— Знам. Но нима не си свикнал на опасности?

— Аз, да. Ти, не.

— О, аз съм по-силна, отколкото си мислиш.

— Вярвам ти — промърмори той.

Тази връзка започваше да му досажда. Можеше да разбере, че Ромелия го беше повикала за свое забавление, докато съпругът ѝ пребиваваше в Рим. Можеше да разбере, че тя бе споделила любовните радости с красивата си приятелка, така жестоко занемарявана от мъжа си. Но онова, което му беше изприказвала сега, желанието ѝ да бъде отвлечена и да заживее някъде далече от Рим... Клавдий беше чувал за гладиатори, които отвличали богати дами. Обикновено ставаше така, че дамата настояваше да бъде отвлечена. Понякога тя беше искрено

влюбена в гладиатора. Но в повечето случаи едно такова бягство завършваше трагично. Гладиаторът загубваше живота си, а благородната дама или биваше изхвърлена от доброто общество, или също я осъждаха на смърт. Но жени като Ромелия явно имаха нужда от този самоубийствен нервен гъдел.

— Не прибързвай, това трябва да бъде обмислено много добре — опита се да я успокои той. — Първо трябва да заведеш Атенаис в храма на Бакхус^[2].

— Не искам да размишляваш твърде дълго, скъпи Клавдий. А идеята ти за храма на Бакхус не е лоша. Ти също ще ни придружиш.

— Аз?

— Ами да. Доколкото разбирам, имаш опит във вакханалиите. Ще взема и още някого.

— Така ли? И кого, ако мога да попитам?

— Пила!

Беше дълбока нощ, когато четирима души, загърнати в прости тъмни наметки с качулки, се запътиха към храма на бог Бакхус. Атенаис се колебаеше, но Ромелия енергично я буташе напред.

— Хайде, подкупих една от жриците, за да те допусне до участие във вакханалията. Знаеш ли, че на непосветените изобщо не се разрешава да наблюдават мистериите?

Клавдий и Пила вървяха на няколко крачки след двете жени. Пила беше едновременно възбудена и уплашена. Отначало отказа да придружи господарката си, но бе заплашена със страшно наказание. Междувременно беше разбрала, че Атенаис е готова на всичко, за да забременее. Ала жертвите, принесени на Изида, и нощите с Клавдий се оказаха безполезни. Красотата ѝ разцъфтя с цялата си сила, но утробата ѝ остана празна.

Когато трябваше да се отърват от Акме, винаги я потапяха в дълбок сън. В началото Акме мислеше, че замайването ѝ е от виното, и отказваше предложените напитки. Но Атенаис, която хареса Клавдий и любовните му умения, не се доверяваше на робинята си и изнамери начин да я обезвреди.

— Акме, струва ми се, че страдаш от припадъци. Винаги когато излезем от къщата и повървим повечко, рухваш на земята. После

изобщо не помниш какво е станало. Мисля, че трябва да съобщя на господаря. Вече не си ми необходима като лична робиня. Нищо чудно Диодор да те прати на полето. — Атенаис погледна съжалително робинята си.

Акме се уплаши до смърт. Полските роби имаха тежка участ. Работеха по цял ден под жаркото слънце и надзирателите не пестяха камшиците си. Повечето полски роби умираха рано. Не ги щадяха, защото бяха евтини и господарите предпочитаха да си купят нови, вместо да се грижат за болните.

— О, господарке, не знам какво става с мен. Никога преди това не съм страдала от такава болест.

— Знаеш ли, чувала съм за хора, които припадали в съня си. Е, добре, ще проявя милост към теб и няма да те отпратя. Ромелия ми даде лекарство и искам от теб да го вземаш винаги, когато имаш чувството, че ще припаднеш.

— Да, господарке, благодаря ти. — Акме беше толкова объркана и стресната, че не проумя коварната игра.

И така Ромелия, Атенаис или Пила се грижеха да ѝ причинят гадене — с ароматни пръчици или с питие, с гнил плод или мехлем. И когато Акме започнеше да се олюлява, Пила ѝ подаваше чаша с упойваща есенция, която я приспиваше поне за десет часа.

В началото Пила имаше угризения на съвестта, но си каза, че е длъжна да спазва стриктно указанията на Ромелия и да си мълчи. Пък и това ѝ даваше възможност да се вижда с Клавдий. Беше ѝ много болезнено да знае, че Клавдий се люби или с Ромелия, или с Атенаис, но той използваше всички възможности да се срещне с нея, дори само за няколко минути. Това бяха прекрасни мигове за Пила и тя забравяше света около себе си. Клавдий беше винаги весел, щастлив и силно влюбен, и не я изпускаше от ръцете си. Ала тя продължаваше да се съмнява в сериозността на чувствата му. Между него и нея стояха Ромелия и Атенаис.

Когато минаха през портата на храма, Клавдий улови скритом ръката на Пила и я стисна силно. Сърцето ѝ ускори ритъма си, но тя побърза да се освободи, защото не искаше двете жени, които вървяха напред, да ги забележат.

Светилището беше разделено на две части. Вляво се издигаше големият храм, посветен на Бакхус. На стълбата се бяха събрали групи

жени. От другата страна на малката градина беше храмът на Приап. Той беше доста по-малък и трите му стени обкръжаваха статуята на похотливото божество с огромен, гордо стърчащ фалос. На него се кланяха предимно мъже, които се надяваха да се сдобият с божествена сила и в същото време да се освободят от всяко зло.

Ромелия се запъти първо към Приап и взе от ръцете на Пила кошницата с плодове.

— Ще принесем жертва на Приап, за да пази горите и нивите, градините и изворите ни. Ще се помолим да охранява лозята ни и да плаши крадците с огромния си член. И още ще го помолим да дари нашия приятел Клавдий с неуморната си похот, за да радва нощите ни.

Ромелия коленичи и Атенаис последва примера ѝ. Двете положиха райски ябълки на жертвената плоча пред статуята. Когато двете жени се оттеглиха, пред статуята коленичи Клавдий и с тих глас отдаде почитта си към бога:

— Всички богове имат особен божествен знак: Аполон има златни къдрици, Херкулес е с най-силните мускули, а Бакхус се слави със съвършените си форми. Минерва има сиви очи, Венера е белязана със силна страст, на челото на Фаун са израсли чифт рога, пратеникът на боговете е дарен с бързи крака, господарят на Лемнос е скован, всеизвестният ковач е куц. Ескулап развява къдравата си брада, а дивият Марс има най-широкия гръден кош; така за мен остава само едно, на което да опра самочувствието си: Приап се слави с най-големия божествен пенис!

С тези думи Клавдий отля малко течност от една фиола върху божествения фалос на дървения бог.

Пила следеше смаяно странното жертвоприношение и много пъти беше готова да избухне в смях. Грамадният бог с глуповато похотливо лице и невероятно голям член изглеждаше толкова смешно. Но тя прехапа здраво устни, за да не разсърди хората наоколо. Мъжете, които принасяха своите жертви и отдаваха почит на Приап със стихове, но и жените, които желяеха плодородие на нивите и градините, както и проститутките, чийто защитник беше Приап, се молеха пламенно и от цялото си сърце.

Те не останаха дълго в малкия храм. Ромелия настоя да отидат веднага в големия. Оттам вече се чуваха смехове и музика. Храмът на Бакхус беше много по-голям, стените изрисувани с пъстри сцени.

Картините разкриваха раждането, детството, силата, смъртта и възкръсването на бога. На висок мраморен подиум върху мек диван лежеше млад мъж, облечен само с кожи от пантера. Главата му беше украсена с венец от бръшлян, в ръка стискаше тирс^[3], украсен с клонки от пиния. Той посягаше често към чашата с вино и следеше с весело лице танците на леко облечените и също украсени с бръшлян жени. Една от жриците се приближи към влезлите, и дискретно махна на Ромелия да я следва. Отведе ги в близост до живия Бакхус, който им се усмихна. След това подаде на жените купа с вино. Първо пи Атенаис, после Ромелия, която подаде купата на Пила и ѝ заповяда да пие.

— Недей! — пошепна в ухото ѝ Клавдий.

Пила предпазливо поднесе купата към устните си и се престори, че е отпила голяма глътка. После я върна на Атенаис. Жрицата напълни купата и я подаде за втори път. Атенаис почти веднага се задвижи в ритъма на завладяващата музика, бузите на Ромелия се зачервиха. За да не събуди подозрение, Пила също започна да танцува. Тя отново се престори, че пие, и бързо върна купата на Атенаис. Напитката явно беше подправена с упойващо вещество, защото погледът на Атенаис стана мек и изпълнен с очакване. Жрицата ѝ подаде кошница, покрита с кърпа. Когато вдигнаха платното, от кошницата се подадоха житни класове. Атенаис вдигна кошницата и се нареди в хорото на танцуващите вакханки, Ромелия и Пила също бяха увлечени във вихъра на танца. Изведнъж се появиха странни мъже с конски уши и опашки. Музиката се ускори, танцът стана еуфоричен. Мъжете посягаха безразборно към изпадналите в екстаз жени. Живият Бакхус привлече към себе си Атенаис и тя постави кошницата в краката му. Пила се олюляваше като замаяна между обезумелите танцьорки, докато една силна ръка я сграбчи и я извлече навън.

— Да изчезваме! — чу тя гласа на Клавдий зад гърба си.

Гладиаторът я изведе от храма и двамата потънаха в нощта.

Спуснаха се по мекия хълм, на чийто връх беше храмът, и се огледаха. Нощта беше тъмна, луната се криеше зад облаците. Но беше топло, от близката маслинена горичка се чуваха песните на щурците. Музиката, смеховете и писъците на вакханките отекваха в мрака.

Останали без дъх, двамата паднаха в тревата. Ухаеше на олеандър и жасмин.

— Дръж ме здраво — прошепна Пила. — Страх ме е да остана сама.

— Аз съм тук, съвсем близо. — Тя усети дъха му на голата си шия и потрепери. — Не бива да се страхуваш.

— Този храм ме стресна. Не мога да разбера как принасят жертви на бога и при това... обезумяват.

— Този култ е много стар. Гърците са почитали тук Дионис още преди стотици години. Ние имаме много богове и всеки служи на някаква цел. Не бива да се боиш. Разбирам, че се плашиш от силата на молитвите. Сега те обхвана страх, че някой ще те грабне и ще проникне в теб, без да те пита. Страхуваш се, защото си ранима. Много жени вярват, че това е меч, който ги убива.

— Говориш за Ромелия?

— Да. Тя настоява да я любя с ризницата си. Исква да усеща студения метал върху тялото си. Когато прониквам в нея, вярва, че я убивам с меча си, и всеки път умира.

— Възможно ли е любовта да бъде толкова жестока? — пошепна смаяно Пила.

— Любов ли? Това няма нищо общо с любовта. Това е чиста похот. Знаеш ли защо Ромелия толкова обича да посещава гладиаторските игри? Защото се вживява в ролята на победения, умира с него и това ѝ доставя удоволствие. Затова иска да я побеждавам, затова иска да я набода на фалоса си, все едно, че я убивам с меча си.

— И това ти харесва?

— На мен? О, не! Мразя тази жена. Тя ме унижава, измъчва ме, държи ме до себе си като момче за забавление. Но пък нима имам право да протестирам? Аз съм само един гладиатор, нищо повече. Аз съм на най-долното обществено стъпало и хората ме обичат и мразят едновременно.

— Защо си станал гладиатор? Какво те тласна към арената?

— Ако не бях станал гладиатор, щях да съм крадец или просяк. А може би разбойник или мръсен роб в канавката. Майка ми беше освободена робиня от Галия, която припечелваше хляба си като проститутка в евтин бордей. А баща ми беше един от многото римски войници, които я посещаваха заради светлата коса и сините очи.

Пила го погледна смаяно.

— Ето откъде са сините ти очи!

— Това не ме прави горд — отвърна горчиво той. — Аз само пречех на мама, тя не можеше да ме изхранва. Бях едва на осем години, когато ме даде в школата на Лентул. Той ме направи гладиатор. Там поне получих шанс да умра с чест в пясъка на арената, вместо да гния от глад в калта.

Той беше коленичил пред нея и тя различаваше силуета му на фона на тъмното нощно небе. Пила разбра по шума, че е свалил леката си дреха и протегна ръце да го прегърне.

— Но ти не умря на арената — прошепна едва чуто тя.

— Не, още не. Защото имам дарбата да си служа добре с меч и досега винаги съм излизал победител. Биех се спокойно и умело, защото не се боях от смъртта. Убивах противниците си, вървах през купчини трупове и станах любимец на публиката, а с това и на жените. Желаеха ме аристократки и проститутки, жени от всички съсловия. Всъщност те не искаха мен, а тялото ми. За мен не представляваше трудност да завладея всяка жена, все едно богата или бедна, красива или грозна.

Пила напипа тялото му и нежно плъзна пръсти по мускулестите гърди.

— Да, Пила, можеш спокойно да се запознаеш с тялото ми. То е красиво и закалено в безброй битки, учителите ми знаеха как да ме пазят и поддържат. Лентул излекува всички рани, които ми причиняваха противниковите оръжия или дивите зверове. Жените искат само моето тяло, блестящите мускули, силния фалос. Посегни, не се бой да го обхванеш. Това е гордостта на всеки мъж, неговата мъжественост, неговата сила. Приап ми мисли само доброто. — Той бутна ръцете ѝ надолу. Пила колебливо обхвана с две ръце пениса му, който се опъна под докосването ѝ. Думите на Клавдий станаха още погорчиви. — Всички искат само него! Но нито една жена не попита какво има тук! — Той се удари с юмрук по гърдите. — Нито една не разбра, че имам сърце, душа, която крещи за любов. Нито една не ме дари с любовта си. Пък и защо? Любовта е болест, която всички се стараят да избягват. Защото тя отслабва духа, помрачава погледа, размеква крайниците. Мъжът трябва да има силен дух и силно тяло. Чувствата не бива да играят роля в живота му. Любовта се изражда в неконтролирано замайване и безумство. Любовта променя човешкия

характер. Ако мъжът не може да предотврати влюбването си, тогава поне не бива да го показва.

— Но любовта не е болест, Клавдий. Какво би бил светът без любов?

— О, да, любовта ме разболя. Тя ме промени. Мразя жените, с които се съединявам.

— Мразиш онези, които любиш?

— Мразя всички жени, с които спя. Обичам само една жена, но тя не ми е позволила да я любя.

— Клавдий...

— Нима не разбираш, Пила, аз те обичам! Обичам те повече от всичко на света. Обичам те, откакто за първи път погледнах в очите ти. Тогава не знаех, че това е любов. Ако не беше, отдавна щях да те взема, да се любя с теб като с хетерите на Рим. Не съм свикнал жените да ми отказват. Не съм свикнал да обуздавам плътските си желания. Копнея да лежа между прекрасните ти бедра, да усещам съвършеното ти тяло, да се съединявам с теб отново, и отново и слабините ми започват да пулсират само когато те виждам, когато мисля за теб. Всеки път имам нужда от свръхчовешка сила, за да се обузда, да потисна напора си да те взема. Пила, аз те обичам! Ти си първата жена, която не се стреми към силата на мускулите ми, към големината на фалоса ми. Ти искаше само моето сърце, чувствата ми. Ти накара в мен да зазвучат струни, които бях повярвал, че не притежавам. Никога не бих се любил с теб, ако ти сама не поискаш.

— Макар че това е мъчение за теб?

— Предпочитам да умра, но няма да те принудя да ми се подчиниш.

Пила улови ръцете му и ги привлече към тялото си. Пръстите му помилваха гърдите ѝ и от гърлото му се изтръгна тежка въздишка.

— Не искам да умреш. Не искам да страдаш заради мен.

— О, Пила, толкова е приятно да страдам заради теб. Това е сладко мъчение, едновременно болка и радост.

Пила отвори туниката си.

— Ти имаш нежни ръце, Клавдий. Прекрасни нежни ръце. Остави ги да направят, каквото трябва, да свалят дрехата ми и да милват тялото ми.

Клавдий се поколеба.

— Ръцете ми са жестоки и кървави, те убиват — прошепна дрезгаво той.

Пила обхвана китките му и му попречи да издърпа ръцете си.

— Не, ти определяш какво правят ръцете ти. Нека днес те води любовта.

Тя се облегна назад и опря горната част на тялото си на едно стъбло. Клавдий се приведе към нея и тя усети горещия му дъх. Устните ѝ се отвориха в очакване на целувката му. Когато телата им се докоснаха, в гърдите ѝ лумна пламък.

— Наистина ли искаш това, Пила? Наистина ли искаш да се съединиш с мен?

— Да, искам. Тук и сега.

— Защото изпитваш плътско желание?

— Защото те обичам.

Той коленичи между отворените ѝ бедра и тя помилва с обич косата му, докато устните му се плъзгаха по кожата ѝ. Клавдий усещаше потръпването на мускулите ѝ при нежните си докосвания, чуваше тихите ѝ стонове. Гърдите ѝ бяха пълни, много по-пищни от тези на римлянките, но твърди и гладки, и прекрасно топли. Той изпита желание да падне на гърдите ѝ и да забрави целия свят около себе си. Но устните му продължиха надолу, през малката вдлъбнатина на пъпа, през меко заоблени корем.

Луната се показва иззад облаците и заля земята със сребърното си сияние. Тялото на Пила лежеше пред Клавдий като мраморна колона. Тя беше недействително красива, със съвършени форми, бяла и прелестна. Той се надигна, за да може да я разгледа.

— Това ли е златното руно, което е търсил още Александър Македонски? — Пръстите му помилваха нежно русите косъмчета на венериния хълм. Пила изпъна крака и ги сложи на раменете му. — Остани така, искам да те гледам в очите.

Той придвижи таза си към тялото ѝ. Пила усети допира на възбуждения му член. Ръцете му внимателно повдигнаха бедрата ѝ, обхванаха ги здраво, за да ги водят.

Когато Клавдий проникна в нея, Пила спря да диша. Той имаше чувството, че е проникнал в кратера на вулкан, и също се задъха. Утробата ѝ беше гореща и влажна, сякаш фалосът му бе влязъл в устата на богинята Венера.

Той спря за малко, когато усети как тялото ѝ се скова и тя остро пое въздух. Помилва успокоително дългите ѝ крака, намести ги удобно на раменете си. После внимателно се наведе, без да се отделя от нея, и потърси устните ѝ. Пила опря едната си ръка на меката трева, а с другата се вкопчи в мускулестия му врат. Устните му бяха горещи и влажни и тя пое целувката му като удавница. В нежността им имаше дълбоко взаимно доверие, което изпълни душата на Пила с безкраен мир.

Тя изпъна бавно тялото си и отметна глава назад, за да даде възможност на Клавдий да се възхити на великолепната и стройна шия.

— Ти си красива като лебед — прошепна до устните ѝ той. После се надигна и обхвана хълбоците ѝ. Започна бавно да се движи в нея. Тялото ѝ се отпусна и всяко негово движение изтръгваше от устните ѝ сладостни стонове. Клавдий усети как кожата му настръхна и бе обзет от безкрайно учудване. Той се наслаждаваше на всеки миг от единението с Пила и трепереше от удоволствие, дори само при възможността да я гледа в миговете на наслада.

Когато движенията му ускориха ритъма си, Пила бавно свали краката си от раменете му. Той обхвана с две ръце задничето ѝ и го вдигна. Тя опря пети на земята и притисна ръце под хълбоците си, за да му помогне. Посрещаше всеки тласък с пълно разтваряне на бедрата си и стенеше задавено. Клавдий се взираше като замаян в прекрасното ѝ лице, очите ѝ бяха затворени. Устните ѝ пресъхнаха и тя ги навлажни с върха на езика си. Светлото ѝ тяло се извиваше под неговото, устремено към екстаза.

Изведнъж Пила се надигна, отвори очи и го привлече властно към себе си. Той я покри с тялото си и усети как краката ѝ се склучиха около таза му. Натискът на бедрата ѝ се усили и го накара да се задвижи още по-бързо. Горещият му дъх пареше запотената ѝ кожа, коремът ѝ вибрираше и когато усети мощния му тласък, тя се опъна като струна под него. Той задуши вика ѝ с целувка и притисна с все сила тръпнещото ѝ тяло. Фалосът му се разтовари от напрежението и той усети мощна експлозия. Никога досега не беше изпитвал тази сладостна болка. Едновременно с това по тялото му се разля дълбоко чувство на топлина и щастие. Тази жена беше негова завинаги. Никога

нямаше да я пусне да си отиде. Щеше да я защитава с тялото си, да я прегръща със силните си ръце, да я пази.

Устните и хълбоците им останаха слети и мигът на взаимно щастие продължи безкрайно дълго.

Облаците забулиха бавно сребърния диск на луната, бялото тяло на Пила угасна като алабастрова лампа, чието масло е свършило. Напрежението в крайниците ѝ отслабна, тя се протегна и бавно се върна в реалността. Вдигна глава и срещна погледа му. В него имаше безгранично учудване.

— Никога не съм почитал богинята Венера, само Марс и Приап. Но ако Венера е дори наполовина красива колкото теб, ще се предам завинаги на магията ѝ. Сигурен съм, че именно тя ни е събрала.

— Аз пък съм на мнение, че те е улучила една от стрелите на Амур! — засмя се весело тя.

— Неговите стрели са погледи на небесносини очи — обясни той. Лицето му беше меко, в погледа нямаше напрежение. В този момент приличаше повече на гръцки младеж, отколкото на римски гладиатор.

Той се изтегна до нея в тревата и нежно помилва тялото ѝ. После я зави с наметката си.

— Ела при мен под наметката, искам отново да усетя тялото ти — помоли тя. Клавдий я притисна до гърдите си и усети лудото биене на сърцето ѝ. Нежно докосна с устни лицето ѝ, меко и като на игра. Докосването му я успокои и ѝ вдъхна сигурност. Това беше момент на истинско блаженство. Пила се изпълни с чувството за вътрешна топлина и уют.

Клавдий погледна към небето.

— Трябва да тръгваме, любов моя — прошепна нежно той. — Скоро ще настъпи утро и Ромелия ще те потърси.

Пила въздъхна тежко, стана и се облече. Клавдий нахлузи туниката си и се уви в наметката. Двамата се уловиха за ръка и тръгнаха през маслиновата горичка към долината, където цъфтяха олеандрови храсти.

На няколко крачки от малката портичка в стената, чието съществуване беше известно на малцина, трябваше да се разделят. Клавдий се наведе към Пила и я целуна.

— Аз те обичам, Пила. Никога не го забравяй, все едно какво ни очаква.

После ѝ обърна гръб и тръгна с големи крачки към предния вход на имението. Щеше да се престори на пиян и никой нямаше да му обърне внимание.

— Клавдий! — повика го тихо Пила.

Гладиаторът спря и се обърна.

— Какво има?

— Ти каза, че ме обичаш. Защо тогава се връщаш при Ромелия и Атенаис? Защо отиваш в леглата им, щом мразиш да спиш с тях?

Клавдий сведе глава.

— Нямам друг избор. Имам малко пари, но не съм богат. Те ми плащат за услугите. Живея от жените, с които се любя, те ме издържат. — Той се изсмя горчиво. — Защото вече не мога да се върна на арената.

— Как така?

Клавдий я погледна дълбоко в очите, и в погледа му имаше безкрайна нежност и тъга.

— Изведнъж изпитах страх от смъртта!

[1] Вакханалия — святилище на Бакхус; празник с мистерии. — Б.пр. ↑

[2] Бакхус — римски бог на виното, съответства на гръцкия бог Дионис. — Б.пр. ↑

[3] Тирс — тояга, увенчана с пиния и украсена с бръшлян като атрибут на Дионис/Бакхус и на жриците му. — Б.пр. ↑

10

Всичко се бе променило, нищо не беше като по-рано! Небесната синева заслепяваше погледа, ароматът на цветята замайваше сетивата, слънцето милваше тялото ѝ със златните си лъчи, а вятърът шепнеше в ухото ѝ: Клавдий! Клавдий!

Сърцето ѝ трепкаше като птиче, кръвта пулсираше във вените ѝ като скокливо планинско поточе. След нощта в маслинената горичка тя беше негова жена. Двамата не се ожениха с церемониите, които тя познаваше, той не ѝ подари кон с пълна сбруя и кола с волове, тя не го дари със скъпо оръжие, но двамата си подариха по нещо, което беше хиляди пъти по-ценно: сърцата си! Изведнъж животът под строгата ръка на Ромелия стана поносим и дори лек. Тя живееше за малкото мигове, в които беше насаме с Клавдий. А той всеки ден измисляше по нещо ново, за да може да се доближи до нея. Просторното имение предлагаше някои спокойни местенца, където можеха да се срещат незабелязани. А Клавдий имаше богато въображение!

Ромелия не подозираше нищо за нежната връзка между гладиатора и робинята. Клавдий трябваше отново, и отново да преодолява себе си, за да задоволява неизтощимата жажда на господарката. Той мразеше студената самодоволна жена с цялата сила на сърцето си. Макар че притежаваше красиво тяло и владееше до съвършенство любовното изкуство, тя му беше отвратителна с похватите си на хетера. Мъжката сила, потентността, впечатляващата големина на фалоса му — все качества, с които досега се бе гордял, сега му се струваха най-голямото зло. Не искаше Ромелия да продължава да го владее, не искаше да ѝ служи като момче за удоволствия. Но нямаше друг избор, защото не смееше да рискува да бъде върнат в казармата на Капуа.

Пила трябваше да посети отново скулптора в Помпей. Това беше един от последните сеанси. Статуята беше пред завършване. Клавдий,

който я следеше постоянно, я видя да излиза през портата и веднага тръгна след нея. Когато излязоха извън обсега на възможните наблюдатели, той я настигна и тръгна редом с нея.

— Ти постоянно бягаш от мен — оплака се шеговито той и пое тежко дъх. — Накъде си се забързала?

Пила се засмя и стисна ръката му.

— Отивам в работилницата на скулптора. Валерий му е поръчал статуя и аз позирам.

— Ти си модел на скулптор? Любопитен съм да видя какво е направил.

— Значи ли това, че искаш да дойдеш с мен в Помпей?

— Разбира се. Всеки миг без теб е загубена минута от живота ми. Не виждаш ли, че не мога да дишам без теб? Ти владееш сърцето ми, не забравяй това.

— Как бих могла да го забравя... — Тя спря. — О, Клавдий, аз изобщо не подозирах колко е прекрасно да обичаш. Имам чувството, че небето се спуска към земята, имам чувството, че божествени същества се носят около мен и ме направляват.

Клавдий я привлече към себе си.

— Между нас възникнаха невидими връзки, които са по-здрави и силни от вериги. Брънките на веригите могат да се счупят, нишките на въжето могат да се скъсат, но ние с теб ще останем неделими. — Той я целуна с буйна страст.

— Недей — помоли тихо Пила. — Ами ако ни види някой?

Клавдий въздъхна.

— Искам да изкрещя пред целия свят, че те обичам.

— Въпреки това трябва да пазим тайната си. Ако някой открие, че се обичаме, и с двама ни е свършено.

Скоро стигнаха до работилницата на скулптора. Пила изостана няколко крачки зад Клавдий и сведе смирено глава. Нали така вървяха робините. Гладиаторът влезе в ателието и поздрави скулптора.

— За съжаление Валерий отсъства и нареди на мен да огледам произведението ви и да му докладвам — заяви той и се зарахожда гордо като патриций^[1]. Пила прехапа устни, за да не избухне в смях. Скулпторът се поклони дълбоко пред Клавдий и го покани да разгледа статуята.

Като видя почти готовата творба, Клавдий с мъка потисна възторжения си вик. Едра и стройна женска фигура се бе облегла на могъщо стъбло, по което се виеше бръшлян. Тялото на фигурата излъчваше чувственост, която нямаше равна на себе си. Тънката, богато драпирана одежда се беше свлякла на лявото рамо и разкриваше едната съвършено оформена гърда. Под одеждата прозираха идеалните извивки на хълбоците и бедрата. Фигурата беше повдигнала леко полата си и привличаше погледа на зрителя към триъгълника между бедрата си. Единият строен крак беше открит, стъпалото беше полузакрито от морските вълни. Лицето на статуята беше с чертите на Пила, с будните очи, съвършено оформените устни, отворени като за целувка, с нежните страни и дръзкото носле. Косата беше прихваната с тясна диадема и падаше на светли вълни по гърба. Явно статуята изобразяваше Венера, излизаща от морските вълни. Зрителят оставаше с впечатление, че по златните къдрици блестят капчици вода.

Клавдий заобиколи фигурата и възхищението му нарасна. И отзад гледката беше прекрасна. Свляклата се одежда разкриваше красивия, леко извит гръб. Под гънките на мократа одежда прозираха фините линии на седалището.

Клавдий погледна с възхищение майстора.

— Впечатляваща гледка — проговори признателно той.

Скулпторът се усмихна поласкан.

— Радвам се, че ти харесва, благородни господине. Но и моделът ми помогна много. Красотата на тази робиня е наистина необичайна. По време на сеансите разбрах защо сенаторът е поискал да я увековечи.

Той се обърна и посегна към чукчето и длетото си. Пила се съблече и надипли около тялото си въздушна одежда. После се качи на дървения подиум и се облегна на една греда.

Като видя тази божествена фигура от плът и кръв, Клавдий загуби ума и дума. Тя не беше робиня, а самата Венера, замайващо чувствена, едновременно божествена, възвисена, реална и привлекателна. Пила изви леко глава. Сините ѝ очи се впиха в него, устните се отвориха като за целувка. Клавдий се облегна на стената, защото беше готов да загуби самообладание.

— Само богът на войната Марс може да се люби с тази Венера — прошепна с пресекващ глас той. Не можеше да проумее как

скулпторът вършеше работата си с такова спокойствие, когато му позираше такава замайващо красива богиня.

Клавдий напрегна всичките си сили и търпеливо изчака сеансът да свърши. Майсторът освободи Пила, тя се облече бързо и излезе след Клавдий от работилницата. Двамата тръгнаха бавно към имението на Валерий. Имаха предостатъчно време. Този път сеансът не бе продължил и два часа.

Преминаха тясното каменно мостче над потока. Клавдий стисна ръката на Пила и я поведе през тревата.

— Ела да се скрием под моста — прошепна той. — Там никой няма да ни види. Искам да останем за малко сами.

Двамата се мушнаха под свода на каменния мост. Клавдий постла наметката си върху зелената морава и двамата се отпуснаха един до друг.

— Никога няма да забравя тази гледка — прошепна той и зарови лице в косата ѝ.

— Статуята става добра — усмихна се дяволито Пила.

— Това не е статуя, Пила, това е живата богиня Венера! Този провинциалист е голям майстор. Но аз говоря за теб, каквато стоиш в момента пред мен, като създадена от божествена ръка. Ако знаеш как копнея за теб, какъв огън гори в слабините ми...

Тя помилва косата му и взе лицето му между двете си ръце. Сините ѝ очи бяха толкова близо до неговите, че той се оглеждаше в тях като в бистро планинско езеро. Съединяването на устните им беше толкова сладостно, че Клавдий се разтрепери. Това не беше огънят на сетивата, а чувство, което идваше от най-дълбоката му същност.

Пила усещаше интензивно топлото му тяло до своето. Винаги когато се докосваше до Клавдий, тя се чувстваше на сигурно място, с могъщ закрилник до себе си. Изпитваше копнеж към силното му тяло, но много по-силен беше копнежът за закрила и именно той я накара да се притисне с все сила към него. Той свали бавно тънката туника от рамото ѝ и разкри дясната гърда. Устните му се плъзнаха по меката кожа и усетиха вкуса на солена морска вода. Афродита, родена от морската пяна, Венера, богинята на любовта, две имена за едно и също божество.

— Знаеш ли, че богът на огъня Вулкан е съединил винаги Марс и Венера, бога на войната и богинята на любовта? — попита тихо той.

— Метнал отгоре им тънка метална мрежа, която увила влюбените и завинаги ги обвързала един за друг. Казват, че Венера е душата, Марс тялото, а Вулкан е свързващото звено, огънят на страстта.

— Вашите богове имат много човешки черти — отвърна унесено Пила. Нежностите му ѝ отнемаха дъха. Тя дръпна одеждата си и разкри стройните си крака.

— Искам да бъда морето, което милва голата ти кожа — проговори задавено той.

— Доколкото знам, Афродита е родена от водата, но е излязла на сушата и се е разделила завинаги с морската стихия.

— Затова морето изпитва неутолим копнеж да си я върне. Също като мен. — Той вдигна краката ѝ на хълбоците си и Пила усети изгарящото го желание.

— Хайде да усетим заедно огъня на Вулкан, любими Клавдий. Нека Марс и Венера се обединят. — Тя го прегърна, доближи лицето си до неговото и той усети горещия ѝ дъх. Прегръдката им беше толкова пламенна и страстна, че двамата забравиха света около себе си. Това беше техният малък остров на щастие и блаженство в бушуващия океан на насилието.

Диодор крачеше нервно пред покоите на съпругата си и си мърмореше полугласно. Известният египетски лекар Неремфтах беше при съпругата му вече половин час. Диодор му позволи да прегледа Атенаис, за да открие защо тя не можеше да му роди дете и да го удостои с наследник. Семейството започваше да му се подиграва, че още не се е сдобил със син. От известно време го занимаваше мисълта да се разведе с Атенаис и да си вземе нова съпруга. Но преди това трябваше да чуе мнението на лекаря. И то не на кой да е лекар, а на най-добрия в света. Неремфтах беше най-известният лекар на своето време, личен лекар на вечно боледуващия египетски крал Птолемей VIII Евергет. След това беше служил при Птолемей IX Сотер, докато той избяга в Кипър.

Неремфтах не бързаше и Диодор вече трепереше от нерви. Явно нещо не беше наред. Най-после вратата се отвори и лекарят излезе в коридора, следван от помощника си, който носеше сандъчето с лекарските инструменти.

Диодор запази самообладание, макар че го измъчваха хиляди въпроси. Неремфтах забърза със ситни крачки към съседното помещение и му махна да го последва. Щом Диодор влезе, лекарят побърза да затвори вратата, за да не ги чуват любопитни.

— Уважаеми Диодор, твоята съпруга е напълно здрава млада жена, каквато един мъж може само да си желае — започна лекарят без заобикалки. — Прегледах я основно и я разпитах подробно.

— Разпитал си я? — повтори почти сърдито Диодор.

— Ами да, това е много важно. Трябваше да разбера дали цикълът ѝ съответства на лунния.

— Какъв цикъл?

Неремфтах се покашля многозначително.

— Уважаеми Диодор, природата на жената е сложна и е трудно да я опознаеш. Ала за човек, който е посветен в тайните ѝ, няма скрити неща. Тялото на жената не е постоянно годно за оплождане, както и нивата не ражда жито през зимата. Интересното е, че плодовитостта на жената зависи от фазите на луната. Това е нормалното ѝ състояние. Тялото на твоята жена също се мени в зависимост от луната.

— Защо тогава не ме дарява с наследник?

— За да дам окончателен отговор на този въпрос, трябва да прегледам и теб.

— Мен? — Диодор скочи от пейката и лицето му пламна от гняв.

— Какво си позволяваш? Ти може да си най-известният лекар, но нямаш никакво право да се съмняваш в мъжката ми сила. Аз съм мъж, в това няма съмнение.

Неремфтах изобщо не изглеждаше уплашен от бурната реакция на Диодор.

— Ти искаше да знаеш защо съпругата ти не ражда деца, уважаеми Диодор. Все едно дали ти е приятно, или не, природата е неумолима. Твоята съпруга е напълно здрава и напълно нормална, което означава, че ни остават само две възможности.

— И кои са те? — попита раздражено Диодор.

— Или не спиш достатъчно често със съпругата си, поради което тя не може да зачене — или слабините ти са празни.

Диодор пое шумно въздух, после здраво стисна устни, за да се овладее. Чувстваше се дълбоко обиден. Този проклет лекар беше засегнал мъжката му чест. Ала когато погледна египтянина, той

установи с огромно учудване, че за него това беше напълно обичаен проблем.

— Какво предлагаш? — попита делово той.

— Трябва ми малко от твоя мъжки телесен сок, за да го изследвам. — Лекарят му подаде метална купичка. — Аз ли да го направя или ще се справиш сам?

Диодор, който иначе не се срамуваше почти от нищо, се изчерви целият.

— Почакай тук — помоли смутено той, взе купичката, излезе от стаята и повика Никандрос.

Ромелия се мятеше неспокойно в леглото си. От няколко дни се чувстваше зле. Стомахът ѝ се бунтуваше и тя знаеше на какво се дължи неразположението ѝ. За да преживее по-пълно любовните радости с Клавдий, тя непрекъснато се тъпчеше с афродизиаци. Пиеше големи количества вино от райски ябълки, хапваше си от цветовете на зрелите плодове, приготвяше си смеси от мента, роза, луда череша и преварен мед. Подправяше виното си с анасон и сок от мак. Това се отразяваше добре на любовните ѝ умения, но развали стомаха ѝ. Главата ѝ бучеше, мъчеха я спазми. Накрая повърна в леглото.

Пила и Друзила се втурнаха да ѝ помогнат. Ромелия беше толкова зле, че не искаше да вижда никого. Набързо повиканият лекар съжалително поклати глава.

— Диета, спокойствие, сън, въздържание — заяви кратко той и ѝ препоръча отвара от лайка и салвия. Ромелия бутна отвратено каната, която ѝ донесоха.

— Оставете ме на мира! — изкрещя тя и се зави презглава. — Друзила, ти стой отвън. Пила, донеси ми чисти чаршафи!

Прислужничките се спогледаха уплашено и побързаха да изпълнят нареждането.

— Аз ще отида да донеса чаршафи, а ти си почини — проговори тихо Пила. — Кой знае, може да поиска още нещо.

— Не вярвам. Сигурно ще заспи, а щом се събуди, ще се почувства по-добре.

— Ако зависи от мен, ще я оставя да спи дълго — усмихна се Пила. — Така няма да ни тормози.

— Права си. Аз ще поседя на пейката, докато се върнеш. — Друзила въздъхна тежко и се отпусна на пейката до вратата.

Стаята за чисто спално бельо беше в стопанското крило на вилата. Коридорите бяха празни, повечето домашни роби бяха заети в кухнята. Клавдий се промъкваше на пръсти, защото не искаше да го открият. Преди минута Пила мина покрай него на път за гардеробната.

Пила отвори една ракла и потърси подходящ чаршаф за Ромелия. Когато се наведе да го издърпа, усети как две силни ръце обхванаха хълбоците ѝ. Тя се обърна с бързо и гъвкаво движение, сграбчи китките на нападателя и заби коляно в слабините му.

— Спри, спри! — изохка уплашено Клавдий и отскочи назад. — Да не искаш да ме направиш евнух?

— Клавдий! — Пила се отдръпна, погледна го обвинително, после избухна в смях. — Защо се промъкваш така? За малко да ти причиня зло.

— Едва се отървах. Както виждам, нямаш нужда от закрилата ми, можеш да се защитаваши и сама.

— Прав си. Всеки, който се опита да ме нападне, ще съжалява горчиво за дързостта си. Никой не може да си играе с мен безнаказано! — Пила вирна брадичка и се изсмя тържествуващо.

— Никой ли?

— Никой — отговори тя. — Ти можеш, но само когато аз ти разреша.

— Я виж ти! Моят красив лебед има отровните зъби на усойница. Но все пак е безкрайно облекчение, че нито една чужда ръка няма да се докосне до тялото ти. То е обречено само на мен.

— Обречено? Доколкото знам, ние с теб не сме свързани с брачен обет. Някога мечтаех за брачните радости, но сега знам, че те сами отказани завинаги. Аз се отдадох на теб и никога няма да се докосна до друг мъж. За мен това е равно на официална брачна церемония. Никога няма да ти изневеря.

Клавдий я прегърна и я погледна дълбоко в очите.

— Радвам се, че се чувстваш като моя жена. Е, мъжете не се кълнат във вярност на жените си, това не е в природата им. Но аз съм готов да положа тази клетва в името на всички богове, които почитам. Защото не искам друга жена, била тя патрицианка или хетера. С теб изживявам всички телесни радости. И не само това. Установих, че

радостите се умножават безкрайно много, когато участваш в тях със сърцето си.

— Защо тогава не си ми верен?

— В сърцето си съм ти изцяло верен. Искам да ти бъда верен и с тялото си, но ако напусна Ромелия, ще напусна и теб. Тогава Лентул ще определя по-нататъшната ми съдба.

Той издърпа Пила към струпаното на купчина бельо, оставено в един ъгъл за гладене. Легна по гръб и я помоли да седне върху бедрата му. Тя се приведе към него и го целуна.

— Вече знам, че съдбите ни се определят от други хора. Ако знаеш колко ми е противно да завися от тях. Така искам сам да си бъда господар — продължи глухо Клавдий. — Аз не съм роб, каквито са повечето гладиатори в школите, но пак нямам свободна воля. Аз съм едно нищо, един прост инструмент в ръцете на могъщите. — Ръцете му се плъзнаха нежно по бедрата ѝ.

— По-рано вярвах, че жените на съдбата, норните, определят живота ми. Сега проумявам, че съдбата ми зависи от други хора.

— Виждаш ли, че си приличаме! Какво значение има, че за известно време вземаме съдбите си в свои ръце и се радваме на прекрасни мигове?

Той притисна хълбоците на Пила и нежно ги поведе към възбудените си слабини.

— Направи ме щастлив, сега, в този миг — прошепна дрезгаво той. — Без теб животът ми е празен като стара амфора. Напълни я с мед и нектар, с вино и мирта. И ме гледай в очите!

Пила избухна в смях.

— Знаеш ли, аз съм установила, че римските мъже предпочитат да гледат гърбовете на партньорките си.

— Виж ти каква учена жена! С хетерите често правят така. Защо да гледам в безжизнените им очи? Ти си моята любима, моята жена. Ти ми говориш с очите си. Чрез твоите очи гледам в сърцето ти.

Пила не отговори. Дъхът ѝ идваше на тласъци, цялото ѝ същество се стремеше да се съедини с любимия. Този път тя пое инициативата. Ръцете ѝ го милваха навсякъде и Клавдий стенеше сладостно. Погледите им бяха впити един в друг. Клавдий се надигна и Пила опря чело в неговото.

— Обичам те — прошепна тя и потърси устните му. Клавдий я притисна с все сила към себе си. Във връхната точка на нежната им прегръдка Пила притисна глава до рамото му и затвори очи, за да запази по-дълго прекрасния сън.

— Търкаляме се в бельото като разгонени кучета — прошепна с болка тя. — А така ми се иска да споделя леглото с теб, да останем заедно цяла нощ.

— И аз го искам — отговори Клавдий. — Защо да не го направим?

— Няма как. Аз споделям една стая с Друзила. Ако се измъкна късно през нощта, непременно ще ме забележи.

— Можеш ли да ѝ се довериш?

— Не знам. Досега беше единствената ми близка. Но в последно време установявам, че не мога да се доверя никому. Твърде опасно е.

— Въпреки това искам да те държа цяла нощ в обятията си. Ела в моята стая, там никой няма да ни пречи.

— Ами ако дойде Ромелия?

— О, не! Ромелия винаги ме вика в покоите си. Нито веднъж не е пристъпила прага на стаята ми. Не може да се принизи да посети един прост гладиатор.

— Е, добре, ще се опитам да се измъкна.

— Обещавах ли ми?

— Нищо не мога да ти обещаая. Но ще направя всичко възможно. — Тя го прегърна и впи устни в неговите.

— Готов съм да умра за една нощ с теб — пошепна дрезгаво Клавдий.

— Знаеш ли, моментът е благоприятен. Ромелия е неразположена, стомахът ѝ е развален. Не вярвам, че има апетит за нещо, дори за теб.

— Отлично! Боговете са на наша страна!

Диодор беше много образован, но и много суеверен човек. Когато трябваше да вземе важно решение за живота си, винаги се доверяваше на оракула, вслушваше се в шепота на листата или в премъдростите на Пития. Не изпитваше съмнения в дъбовете и камъните, пред които се прекланяше, защото отговорите им винаги

бяха правилни. Този път от решението му зависеше твърде много и той се допита до храма на Аполон в Помпей.

Трябваше му доста време, докато се съвземе от шока, който му причини египетският лекар Неремфтах. Атенаис не беше виновна, че нямаха наследници, виновникът беше единствено той! Това беше най-страшното унижение, което можеше да сполети един мъж. Дни наред седя в затъмнената си стая, като не желаше да види нито съпругата си, нито Никандрос. Не излезе нито веднъж, не отиде на игрището, само седеше в един ъгъл и мрачно размишляваше. Накрая събра сили и отиде в храма, за да измоли съвет.

Хората се допитваха до оракула веднъж в месеца. Диодор напълни кесията си със злато, събра жертвени дарове в няколко кошници и се запъти към храма. Един жрец му подаде оловна плочка, на която да гравира въпроса си. След това сгънаха плочката и на обратната ѝ страна надраскаха инициалите на Диодор. Той хвърли плочката в бронзово гърне, което вече беше пълно до половината с плочките на други просители. После зачака търпеливо. Жреците занесоха гърнето в малката стаичка, където седеше свещенослужителката. Никой смъртен нямаше право да се доближава до тази стая. Просителите биваха повиквани един по един от главния жрец. Те коленичиха пред каменен свод и изслушваха отговорите на Пития.

Иначе гордият Диодор изпита внезапен страх. Церемонията беше толкова тайнствена... Ала трябваше да го направи, цялото му бъдеще зависеше от това.

Един жрец извика името му и Диодор се надигна. Коленичи пред тайнствения свод с три процепа и сведе глава. Отначало чуваше само някакъв странен вой, сякаш вятър виеше в празна камина. Шумовете се оформиха в думи, прозвуча неземеен глас:

— Облаците идват, облаците си отиват. Виждам как вятърът се плъзга над пъстра поляна. Пъстрите цветя се раздвижват под лекия полъх. Една пеперуда се спуска към близкото цвете. Този, който ще притежава главата на Атика, не е нито чужд, нито приятел. Пеперудата отлита. Виждам поляната.

Гласът заглъхна във воя на вятъра. Жрецът му направи знак да стане и да напусне оракула. Диодор излезе от храма с треперещи

колене и тръгна към дома си. Трябваше да обмисли много внимателно думите на оракула.

През нощта сънува странен сън. Тичаше през поляна, покрита с нацъфтели цветя. Наведе се да ги разгледа и откри, че всяко цвете е с човешко лице. Едно от лицата беше на Атенаис. Той се втурна към жена си, но вятърът отнесе цветните главички в друга посока. Диодор напразно протягаше ръка да се добере до цветето с лицето на Атенаис. Една пеперуда се спусна от небето и кацна върху цветето с лицето на съпругата му. Пеперудата имаше големи пъстри криле, но тялото ѝ беше човешко. Диодор се опита да я разгледа. Дребната фигурка на пеперудата не му беше чужда, но той не можеше да се сети откъде я познава. Вятърът духна по-силно и пеперудата се понесе надалеч. Ала Диодор остана да седи на поляната. Събуди се облян в пот и се огледа объркано. Къде изчезна цветната поляна? Вече се зазоряваше, в стаята му проникваха първите ивици светлина. Какво означаваше този сън?

Оракулът също беше говорил за поляна с цветя и пеперуда. Но кой беше този нито чужденец, нито приятел, който трябваше да притежава главата на Атика?

Диодор се обърна по корем и опря глава на ръцете си. Атика беше област в Гърция и столицата ѝ беше Атина. А името на жена му беше Атенаис — произхождащата от Атина... Един нито чужд, нито приятел ще притежава главата на Атика... Явно ставаше въпрос за Атенаис. На цветето бе кацнала пеперуда и го бе оплодила. Но това не беше той, Диодор. Коя беше пеперудата с човешко тяло? Нито чужд, нито приятел...

Изведнъж Диодор скочи. Сънят му разкри смисъла на казаното от оракула. Той изскочи навън, заповяда на робите да приготвят колесницата му и се понесе като вихър към Помпей, където живееха негови далечни роднини. Зачука устремно на вратата им и когато го поканиха да влезе, се огледа търсещо. Зад чичо му беше застанал първородният му син, млад и красив момък, и го гледаше с безкрайна изненада. Още щом го видя, Диодор разбра, че е намерил, каквото търсеше. Протегна ръка и стисна здраво десницата на младия мъж.

— Солон, оракулът те е предопределил да ми помогнеш. Моля те, ела с мен в дома ми. Ти ще бъдеш създателят на бъдещите ми деца!

Гостната, която обитаваше Клавдий, беше скромна, но чиста и удобна. По-голямата част от нея беше заета от широко дървено легло. Малка пейка за краката, дървен стол и ракла, на която бяха поставени леген за миене, стомна с вода и газена лампа, допълваха оскъдната мебелировка. През малък прозорец с изкусно изработена решетка проникваше бледата светлина на здрача.

Пила бързаше по тъмния коридор. Боговете наистина бяха на тяхна страна, защото Ромелия беше заповядала на Друзила да спи пред покоите ѝ, за да ѝ помага през нощта, ако се наложи. Пила беше сама в стаята и имаше възможност да се приготви грижливо за нощта. Окъпа се в банята на робите, напръска косите си с ароматна вода и ги сплете грижливо. Облече лека туника и си легна. Изчака, докато робите в околните стаички заспаха, измъкна се на пръсти и се втурна към крилото за гости. Почука по уговорения начин на вратата и зачака с лудо биещо сърце.

Любимият ѝ отвори и я грабна в прегръдката си.

— Любов моя! — прошепна щастливо той и покри лицето ѝ с целувки. Пила се отдаде цялата на бурните му ласки.

Когато успя да се освободи от устремната му прегръдка, тя се отдръпна назад и се усмихна нежно.

— Цялата нощ е пред нас — пошепна тя.

— Така ми се иска мигът да се превърне във вечност — отвърна Клавдий и отново посегна да я прегърне.

Пила седна на края на леглото и започна да развързва сандалите си с грациозни движения. Клавдий я наблюдаваше като омагьосан. Приседна на стола, за да проследи събличането ѝ. Тя промени стойката си и се зае с другия крак. Вдигна леко одеждата си и намери дългата връзка. Глезените ѝ бяха тесни и светли, кожата ѝ сияеше в здрача на стаята. Клавдий отново изпита чувството, че Пила сияе отвътре, че е обгърната от мека лунна светлина като божествено същество. Когато се наведе напред и свали сандала си, роклята се свлече от раменете и разкри красивите ѝ гърди. Клавдий простена задавено и притисна ръце между коленете си. Така му се искаше да скочи и да я грабне в

прегръдките си. Но трябваше да се наслади докрай на тази несравнима игра.

Пила се надигна и разголи и другото си рамо. Все пак тя задържа тънката материя на гърдите си и се обърна. Одеждата ѝ се свлече бавно и разкри правия гръб. В играта на сенките Клавдий се възхити на меката линия на гръбнака и прехода към пълната закръгленост на седалището. Тя се извърна настрана с прелестта на танцорка и профилът ѝ се очерта срещу черния четириъгълник на прозореца. Тя отпусна ръка и памучната туника се свлече на пода като изворна вода. Погледът му се впи в твърдите ѝ гърди, които се надигнаха, когато Пила вдигна ръце към главата си. Тя зарови пръсти в косата си и отметна глава назад, след което се обърна отново с лице към Клавдий. Протегна бавно ръце към него и впи поглед в очите му.

Клавдий следеше чувствените ѝ движения със затаен дъх. Никога преди това не беше виждал нещо по-прекрасно. Повярва, че се е възнесъл на планината Олимп, защото на земята не можеше да съществува такова съвършенство.

Той падна на колене пред Пила, обхвана с две ръце меко закръглените ѝ хълбоци и притисна лице към корема ѝ. Вдъхна дълбоко аромата на женствеността ѝ, без да се опитва да скрие тръпките, които разтърсваха тялото му. Пила се приведе и пръстите ѝ се заровиха в косата му. Тя помилва нежно гъстите къдрици, после бавно плъзна ръце по тила към плешките. Ласкавите ѝ ръце продължиха пътя си, насладиха се на коравите рамене и мускулите, които играеха под кожата, стигнаха чак до китките. За момент тя притисна ръцете му към хълбоците си, после с мек натиск ги поведе нагоре по тялото си. Клавдий се остави с готовност на волята ѝ. Усети под дланите си меко закръгления ѝ корем, началото на ребрата, твърдите и все пак изкусително меки гърди. Обхвана ги нежно и помилва пълната им закръгленост, докато връхчетата на пръстите ѝ се плъзгаха бавно по ръцете му. Устните му последваха дланите и си проправиха път по топлия корем към гърдите. Той усети леките тръпки на кожата ѝ под ласките си и простена задавено. Ръцете ѝ се мушнаха под лактите му и с мек натиск го накараха да се изправи.

Той покри с нежни целувки торса, докато пръстите му продължаваха да милват гърдите ѝ. Ала преди устните му да стигнат до нежнорозовите връхчета, Пила се отдръпна кокетно и се наведе

назад. Клавдий пое шумно въздух. Ръцете му се плъзнаха под мишниците към гърба и го подкрепиха. Пила се усмихна изкусително, опря се на ръцете му и му предложи гърдите си. Клавдий се приведе и връхчето на езика му се плъзна по нежната кожа. При тази милувка Пила въздъхна и потрепери. Между двамата цареше мълчание. Всяка дума би разрушила магията на мига. Пък и нямаха думи, с които биха могли да изразят чувствата си.

Без да променят позата, двамата се отпуснаха бавно на ръба на леглото. Седяха един срещу друг, тя с ръце на раменете му, а неговите ръце продължаваха да крепят гърба ѝ. Пила се надигна и приближи глава до неговата. Твърдите зърна на гърдите ѝ се изплъзнаха от устните му. Той усети меката гънка между гърдите ѝ и езикът му продължи играта си, проникна в малката вдлъбнатина на ключицата, после се плъзна нагоре по стройната ѝ шия, докато стигна до крайчето на ухото ѝ и нежно го захапа.

Пила дишаше все по-тежко, обхваналата я възбуда заплашваше да я надвие. Но тя желаше да се наслади на всеки миг от нежностите му. Сетивата ѝ следяха огнената пътека, която целувките му оставяха по кожата ѝ. Тя навлажни устните си с език, защото горещият ѝ дъх заплашваше да ги изсуши. Провокативната бавност на целувките му разпали в тялото ѝ парещо желание, което се превърна в неопишуемо удоволствие.

Пила вдигна левия си крак на постелята и го притисна към хълбока му. Тънката материя на туниката ѝ най-последно се свлече окончателно на пода. Силна болка проряза слабините му и той потърси устните ѝ, за да окаже съпротива на този нечовешки напор да я вземе. Тя отвори устните си съвсем леко и подаде между тях връхчето на езика си. Кръвта отново нахлу болезнено в слабините му и той простена с диво желание. Ръцете ѝ помилваха раменете му и продължиха към широкия гръден кош, коравия корем и болезнено пулсиращия фалос. Той искаше тя да го докосне, едва ли не да го сграбчи, но Пила го помилва нежно и леко. После скръсти ръцете си зад главата и се отпусна бавно на меките възглавници. Клавдий се взря като замаян в тялото ѝ, полегнало в неизразимо чувствена поза, и отново се сви поради болката, която му причиняваше превъзбуденият фалос.

Той пое дълбоко въздух и преодоля нагона да падне върху това божествено тяло и да го завладее без остатък. Вместо това се изправи и се приближи до нея. Също така бавно, както се бе съблякла Пила, той откопча брошката на наметката си и я захвърли небрежно на пода. Сребърното украшение прозвънна тихо на камъка. Закопчалката на колана се отвори с металически звън. На колана Клавдий носеше късия си меч с богато украсена ножница и остра кама в кожен калъф. Вълнената материя на наметката заглуши звъна на метал.

Пила изви чувствено горната част на тялото си и се намести удобно във възглавниците, после вдигна и левия си крак на леглото. Сви го в коляното, докато другият увисна небрежно през ръба. Възхитеният ѝ поглед следеше Клавдий, който свалеше късата си туника. Както някога на Валериевия конвивиум, тя се наслади на съвършеното мъжко тяло. Блестящата бронзова кожа се опъна силно над мускулите и подчерта съвършено оформените крайници. Движенията му бяха силни и едновременно с това гъвкави.

Клавдий стоеше в профил към прозореца и тя виждаше ясно широките му рамене, линията на гърба до малкия стегнат задник. Краката му бяха дълги и стройни. Когато се обърна, добре тренираните мускули на бедрата му се раздвижиха изкусително. Силната му възбуда нямаше как да бъде скрита и правеше сериозна конкуренция на бог Приап.

Пила се усмихна в прилив на щастие и протегна ръце да го докосне. Връхчето на средния ѝ пръст докосна твърдото му бедро и Клавдий потрепери от наслада.

Погледът му се плъзна по стройното стъпало, което се опираше на леглото и проследи безкрайно дългия крак до златния триъгълник между бедрата ѝ, който му се предлагаше така неприкрито. Той преглътна мъчително и отново си повтори, че трябва да остане спокоен. Не искаше да разруши магията на мига. Дълго остана изправен до леглото и запечата дълбоко в себе си прекрасната картина, която нямаше да забрави никога, също както нямаше да забрави гледката на Пила в ролята на богинята Венера в работилницата на скулптора. Не беше само тялото на красивата жена, а най-вече странно чувствената и заедно с това неземна аура, която заобикаляше това тяло.

За Клавдий еротиката беше съвсем естествена част от всекидневието и той се беше научил да общува непринудено с жените.

Но откакто обичаше Пила, усещаше дълбокия смисъл в сливането на телата им. Това му причиняваше необяснима болка, приятна и в същото време застрашителна. Това не беше плътската жажда, която идваше на мощни тласъци, напорът за облекчаване на слабините. Тази вечер той изпитваше едва ли не страх да проникне в това прекрасно тяло, да го нарани, да му причини болка.

Той се наведе над нея и се опря на ръце. Приблужи се до лицето ѝ и погледна дълбоко в сините очи. Усети странни тръпки и за миг изпита чувството, че пропада в бездънна пропаст. В тези великолепни очи живееше друг свят, светът на Пила. Той искаше да го опознае и да заживее в този свят.

Клавдий сгъна бавно лакти, докато гърдите му докоснаха нейните. За момент спря да се движи и се наслади на сладостните тръпки, които я пронизаха при това докосване. Пила дишаше накъсано и той усети горещата милувка на дъха ѝ върху лицето си. Това го накара да осъзнае, че под него лежи не божествено същество, а мамещото и напълно реално тяло на любимата жена. Не беше останало нищо от детската плахост и страхливия срам, които показваше Пила. Любовта беше събудила желанията на тялото ѝ, тя изпитваше неудържима жажда да се слее с неговото, да постигне единение с душата му. Когато я погледна в очите, той осъзна, че като прониква в тялото ѝ, прониква и в душата ѝ. Скоро щеше да се озове там, в света на дълбоките сини очи.

Клавдий премести тежестта си на лявата ръка, а с дясната започна да я милва. Спря, едва когато усети между пръстите си нежните косъмчета на венериния хълм. Мушна ръка под бедрото на Пила, повдигна го и го намести така, че коляното ѝ се озова в лакътната му свивка. Пила се надигна и отговори на усилията му да се съедини с нея. Обхвана тялото му с едната си ръка, а с другата се опря на възглавницата. Устните ѝ се приближиха към неговите. Клавдий усети лекото ѝ треперене и разбра, че този път тя не изпитваше страх, а само желание. В момента, когато устните им се срещнаха, се сляха и телата им.

Клавдий задвижи тялото си над нейното като могъща вълна. Докосваше кожата ѝ със своята, без да я притиска, без да ѝ пречи да диша. Усещаше отзивчивостта ѝ, желанието, с което отговаряше на движенията му. Чуваше тихите ѝ стонове, пиеше ги от устните ѝ. Пила

произнасяше думи, които той не можеше да разбере. Тя се приближи още повече към него, той се наведе още над нея, телата им образуваха затворен кръг и потънаха в собствения си свят. Тя опря чело в свивката на шията му, ръката му подкрепи хълбока ѝ. Кожата ѝ овлажня от напрежение, дъхът ѝ стана още по-горещ. Тя се вкопчи в него със свободната си ръка и с лек натиск на дланта върху гърба му даде да разбере, че трябва да увеличи темпото. Той погледна разпиляната руса коса, която светеше с неземеен блясък, и отново усети прилив на безкрайна нежност. Тя го искаше! Тя го искаше доброволно, отдаваше му се в дълбока, безкрайна любов. Той удовлетвори копнежа си по нея, като я обгърна с две ръце, привлече краката ѝ върху гърба си и впи устни в свивката на шията ѝ. Усети биенето на сърцето ѝ, пулсирането на кръвта под нежната кожа. Тя беше толкова топла и мека, толкова жива и желана!

Нощта падна над влюбените и двамата се сляха с мрака. Така както очертанятията им се разтвориха и се вляха едни в други, така се сляха телата и душите им. Не можеха да се отделят един от друг, толкова силно беше желанието им за близост. Пила усети с учудване сладката болка, която ѝ причини сливането с Клавдий, болка, която търсеше удовлетворяване. С всяко негово движение желанието ѝ се засилваше и тя имаше чувството, че е празен съд, който морските вълни пълнеха постепенно. Досега тялото ѝ беше празно и неудовлетворено. Сега се пълнеше с чувства, с желание и любов. Тя усети как възбудата ѝ бързо нарастваше като морската вода по време на прилив. Скоро щеше да дойде мигът, когато натискът щеше да разпука съда.

Движенията на мъжкото тяло увеличаваха насладата ѝ до непоносимост. Заляха я силни вълни и тя се вкопчи в него като удавница. Пулсирането на кръвта ѝ се предаде и на него. Той усети, че ей сега ще загуби контрол над тялото си. И двамата изпаднаха в замайващо блаженство, което помрачаваше съзнанието. И двамата се устремиха към върха, който трябваше да ги освободи от огромното напрежение. Огънят пламтеше буйно в телата им, огън, който би изпепелил целия свят наоколо. Този огън вече не можеше да бъде угасен, той ги изгаряше в болезнен копнеж. И с първичната сила, с която бог Вулкан избухва от недрата на планината си, избухна и Клавдий. Той изкрещя дрезгаво, притисна слабини към тялото ѝ и

целият се разтресе от болезнения последен тласък. Едновременно с това във вените му се вля топло течение на безкрайно блаженство и щастие. То му отне и последните остатъци от сила, ръцете му омекнаха, той изпъшка и падна на гърдите ѝ.

Пила отметна глава назад и се устреми насреща му като стихия. Краката ѝ притиснаха до болка хълбоците му и тя усети с цялото си тяло надигането на мощната вълна. Бурята на насладата я връхлетя с неизпитвана досега сила и проби всички прегради в тялото ѝ, изля се като лава в най-съкровената ѝ същност, проникна във всяко ъгълче и всяка фибра. Викът, който се събра в утробата ѝ и избликна в гърлото, отекна навън в нощносиньото небе.

В черния четириъгълник на прозореца блещукаха безброй звезди. Вселената изглеждаше съвсем близо. Клавдий помилва лицето ѝ с безкрайна нежност. Усети влагата между пръстите си и застина.

— Ти плачеш? — попита уплашено той.

— Да — пошепна едва чуто тя. — От щастие.

Атенаис дойде при Ромелия рано сутринта. Друзила понечи да отпрати посетителката, но Ромелия чу гласа на приятелката си и ѝ извика да влезе.

Атенаис погледна със съчувствие съседката си. Ромелия се беше свила в леглото си, лицето ѝ беше бледо като чаршафите. Ръцете ѝ висяха безсилно, погледът ѝ се луташе между изрисувания с фрески таван и Атенаис.

— Неутешима съм, че не мога да ти помогна, скъпа приятелко — започна нежно Атенаис и помилва ръката ѝ. — Разбрах, че отказваш всички лекарства. При това робинята ми Акме е приготвила няколко прахчета, които със сигурност ще те излекуват.

— Кажи на Акме да върви в ада със своите прахчета! Тялото ми и без това е отровено. Трябва да изхвърли цялата отрова, която е поело. Повърнах безброй пъти и мисля, че в стомаха ми не е останало нищо, което може да ми навреди.

Атенаис изкриви лице.

— Но нали трябва да възстановиш силите си. Трябва да приемеш едно силно ястие с пшеница и месо и...

— Ох, престани! Стомахът ми започва да се бунтува само при споменаването на храна. По-добре ми разкажи нещо весело. Опитай се да ме разсееш от проклетото неразположение.

— О, аз наистина нося интересна новина — заговори доверително Атенаис и понижи глас. — Един египетски лекар дойде да ме прегледа, за да установи защо не мога да даря съпруга си с наследник. И, представи си, този известен човек установи, че съм напълно здрава.

— Сериозно? И какво стана после?

Атенаис се засмя смутено.

— Аз съм напълно здрава и годна да раждам деца. Нивата изглежда добре подготвена. Ти беше напълно права. Прекрасните часове с твоя красив гост ми се отразиха много добре.

— Виждаш ли! А в началото се правеше на срамежлива и предпочиташе да търсиш помощ от боговете.

— О, сигурна съм, че и боговете ми помогнаха. Тялото ми вече е готово да зачене дете.

— Защо тогава не си забременяла досега? — попита Ромелия и част от жизнеността ѝ се възвърна.

— Причината е в Диодор! Неговият телесен сок не е годен да създава деца. Така каза лекарят.

— Така си и знаех — промърмори полугласно Ромелия.

— Какво каза?

— О, нищо, скъпа приятелко. Аз размишлявах дълго защо не можеш да дариш Диодор с наследник и реших, че причината е в необичайната му връзка с Никандрос.

— Не те разбирам. Какво общо има Никандрос?

— Как да няма общо? Боговете са разпоредили мъжът да се съединява с жена. Всички други начини не са по тяхната воля. Освен това се отразяват зле на здравето. Той излива соковете си пред Никандрос и това го е разболяло. Разбираш ли, телесният му сок е... гранясал.

— Наистина ли? — погледна я смаяно Атенаис. — Но много мъже приемат в домовете си млади момчета, за да ги възпитават.

— Хубаво възпитание! Не ме карай да се смея! Гръцките мъже изобщо нямат представа как да общуват с жените си, затова си вземат

момчета. Спомняш ли си някога съпругът ти да те е любил като Клавдий?

Погледът на Атенаис се замъгли.

— О, не, Диодор не може по нищо да се мери с Клавдий. Ако беше като него...

— ... отдавна щеше да има наследник. И какво ще правите сега?

— Много просто. В Помпей живее чичото на съпруга ми, който има син на име Солон. Млад мъж, красив и... — Атенаис се изкиска доволно. — Изглежда наистина добре. Мъжествен е почти като Клавдий.

— Нима той ще...?

Атенаис закима енергично.

— Да. Диодор го доведе в нашата къща и ми го представи. Той е от семейството на съпруга ми, нали разбираш. Той ще създаде децата, които Диодор ще признае за свои.

Ромелия загуби ума и дума. Ама че нрави имаха тези гърци!

— Вероятно това означава, че повече няма да се наслаждаваш на компанията на Клавдий?

Атенаис стисна ръката ѝ.

— Толкова съм ти благодарна за безкористната помощ, скъпа Ромелия. Никога няма да забравя великодушието ти. Ти наистина ми помогна. Сега ще се отдам с радост на братовчеда на съпруга си и ще чакам плода на нашите усилия да израсне в тялото ми. Вече няма да е нужно да се промъквам тайно в покоите ти. Официално ще приемам в леглото си Солон.

Ромелия се отпусна безсилно във възглавниците. Не беше очаквала подобно развитие на нещата. Атенаис се наслади на нощите с Клавдий, но той вече не ѝ беше нужен, нито пък съседката ѝ.

— Желая ти много щастие — отвърна остро Ромелия и лицето ѝ отново се разкриви от болка, а страдалческият ѝ поглед се устреми към тавана. — А сега ме остави сама, искам да спя.

— Съжалявам, ако разказът ми те засегна с нещо — извини се плахо Атенаис.

— Не, не — възрази уморено Ромелия. — Беше много интересен. Но сега имам спешна нужда от тишина и спокойствие.

Атенаис скочи от столчето си.

— Желая ти бързо възстановяване. Донесла към ти шишенце с вино, смесено с настъргана змийска кожа. Акме ме увери, че веднага ще те изправи на крака. — Тя остави фиолата на масата.

Когато Атенаис излезе навън, Ромелия скочи като тигрица от постелята си, грабна фиолата и ядно я запрата към стената.

— Жалка отровителка! Предателка! Не искам да те видя никога вече! — изкрещя вбесено тя. Всъщност предателството на Атенаис беше добре дошло за нея. Сега щеше да има Клавдий само за себе си. Сега той най-последно трябваше да я отвлече. Вечните игрички в спалнята ѝ бяха втръснали, искаше най-сетне да преживее нещо вълнуващо! Клавдий беше само неин. Той беше длъжен да подготви всичко, да я отвлече, да я отведе далече от Рим и римската държава и двамата да преживеят вълнуващи приключения. В моментите на смъртна опасност тя щеше да лежи в прегръдките му и да усеща сладостни тръпки, да се носи между живота и смъртта, между страха и чувственото опиянение. Това беше най-прекрасното усещане, и той беше длъжен да ѝ го достави. Сега, веднага! Не можеше да чака нито минута повече!

Ромелия се огледа като безумна из стаята си, втурна се към вратата и я отвори с трясък. Друзила, която се беше разположила удобно на каменната пейка, скочи уплашено и разтърка очите си.

— Не ставай, дебелано! — изрева Ромелия и хукна с развяващи се одежди по дългите коридори към крилото за гости. Намери стаята на Клавдий, отвори вратата, без да почука — и замръзна на мястото си. Видя широкия гръб на мъжа, видя и силните ръце, в които почиваше женско тяло. Пила!

— Жалка германска змия! — изрева гневно господарката и сграбчи робинята за косите.

Гневът ѝ придаде свръхчовешка сила. Тя издърпа нещастницата от леглото на Клавдий и я потегли към вратата. Все още сънена, Пила се запрепъва по пода, където лежах безредно разпръснати дрехите на любимия ѝ. Най-отгоре беше коланът с острата кама. Ромелия я измъкна светкавично от ножницата и замахна да прободне робинята си. Клавдий скочи от леглото и улови ръката ѝ.

— Това ще ти донесе нещастие! — извика отчаяно той.

— Тя ми е робиня и мога да правя с нея каквото си искам! — изкрещя побеснялата от гняв Ромелия. — Ей сега ще я убия! Тази

жалка мръсница не заслужава да живее!

Тя се опита да се пребори с Клавдий и да освободи ръката си, като през цялото време стискаше здраво косите на Пила. Движенията ѝ бяха толкова резки и внезапни, че Клавдий не успя да се предпази от един замах и получи лека рана в рамото. Болката го заслепи и той отстъпи назад. Ромелия се възползва от този миг, стисна здраво едната плитка на Пила и я отреза. Пила изпищя ужасено и вдигна ръце към главата си в закъснел опит да се защити. Ромелия нададе триумфален вик и размаха дебелия руса плитка като военен трофей.

Шумът събуди стражите и няколко мъже нахлуха в стаята на Клавдий.

— Вземете я и я хвърлете в подземие. Не искам никога вече да видя тази жалка робиня. Тя ме нападна! Веднага да я пратят на арената. Искам да умре!

Стражите сграбчиха грубо падналата на пода Пила и я повлякоха към вратата.

— Клавдий, помогни ми! — изпищя в смъртен страх робинята.

Но Клавдий остана на мястото си, лицето му застина в каменна маска. Той погледна безмълвно светлата фигура, която пищеше и се отбраняваше отчаяно.

— Клавдий! Помогни ми, какво чакаш! — Виковете ѝ отекваха в ушите му. Вместо да ѝ помогне, Клавдий обхвана раменете на Ромелия и я обърна към себе си.

— Успокой се, Ромелия. Не си струва да се гневиш така заради една робиня. Къде остана аристократичното ти благородство? Легни при мен, аз ще те утеша.

Пила, която чу тези думи, ги почувства като удари с камшик.

— Клавдий! Какво говориш? Ти си предател! Клавдий!!! — Отчаяните ѝ викове събудиха цялата къща. Краката ѝ се подкосиха и стражите я повлякоха по неравния под на стопанското крило, за да я оковат и да я хвърлят в катакомбите на Помпейската арена.

[1] Патриций — римски аристократ. — Б.пр. ↑

11

Клавдий сграбчи Ромелия за раменете и я блъсна грубо на леглото си. Хвърли се върху нея и едва не я смаза под тежестта си. Крехката ѝ фигура изчезна напълно под мускулестото му тяло. Той притисна устни върху нейните и целувката му беше почти брутална.

— Къде беше, великолепна жено? Защо не изпрати да ме повикат? — прошепна в ухото ѝ той и я натисна още по-силно върху дюшека. — Помислих, че вече не ме желаш.

Очите на Ромелия изскочиха от орбитите. Имаше чувството, че е притисната под огромна скала.

— Аз... ох... не мога да дишам — изхъхри тя.

— О, да, аз ревнувам въздуха, който дишаш, красавице. Ревнувам всичко, водата, която мие тялото ти, вятъра, който те ласкае, слънцето, което те целува.

— Ох... остави ме... да си поема дъх! — Ромелия го отблъсна и задиша тежко. — Какво правиш, полудя ли?

Още преди да се е възстановила, Клавдий се хвърли върху нея и мушна коляното си между краката ѝ.

— Да, луд съм по теб, ти ме подлуди с чувствеността си! Желая те с неистова сила, а ти ме оставяш да се мятам като риба на сухо. Ромелия, защо ми причини това? Не беше ли винаги доволна от мен?

— Аз... разбира се, че съм доволна.

— Тогава ме остави да те любя. Хайде да се забавляваме както преди, за да не става нужда да се задоволявам с робини. Искам само теб, теб, теб! — Клавдий сграбчи крехките ѝ рамене и я разтърси грубо.

— О, ти си толкова див, толкова страстен! — изстена тя и тялото ѝ се разтърси от сладостни тръпки. — Докажи ми любовта си, като най-сетне ме отвлечеш! — Тя обви ръце около врата му. Беше близо до припадък, защото все така не можеше да диша.

— Да, любов моя, явно е, че ние с теб сме определени един за друг. Никога не съм изпитвал такава страст, макар че съм се любил с

безброй жени. И с теб ли е така?

— Да, да — изохка тя. — Моля те, стани, причиняваш ми болка!

— Не, искам вечно да те държа в обятията си и да не те пусна повече!

— Толкова си груб — проплака Ромелия.

— Нима това те смущава? Мисля, че досега ти харесваше.

— Така... така беше. Но този път ще ме убиеш!

— Искам да умра с теб! Любовта ме подлудява!

— Но аз... аз не искам да умра. Искам да избягам с теб!

Клавдий се опря на ръцете си и впи поглед в лицето ѝ. Очите ѝ бяха кървясали, устните се бяха оцветили синкаво. Около устата му заигра ледена усмивка.

— Е, добре, ще избягаме. Тази нощ!

Той се претърколи настрана и се изтегна до нея. Ромелия се сви на кълбо и се закашля. Мина доста време, преди да уравни дишането си и да заговори.

— Бях болна, Клавдий. Нямахе нищо общо с теб, стомахът ми се разбунтува. Нямах представа, че ще те вбеся така.

— А ти какво си мислеше? С кого си имаш работа? Аз съм горд мъж и ми е крайно неприятно, когато жената си позволява да ме мами. Значи си била болна? Още ли имаш болки?

Той заби пръсти в корема ѝ, Ромелия изпищя и отново се сви на кълбо.

— Не, любими, не си струва да говорим за това — отговори едва чуто тя.

— Питам се само дали ще се справиш с негодите на бягството — обясни лаконично Клавдий.

Ромелия се хвърли върху него и обгърна с две ръце врата му.

— Разбира се, всичко ще понеса. Откога го желая! Всяка нощ сънувам как ме отвличаш, как ме грабваш, както сатирът грабва менадата, заспала под дървото. А после ме желаяш с всяка фибра на тялото си.

— Така е, благородна Ромелия. — Клавдий стисна бялата ѝ шия с двете си ръце. — Когато те държа в обятията си, полудявам. Когато те усетя до себе си, губя всичко човешко. О, богове, какво могъщо чувство!

Той я стисна по-силно и Ромелия изпадна в паника. Езикът изхвъркна от устата ѝ, тя се вкопчи в ръцете му и се опита да отдели безмилостните пръсти от шията си. Най-после Клавдий разхлаби хватката си, скочи, вдигна я от леглото, метна я по корем на коленете си и вдигна полата, за да открие голото ѝ дупе.

— Знаеш ли, много хетери в публичните домове разпалват страстта на любовниците си с един добър бой — обясни с дрезгав смях той. После я плесна силно по задника, а с другата ръка я задържа да не мърда. Ромелия изпищя, но Клавдий невъзмутимо продължи да я удря. — Я ми кажи, изпитваш ли удоволствие, като те бия? — попита невинно той и продължи жестоката игра. Ударите пареха нежната кожа на Ромелия, тя пъшкаше задавено и се държеше здраво за краката му.

— Престани, причиняваш ми болка! — изохка тя.

— Та аз едва започвам. Толкова ли си изнежена? Аз използвам само ръката си. Почакай да видиш какво ще стане, като сваля колана си. Направен е от кожа на хипопотам. Нали няма да ми развалиш удоволствието?

— Не, о, не! Това ми доставя удоволствие... ох, възбужда ме! — простена тя.

— Така си и знаех! — Ударите продължиха да се сипят по задника ѝ. — Веднага разбрах, че си предопределена за мен. Ти обичаш да те насилват, искаш да изстрадаш загубената битка, нали? Да не мислиш, че битките на арената се водят на шега? Аз ненапрасно съм най-добрият гладиатор в Рим.

Той свали Ромелия от коленете си и я хвърли на пода. Грабна късия си меч, извади го от ножницата и опря острието в гърлото на жената. После стъпи върху тялото ѝ и я притисна към студените плочки.

Тя го гледаше, обзета от смъртен страх. Той стоеше над нея едър и властен, чисто гол и красив като Марс, със студено лице и изваден меч. Тя усещаше леденото желязо в свивката на шията си и най-после разбра как се чувстваха победените противници на Клавдий. Какъв мъж, о, богове, какъв мъж!

— Ще направя всичко, което ми кажеш, могъщи Клавдий — прошепна покорно тя.

Лицето му беше сериозно, кораво, брутално. Ръката му не потрепери нито за миг, силните мускули играеха под опънатата кожа.

Презрителна усмивка изкриви устата му.

— Има ли кой да вдигне палец? — попита саркастично той.

— Предавам се на волята ти — изхленчи Ромелия.

Клавдий свали крак от тялото ѝ и отдръпна меча си. Пъхна го в ножницата и я хвърли небрежно върху дрехите си.

— Добре тогава, внимавай, красиво дете — заговори той и се наведе над нея. Ромелия се сви на кълбо и кимна послушно. — Сега ще идеш да събереш най-хубавите си дрехи в малък вързоп, ще вземеш и тъмната наметка, която носеше в храма на Бакхус. Разбираш ли, не искам да правиш впечатление! Ще натъпчеш в една торбичка всички пари и накити, с които разполагаш, но няма да носиш нищо тежко, никакви съдове, разбра ли?

Ромелия отново кимна безмълвно.

— Ще събереш нещата си сама, няма да викаш слугините! Никой не бива да забележи, че се готвиш за бягство. Днес ще се държиш както винаги. Довечера ще изпратиш Друзила да спи. Най-добре ѝ дай упойващо питие, както правехте с египетската робиня. След това ще се измъкнеш на пръсти от вилата. На около миля оттук ще видиш старо маслиново дърво край храма на Вулкан. Дървото е кухо. Ще намериш хралупата и ще скриеш там парите и дрехите си. След това ще се обърнеш към Пиценция. На около две мили от града ще видиш крайпътна гостилница. Е, не е особено комфортна, но поне няма да ти задават въпроси. Ще си наемеш стая и ще ме чакаш.

— Но аз... аз си мислех, че ще ме отвлечеш оттук и двамата заедно...

— Да не искаш стражите на мъжа ти да ме набучат на копията си? Очаквах от теб повече ум, скъпа Ромелия!

Тя сведе глава, без да се помръдне. Докато говореше, Клавдий се облече и сега се разхождаше напред-назад в малката стая.

— Аз ще намеря две товарни животни, ще прибера скритите ти вещи и ще те взема от гостилницата. Ще тръгнем към Виа Апия и ще продължим към Брундизий. Там ще се качим на кораб, готов за отплаване. Ти ще избереш накъде да тръгнем.

Ромелия го изслуша мълчаливо. Обясненията му звучаха разумно. Слугите щяха да забележат бягството ѝ едва на следващата сутрин, когато двамата с Клавдий отдавна щяха да бъдат на път към Брундизий.

— Нима не е опасно да пътуваме по Виа Апия? — попита плахо тя.

— Разбира се, че не. Ти ще носиш дрехи на жена от народа, а аз ще се преоблека като занаятчия. Там е голяма навалица и никой няма да ни обърне внимание. Важно е да вземеш достатъчно пари. Трябва да подкупя капитана, а вероятно и много стражи по пътя. Може би ще се наложи да напуснем Виа Апия, затова ще наема товарни животни, с които ще напредваме по-бързо.

— Не можем ли да пътуваме с кола?

— Ти май искаш всички да ни забележат! Само богатите пътуват с бързи коли. За известно време ще се задоволиш с ролята на скромна жена от простолюдие. Или не можеш да се преструваш?

— Разбира се, че мога! — побърза да го увери Ромелия. — Уверена съм, че ще бъде много възбуждащо.

— Точно така. Надали има друга жена, която да е преживяла подобно приключение. Всички ще ти завиждат. Няма нищо кой знае какво да пътуваш с носилка или цизиум^[1]. Всички пътници ще те заклинат и после ще кажат на преследвачите накъде сме тръгнали. Но ако сме преоблечени като занаятчийско семейство, няма да направим впечатление никому. Всеки ден по Виа Апия се движат стотици такива семейства.

— Ти си не само красив и смел, но и умен — призна тихо Ромелия.

Клавдий се усмихна самодоволно.

— Разбира се. Или ти си мислеше, че мога само да се бия? Отдавна съм измислил този план и ето че дойде денят да се възползвам от него. Когато отвлича някоя дама, мъжът трябва да има не само мускули, но и умна глава.

Ромелия се изправи с мъка, без да откъсва поглед от лицето му.

— Изненадана съм — прошепна тя. — Каж ми само защо трябва да скрия вързопа с дрехите и парите в кухото дърво.

— Защо ли? — Клавдий я погледна с надменно изражение. — Да не искаш да загубим единственото си имущество още в началото на пътешествието ни? Ти си само една слаба жена, а гостилницата се ползва с лошо име. За няколко часа ще бъдеш без мъжка защита и всичко може да се случи. Ще дойда да те взема на разсъмване... Така,

а сега съм гладен. Трябва да се подготвя добре за предстоящата битка. Надявам се, че в кухнята ще ми предложат нещо.

— Разбира се. — Ромелия пое дълбоко дъх и се втурна навън, за да даде нареждания на робите. Възложи на Друзила да се погрижи лично за Клавдий. После се скри в покоите си, за да се приготви за пътуването, както ѝ беше заповядал той.

Амфитеатърът на Помпей беше малък. Гражданите от години настояваха да им построят нова арена, която да съответства на разрастващия се град. Театърът отдавна се пукаше по шевовете, когато се организираха гладиаторски игри, непрекъснато се стигаше до бурни протести на хората, които не можеха да си намерят места по трибуните. Гладиаторските игри се радваха на огромна популярност, освен това известната школа на Капуа не беше далече, а от юг непрестанно докарваха по море екзотични животни за борбите и гонитбите.

Под старата арена се намираха подземните затвори за осъдени, избягали роби и заловени престъпници. Стражите и войниците довякоха тук и обезумялата от ужас Пила. Съпротивата беше безсмислена, бягството — невъзможно. Веднага я оковаха във вериги и я извлякоха от вилата на Ромелия като пленено животно. Пила беше отчаяна не толкова от унижението на новото пленничество и изгледите за близка и мъчителна смърт. Отчаянието ѝ идваше от Клавдий, който моментално се бе отвърнал от любимата си и беше прегърнал страстно омразната Ромелия. Всичките му думи, нежностите му, любовните клетви бяха лъжи, нищо повече от хитри, жестоки лъжи!

Разочарование, безумен гняв и ужас — всички тези чувства се кръстосваха в душата на Пила, докато отстъпиха място на бездънно отчаяние. Болката от предателството на Клавдий беше много по-силна от ударите с камшик, от веригите и ритниците на жестоките войници. Клавдий бе предал любовта им, единственото и най-важното, което тя му беше дарила, беше предал сърцето ѝ, душата, любовта и живота ѝ!

Пила не беше в състояние да забележи какво я заобикаляше, не видя прашния път, по който често беше вървяла към Помпей, малкото мостче на потока, под което се бяха любили. Тя не видя нито правия, настлан с големи камъни път през града с магазинчета от двете страни,

платнари, ковачи, грънчари, пекари, мелничари, не видя пресите за зехтин, къщите, бардаците — не обърна внимание дори на хората, които я зяпаха любопитно, спираха се, сочеха я с пръст и се радваха на следващите игри на арената, на които осъдените престъпници, разбунтувалите се роби и многото чужди пленници щяха да се бият срещу дивите животни.

Когато я хвърлиха в подземния затвор, Пила беше полумъртва от ужас. Робинята беше осъдена на смърт по волята на Ромелия, съдиите нямаше да си губят времето с нея.

Мислите на Пила течаха бавно и мъчително. „Клавдий, Клавдий, защо ми причини това? Наистина ли се измамах така жестоко в теб? Оказа се, че ти не притежаваш сърцето, което се кълнеш, че си ми дарил. Това е било измама, късче мъгла, елф в мочурището. Когато умра, душата ми ще изскочи от устата като черен бръмбар и ще отлети в небесата, ще намери Ромелия, ще намери Клавдий. И когато ги намери, ще им праща кошмари, потискащи грозни сънища, които ще ги доведат до лудост.“

Студените безстрастни надзиратели хванаха момичето и го завлякоха в малка влажна килия. На стената бяха закрепени пръстени за веригите. Пила почти не можеше да се движи, едва успя да се отпусне на колене върху голите и невероятно мръсни каменни плочи на пода. Миришеше отвратително. Надзирателите спуснаха тежката каменна решетка пред килията и оставиха отчаяната сама.

В този миг Пила бе обзета от див порив и за последен път се разбунтува срещу немилостивата съдба. Изправи се, веригите зазвъняха, железните окови се врязаха дълбоко в плътта на ръцете и краката ѝ. Шумът бе посрещнат с грозен рев — лъвове! Някъде наблизо в подземиято лъвове и други диви зверове чакаха своя час, когато щяха да излязат срещу осъдените на арената. Зверовете имаха много по-големи шансове за победа, Пила нямаше да бъде в състояние да се отбранява; щяха да я вържат с вериги на една колона и дивите зверове щяха да я разкъсат жива.

Юмруците ѝ се свиха в безсилен страх. Пожела си да умре още сега, в килията, за да избегне жестоката и позорна смърт на арената. Но тя беше здрава и силна, добре хранена, а надзирателите бяха сложили веригите така, че пленницата да не може да си причини зло.

Скоро силите ѝ угаснаха и Пила изпадна в дълбоко отчаяние и примирение.

Ромелия събра грижливо най-хубавите си рокли, като се стараеше да подбира по-скромни и незабележими. Друзила беше заета да храни Клавдий и господарката беше сама. Никой от домашните роби не обърна внимание на действията ѝ. Това беше неин дом и тя можеше да прави каквото си иска. Ромелия намери тъмни платове, от които правеха дрехи за робите, и набързо си приготви обикновена туника, каквато носеха жените от простолюдието. Събра дрехите в неголям вързоп, скри го в една от раклите си и натрупа отгоре му от своите ценни и богато избродирани платове.

След това се зае да събира в една торбичка накитите си и всички монети, които можа да намери в къщата. Ръцете ѝ трепереха от възбуждане, дъхът ѝ идваше на тласъци. Толкова отдавна настояваше пред Клавдий да я отвлече. А сега, когато наистина се стигна дотам, сърцето ѝ биеше като безумно. Тази сутрин беше разбрала колко жесток и безогледен можеше да бъде този мъж. Наистина беше различно да наблюдаваш бруталната битка като зрител и да си представяш, че си на мястото на победения в мига, когато победителят се навежда над него и опира меч си в гърлото му. И сега при спомена за случилото се Ромелия трепереше като лист. Но тръпките на страх много бързо се сменяха със сладостни усещания, предизвикани от спомена за голото му тяло. Тя беше намерила най-красивия, най-бруталния, най-желания, най-възхитителния похитител, който можеше да ѝ предложи Рим. Клавдий наистина щеше да отвлече нея, Ромелия, прекрасната съпруга на изнежението, духовно издигнат, мечтателен и негоден за любов сенатор Валерий. Така двамата щяха да се обвържат завинаги, като чрез кръвна клетва.

Когато узна, че Пила е била арестувана и хвърлена в подземията на арената, Друзила закърши отчаяно ръце. Не можеше да проумее какво се е случило. Още по-малко можеше да разбере как така бяха намерили Пила в леглото на Клавдий. Пила се беше заклела, че няма да се отдаде на никой римски мъж. Добродетелта и девството ѝ бяха безценни за нея. Друзила беше готова да се обзаложи с живота си, че никой не ѝ е посягал, че германката никога не се е отдавала на мъж. А

какво се оказа: че този нагъл гладиатор, който се забавляваше с господарката на дома и съседката ѝ и мамеше благородния сенатор зад гърба му, е завлякъл в леглото си и Пила! Друзила беше абсолютно сигурна, че приятелката ѝ не му се е отдала доброволно. Това беше насилие от страна на гладиатора или недоразумение. Имаше време, когато и Друзила си бе мечтала за близост с Клавдий. Ала откакто той се принизи до платен любовник на богати и скучаещи жени, тя престана да изпитва уважение към него.

Точно в този момент Ромелия ѝ заповяда да обслужва госта. Клавдий забеляза разплаканите очи на Друзила и се сети каква е причината. Очевидно Пила беше държала любовта им в пълна тайна и дори Друзила нямаше представа за случилото се. Клавдий отново изпита уважение към своята любима. Беше абсолютно сигурен, че Пила го обичаше с душа и тяло — беше го обичала. Защото ужасеният ѝ вик все още отекваше в ушите му.

Той почисти зъбите си с една клечка, като през цялото време наблюдаваше скритом Друзила. Закръглената робиня се опитваше да прикрие мъката си, но не успяваше. Клавдий се опитваше да отклонява вниманието ѝ, като си искаше студена вода, определен сорт мариновани маслини, ябълки и грозде, пушена шунка и сушена риба, хляб и сладкиши. Всеки път, когато Друзила се втурваше към кухнята да донесе поисканото, той събираше част от яденето в една кошница, скрита в раклата му. Когато Друзила се връщаше при него, той се излягаше удобно на дивана, оригваше се шумно и се тупаше по корема.

Много скоро Друзила се ядоса на този невъзпитан гост. Първо беше тласнал бедната Пила към гибел, сега се тъпчеше с най-фини ястия. Погълна огромни количества, като през цялото време ѝ се хилеше доволно и явно се чувстваше отлично. Разхождаше се в къщата на сенатора, като че беше негова собствена, забавляваше се със съпругата му и хич не му пукаше, че беше опропастил една робиня. Но какви права имаше робът на този свят? Никакви! Пила не беше нищо повече от една чужда робиня, тя беше нищо! Никой нямаше да си спомня за нея, да попита какво е станало с нея, тя бе дошла и си отиваше като цвете, което разцъфтява и изсъхва и през есента умира. От нея щеше да остане само безформена маса кървава плът, след като лъвовете на арената удовлетворят глада си. Друзила не можа да издържи и се разхълца.

Клавдий вдигна вежди. Разчувстваната робиня можеше да застраши плана му. Не, тя не биваше да узнае нищо! Ако я посветеше в намеренията си, щеше да се наложи и тя да бяга, за да спаси живота си. На следващата сутрин целият свят щеше да узнае какво е станало миналата нощ. И в Помпей, и в Рим щеше да се вдигне голям шум. Друзила беше личната робиня на господарката, затова щяха да я измъчват и да я принудят да говори. По-добре да не знае нищо...

След като завърши разкошната си закуска, Клавдий зачака с каменно лице Друзила да раздигне трапезата и да се оттегли. Щом вратата се затвори, извади кошницата от раклата и кимна доволно, като видя, че е препълнена с трайни продукти. След като я покри грижливо, Клавдий се запъти към оборите на вилата. Никой не му обърна внимание. Надзирателят на оборите също не се развълнува особено, когато гладиаторът му поиска две товарни животни.

— Искам да посетя роднини в Помпей и да им занеса товар плодове — обясни ухилено той. — Днес е много горещо и не ми се ще да вървя пеша. Ще се върна преди вечеря, за да правя компания на господарката. Надявам се, че животните са нахранени и напоени?

— Разбира се, господине, ще ви изведе най-силните животни в обора — усмихна се надзирателят и му показа избраните мулета.

Клавдий ги огледа критично.

— Е, мисля, че до Помпей ще се справят — пошегува се той и се метна на гърба на едното муле, докато един роб завързваше кошницата на седлото на второто. Малкото шествие тръгна бавно към града, като Клавдий през цялото време се прозяваше и протягаше дългите си крака.

Мулетата изминаха бързо пътя до Помпей. Малко преди да влязат в града, Клавдий зави по страничния път и потегли в посока към Херкуланеум. След няколко минути излезе от Виа Попилия и тръгна по заобиколен път, който водеше към планината Везувий. Спря между лозята, за да смени дрехите си. Скри светлата патрицианска туника, която му бе дала Ромелия, между камъните. Навлече къса одежда, затегна я с колан и се уви в широка наметка. Никой нямаше да види мушнатите в колана кама и къс меч. Още веднъж трябваше да благодари на боговете, че не е роб като повечето гладиатори, а е свободен и има право да носи оръжие. Сега обаче това беше опасно, тъй като се бе преоблякъл като прост занаятчия.

След като се преоблече, Клавдий излезе отново на Виа Попилия, стигна до Херкуланеум и зави покрай вулкана. На северния склон растяха диви пинии и гъсти храсталаци. Той спря животните, отвърза кошницата с храна и я скри в най-гъстия храсталак. След това завърза мулетата на дълги въжета, за да могат да пасат наоколо. Доволен от свършеното, тръгна обратно. Стигна в Помпей надвечер.

Когато се свечери, Ромелия се оттегли в покоите си. Беше хапнала съвсем малко. Нервите ѝ не бяха в ред и се страхуваше, че лицето ѝ ще я издаде. Затова се скри в покоите си и повика две робини, които да я забавляват с изпълнение на флейта и лира.

Друзила клечеше пред покоите на господарката си с мрачно изражение. Ромелия изпитваше дълбоко удовлетворение, че беше изхвърлила съперницата си от борбата и реакцията на Друзила ѝ показваше, че е постигнала пълен успех. Пила нямаше да напусне арената жива и единственото, за което Ромелия съжаляваше, беше, че няма да може да се наслаждава на мъченията ѝ. Много ѝ се искаше да посети игрите, за да тържествува над победената робиня. Освен това съжаляваше, че в момента не можеше да направи нищо с отрязаната коса на Пила. Клавдий беше изразил категорично несъгласие тя да се украси с руса перука и тя съзнаваше, че видът ѝ щеше да направи силно впечатление. Макар и с натежало от мъка сърце, Ромелия трябваше да се съгласи с него и да прибере дългата плитка в раклата си. Щом започнеха нов живот далече от Рим, тя непременно щеше да си поръча руса перука, каквото и да ѝ струваше това.

Нов живот! Накъде ли щеше да я отведе? Може би в партиянското царство, където имаше в изобилие злато, скъпоценни камъни и перли? Или пък в Египет, където владетелите плуваха по Нил с прекрасните си кораби? Във Финикия или чак в Самария? А може би още по-далече, в приказното царство, което някога бе завладял Александър Македонски и където имаше коприни, перли и редки подправки? Светът беше толкова голям и навсякъде имаше място за живот, за живот с Клавдий, божествения боец от Капуа.

— Друзила!

Робинята скочи от пейката и влезе в покоите на господарката си. Ромелия се беше разположила на леглото със страдалческа физиономия.

— Не се чувствам добре — прошепна тя.

— Да повикам ли лекаря? — попита Друзила.

— Не, не, знам каква болест ме е нападнала. Ще изпия чаша смесено вино. Заповядай, Друзила, изпий една чаша с мен. Не знам колко време още ще бъда твоя господарка. Ако тази ужасна болест ме отнесе в ада... — Ромелия театрално извъртя очи към тавана.

— Но господарке! — извика уплашено Друзила. — Толкова ли си зле?

— Никой не знае. Лекарят няма представа какво ми е. Не бива да се месим в делата на боговете. Ако те смятат, че времето ми е дошло, ще го приема. Хайде, изпразни чашата си! Остани тази нощ пред покоите ми, защото имам чувството, че ще ми стане по-зле. Тогава ще те повикам.

— Да, господарке — заекна Друзила.

— Не се криви, пий! Ти ми беше добра слугиня и аз почти никога не съм те наказвала. Защо да не изпием по чаша вино заедно?

— Благодаря, господарке! — Друзила стисна чашата и я изпразни на един дъх. Ромелия отпи глътка от своето вино, като през цялото време наблюдаваше внимателно робинята си над ръба на чашата. После кимна доволно.

— А сега ме остави сама и седни отвън на пейката. Ще се опитам да заспя, за да забравя болката в тялото си.

— Лека нощ, господарке — промърмори объркано Друзила и излезе от спалнята. Никога не беше виждала Ромелия така страдаща и в същото време достъпна и стговорчива. Може би наистина беше болна, но не смееше да си признае, че краят ѝ приближава. Друзила се разположи удобно на пейката и скоро потъна в дълбок сън.

Щом Друзила излезе, Ромелия скочи от леглото. Извади грижливо стегнатия вързоп, след това свали нощната си одежда и облече проста вълнена рокля. Уви се в широка наметка, навърза няколко чаршафа и ги закрепил на парапета на балюстрадата, която извеждаше в градината. Вслуша се напрегнато в мрака, но имението лежеше в дълбока тишина. В далечината се виждаха факлите на Помпей и огньовете на пристанището.

Ромелия хвърли вързоба в тревата и се спусна ловко по чаршафите, докато усети твърда земя под краката си. Тя мина предпазливо покрай стопанското крило, където все още горяха газени лампи и няколко роби вечеряха. Стигна до градинската портичка, без

никой да я забележи, и излезе от имението. По пътя спря и пое дълбоко въздух. Все още имаше време, можеше да се върне и да продължи досегашния си живот. Но приключението я помами, тя стисна вързопа по-здраво и забърза в нощта към маслиновата горичка, където трябваше да скрие багажа си. Беше доста тъмно, луната светеше едва-едва. Трябваше да търси дълго, докато откри кухото дърво, и напъха вързопа си в хралупата. Покри го с малко шума, върна се назад и излезе на един от многобройните пътища, които обикаляха около Помпей. Чувстваше се повече от странно. Никога не беше излизала сама в този час на деня. Жените от нейната класа се движеха винаги с придружители. По пътя вървяха всевъзможни скитници и пияници, излезли от бордеите и кръчмите. Някои я заговаряха с надеждата за евтино любовно приключение.

Ромелия нахлупи качулката на главата си и скри лицето си. Най-после излезе на Виа Попилия и забърза към Пиценция.

Оказа се, че трябва да върви много повече, отколкото беше предполагала. Минаха почти два часа, докато стигна до гостилницата. Беше почти полунощ и съдържателят я изгледа подозрително, когато помоли за стая.

— Ти сигурно си уличница или крадла, щом скиташ нощем сама? — попита недоверчиво той.

— О, не, разбира се, че не. Мъжът ми е почтен занаятчия. За съжаление по пътя плаустрата^[2] ни се счупи. Мъжът ми остана при колата, за да я пази от крадци и разбойници, но реши, че е по-добре аз да ношувам в гостилница.

— Имаш ли пари? — попита мрачно съдържателят.

— Разбира се — отговори обидено Ромелия и му показа купчинка медни монети. — Може да сме бедни, но сме честни.

— Тогава ми е все едно — изръмжа мъжът, взе една газена лампа и я поведе по тясната стълбичка.

Ромелия се ужаси, когато я въведоха в малка стаичка без прозорци, където три от четирите сламеника на пода бяха заети.

— Давам ти сламеник и одеяло, жено, но кухнята ми е вече затворена — обясни гостилничарят.

— Няма нищо — промърмори Ромелия и приседна на отвратителната постеля. В помещението беше задушно, една от жените хъркаше и мляскаше силно насън. Миришеше на лук, урина и пот, а

чувствителният нос на Ромелия не беше свикнал с подобни миризми. Тя се зави с наметката и се загледа с невиждащ поглед в мрака. Съвсем не си беше представяла така приключението с отвличането. Беше уморена, стъпалата я боляха. Непоносимата воня в стаичката ѝ причиняваше гадене, сламата беше ужасно бодлива.

Оставаха няколко часа до разсъмване и Ромелия се опита да заспи. Клавдий скоро щеше да дойде и да продължат бягството си.

Затворът беше потънал в дълбок мрак, само тук-там по коридорите горяха факлите на пазачите.

Пила инстинктивно усещаше, че в близост до нея се намираха едри животни. Дрънчаха вериги, по камъка се триеше груба козина. Изведнъж прозвуча сигнал като от тръба. Пила изписка ужасено. Слонове! Львовете ръмжаха гърлено, изфуча един леопард. По голите ръце на Пила полазиха насекоми и тя потрепери от отвращение и ужас. При всеки шум очите ѝ се разширяваха в панически страх.

Когато животните се успокоиха, тя чу ромон на вода. През процепите в стените на старото подземие се процеждаше вода. След малко прозвуча дрезгавият смях на пазачите, които се забавляваха с игра на зарове. Явно я бяха научили от германски пленници.

Пила се отпусна безсилно във веригите си и облегна глава на влажната стена. Тук властваше смъртта. Само на няколко метра по-нагоре, в кръглата арена, вече бяха намерили смъртта си хиляди хора, някои престъпници, но повечето нещастници като нея, към които съдбата е била зле настроена. И тя щеше да загине. Душата ѝ щеше да се присъедини към душите на хилядите нещастни мъже и жени, които бродеха сред старите стени, без да намерят покой, и напразно се опитваха да сплашат закоравелите и примитивни пазачи. А хората, които довчера ѝ се възхищаваха, като скулптора от Помпей, утре щяха да заемат местата си на пейките, да крещят и да ликуват, и да се наслаждават на страданията ѝ.

Защо хората бяха толкова жестоки? Защо онези, които вчера ѝ се усмихваха благосклонно, днес искаха смъртта ѝ? Каква радост изпитваха, като виждаха другите да умират? Дали се утешаваха, че все още са живи и здрави и смъртта им ще дойде някога, по-късно? И защо един човек беше в състояние да лъже така безсрамно? Да се преструва,

че я обича, че ѝ е дарил сърцето си. Да лъже, че иска да прекара живота си с нея. Може би и Клавдий щеше да седне на трибуните, редом с Ромелия, и двамата да се смеят и да ликуват, докато тя умира. Сигурно ще се държат за ръцете и ще се целуват... Пила изхълца задавено. Клавдий! Болката беше непоносима.

„Значи така свършва животът — помисли си Пила и се учуди на внезапното си спокойствие. — Съдбата ми е в ръцете на боговете. Те ме съдиха и ме осъдиха. Те разпоредиха, че трябва да завърши земния си живот. Щом душата ми се отдели от тялото, вятърът ще я понесе надалеч.

Тогава ще накажа онези, които ме тласнаха към смъртта. Един ден обаче душата ми ще намери покой и ще влезе в света на сенките, който е дом за всички души. Ако бях в германската си родина, елфите, или може би великаните, щяха да завладеят душата ми. Или пък да попадна в плен на духовете на гората и пустошта. Но тук?“

Затворът бе толкова мрачен, че Пила не можеше да различи нощ ли е или ден, но това не я интересуваше особено. Предчувствието за смърт се носеше във въздуха и животните също бяха неспокойни. И те бяха изтръгнати от родните си места, уловени и доведени тук, само за да служат за забавление на зрителите.

А може би това не беше само миг, а път, както веднъж го бе описала египетската робиня Акме? Мъртвият преминава с лодка през реката. На другия бряг е царството на мъртвите. И според вярата на Пила земният свят беше разделен от света на мъртвите с тъмна река. Дали и тя вече беше на път към отвъдното? Дали духовете на долния свят вече захранваха въображението ѝ с недействителни картини?

Клавдий! Тя го видя, видя своя любим, красивия горд мъж, смел боец с меч, нежен любовник със сини очи и медноцветна кожа. Клавдий! Нямахше друго име за най-нежното чувство, за искрящата чувственост, за дълбоката любов. Нямахше друго име за красотата, силата, мъжката грация. И никога нямахше да има друго име за... предателството!

Пила се взираше безпомощно в мрака. Имаше чувството, че вижда Клавдий, атлетичното му тяло, блестящата кожа, гъстата кестенява коса. Защо не можеше да го мрази? Обзе я болезнен копнеж, силно желание, което жадуваше да бъде удовлетворено. Клавдий! Той я бе предал, леденостуден и подъл. В мига, в който я измъкнаха от

топлото му легло, той грабна Ромелия и я прибра в постелята си. Предател! Пила прехапа до болка долната си устна. Той е предател — повтаряше разумната част от съзнанието ѝ, — не си струва да проливаш сълзи за него. Но другата част от нея трепереше от вълнение и възбуда, като си представяше тялото му, меката усмивка, дълбокия поглед на сините очи, тесните ноздри, които потръпваха от удоволствие в миговете на наслада. Клавдий!

— Клавдий! — Очите ѝ се опитаха да пробият мрака на затвора. Не, това не беше магия, направена от демоните.

— Тихо! — Притисната плътно към стената, атлетичната фигура бързаше към нея. Резето на решетката хлопна и Пила се стресна до смърт.

— Клавдий! — изхълца задавено тя, разпознала гласа му.

— Разбира се! Да не си помисли, че ще те оставя на лъвовете? Само аз имам право да утолявам апетита си с теб, разбра ли? — Той се усмихна и топлите му устни помилваха за миг лицето ѝ. — Не се движи! — прошепна той. Извади ключ и безшумно отвори веригите, с които беше закована на стената. Пила ги задържа, за да не паднат със звън на пода.

— Откъде имаш... — поиска да попита тя.

— По-късно! Тихо! — Клавдий се огледа тревожно, но в коридора всичко беше спокойно. Той измъкна веригите от пръстените на стената. — По-късно ще те освободя от оковите. Можеш ли да ходиш с тези вериги?

— Да — прошепна Пила и потърси ръката му. Гърдите му бяха голи, той носеше само кожена престилчица и леки сандали. Гъвкав като хищно животно, Клавдий излезе безшумно в коридора и дръпна Пила след себе си. Тя тръгна след него, като се стараяше да не се удря в стената с окованите си ръце и крака.

В края на коридора беше клекнал един пазач. Пила го погледна стреснато, но Клавдий я потегли да побърза.

— Той няма да ни издаде — прошепна едва чуто той.

На светлината на факлата Пила успя да види лицето на мъжа. Широко отворените му очи бяха пълни с ужас. Тя премести поглед към колана на Клавдий и забеляза окървавената кама.

В края на коридора беше стаичката на пазачите, които все още играеха на зарове и шумно спореха. Никой не беше забелязал, че

другарят им не се е върнал от обиколката си.

— Тук, нагоре! — пошепна Клавдий и посочи стената, зад която се чуваше шум от силни движения.

— Какво има там? — попита стреснато Пила.

— Слоновете. Трябва да минем през клетката им, за да се прехвърлим от другата страна.

— О, не! — Пила изпадна в паника.

— Върви! Нямаме друг избор. — Клавдий се покатери на стената и я издърпа след себе си. Пила се възря ужасено в масивните сиви тела, които се разхождаха неспокойно в тясната клетка. Двамата запълзяха внимателно по тесния ръб на стената. Слоновете ги усетиха и задрънчаха с веригите, които стягаха предните им крака. Двамата бегълци спряха за миг и изчакаха животните да се успокоят. После продължиха до края на стената и излязоха в коридор с много разклонения.

Изведнъж се озоваха пред друга клетка. На пода лежаха няколко леопарда. Животните наскачаха, един протегна лапата си през решетката. Пила усети горещия му дъх и се разтрепери като лист. Клавдий побърза да я подкрепи.

— И те се страхуват не по-малко от теб — обясни тихо той и посочи нагоре. — Трябва да се покатерим по решетката, за да излезем на покрива.

Пила усети как сърцето ѝ спря.

— В името на Один, това е лудост! — проплака тя.

— Трябва да поемеш известен риск, щом си решила да ставаш жена на гладиатор — отвърна шеговито той. — Ти ще вървиш напред, а аз ще отклоня вниманието на животните. — Той ритна решетката и леопардите се втурнаха към него. — Бързо, трябва веднага да се покатериш!

Пила се хвана здраво за дебелите железни пръти, изкачи се гъвкаво по напречните греди и се хвърли по корем върху плоския междинен покрив към следващото ниво на затворите. Потрепери и загрижено погледна надолу.

Клавдий беше престанал да дразни леопардите, но всички животни тичаха сърдито покрай решетката и фучаха. Как щеше да се изкатери?

Пила преодоля паническият си страх от зверовете и се издаде над клетката. Почука по желязото, хищниците вдигнаха глави и веднага заскачаха да стигнат ръката ѝ. Клавдий се бе оттеглил няколко крачки назад, засили се и светкавично се изтегли нагоре. Въпреки това една от петнистите котки беше по-бърза. Лапата ѝ се стрелна през решетката и раздра крака му. Той изстена и се отпусна до Пила на покрива. Раната кървеше силно.

— Да продължаваме, не можем да спрем — изпъшка Клавдий.

— Но ти кървиш! — отвърна сърдито Пила.

— Е, и? Гладиаторът трябва да издържи на болки — възрази той. Двата продължиха пътя си към следващия етаж на затвора. — Оттук! — Клавдий се промуши през един процеп в стената.

Пила се закачи на една верига и падна. Болката заплаши да я надвие и тя стисна здраво зъби, за да издържи. Клавдий я сграбчи и я издърпа от другата страна.

— Справихме се! — Пред тях беше открит площад. — Това е дворът на гладиаторската казарма — обясни шепнешком той. — Ще минем оттук. — Нямахте нужда да ѝ обяснява. Пила усети по миризмата, че минаха покрай клозетите. Открит канал водеше под стената към града.

— Нима искаш да минем... през него? — попита ужасено Пила.

— Няма друг път. Нали знаеш, има и по-лоши неща. — Клавдий се ухили и меко, но енергично я бутна в канала. — Наведи се! — изсъска той и я последва. Миризмата ѝ отне дъха, но сладкият аромат на свободата идеше насреща им. Какво толкова, че трябваше да минат през вонящата клоака? Под стената каналът беше облицован с каменни плочи. Двата трябваше да минат с пълзене през теснината. От другата страна каналът отново се отвори и ги поведе надолу към морето.

— Вляво, там има поток! — чу Пила гласа на Клавдий.

Тя се втурна напред, спъна се и падна, но бързо се изправи. Скоро забеляза блещукането на водата под слабата лунна светлина. Нададе тържествуващ вик, хвърли се по дължина в потока и остана да лежи така. Студената вода я накара да се осъзнае. Какво беше станало?

След малко усети търсещата ръка на Клавдий.

— Всичко наред ли е? — попита тихо той.

— В името на Один, нищо не е наред, но аз съм жива. Мокра съм и воня, но съм жива!

Клавдий я привлече към себе си. Двамата клекнаха в тихо ромолящия поток, мръсни, окървавени, окъсани, и се прегърнаха като две майmunки, които искат да се опазят взаимно от страшния свят.

— Не можех да допусна да ти отнемат живота. Нито войниците, нито лъвовете, нито Ромелия. — Клавдий притисна към гърдите си треперещото ѝ тяло.

— Ромелия! Не разбирам...

— По-късно, любима, трябва да продължим. — От казармата се дочуха викове, крясъци, тропот на множество крака. — Открили са бягството ти и смъртта на пазача. Да вървим!

Клавдий я дръпна да стане. Двамата повървяха малко по течението на потока, после се изкатериха на отсрещния бряг. Хванати за ръка, затичаха през тесните тъмни улички. Зад тях прозвуча кучешки лай.

— По дяволите, пуснали са бойните кучета! — Клавдий се огледа, без да престава да тича. Кучетата бяха по-опасни от войниците. — По-бързо!

Тежките жезла на китките и глезените пречеха на Пила да тича бързо. Все пак тя имаше достатъчно сили да удържи на темпото на Клавдий.

— Тичай по тази уличка до голямата колона, после мини вляво от маслобойната и излез на аркадите пред платнарната. Там ще се изкачиш по стълбичката на покрива на кухнята. Не се страхувай, по това време е пусто.

— А ти? — попита страхливо Пила и се вкопчи в ръката му.

— Аз ще насоча кучетата по фалшива следа. Ще се срещнем в кухнята.

— Не!

— Да! — Клавдий я блъсна грубо в указаната посока, стъпи няколко пъти в купчина с боклук и забърза по една тясна уличка в противоположната посока.

Пила побягна, накъдето ѝ беше казал. Стигна до колоната на малкия квадратен площад, от който тръгнаха четири улици в четирите посоки на света, сбърка първата улица, върна се и навлезе във втората. Откри задния двор, мина направо, изкачи се по някакви стъпала, без да

знае къде се намира. Видя маслобойната и едва не се удари в огромните амфори, наредени пред нея. Спря и се послуша. Кучешкият лай се бе отдалечил. Къде беше Клавдий?

Пила тръгна по-бавно, като се криеше в тъмните сенки на стените. Няколко черни фигури минаха покрай нея, без да я забележат. Миришеше на боклуци. Скоро различи пред себе си кухнята със спуснати капаци. Видя и тясната стълбичка. Над кухнята се издигаше постройка, прилична на зар или захвърлен огромен сандък. Пила изкачи стъпалата и клекна до стената. От другата страна на тази малка постройка, която очевидно се състоеше само от едно помещение, минаваше уличка. Оттам идваха гласове, смях, пиянски песнопения — кръчма! Сърцето ѝ започна да бие по-равномерно, но грижата за Клавдий не ѝ позволяваше да се успокои.

Пила чу леки стъпки на женски крака, които изкачваха стъпалата. Притисна се до стената и затаи дъх.

— Пила! — прозвуча тих женски глас, но тя не посмя да отговори. Кой можеше да знае, че е тук?

Стъпките приближиха и на фона на тъмното небе се очерта силует на дребна жена в лека одежда. Тя беше меретриса!

— Пила! — Жената се огледа търсещо. Пила не помръдваше и младата жена едва не се спъна в нея. — Ето къде си била! — прошепна облекчено тя и я поведе към малката къща. Затвори омазаната дървена врата, след като грижливо окачи над входа табела с надпис „Окупата!“

Вътрешността се състоеше само от едно помещение, прилично на клетка и без прозорци. Пила се спъна в каменния праг и полетя към задната стена на тази цела меретритика^[3].

— Момент, ще запаля лампата — каза младата жена и когато стаята се освети от слабото пламъче, Пила можа да различи някои подробности. Жената беше дребна, стройна и изглеждаше съвсем млада. Носеше къса рокличка без украшения в яркочълт цвят. Платът беше съвсем тънък и разкриваше нежната закръгленост на тялото ѝ. Косата ѝ беше кокетно вдигната, глезените и китките бяха украсени с тесни златни гривни и верижки с амулети. Детското ѝ лице изглеждаше прелестно и изобщо тя изглеждаше добре поддържана и много привлекателна. Въпреки това Пила се притисна страхливо към стената и я погледна като подгонена.

— Не се бой, аз ще ти помогна — каза проститутката и се усмихна. — Името ми е Велиция. Клавдий ме посвети в бягството ви. Ела тук! — Тя посочи леглото в другия край на помещението, широко и удобно, с дебел дюшек и много възглавници. Стената зад леглото беше боядисана в червено. Пила полегна колебливо и без да иска, блъсна главата си в стената. Велиция избухна в тих смях.

— В името на боговете, ти си огромна! — учуди се тя. — Тогава поне седни. Свали тези дрипи, аз ще ги изхвърля. Клавдий ти е донесъл рокля, каквато носят жените на простите занаятчии и търговци.

Тя наля вода от една стомна в глинен леген и я постави пред леглото. Едва тогава забеляза оковите на Пила, донесе малката лампа и опипа тежкото желязо.

— Сигурно имаш силни болки — проговори съжалително тя. — Ако намажем китките ти със свинска мас, може би ще успеем да ги свалим. Добре, че имам една купичка. Опитай! — Но веригите бяха здраво затегнати около китките на Пила.

Изведнъж някой почука тихо на вратата.

— Заето! — извика сърдито младата жена. — Не можеш ли да четеш?

— Казват, че за мен вратата е винаги отворена — отговори гласът на Клавдий.

Двете жени въздъхнаха облекчено. Клавдий се вмъкна в стаичката и се ухили широко.

— Донесох нещо. — Той вдигна ръка, в която стискаше чук и длето.

— В името на боговете, откъде ги намери? — попита учудено Велиция.

Клавдий намигна на Пила.

— Удостоих с посещението си ателието на един скулптор. Впрочем кучетата са все още там.

— Как успя да им избягаш? — попита със страх Пила.

— Познавам в подробности уличките на Помпей, това е голямото ми предимство — ухили се Клавдий, после намигна и на Велиция.

— Познавате ли се? — попита тихо Пила.

— Отдавна. Толкова отдавна, че ѝ се доверявам безусловно. — Клавдий дари младата жена с нежен поглед и Пила усети лека тръпка

на ревност.

— Сложи ръцете си тук — обърна се към нея Клавдий. С бързи и целенасочени движения той успя да свали веригите от китките ѝ и тя разтърка благодарно окървавените си ръце.

— Как е кракът ти? — попита загрижено тя.

— Не е важно — махна с ръка Клавдий.

— Ранен ли си? — попита уплашено Велиция.

— Не! — отвърна сърдито Клавдий.

— Да — възрази Пила.

— Покажи си крака — настоя Велиция. — О, раната е замърсена. Ще я измия, иначе ще се възпали.

Тя почисти грижливо ранения крак и Пила се учуди, че Клавдий издържа на болките, без да трепне. Гладияторите наистина бяха корави мъже. Велиция намаза раната с мехлем от свинска мас и салвия.

— Готово. Надявам се да зарасне бързо.

— Ти си цяло съкровище, Велиция — проговори с усмивка Клавдий и я целуна по челото. — Но сега трябва да продължим.

Той отвори вратата. От уличката се чува викове и твърди стъпки.

— Войници! — Клавдий се дръпна навътре. — Претърсват града!

— Остани тук! Бързо, съблечи се! Ти също, Пила! — Велиция затвори вратата и бутна двамата към леглото. Скри разбитите окови и инструментите под дюшека, хвърли дрехите на Пила и Клавдий под леглото. После бутна Пила към стената.

— Легни там и се свий на кълбо. Завий се с това одеяло!

Клавдий се изпъгна на леглото и тя го възседна.

— Хайде, започвай да стенеш. Дължиш ми го! — Тя заподскача върху него, като издаваше дрезгави викове. Клавдий стенеше дълбоко и се мяташе насам-натам. Пила се сви зад възглавниците в горната част на леглото.

След минута на вратата се почука.

— Отворете! Търсим избягала робиня! — извикаха войниците.

— Заето е! Не можете ли да четете, дръвници! — изруга Велиция между въздишките. Въпреки това вратата се отвори и шлемът на един войник се показа през отвора.

— Вън! — изкрещя Велиция. — Иначе няма да си получа парите. — Тя говореше, без да прекъсва движенията си.

Войникът се ухили до ушите.

— О, Велиция! — извика зарадвано той. — Всичко е наред! — Вратата се затвори с трясък.

— Не преставай! — пошепна Велиция и двамата продължиха да стенат и пъшкат, докато войниците отминаха по улицата. Когато всичко утихна, Велиция въздъхна и скочи на пода.

— Успяхме! — извика весело тя. Открехна вратата и огледа пустата улица. — Отидоха си. Можете да излезете.

Клавдий и Пила се облякоха бързо. Клавдий прегърна нежно младата проститутка.

— Благодаря ти за помощта. Боговете ще те възнаградят. — Той я целуна и излезе навън.

Пила се усмихна плахо и стисна ръката на момичето.

— Не знам защо го направи, но ти благодаря с цялото си сърце.

— Ще се моля на боговете да ви закрилят — пошепна подире им Велиция. — И дано намерите щастieto!

[1] Цизиум — лека кола с две колела. — Б.пр. ↑

[2] Плаустра — лека кола за пренасяне на товари. — Б.пр. ↑

[3] Цела меретритика — стая, в която проститутката приема клиенти. — Б.пр. ↑

Не слънцето събуди Ромелия от неспокойния ѝ сън, а шумът пред вратата на гостилницата. Тя се огледа сънено и протегна скованите си крайници върху сламеника. Изведнъж осъзна къде се намира и се надигна. Къде беше Клавдий? Нима не я бе намерил?

Тя стана и излезе от задушната стаичка. В кръчмата слугите нареждаха закуската по грубо скованите маси. Някъде в кухнята съдържателят крещеше гневно на робите си. Жена му изгони гъските от обора и те се разпръснаха с шумно крякане по ливадата в задния двор.

Ромелия излезе от гостилницата и се огледа. От Клавдий нямаше и следа. Но нали беше обещал да се преоблече и да доведе две мулета? Ромелия погледна в обора, където бяха настанени конете, магаретата и мулетата на пътниците. Пред входа бяха натрупани чували с багаж, край кладенеца робините перяха спалното бельо.

Обзе я неприятно чувство. Въпреки това тя побърза да се успокои и се опита да си внуши, че Клавдий е имал някакви проблеми, че не е намерил товарни животни. А тя можеше да изведе два коня от собствения си обор!

За да не прави впечатление с поведението си, Ромелия се отдалечи от гостилницата и се изкачи на малък хълм, от който се виждаше цялата околност. Пътят беше много оживен. От всички околни села пристигаха селяни с тежки волски коли на път към пазара на Помпей. Повечето пътници, пренощували в гостилницата, тръгнаха по работата си. Явно не бяха богати. Заможните търсеха квартири в Помпей.

Утрото мина, стомахът на Ромелия се разбунтува от глад. Но тя не можеше да си позволи закуска, защото беше платила нощувката с няколко медни монети. Мрачна и разтревожена, тя се подслони под сянката на един кипарис и продължи да се оглежда за Клавдий. Може би са го спрели? Може би през нощта не са го пуснали в гостилницата? Може би... са го заловили по време на бягството?

Ромелия потрепери от уплаха. Ами ако Клавдий беше арестуван? Сигурно беше откраднал мулетата и го бяха заловили. Какво ли беше станало в действителност?

Стана следобед и Ромелия реши, че е време да напусне наблюдателния си пост. Вече не издържаше. Съзнаваше, че не може да се върне в гостилницата, защото щеше да събуди подозренията на гостилничаря. Реши да обиколи околността и да се оглежда за просто облечен мъж с две мулета. Видя две подобни личности, веднъж с магарета, друг път с волски впряг. По никой от мъжете не беше Клавдий.

Когато слънцето се наклони към залез, Ромелия реши да се върне на мястото, където беше скрила вързопа с дрехите и парите. Дотам имаше доста път и когато най-после навлезе в маслиновата горичка, слънцето беше залязло. На дневна светлина дърветата изглеждаха съвсем различни. Тя затърси отчаяно кухото дърво. Когато най-после го намери и пъкна ръка в дупката, уплахата ѝ беше толкова силна, че нададе вик. Кухината беше празна, вързопчето бе изчезнало!

Сигурно някой разбойник е открил скривалището ми — беше първата мисъл на Ромелия. Ами сега? Вече нямаха пари за бягство. Тя беше останала и без дрехи. Накъде да бягат, след като не можеха да си платят пътуването с кораб? И къде, в името на всички римски богове, беше изчезнал Клавдий?

Ромелия вдигна грубата си вълнена рокля и затича с все сила обратно към имението си, макар че болките в изранените стъпала се засилваха. Още отдалече видя, че във вилата цареше необичайно вълнение. На портата стояха войници, робите тичаха насам-натам като подплашени пилета. Ромелия се мушна през малката портичка, прекоси на бегом градината, мина като хала през стопанското крило и стигна задъхана в покоите си. Пред вратата на спалнята си се сблъска с Друзила.

— В името на Юпитер, господарката! — изпищя робинята и вдигна ръце над главата си. Очите ѝ бяха зачервени и подути, но тя забеляза веднага странното облекло на Ромелия и в погледа ѝ блесна учудване.

— Да мълчиш! — изрева вбесено Ромелия. — Какво става тук?

— Търсихме те, господарке — изхълца Друзила. — Не мога да разбера как съм заспала толкова дълбоко и не съм те усетила.

Открихме въжето от чаршафи на балкона ти и си помислихме, че си била отвлечена. Целий веднага повика полицейската стража.

— Полиция... — прошепна стреснато Ромелия.

Друзила кимна.

— Пратеникът веднага хукна към Рим, за да уведоми съпруга ти.

Ромелия скочи като ужилена от столчето, на което се беше отпуснала, за да си почине.

— Къде е Клавдий? — извика ядно тя.

Преди Друзила да е успяла да си отвори устата, господарката ѝ хукна към крилото за гости. Стаята, която беше обитавал Клавдий, зееше празна. Само парадната му ризница лежеше небрежно захвърлена на пода. Оръжията, парите, дрехите — всичко беше изчезнало.

Ромелия започна да проумява, че е била въввлечена в коварен капан — от Клавдий! Трябваша ѝ минути, докато обхване целия размер на предателството му. Тя стоеше безпомощна наред празната стая и трепереше от безсилен гняв. Клавдий! Тя стисна ръце в юмруци и ги удари един в друг. „Клавдий, ти ще умреш на арената редом с Пила, кълна се в честта си!“

Трябваше веднага да отиде в Помпей и да говори с полицейския префект.

— Друзила! Кажи да впрегнат колата. Трябва веднага да отида в Помпей.

Друзила се втурна насреща ѝ.

— Не може, господарке. Целият град е под тревога, пристигнаха нови отреди войници. Незнайно как, Пила е успяла да избяга от подземията на арената.

Ръка за ръка, Клавдий и Пила тичаха под звездното небе към мощния връх на Везувий. Те заобиколиха предпазливо летните патрициански вили и имоти на южния склон на планината, за да стигнат до храма на огнения бог. Пила потискаше с мъка хилядите въпроси, които я измъчваха. Какво беше станало? Защо Клавдий я предаде, а после я освободи? Къде я водеше?

Клавдий мълчеше, дъхът му излизаше на пресекулки, докато теглеше Пила след себе си. Намираха се в близост до имението на

Ромелия. Нима Клавдий искаше да я върне?

— Ромелия ще ни търси — прошепна задъхано тя.

— Със сигурност не — отговори Клавдий. — Не говори, някой може да ни чуе.

Мислите се надпреварваха в главата на Пила. Защо Ромелия няма да ги търси, след като войниците вече претърсваха целия град? Къде можеха да се скрият в тази гъсто населена област? Може би в кратера на Везувий? Пила се огледа ужасено.

Скоро стигнаха до малкия храм, разположен на едно тихо местенце в подножието на вулкана. Клавдий забави крачка и се постара да успокои дишането си. Бързият бяг го бе изморил. Пила също дишаше тежко, макар да не беше чак толкова уморена.

— Тичаш като сърна — отбеляза Клавдий, когато успя да си поеме дъх. — Сигурно в Германия често ти се е налагало да бягаш? — В гласа му имаше смях. Как можеше да си прави шеги в тази ситуация?

Пила не отговори, само стисна по-силно ръката му. Клавдий усети страха ѝ.

— Ще помолим огнения бог за подкрепа — обясни тихо той. — Мисля, че имаме нужда от помощта му.

— Трябва да му принесем жертва — настави Пила. — А нямаме нищо, което би могло да ни послужи.

— Ще вземем плодове от това дърво. — Той откъсна няколко клонки с узрели маслини от надвисналите клони. Двамата влязоха в малкия храм и коленичиха пред колоната със статуята на могъщия бог. Клавдий вдигна една стомна със светена вода и поръси жертвения дар, за да го пречисти. Обикновено това се правеше от свещениците.

— Надявам се Вулкан да ми прости, че извършвам сам свещените действия — промърмори той и предаде тънките клонки, отрупани с плодове, на жертвения огън. Докато гледаше как пламъците поглъщаха дара му, той шепнеше пламенни молитви. Пила, която изпитваше голяма плахост и уважение пред всички богове и храмове, гледаше учудено мъжа, който само преди няколко часа я освободи от затвора с безумна смелост и я спаси от сигурна смърт. Клавдий беше коленичил смирено пред статуята на Вулкан и се опитваше да измоли подкрепата му за начинанията си. Като видя приведения му гръб, скръстените за молитва ръце и замъгления поглед, Пила се трогна до

дън душа. Тя коленичи до него и също помоли страшния и силен бог на огъня да ги подкрепя в бягството им.

Когато вдигна глава, тя забеляза един барелеф на стената и за момент спря да диша.

— Виж какво има там, Клавдий — прошепна тя и посочи с пръст една сцена от барелефа. Мъж и жена лежах на постелята в любовна прегръдка, овързани с дебели вериги.

Клавдий кимна.

— Нали съм ти разказвал за тази сцена. Ела да я разгледаме. — Той стана и я поведе към стената на малкия храм, покрита с барелефи. Мъж и жена седяха на леглото и се гледаха с любов. Мъжът носеше шлем, който го представяше като бога на войната Марс, гърдите му бяха голи. Наметката се беше свлякла на бедрата му. Партньорката му лежеше разголена в обятията му, той беше обхванал с две ръце гърдите ѝ. Зад тях се виждаше мрачен брадат мъж, отметнал завесата, която трябваше да скрие любовната двойка от любопитни погледи.

— Какво означава това?

— Това са Марс и Венера. Те се обичат. Само че Венера е съпруга на Вулкан. Богът заварва двамата в спалнята си и хвърля отгоре им мрежа от вериги, за да ги обвърже за вечни времена.

— Красива история — прошепна трогнато Пила. После се обърна към него и лицето ѝ пламна. — Това е нашата история! — Прозрението я уплаши, дъхът ѝ спря. — Нима това означава...

— Да, означава. Ние с теб сме свързани завинаги, ти си моята прекрасна Венера. Никой не може да ни раздели, само богът на огъня е способен да отвори веригите. Затова ще избягаме заедно.

Пила се отдръпна уплашено.

— Ти искаш да избягаш с мен? Но къде?

— На север, в твоята родина.

— Искаш да напуснеш Рим? Заради мен? — Очите ѝ се разшириха.

— Не заради теб, а с теб. Тук не ме задържа нищо. Никога вече няма да се върна на арената. Животът е твърде хубав, за да го излагам на риск. Идвам с теб, защото съм твой съпруг.

Пила се разхълца и падна в обятията му. Той беше готов да се откаже от всичко заради нея, от славата и живота си, от скромното си

благосъстояние! Пред тях се простираха безкрайни опасности и никой не знаеше какво ги очакваше, след като минеха границата.

Ръка за ръка двамата напуснаха храма. Пила погледна още веднъж панорамата, която се разкриваше под краката им. В самия край на планината се беше разположил градът Помпей, чак до брега на морето, където реката Сарна се вливаше в солените вълни. На пристанището светеха огньовете.

— Един ден богът на огъня ще си отмъсти жестоко на този град — прошепна Пила, обзета от мрачни предчувствия. — И всички ще си платят за злодеянията.

Клавдий сложи ръка на рамото ѝ.

— Опасността не е отминала. Бягството ни няма да остане незабелязано. Готова ли си да рискуваш с мен?

— Да, готова съм. Коя жена би се поколебала с такъв силен защитник? — Гласът ѝ звучеше напълно уверено.

Клавдий премълча. Опасяваше се, че отговорът ще издаде страха му.

Ромелия лежеше апатично в леглото си и се взираше в тавана. Друзила ѝ приготви успокоителна напитка и остави чашата на масичката с трепереща ръка.

Сега всичко ѝ беше ясно! Клавдий я беше излъгал и измамил. Никога не е имал намерение да избяга с нея. Това е било мярка за отклоняване на вниманието, за да може да освободи Пила. Тя не би могла да избяга сама. Кой друг би успял да измъкне окованата робиня от подземните затвори? Дали беше подкупил пазачите? А щом се бяха оставили да ги подкупят, значи тя можеше да им плати повече, за да преследват бегълците. В казармата зад театъра със сигурност имаше гладиатори, които с удоволствие щяха да подгонят избягалия си другар. Тези мъже бяха студенокръвни и неустрашими, особено когато им предложеха достатъчно пари.

Ромелия стисна зъби и сви ръце в юмруци. Бегълците имаха цял ден преднина! Но те бяха с две тронави мулета и надали бяха стигнали далеч. Преследвачите щяха да бъдат на бързи коне и скоро да ги настигнат. Щяха да ги заловят още преди Брундизий, и тогава любовта им щеше да се превърне в ужасно мъчение.

Ромелия скочи и се втурна към вратата.

— Стража! Стража!!! — Робите, които бяха поставени около къщата, се втурнаха към покоите на господарката. Зазвъняха оръжия. — Вземете най-бързите коне от обора и намерете избягалите! Минете по краткия път през Абелин към Виа Апия. Онези имат един ден преднина, но вие ще наваксате бързо. Трябва да ги заловите преди Брундизий, за да не могат да се качат на някой кораб. Веднага впрегнете колата ми, трябва да отида в казармата на гладиаторите.

Тя излетя навън и пътьом се загърна в тъмна наметка. Скочи в двуколката си и грабна юздите. Блъсна грубо роба, който обикновено управляваше колата ѝ, и той се строполи в праха. Ромелия зашиба конете си с камшика, които препуснаха в безумно темпо по нанадолнището към Помпей. Тя спря колата пред казармата зад театъра и площадът се забули в облак прах.

— В името на боговете, матрона^[1]! — Полицейският префект се втурна да я посрещне.

— Защо се мотаеш тук, вместо да преследваш бегълците? — изграчи разярено Ромелия.

— При всичкото ми уважение към теб, благородна Ромелия, ще си позволя да възразя. Моите хора преследват избягалата робиня и претърсват целия град. Не се тревожи, тя няма да стигне далеч.

— Целият град? — Ромелия беше толкова възбудена, че вдигна камшик срещу префекта. — Ти си един безмозъчен, тъп и страхлив негодник. Тя не е избягала сама, а е била освободена. Гладиаторът Клавдий я е измъкнал от затвора. Двамата са на път към Брундизий, за да избягат с кораб през морето. Аз ли трябва да те уча как да преследваш бегълци?

Побесняла от гняв, тя заудря префекта с камшика си. Той вдигна ръце и сведе глава, за да се опази от тази фурия. Около тях се събра тълпа зяпачи, които крещяха и насъскваха двете страни една срещу друга. Отстъплението на префекта беше посрещнато с подигравателни смехове.

— Аз вземам нещата в свои ръце. Моите пазачи вече преследват избягалите с най-бързите ми коне и съм сигурна, че ще успея да наема няколко гладиатори, които също да се включат в преследването. А щом ги заловят, ще ги доведат тук, за да умрат на арената, и ти ще умреш

заедно с тях, негоднико! В името на боговете, Помпей няма нужда от такъв префект!

Тя му обърна гръб и забърза към казармата. Префектът остана на мястото си, загледан смаяно след крехката жена, като несъзнателно разтриваше болезнените червени ивици по ръцете си.

* * *

— Какво е това? — пошепна Пила, когато Клавдий клекна пред едно кухо маслиново дърво.

— Добро скривалище. Тук ще намерим вързоп с дрехи за теб, пари и накити.

— Но... но... откъде си ги взел? — заекна Пила.

Клавдий се ухили до ушите.

— Сигурно ще го сметнеш за невероятно, но вързопът е бил скрит тук лично от Ромелия.

Пила зяпна смаяно.

— Какво говориш?

— Така е. И тъй като вързопът е още тук, аз знам, че Ромелия послушно чака в странноприемницата край Пиценция да се върна и да я взема. Живей си весело, скъпа Ромелия, и хиляди благодарности!

— Нищо не разбирам, Клавдий. Какво общо има Ромелия с нашето бягство? Не разбирам и защо, след като стражите ме хванаха, ти побърза да я грабнеш в обятията си и...

Клавдий нетърпеливо я повлече към края на горичката.

— Спести си дъха, мила, защото ни предстои дълъг път. Един ден ще ти разкажа цялата история. Но сега трябва да бързаме. Ще заобиколим планината от изток и пътят ще бъде дълъг и труден. Там е имението Октавиум и трябва да го преминем в тъмнината, за да не ни видят. Ако двете мулета са били послушни, ще ни чакат на северния склон и ще можем да се придвижваме по-бързо. Бедният, но почтен дърводелец и съпругата му ще се запътят към Рим, за да си опитат късмета в столицата.

— В Рим? Но там непременно ще ни открият!

— Ако искаме да стигнем до родината ти, трябва да тръгнем на север. А всички пътища водят първо към Рим. Ако пътуваме

предрешени като прости занаятчии, никой няма да ни заподозре. Освен това няма да минем по Виа Апия, а ще използваме Виа Латина. Никому не би хрумнало, че сме се запътили право към бърлогата на лъва. Следата ни води на юг, към Брундизий.

— Ти си подготвил всичко това и си го обмислил до най-малките подробности? — попита тя и лека-полека започна да осъзнава, че и странното му поведение след нахлуването на Ромелия е било част от този безумно дързък план.

В името на Один! Този мъж беше не само безумно смел, но и умен. Нямаше друг като него.

Ноцта беше мрачна, а пътят — безкрайно труден. Не смееха да запалят факла, за да не ги открият, затова се препъваха мъчително по каменистата пътека между лозята, плодните дървета и градините. Когато минаха покрай голямото имение, чуха далечен лай на кучета, но животните скоро се успокоиха.

Нощният въздух беше приятно хладен. Двамата не намалиха темпото нито за миг и Клавдий отново се възхити на издръжливостта на Пила. Тя тичаше до него с големи крачки, от време на време се спъваше в някой камък, но двамата си помагаха и си даваха опора, не само физически, но и в сърцата си. Пила си припомни едно отдавна отминало време, един друг свят, когато носеше друго име. Там тя тичаше през шумящите широколистни гори, прекосяваше хълмове и долини по недостъпни пътеки, през бодливи храсталаци. Бърза и гъвкава като сърна, тя бягаше и нито един ловец не беше в състояние да я настигне. Като дете се бе научила да оцелява в огромните гори. Можеше да гладува дни наред, да си построи колиба от съчки и шума, познаваше всички ядливи корени, плодове и гъби. Можеше да се бие с тояга и меч, да улови бърз заек или да заложи капан за птица. Улучваше със стрелата си цели на големи разстояния и ловеше риба с голи ръце от бързите планински потоци. Тогава не беше просто Зигрун, момичето от племето на кимбрите, а кошута с будни очи и бързи крака. Тогава бурните и слънчевите дни се стопяваха в единното настояще. Тогава...

Тя почувства полъха на свободата, който повя от миналото и ѝ върна старите инстинкти, които ѝ бяха необходими, за да оцелее. Животът в Рим я бе направил ленива и даже мързелива. Макар че се наслаждаваше на добрата и богата храна, на отпускащите бани и

нежните материи на дрехите си, те бяха отрова за стоманените ѝ мускули, за свикналото с лишенията тяло, за будния ѝ дух. Сега беше длъжна да преоткрие всичко това, да събуди дремещите дълбоко под повърхността инстинкти. Сега трябваше да оцелеят. Клавдий беше смел и силен, неустрашим и безумно дързък. Но дали щеше да се справи с трудните условия в суровата ѝ германска родина? Там светът беше мрачен и негостоприемен, изпълнен с опасности.

Пила се усмихна. Сега не биваше да мисли за опасностите на германските гори. Сега се намираха тук, под топлото южно слънце и мекото синьо небе, където всеки мост беше охраняван, където всеки любопитен гостилничар можеше да ги предаде на властите.

Северната страна на вулкана лежеше в непрогледен мрак. Капчиците роса по листата свидетелстваха за приближаващото утро. Клавдий мина през храсталака и цъкна тихо с език. Вслуша се внимателно и много скоро долови шум от спокойно дъвчене. Скочи и се втурна зарадвано към дремещите мулета, които продължаваха да преживят шума от бодливите храсти наблизо. Въздишката му издаде облекчение.

— Даже товарните животни ни подкрепят — пошегува се той и благодарно потупа едното муле по шията. Пила, която го следваше по петите, също се усмихна облекчено.

Клавдий свали вълнената си наметка и я постла на тревата.

— Сега ще си починем малко, за да можем да потеглим на разсъмване и да се смесим с пътуващите занаятчии. Ако тръгнем в мрака, ще събудим подозрения.

Той привлече Пила към себе си. Тя се настани удобно до него и се наслади на топлината на тялото му. Едва сега усети колко беше изтощена. Мислите ѝ все още не можеха да се успокоят и странно защо се въртяха непрекъснато около миналото. Ромелия! Затворът! Скулпторът! Валерий! Събитията се точеха пред вътрешния ѝ взор, накъсани и неясни. Въпреки тежката умора тя беше нервна. Дали заради опасностите на бягството, или заради невероятната промяна в живота ѝ? Вече не беше сама, не разчиташе единствено на себе си, не отговаряше единствено за себе си. До нея имаше близък човек, с когото беше обвързана за цял живот. Въпреки всичко той не беше товар за нея, беше прекрасно, че съществуваше. Той беше спасил

живота ѝ и сега бягаше заедно с нея. Той се бе отказал от досегашния си живот, без да знае какво го очаква, какво му е подготвило бъдещето.

Но нима двамата не бяха обвързани от съдбата още от мига, когато той се биеше на римската арена, а тя призова демоните на подземния свят да му помогнат? Или още по-рано, когато внезапно погледна в дълбоките му сини очи?

— Ти се усъмни в мен, нали, любов моя? — попита тихо Клавдий, който явно беше отгатнал мислите ѝ, и помилва успокояващо ръката ѝ.

— Ами аз...

— Веднъж ти казах, че каквото и да се случи, не бива да забравяш колко много те обичам.

— Не съм забравила — отвърна съвсем тихо тя.

— Но не ми повярва.

— Хмм... — Пила се засрами за мислите, които бяха минали през главата ѝ. Но си призна, че наистина беше сметнала Клавдий за предател. Тя се почувства предадена от него в мига, когато стражите я повлякоха към затвора. Но се оказа, че се е излъгала. Той беше показал достатъчно самообладание, като беше прегърнал омразната Ромелия и беше изиграл съвършено ролята на влюбен петел, за да има свобода на действие и да спаси любимата си.

Само той знаеше колко му е било трудно да се преструва. Сигурно му бе струвало свръхчовешко усилие да не убие Ромелия, докато я бе държал в обятията си. Сигурно му се е искало да я натроши на парченца, да пречупи всяка костичка поотделно, да я удуши, да я смачка в ръцете си. Но смъртта ѝ не би му донесла нищо, а и тази смърт щеше да бъде твърде лека за нея, недостатъчно наказание за злодеянията, които беше извършила. Разочарованието и озлоблението на захвърлената, страшният момент, в който щеше да открие, че е била измамена — това беше по-добро наказание и сигурно щеше да отрови още повече и без това злобния ѝ характер. Едновременно с това Клавдий съзнаваше, че, докато беше жива, Ромелия щеше да представлява постоянна опасност за Пила и за него. Двамата трябваше да напуснат Рим, за да избягат от злобата и отмъстителността на тази красива и студена жена.

Ромелия се разхождаше нервно напред-назад в атриума на вилата си. Пред нея, наредени в редица, стояха петима от робите ѝ и четирима гладиатори от Помпей. Тя стискаше в ръката си тънка пръчка и нервно се удряше по дланта.

— Как можакте да ги изпуснете? — изфуча ядно тя. — Да не сте слепи или негодни за нищо?

— Уверявам те, благородна Ромелия, че огледахме внимателно всички хора, които срещнахме по пътищата. Дори джудже от Африка не би ни се изплъзнало. Двамата бегълци не са минавали по този път! — Ниският, набит гладиатор я погледна право в очите и кимна с достойнство.

— Това е невъзможно! Значи са минали по обиколни пътища!

— И тогава щяхме да ги забележим, защото се разделихме и претърсихме околността.

— Ще ми се да разпъна всички ви на кръст, негодни твари! Девет души не могат да заловят двама жалки бегълци, робиня и гладиатор! Не вярвах, че може да съществува такава глупост. — Очите на Ромелия изпуцаха светкавици. Пръчката изсвистя във въздуха. — Три дни! Загубихме три дни! — изрева вбесено тя.

Набитият гладиатор извъртя очи.

— Ние не сме с благороден произход като теб, матрона, но ти нямаш право да ни говориш с този тон. Направихме всичко, което беше възможно. Може би ти се лъжеш и избягалите изобщо не са тръгнали към Брундизий.

Той се обърна и махна на другарите си. Мъжете кимнаха за поздрав и излязоха от атриума. Ромелия погледна след тях, неспособна да каже и дума. Почувства се унижена от тези груби типове, от Клавдий, от Пила...

Тя вдигна пръчката и заудря безразборно петимата роби, които нямаха право да се съпротивляват и бяха безпомощни срещу произвола ѝ. По лицата им потече кръв и това предизвика у нея диво опиянение. Лицето ѝ се разкриви в грозна маска. От гърлото ѝ излизаха животински звуци и тя спря, едва когато пред нея се строполиха пет окървавени тела. Тогава Ромелия захвърли пръчката и в пристъп на безпомощен гняв заудря с юмруци по стената. Пристъпът отмина и тя се разхълца. Когато осъзна какво е направила, тя приглади безпомощно окървавената си туника и се огледа.

Къде можеха да бъдат, освен в Брундизий? Къде? В името на боговете! Ромелия се отпусна на един стол и посегна към чашата с вино. Изпразни я на един дъх и въздъхна дълбоко. Но, разбира се! Пила произхождаше от Германия! Тя щеше да пожелае да се върне там и да отведе със себе си проклетия гладиатор. Защо веднага не се сети за целта на бягството им? Сега бегълците имаха три дни преднина. Но дори най-бързата сърна на света не можеше да избяга от вълците, особено когато са цяла глутница, каза си злобно Ромелия.

— Целий!

Повиканият роб се появи веднага и за всеки случай се хвърли на пода.

— Стани, жалки блюдолизецо! Нямам нужда от змии, които се влачат в пясъка. Иди веднага в Помпей, изпрати хора в Стабия и Херкуланеум. Напиши на всички стени следните думи: Ромелия, съпругата на благородния сенатор Валерий, ще подари десет хиляди сестерции на онзи, който залови и ѝ предаде избягалата робиня Пила и гладиатора предател Клавдий.

Целий скочи и се втурна да изпълни заповедта. Ромелия нямаше представа откъде ще вземе десетте хиляди сестерции, защото беше вложила цялото си налично богатство в неуспялото бягство. Но в момента това беше последната ѝ грижа. Тя трябваше да хване бегълците. На всяка цена!

Доволна, тя се отпусна в стола си и заповяда на Друзила да ѝ налее още една чаша вино. Изпи го неразредено и се отдаде на еуфоричното чувство, което предизвика силната напитка. Изведнъж стана и отвори раклата до леглото си. Изрови изпод скъпите платове дългата руса плитка, която беше отрязала от главата на Пила. Сега имаше възможност да носи открито този трофей. Но щеше да се въздържи и да сложи перуката за първи път в деня, когато Пила и Клавдий щяха да умрат на арената.

— Друзила!

— Да, господарке, стоя до теб и чувам всяка дума — отговори уплашено робинята.

— Веднага изпрати един роб в Помпей да намери майстор на перуки и да го доведе тук. Искам да ми доведе най-добрия майстор в града!

[1] Матрона — дама, омъжена жена. — Б.пр. ↑

Двамата чакаха мълчаливо и се вслушваха в песента на ранобудните птици. Клавдий извади две ябълки от кошницата.

— Време е да тръгваме — каза той и доведе мулетата.

Пътят постепенно се оживяваше и подобно на пулсираща артерия, по него се точеха хора, тръгнали към ненаситния Рим. Клавдий и Пила се подредиха в безкрайната опашка на селяните и търговците, робите и войниците, между талигите, воловете и мулетата. Никой не им обърна внимание.

Пила носеше вълнена рокля с дълги ръкави и широка наметка, която скриваше и косата ѝ. Беше успяла да преодолее позора на отрязаната коса, пък и в момента в Рим на мода бяха късите прически. Ала светлият им цвят щеше да я издаде.

Клавдий също се бе преоблякъл като занаятчия. Възседнали мулетата, двамата бяха само частици от огромния поток, който се носеше към столицата на империята.

Докато се отдалечаваха от Помпей, напрежението на Пила отслабваше, но Клавдий се чувстваше все по-неловко. Двамата приближаваха Капуа, където беше школата на Лентул, родината му, ако изобщо имаше такава. Той беше известна и желана личност в Капуа и сега умираше от страх да не го познаят. Но за да излязат на Виа Латина, трябваше да минат през цялата Капуа. Виа Апия и Виа Латина се срещаха в Казилинум.

Градът беше много оживен, занаятчиите и селяните тъкмо приготвяха сергиите си. Тесните улички бяха препълнени с хора. Тежко натоварени каруци препречваха пътя, между тях се точеха безкрайни стада, проклятията на говедарите отекваха в стените на къщите. Една сакария^[1], запретната с два вола, беше преобърнала сергията на някакъв търговец на плодове и стоката му се търкаляше по улицата. Търговецът крещеше и се оплакваше, коларят се защитаваше възбудено. В крайна сметка се намесиха градските стражи.

Клавдий слезе от мулето си и го поведе внимателно през навалищата. Пила го следваше. Двамата успяха да си пробият път до една странична уличка, която беше малко по-спокойна. Там имаше таверни, ресторанти, малки работилници и публични домове.

Една от меретрисите, които предлагаха услугите си, се сблъска с Клавдий.

— О, простете — промърмори гладиаторът и се мушна покрай нея.

— Поздрав, чужденецо. Къде си се разбързал толкова? — Меретрисата се обърна към него и го погледна в лицето. — О, не се ли познаваме отнякъде? — попита учудено тя.

— Със сигурност, не! — Клавдий бързо извърна глава. Непременно трябваше да промени лицето си. Всяко красиво момиче в Капуа го познаваше.

Проститутката изгледа объркано едрият мъж, после поклати глава и продължи пътя си.

Клавдий задърпа нетърпеливо юздите на мулетата. Трябваше веднага да напусне Капуа. Ала когато излязоха от уличката, се натъкнаха на следващата пречка — войници, които маршируваха към северния изход на града, бяха заели целия път. Клавдий отведе мулетата в една входна алея.

— Остани тук и чакай — каза той на Пила. — Ще отида сам до ъгъла, за да проверя дали е чисто.

— Моля те, бъди предпазлив! — прошепна страховито Пила.

— Не се бой, това е детска игра — засмя се самоуверено Клавдий.

Той закрачи небрежно към ъгъла и зави в улицата. Избягна умело маршируващите войници и спря на входа на една таверна.

— Ще пийнеш ли чаша вино? — попита кръчмарят.

— Не, благодаря.

— Тогава какво търсиш тук, скитнико? Да не си дошъл да крадеш? — Той сграбчи Клавдий за яката, гладиаторът посегна автоматично към меча си и гостилничарят го погледна смаяно. Занаятчиите не носеха оръжие!

Клавдий успя да се овладее, пое дълбоко дъх и се обърна към мъжа:

— Аз не съм скитник, а дърводелец. А сега ме пусни, виночерпецо, защото ще насека кръчмата ти на парченца!

— Не исках да те обидя — изръмжа мъжът. — Но тук се мотае каква ли не паплач и всички са се запътили към Рим.

— Къде отиват войниците? — осведоми се любопитно Клавдий.

— И те отиват в Рим. Нещо се мъти там. Говорят, че в града било неспокойно.

— Аз съм тръгнал към Рим да си търся работа — обясни Клавдий.

— Всички търсят работа и отиват в Рим. Има достатъчно роби, свободните не могат да си изкарват хляба. Казват, че точно затова в Рим се подготвяло въстание. Съветвам те да си опитаеш късмета другаде.

— Така значи — промърмори Клавдий. — След това, което научих от теб, имам нужда от чаша вино.

Зарадваният кръчмар побърза да му изнесе глинена чаша и му наля вино. „Може би ще узная нещо повече за чужденеца и ще мога да продам сведенията си на префекта“, каза си той. Човек никога не знаеше къде дебне късметът. Клавдий му хвърли една медна монета, изпи чашата на един дъх и си тръгна, без да се сбогува. Онова, което беше чул, го обезпокои, затова побърза да се върне при Пила.

— Мисля, че е най-добре да тръгнем след войниците. В момента нямаме друг избор. Те ще продължат по Виа Апия, ние ще поемем по Виа Латина. Пътят не е толкова широк и удобен, затова не го използват толкова много хора. Казаха ми, че в Рим се готви въстание. В никакъв случай не бива да влизаме в града.

— Но как ще стигнем до белите планини? — попита уплашено Пила.

— Ще видим. Ще заобиколим Рим от изток, през Апенините.

Двамата побързаха да напуснат Капуа и се присъединиха към войниците. Клавдий беше предположил правилно. В Казилинум прекосиха една река и пътят се раздели. Войниците продължиха напред по Виа Апия, а Клавдий и Пила поеха по Виа Латина. За съжаление не бяха единствените, на които бе хрумнала тази идея. Този път също беше пълен с хора и непрестанно възникваха пречки и задръствания, причинени от талиги, стада и пътници в двете посоки.

Виа Латина беше стар път и който попаднеше с колата си в някоя от многобройните дълбоки дупки, рискуваше счупване на оста.

— Ей, ти, какъв занаятчия си? — попита един войник, когато бяха спрени от натрупалите се хора пред селото Руфре.

— Дърводелец, защо?

— Онези там имат проблем. Една волска кола е счутила колело. Иди да помогнеш на коларя!

— Аз съм дърводелец и не разбирам от коларство! — възпротиви се Клавдий.

— Я да млъкваш! — изръмжа войникът. — Това е едно и също. Дървото си е дърво. Трябва да освободите пътя, защото до вечерта ще минат няколко стотни войници.

— Но аз не си нося инструментите — обясни тихо Клавдий.

— Ти се пишеш занаятчия, а нямаш инструменти? Да не ме смяташ за глупак? — Войникът го погледна гневно.

Клавдий реши, че е по-добре да не го предизвиква.

— Добре де, идвам. Нека поне жена ми да чака тук, отстрани — помоли той.

Клавдий слезе от мулето, последва войника и си проби път сред навалищата. Насред пътя беше паднала сакария, селянинът вече беше разтоварил огромно количество зелки и ги редеше на купчина в канавката. Вместо да се погрижи за превозното средство, той вардеше ценната стока от дръзките крадци.

— Добре, аз ще помогна на селянина, но ти трябва да прогониш любопитните — изръмжа Клавдий.

С помощта на селянина той измъкна каруцата от дупката и я избута на края на пътя. Голямото колело наистина беше счупено.

— За съжаление не мога да ти помогна, драги — обясни Клавдий и вдигна съжалително рамене. — Трябва ти нова ос. А аз не мога да нося със себе си такива тежки неща.

— Какво ще правя сега? — изохка селянинът, който подскачаше като козел около стоката си. — Ако отида в селото и оставя зелето си, ще ми го откраднат до последната глава!

— Помоли войника да охранява зелките ти — посъветва го Клавдий. — Той и без това не става за друго. Така ще можеш спокойно да идеш до селото и да си поръчаш нова ос.

— Благодаря ти за добрия съвет, гражданино. Не искаш ли да отидем в селото заедно, сигурно пътят ни е един и същ.

— О, не, оттагък ме чака жена ми и трябва да ида да си я взема. Съжالياвам.

Клавдий бързо си проби път през навалищата, която бавно започна да се разпръсва, и забърза към Пила.

— Защо войникът се държа толкова нелюбезно? — попита загрижено тя. — Провери ли те?

— О, не, това не, но може би ще се наложи да си измисля друга професия. По този път непрестанно се чупят коли и дърводелците са много търсени. А аз не нося инструменти и това прави впечатление.

Пила кимна. Явно не беше просто да пътуват по път, където повечето бяха селяни, търговци и занаятчии.

Двамата напредваха бавно и в края на първия ден не успяха да изминат предвиденото разстояние.

— Най-добре е да ноцуваме в някоя от гостилниците на Руфре — предложи Клавдий. — Няма смисъл да продължаваме в мрака. Ще потърся някоя евтина, където никой няма да ни забележи.

Не му се наложи да търси дълго. В една сравнително спокойна странична уличка се намери малка странноприемница с обор, в който подслониха мулетата си. Робите побързаха да ги нахранят, а гостилничарят им предложи малка стаичка без прозорци, която поне не трябваше да делят с други хора. Двамата внесоха багажа си и го струпаха в единия ъгъл.

— По-добре ще ти е да останеш тук — каза Клавдий. — Ще ти донеса нещо за ядене. В подобни заведения често се краде, а ние имаме нужда от запасите си.

Пила кимна. Беше смъртно уморена и копнееше да се изтегне на сламеника и да заспи. За всеки случай сложи под главата си вързопчето, в което бяха парите и накитите на Ромелия и много скоро заспа.

През това време Клавдий слезе по дървената стълба и седна на една от дългите пейки в кръчмата. Помещението беше полупълно, няколко пътници хапваха овесена каша, която се продаваше евтино, други пиеха разрежено вино. Гостилничарят му поднесе хляб, зехтин и пушена сланина и му наля топло вино. Докато дъвчеше, от вратата прозвуча вик:

— Ама това е дърводелецът!

Клавдий вдигна глава и усмивката замръзна на лицето му. Селянинът най-последно беше пристигнал. Другите гости се обърнаха към него и го изгледаха критично.

— Какво си се разкрещял, глупако! — изръмжа ядно гладиаторът. Не му беше приятно да застане в центъра на вниманието.

— О, исках още веднъж да ти благодаря за помощта и да те почерпя с чаша вино. Тукашният колар ще поправи колата ми утре рано сутринта.

— А къде са зелките ти? — попита с усмивка Клавдий.

Селянинът се изсмя хитро.

— Войникът е седнал на купчината и ги охранява. Утре сутринта ще му благодаря с чаша вино.

— Е, за твое здраве! — Клавдий вдигна чашата си.

В този момент от горния етаж се чува викове.

— В името на боговете, какво става там? — изрева гостилничарят.

Клавдий скочи като ужилен. Беше познал гласа на Пила!

Пила се събуди, когато една ръка опипа краката ѝ.

— О, Клавдий, толкова съм уморена — прошепна сънено тя и се обърна на другата страна. Коровата мъжка ръка се мушна под полата ѝ. — Какво правиш? — попита смаяно тя и скочи. Погледна право в ухиленото лице на непознат мъж. Той се изсмя дрезгаво и Пила се потърси от киселия му дъх. — Кой си ти? Махай се оттук! — извика сърдито тя.

— Я не се прави на невинна. Ти си тук, за да забавляваш гостите.

— Това е заблуда! Аз съм омъжена жена!

— Толкова по-добре, значи знаеш какво се иска от теб. — Мъжът се хвърли отгоре ѝ и задърпа дрехите ѝ. Булото се свлече от главата ѝ. — Я виж ти! — учуди се той. — Ти си била руса като пшеничена кукла!

Той се засмя зарадвано, притисна я в сламеника и мушна коляно между бедрата ѝ.

— Помощ! Помощ! Клавдий, помогни ми! — изпищя панически Пила.

Само след секунди в стаята влетя вбесеният Клавдий, сграбчи мъжа за раменете и го вдигна във въздуха. Светкавично измъкна меча си и го опря в гърлото на смаяния пияница.

— Ей, какво става тук? — запелтечи изумено той. — Добре де, няма да я пипам. Искях само малко забавление.

— Но не и с моята жена! — изсъска ядно Клавдий и притисна острието в гърлото му.

Гостилничарят го дръпна за ръката.

— Не искам да се пролива кръв в заведението ми — заговори решително той. — Нищо страшно не се е случило.

— Така ли? Ами ако беше изнасилил жена ми?

— Тя е твоя, и ти си длъжен да внимаваш да не ѝ се случи нищо лошо — отговори подигравателно мъжът и посочи Пила. — Жена ти е руса като германските меретриси. Надали има мъж, който да я погледне и да не я пожелае. Откъде си намерил тази жена? А може би изобщо не ти е законна съпруга, а избягала меретриса?

— Махай се оттук, тлъст свински мехур! — Клавдий сграбчи гостилничаря за мръсната туника и го изхвърли от стаичката. Мъжете, които се бяха качили да видят какво става, зяпаха любопитно Пила. — Хайде, вървете си, тук вече няма какво да се гледа. А ти, гостилничарю, донеси на жена ми нещо за ядене, печено пиле и сирене.

Щом стаята се опразни, Клавдий клекна пред обърканата Пила.

— Не мога да остана тук — изплака тихо тя и се разтрепери с цялото си тяло.

— Ще прекараме нощта тук, нямаме друг изход, но аз няма да те оставя нито за минута сама — обеща Клавдий. — А гостилничарят ще ти донесе нещо хубаво за ядене.

Пила сведе глава. Клавдий взе таблата от ръцете на гостилничаря и ѝ я занесе. Пилето ухаеше чудесно, но тя се извърна отвратно.

— Гади ми се — изохка тя.

— Съжалявам, това сигурно е от вълнението — утеши я той. — Въпреки това трябва да хапнеш нещо, за да имаш сили да яздиш. Утре ще тръгнем на разсъмване.

Пила отпи глътка вода и посегна към сиренето.

— Ти изяж пилето — изрече тихо тя. — Аз наистина нямам апетит.

Селянинът седеше долу в кръчмата и клатеше учудено глава.

— Какъв странен дърводелец — мърмореше полугласно той. — Не носи брадва, а меч.

От тук нататък двамата избягваха да нощуват в странноприемници и се задоволяваха с неудобни постели в крайпътните храсти. При Фрегела напуснаха Виа Латина и поеха по тесния търговски път през Апенините към Лагус Фуцинус. Този път имаше предимството, че се използваше рядко и по него напредваха по-бързо, отколкото по Виа Латина. Тук правеха по-силно впечатление, но Клавдий беше твърдо убеден, че са измамили преследвачите си. Фалшивата следа на юг им бе осигурила значителна преднина, освен това вече никой не можеше да открие точно къде бяха напуснали най-оживения път на империята.

Дойде есента и времето в планините се влоши. За щастие във вързопа им имаше достатъчно топли дрехи, които щяха да използват при отиването си на север. Нощем се сгушваха един в друг, защото нощите ставаха все по-студени и влажни. В самотата на планините Пила се чувстваше много по-сигурна, отколкото сред навалищата на градовете.

По пътя им имаше малко села. Там си купуваха храна, предимно хляб, зеленчуци и яйца. Клавдий си купи от един обуцар малко атраментум суториум, обуцарска чернилка, която занаятчиите използваха за оцветяване на кожи. Купи от същия обуцар и два чифта здрави сандали, така никой не се усъмни в покупката на чернилка.

Когато правеше покупки, Клавдий обикновено оставяше Пила скрита в някоя горичка наблизо. С високия си ръст и русата коса тя правеше силно впечатление на простолюдието и със сигурност щяха да я запомнят. Макар че косата ѝ винаги беше скрита под булото, светлата кожа и сините очи издаваха, че не е римлянка.

Минаха само през две по-големи селища, Антинус и Лукус Ангвиция. В близост до последното имаше светилище. Там се смесиха с поклонниците и Клавдий се послуша да научи нещо за събитията в Рим.

Прекараха нощта в усамотено местенце на брега на езерото. Пила копнееше да се окъпе и дълго остана загледана в примамливата

синя вода. Ала още от детските си години изпитваше непреодолим страх от къпането в река или езеро.

— Виж какво ти донесох — повика я Клавдий и разопакова покупките си. Тя огледа любопитно малките шишенца.

— Какво е това?

— Така наречената обуцарска чернилка. Ще си боядисаш косата. Страх ме е, че ако някой отново дръпне покривалото ти, ще ни разкрият и заловят.

Пила го погледна изумено.

— О, не, моля те, не! За мен беше неописуем позор, че загубих дългата си коса, а ти искаш и да я боядисам! Никога!

— В името на всички богове, Пила, престани с твоята безумна германска суетност! Става въпрос за живота ни. Не видя ли как реагираха мъжете в странноприемницата на русата ти коса? Не мога всеки път да вадя меча си, за да те защитавам, освен ако не се предреша като римски войник. Но за това ми липсва ризница. Хайде, не прави театър и се намажи с чернилката!

— От какво е направена тази боя? — попита със сълзи в очите Пила.

— Нямам представа, вероятно от мед и желязо, но щом боядисва кожата, значи ще оцвети и косата ти.

Пила гледаше ужасено малкото бурканче.

— Ще заприличам на стариците, които метат печките.

— О, значи мислиш, че с черната коса вече няма да те харесвам и желая? — Клавдий избухна в смях и шеговито я подръпна по ухото. — Продължавам. Донесох ти охра, за да напудриш лицето си. Така ще имаш красив кафяв тен като Ромелия.

— Не говориш сериозно!

— Разбира се, че говоря сериозно, и ако не го направиш ти, ще го направя аз.

— Посмей, но аз ще се отбранявам със зъби и нокти. Може да съм селско момиче, но съм жена-воин!

Клавдий отново избухна в смях.

— Това няма да ти помогне, защото, ако не се боядисаш, ще откажа да вървя с теб.

Пила изпухтя презрително.

— Защо изведнъж стана толкова строг с мен?

— Защото искам да съм сигурен, че няма да пострадаш. Щом минем езерото, ще прекосим Виа Валерия и ще стигнем в Алба Фуценс, доста голям град. Аз не съм страхливец, но не желая да влизам в открита битка. Освен това не знам дали Ромелия се е отказала да ни преследва. Щом открие, че съм я примамил във фалшива посока, тя ще разбере, че искаме да отидем в Германия. Ако наеме преследвачи с бързи коне, няма да успеем да ѝ се изплъзнем, освен ако не се покажем по-хитри от нея и не се дегизираме добре.

Пила сведе глава и се засрами, Клавдий рискуваше живота си, за да я спаси, а тя се караше с него заради глупавата си суетност. Това не беше Германия, където косата беше символ на положението ѝ. Родът ѝ щеше да я познае и с черната коса. Може би, докато стигнеха при близките ѝ, косата ѝ отново щеше да порасне.

— Съжалявам — промърмори съкрушено тя, взе бурканчетата и отиде на брега, за да измие косата си и да я намаже с обуцарската чернилка. Остави боята да изсъхне и да се полепи здраво по космите. През това време събра големи камъни от брега и ги нареди във водата, за да направи нещо като вана, където можеше да се окъпе. Клавдий я наблюдаваше учуден, но не се намесваше. Усети, че Пила искаше да остане сама, и ѝ обърна гръб.

Пила изрови пясъка и си направи чудесна вана, в която можеше да седне и водата да покрие гърдите ѝ. Така нямаше да има чувството, че се носи в безбрежното море. Тя се съблече, разположи се удобно и изми излишната боя от косата си. Нави мокрите кичури на малки къдрички, каквито носеха римлянките. Жените в Помпей също предпочитаха тази фризура и често я украсяваха с филигранна мрежичка за коса от златна тел, украсена с перли. Клавдий щеше да бъде доволен от нея. Тя се изсуши и напудри лицето, шията и раменете си с охрата. Огледа се критично в ясното водно огледало и се учуди на чуждото лице, което я гледаше.

Разколебана, почти засрамена, тя се върна при Клавдий. Той я огледа с топла усмивка. Докато Пила се къпеше, той беше приготвил яденето. Гъста супа вреше в малко котле над примитивното огнище.

— Изглеждам толкова грозна — оплака се глезено Пила.

— О, не, изглеждаш невероятно привлекателна. Освен това тази нощ ще се любим в пълен мрак и няма да виждам тъмната ти коса — отвърна ухилено той.

Пила се изчерви от гняв и лицето ѝ пламна под гъстия слой пудра.

— Ти си отвратителен! — извика сърдито тя и хвърли по него мократа кърпа, която го плесна по лицето.

— Нима заслужавам такова отношение, след като направих от теб истинска римлянка? — попита с добре изиграно възмущение Клавдий.

Пила клекна до огъня, без да смее да го погледне, защото се страхуваше от нов залп смях. Клавдий разби в супата две яйца и насипа гъстата зеленчукова чорба в две купички.

— Ела, гълъбице моя, да се нахраним в мир. Кой знае кога пак ще можем да си приготвим такава вкусна супа...

— Как ти хрумна това? Нима няма да продължим през планините на север?

— О, да, но не знам дали ще напредваме достатъчно бързо. Има един новопостроен път, който води към източния бряг. Там пътуването ни на север ще стане значително по-леко, но дотогава...

Пила въздъхна тихо.

— Прегърни ме, Клавдий. Не знаех, че светът е толкова голям!

На деветия ден от бягството си двамата стигнаха Виа Цецилия, път, който беше завършен само преди година и свързваше Рим с източното крайбрежие. Така можеха да напредват по-бързо. Само след ден и половина влязоха в Хадрия, а оттам щяха да тръгнат право на север. Пътят се виеше по линията на крайбрежието и нямаше начин да се заблудят.

— Учудвам се, че цялата римска империя е осеяна с добри пътища — промълви Пила.

— Това е най-важното. Толкова огромна държава не се управлява лесно — обясни Клавдий. — Връзките между отделните селища и области трябва да се осъществяват бързо, първо, за да има добро снабдяване, и второ, за да могат легионите да укротяват бунтовниците и съобщенията да се предават по най-бързия начин.

— Знаеш ли, в началото си мислех, че високите къщи в Рим са построени от боговете, защото хората не могат да натрупат толкова много камъни един върху друг — засмя се Пила. — Странно е на какво

е способен човекът, не мислиш ли? Ами тези прекрасни пътища, по които се пътува толкова удобно? Като си помисля за селището край морето в северната ми родина, което напуснахме, за да се преселим на юг! Пътувахме с огромни мъки през горите и мочурищата, правихме просеки или следвахме тайните пътеки на търговците на кехлибар. Трябваше ни цяла година, за да изминем разстоянието, което с теб бихме изминали за три седмици.

— И ти искаш да се върнеш в тази дива страна? — попита с усмивка Клавдий.

Пила сведе поглед.

— Това е моят народ, там са близките ми хора, там е родината ми. Когато ме плениха, ратаите на баща ми тъкмо бяха засели нивите. — Тя помълча малко. Защо каза „ратаите на баща ми“, след като самият Зигмунд превиваше гръб над ралото и почти не им бяха останали полски ратаи? А самата тя хранеше свинете, защото последната слугиня умря миналата зима. Въпреки това копнееше да се върне там под закрилата на своя род. Само там се чувстваше спокойна и защитена.

Тя погледна Клавдий отстрани. Той трябваше да се промени из основи. Как щеше да приеме суровия живот на германите, различните нрави... Може би тя нямаше право да иска тази жертва от него? Но в Рим нямаше бъдеще за избягалия гладиатор. Ако се върнеше там, чакаше го мъченическа смърт на арената. Но какво ли бъдеще го очакваше в Германия?

— За какво мислиш, любов моя? — попита ласкаво Клавдий. — Лицето ти изведнъж стана загрижено.

— О, нищо ми няма. През главата ми минават разни глупави мисли. Иска ми се да направим един ден почивка. С огромно удоволствие бих посетила обществена баня, за да се отпусна, а след това искам да се наспя в меко легло. — Тя не искаше да признае, че от известно време се чувстваше зле и люлеенето на гърба на мулето ѝ се отразяваше много лошо. Ако не носеше дебел слой пудра на бузите, който всяка сутрин грижливо подновяваше, Клавдий щеше да забележи бледите ѝ страни и тъмните кръгове под очите.

— Може би си права — промърмори замислено Клавдий. — Имаме достатъчно пари, освен това не мисля, че преследвачите са стигнали чак дотук. Можем да направим едnodневна почивка и да

дадем възможност на бедните животни да си отдъхнат. В Ариминум ще намерим добра странноприемница.

Щом влязоха в крайбрежния град Ариминум, Клавдий намери проста, но чиста и удобна стая в една малка гостилница и я нае за две нощи. Стаята беше доста скъпа, но Клавдий не съжаляваше за парите. И той се радваше, че ще могат да спят в хубаво легло с чисти чаршафи. Освен това се готвеше да продаде някои от накитите на Ромелия, за да си осигури още пари.

Пила огледа доволно чистата стая с широко легло, маса за миене и прозорец. Най-важното беше, че вратата беше със здрава ключалка. Така двамата можеха да излизат спокойно в града, без да става нужда някой да пази багажа.

Първо се освежиха, преоблякоха се и си поръчаха богат обяд, който им поднесоха в стаята. Имаше прясно уловена риба и дори Пила, която беше зле със стомаха, се нахрани с апетит. Морската риба, задушена със зеленчуци, и пресният хляб бяха най-вкусното нещо, което бе яла от много дни насам. После си легнаха в чистото легло и се насладиха на физическата близост, сякаш не се бяха виждали от седмици. Клавдий се протягаше доволно на меките чаршафи.

— Лежа до теб вече три седмици, а имам чувството, че днес те любя за първи път — прошепна дрезгаво той.

— И с мен е същото — прошепна Пила и го прегърна. — Римската цивилизация предлага някои много важни предимства, например чистите чаршафи и меките легла. — Тя избухна в тих смях. — Моля те, Клавдий, люби ме отново като за първи път!

Пила копнееше да посети градската баня, Клавдий не по-малко от нея желаше да се окъпе. По-рано не ѝ струваше нищо да не се къпе по цяла зима и да се мие само със студена вода, но сега се беше научила да цени удобствата и чистотата на римските бани. След триседмичната езда щеше да бъде прекрасно да се отпусне в топлия басейн.

На следващия ден двамата тръгнаха заедно към термите. Клавдий я остави пред женската баня, като отново я предупреди да бъде много предпазлива. Преди да излязат от странноприемницата, Клавдий сложи на ръцете ѝ няколко гривни на Ромелия, които

трябваше да скрият грозното робско клеймо. Ако някой в банята откриеше, че Пила е робиня, веднага щеше да я предаде на властите.

Пила се съблече бързо, уви хълбоците си с кърпа и праметна единия ѝ край през дясното си рамо. Така правеха много други жени и никой нямаше да ѝ обърне внимание, докато прекосяваше различните помещения. Когато седна в судаториума, тя откри уплашено, че общарската чернилка явно не е била съвсем истинска, защото по раменете ѝ потекоха черни вадички. Трябваше бързо да увие главата си с кърпа, за да скрие боядисаната коса. Робините я натъркаха силно с ароматни масла, тя остана в горещото помещение, докато се изпоти, и отиде да се измие в топлата вода. Почувства се като новородена и остана дълго време в топлия басейн на балинеума. Не забеляза, че чифт черни очи я наблюдаваха от доста време.

Една жена на средна възраст следеше Пила първо с поглед, а после незабележимо я проследи в отделните помещения на термата. Още в началото ѝ бе направило впечатление, че непознатата е извънредно висока за римлянка и има много светла кожа. Вярно, тя носеше модерната фризура на жените от Помпей, украшенията ѝ не бяха евтини, а движенията издаваха самоувереност. Ала когато Пила свали кърпата си, за да влезе в басейна, жената забеляза, че не беше обезкосмена, както правеха римлянките, а в триъгълника между стройните ѝ бедра светеха златноруси кичурчета.

Жената, която наблюдаваше Пила с такова внимание, беше Емилия, жената на влиятелния и известен сенатор Гней Помпей. Тя беше на средна възраст, очите ѝ бяха гарвановочерни като косата, тялото ѝ добре оформено и неостаряващо, недокоснато от времето. Тя съзнаваше напълно стойността си, но този път остана в сянката, защото не искаше Пила да я забележи. Няколко пъти застана съвсем близо до непознатата и я разгледа от главата до петите. За първи път виждаше в термите едрата чужденка и веднага разбра, че е много подходяща за плана ѝ. Преди да пусне сина си по следите на момичето, трябваше да го прецени, да си създаде представа за физическите му качества. Онова, което видя, я задоволи много повече, отколкото ѝ беше приятно, и в същото време изпита ревност при мисълта, че тромавият ѝ и груб син щеше да обладае това светлокожо момиче. Може би първо трябваше лично да провери способностите му...

Пила излезе от термите и тръгна по обиколен път към странноприемницата, където бяха наели стая. С Клавдий се бяха уговорили да не я чака. Чувстваше се сигурна в този отдалечен град. Вярваше, че никой не ги е проследил дотук. Клавдий също се радваше на посещението в банята и тя го остави да се наслаждава на отпускането в басейна колкото си иска. Освен това той имаше намерение да продаде някои от накитите на Ромелия.

Пила се разходи покрай магазините за платове и огледа изложените стоки. Много ѝ се искаше да купи няколко топли материи, защото знаеше, че в Алпите щеше да бъде много студено. Нищо чудно по високите места вече да беше паднал сняг.

От кухните и близките кръчми я полъхна миризма на месо и риба и тя усети, че отново ѝ се пригади. Пред очите ѝ причерня и светът се завъртя около нея.

— Зле ли ти е? — попита женски глас и една силна ръка я подкрепи.

— Какво? О, не, благодаря. Стана ми лошо, но сега всичко е наред. Простете!

— Но, моля те, няма нищо, че ти помогнах. Името ми е Емилия. Искаш ли да те придружа до дома ти? Къде живееш?

— Благодаря, но съм добре. Моля ви, матрона, не си правете труда. Вероятно причината е в топлата баня.

— О, разбира се, че ще те придружа. Ами, ако по пътя ти се случи нещо? Няма да мога да си го простя. Е, накъде да вървим?

— Отседнала съм в странноприемница „Зелената морска звезда“.

Емилия отведе непознатата в гостилницата и я придружи чак до стаята ѝ. Клавдий не се беше върнал и Пила падна тежко на леглото. Емилия се огледа незабелязано и запомни всички подробности: разпръснатите по пода дрехи, накитите на масата.

— Вероятно само минаваш оттук? — попита предпазливо тя.

Пила беше много зле и не усети напрежението в тона на жената. Въпреки това реши, че е по-добре да излъже.

— Не, дойдох да се заселя в този град. Първо трябва да си потърся квартира, затова наех стая в тази странноприемница. Още веднъж ви благодаря, че ме придружихте.

— Няма нищо, мила. Желая ти бързо оздравяване! А сега си отивам. Надявам се, че скоро ще се видим отново. Много ще се радвам

да се запозная с теб по-отблизо.

Емилия излезе от гостилницата и забърза към дома си. В перистила се беше разположил тлъст младеж с червено лице и със скучаещо изражение дъвчеше парче шунка, докато пръстите му късаха един розов цвят.

— Престани да се тъпчеш, лакомнико! Намерих жената, която може да удовлетвори потребностите ти. Нещо не е наред с нея и мисля, че това ще ти помогне да я подчиниш на волята си.

— Така ли? — Момчето се прозя и затвори очи, като че умираше за сън.

— Тя е руса, видях космите по тялото ѝ! Много висока, с млечнобяло лице и дълги крака.

— И какво не е наред?

— Боядисала си е косата черна. Всички жени искат да са руси, а тя се е направила черна! Явно крие нещо. Но не се безпокой, аз ще разбера какво има. Иди да я видиш. Отседнала е в „Зелената морска звезда“, втората врата вляво, на горния етаж.

— Сама ли е?

Емилия кимна.

— Хайде, синчето ми, бъди мъж! Отдай се на страстите си, за да не се разболееш пак.

— Да, мамо. — Момъкът се надигна тронаво и месата му се залюляха. Той грабна малкия камшик, на чиито краища бяха закрепени железни топчета, мушна го под туниката си и излезе с тежки стъпки от стаята.

Пила потъна в неспокоен сън. Банята я умори, а странното гадене и болките в корема я потиснаха още повече. Чувстваше се разбита, крайниците не ѝ се подчиняваха. Странно, но по някое време тя усети кошмара и физически, и се събуди. Изведнъж осъзна, че ръцете и краката ѝ са вързани, а в устата ѝ е натъпкан парцал. Обзета от паника, тя се замята насам-натам и видя тлъстия млад мъж, който я зяпаше с отворена уста.

— Мама е била права — бърбреше завалено той. — Ти си руса! — От устата му потече слюнка и Пила се потърси от ужас и отвращение.

— Ритай колкото искаш, красавице, харесва ми, когато жените се съпротивляват. Скоро от красотата ти няма да остане и помен. — Той се закиска и вдигна камшика си. Замахна и Пила потрепери от опасното свистене. Камшикът удари чаршафа до нея, без да се докосне до тялото ѝ. Момъкът отново се изсмя. Очевидно се наслаждаваше на страха ѝ. Той повтори няколко пъти перверзната си игра, докато един удар я улучи. Кожата ѝ се сцепи и от раната протече кръв. Болката беше толкова силна, че Пила се изпъна като струна.

— Е, харесва ли ти? — извика щастливо младежът и се опипа между краката. — Не се опитвай да крещиш, никой няма да те чуе. Ако ме издадеш, и аз ще издам тайната ти. Защо си боядисала хубавата си руса коса, какво криеш? Аз знам всичко! Ха, ха, ха! — Той изплющя отново с камшика и ударът разкъса кожата на бедрото ѝ.

Полумъртва от страх и болка, Пила се мятеше в леглото и безмълвно зовеше Клавдий. Той трябваше да усети, че жена му се намираще в смъртна опасност!

След дългия престой в банята Клавдий се чувстваше като нов човек и реши да се поразходи по форума на Ариминум. Най-важната му задача беше да намери търговец, който да купи накитите на Ромелия. Спешно им трябваха пари в брой, за да си платят преминаването през северната граница. Наемниците бяха подкупни и Клавдий го знаеше. Звънът на монетите помагаше навсякъде. Той предложи на търговеца гривна, огърлица и чифт обици и изгледа със съжаление красивите накити. Толкова щяха да отиват на Пила... Но той беше наясно, че на север стойностите бяха други, не като в Рим. Здравите обувки и топлите дрехи бяха по-важни от златото и скъпоценните камъни.

Той прибра сестерциите в кесията си и я скри под туниката си. Търговецът не го попита откъде има тези скъпи накити, очевидно правени за жена на патриций, и Клавдий се зарадва на дискретността му.

Когато зави покрай халите, Клавдий забеляза двама мъже и бързо се отдръпна в сянката. Двамата непознати вървяха право срещу него и уж се разхождаха безцелно по площада. Но вместо да зяпат изложените стоки, те се взираха в лицата на хората и дори разпитваха

някои търговци. Клавдий се вгледа внимателно в лицата им и много скоро разбра, че ги познаваше отнякъде. Днес беше стъпил за първи път в този град и беше невъзможно някой да го познава. От друга страна, беше твърде възможно в града да идват търговци и делови хора от Рим. Но защо тогава разпитваха търговците?

Клавдий покри главата си с качулката на наметката и незабелязано се приближи към двамата мъже, като разглеждаше с привиден интерес изложените по сергиите стоки. Ала когато застана непосредствено зад двамата, си спомни откъде ги познаваше и го побиха тръпки. Това бяха двама гладиатори от Помпей! Познаваше ги от тренировките. Няколко пъти беше ръководил обучението на гладиаторите в казармите на Капуа и там присъстваха и мъже от Помпей. Клавдий си спомни, че веднъж дори се беше бил срещу един от двамата гладиатори. Позна го по очебийния белег на лицето. Наведе се над един топ платно, уж за да провери качеството му, и се вслуша да разбере какво разпитваха търговеца. Двамата бяха дошли в града да търсят римлянин, придружен от висока руса жена!

Търговецът поклати съжалително глава и двамата мъже продължиха пътя си, като се оглеждаха на всички страни. Разтревожен, Клавдий напусна пазара и забърза обратно към гостилницата. Не можеше да се отърве от чувството, че Пила беше в опасност. Сигурно Ромелия беше разбрала, че следата към Брундизий е била измамна и беше наела хора да ги търсят из цялата страна. Преследвачите бяха разбрали, че бегълците не са минали по Виа Апия, а са използвали странични пътища. А пътят през Ариминум водеше направо към алпийските проходи на севера!

* * *

Когато вратата се отвори, Пила видя само една летяща сянка и чу рев на разярена мечка. Мечът на Клавдий блесна под слънчевите лъчи, безформеното тяло на младежа се сгърчи и рухна на пода. Всичко стана невероятно бързо.

Клавдий затвори вратата, втурна се към леглото и разряза с върха на меч си въжетата, които стягаха китките и глезените ѝ.

— Какво ти стори тази свиня? Откъде се появи?

— О, Клавдий, беше ужасно! Върнах се от банята, заспах на леглото и когато се събудих, той беше тук и ме беше вързал.

Клавдий внимателно попи кръвта от раните ѝ.

— Много ли те боли? — Гласът му трепереше от тревога.

Пила поклати глава и погледна плахо към безжизненото тяло на пода.

— Мъртъв ли е? — попита с треперещ глас тя.

— Надявам се! — Клавдий блъсна трупа с петата на сандала си.

— Ами сега? Съдържателят непременно ще извика префекта!

— Трябва веднага да изчезнем!

— И как си го представяш? — попита отчаяно тя.

— Аз ще сляза долу и ще попитам гостилничаря къде е най-добрият бардак. Той ще си помисли, че си търся забавления, докато ти спиш. Ще застана под прозореца и ти ще ми хвърлиш вързопите с багажа. Накрая ще се спуснеш по навързаните чаршафи. Ще се промъкнем в обора, ще изведем мулетата и ще избягаме от града. Гостилничарят ще влезе в стаята ни най-рано утре заранта. Тогава ще открие мъртвия и когато вдигне тревога, ние ще бъдем далеч оттук.

Клавдий не каза нито дума за двамата гладиатори на пазара. Пила беше в шок и той не искаше да я плаши допълнително.

Пила събра бързо дрехите, които бяха нахвърляли по стаята, сви няколко вързопа и ги хвърли през прозореца. Остави всички летни дрехи, защото им предстоеше пътуване на север и те не им бяха нужни. Освен това не биваше да се товарят с много багаж.

Пила едва се измъкна през тесния прозорец. Беше завързала въжето от чаршафи на рамката на леглото и се спусна покрай стената, без да поглежда надолу. Раните от камшика бяха отворени и ѝ причиняваха силни болки, но тя не им обръщаше внимание.

Клавдий я улови в прегръдките си.

— Побързай, нямаме време — прошепна настойчиво той.

— Къде са мулетата? — попита страховито тя и хвърли поглед към двата силни коня, които чакаха наблизо.

Клавдий се ухили дяволито.

— Почиват си. Замених ги за тези хубави кончета. Хайде, качвай се на седлото. Надявам се, че можеш да яздиш.

— Горещо долу — прошепна потиснато Пила, но без колебание се метна на седлото.

Двамата напуснаха града по страничните улички. В далечината видяха факлите на градския гарнизон. Сега ги преследваше не само Ромелия, но и префектът на Ариминум.

Яздиха цяла нощ, без да щадят конете си, но на разсъмване бяха принудени да направят почивка.

— Имаме две възможности — обясни Клавдий, поемайки тежко дъх. — Или да открадна отнякъде кола и да впрегнем конете пред нея, или да ти намеря мъжки дрехи. Жена на кон е все едно козел с виме.

— О, Клавдий, мисля, че никога няма да избягаме! Те са по петите ни и ще ни намерят, каквото и да направим. На следващия мост сигурно няма да ни пропуснат да минем.

— Точно затова трябва да се предрешим. Те търсят мъж и жена, а не двама мъже.

— Искаш да облека мъжки дрехи? — попита с пресекващ глас Пила. — О, не, само това не! Не ти ли стига, че...

— Нямаме друг избор, любов моя.

Пила закри лицето си с ръце.

— О, какъв позор, какъв позор!

— Поплачи си, а аз ще ида да потърся други дрехи. Имаме още малко пари, ще стигнат и за храна. След това ще потеглим за Падус. — Той попипа дръжката на меча си под наметката и Пила разбра, че при нужда щеше да прибегне до сила, за да набави нужното облекло.

Тя седна на един камък близо до конете и се загледа мрачно пред себе си, докато Клавдий тръгна бързо към селището, което се виждаше на около миля от пътя.

Денят започваше. Откъм селото се чуваше крякане на кокошки и лай на кучета, по пътя се движеха коли; търговци, селяни с талиги — и един бърз ездач. Сигурно беше куриер! Пила се скри в един гъст храсталак, надявайки се, че конете няма да изцвелят. Клавдий се върна едва към обед. Показа ѝ широкия панталон, каквито носеха рибарите, и куртка от груб лен. Беше ѝ донесъл и кепе от дебело платно.

Пила се облече покорно и си каза, че приличаше досущ на плашилата, които по-рано поставяха на прясно засадените ниви, за да гонят птиците.

— Видях един куриер на бърз кон, който препускаше по пътя на север — съобщи страхливо тя. — Може би е по-добре да сменим посоката.

— И накъде да се запътим? На запад? Трябва да стигнем до Равена, да прекосим Падус и да отидем в Патавиум. Оттам вече се виждат върховете на Алпите.

— Но там е границата. Как ще я преминем?

— С подкуп. Все ще ми хрумне нещо.

Пила го погледна обезсърчено.

— Сигурна съм, че няма да свърши добре...

— Трябва да опитаме! Хайде, качвай се на коня. Дрехите, които не ни трябват, остават тук.

Пила стоеше като вкаменена.

— Не мога повече — прошепна тя и по бузите ѝ потекоха сълзи.

Клавдий, който вече беше готов да възседне коня си, захвърли юздите и я грабна в прегръдките си.

— Защо искаш да се откажеш? Нима искаш усилията, които положихме досега, страданията, които изтърпяхме, да бъдат напразни?

— Не биваше да те въвличам в тази история — захълца тя. — Ако ме беше оставил да умра на арената, всичко щеше да свърши.

— Да, и нашата любов също. Нима тя не означава нищо за теб?

— О, разбира се, тя е всичко за мен! Тъкмо защото те обичам, се съмнявам, че имам право да разруша живота ти.

— Моят живот? В името на Юпитер, Пила, какво говориш? Какво струва моят живот? Аз съм сигурен, че боговете не искат да умрем. Те са ни определили друга съдба.

— Боговете гледат на нещата по друг начин. Знаеш ли, всеки човек трябва да се научи сам да определя живота си. Никой няма право да разполага с живота на другия. Аз бях робиня и зависех изцяло от волята на чужди хора, но в любовта е друго. Нямам право да изисквам от теб да рискуваш живота си заради мен.

— Но ти не изискваш нищо от мен, аз го правя по своя воля! А сега ми подари една от омайните си усмивки и да тръгваме. — Той потърси устните ѝ и изпи сълзите от бузите ѝ. — Веднъж вече ти казах, че каквото и да се случи, никога не бива да забравяш, че те обичам.

Тя кимна и бързо изтри сълзите от лицето си. Пудрата ѝ се размаза и образува странни шарки по бледите бузи. Клавдий избухна в

смях.

— Прекрасен мъж, няма що — подразни я той.

Пътуването им свърши съвсем неочаквано на моста над река Падус. Той беше изцяло зает от колони войници, които се бяха разположили на лагер от северната страна.

— Остани при конете! Ще отида да разузная какво става. Това движение на войски няма нищо общо с вълненията в Рим. Тук става нещо друго.

Пила стисна ръката му.

— Бъди предпазлив, усещам опасност!

— Не се бой, досега решихме всичките си проблеми — отвърна небрежно той. — Рим е пълен с войници, а северната граница е винаги добре охранявана. — Лъжите излизаха леко от устата му. Не искаше да тревожи Пила, но предчувстваше, че това засилено движение на войски има нещо общо с германите.

Той се запъти с големи крачки към моста, като наблюдаваше внимателно преминаващите стотни. Почеса се замислено по главата и отиде при стражите, които охраняваха моста.

— Какво става тук? — попита с привидна загриженост той. — Очаквам товар дъбови трупи от Норикум. Какво е положението, търговците минават ли по реката?

— Добри човече, ти май нямаш представа каква буря се надига. Даже мишките не смеят да пресичат Алпите. Германите нападат, някои племена вече са преминали северната граница. — Войникът се ухили и посочи преминаващите войски. — Мисля, че скоро ще им дадем да се разберат.

— Ами моите дъбове? — Клавдий не се отказваше толкова лесно.

— Забрави ги! Ще трябва да се удовлетвориш с нашите кедри. Ако отделни търговци все още са оттатък границата, трябва да се молим на боговете да им помогнат за бърза смърт, защото неизбежно ще попаднат в ръцете на варварите.

— Толкова ли е лошо?

— Много по-страшно, отколкото можеш да си представиш. Събрали са се на северната граница и искат да щурмуват Рим!

Клавдий вдигна скептично гъстите си вежди.

— Не вярвам да стигнат толкова далеч.

— О, напротив, вече са започнали. По цялата граница се водят кървави сражения. Този път няма само да ги отблъскваме. Те изникват непрекъснато от тъмните гори и смуцават спокойствието ни, затова началниците са решили да ги изтребят до крак. Виж, подкрепленията вече пристигат! А щом се справим веднъж завинаги с варварите, ще имаш възможност да сечеш колкото си искаш дъбове.

Той се засмя гръмогласно и Клавдий го придружи. Двамата се разделиха с приятелско кимане и гладиаторът изчезна в навалищата.

Когато се върна при Пила, Клавдий се постара да изтрие тревожните бръчки от челото си.

— Трябва да променим плана си — каза той. — По този път няма да стигнем до Алпите. Има война с германите.

— Война? С кои племена?

— Нямам представа. Радвам се, че войникът изобщо благоволи да ме осведоми. Във всеки случай проходите са заети и се охраняват много строго.

— Ако бяхме орли и се носехме високо в облаците, никой нямаше да ни настигне — въздъхна отчаяно Пила и погледна Клавдий с очакване.

— Ще се обърнем на запад и ще препуснем по Виа Емилия към Лигура. Там ще видим. Вероятно ще се наложи да заобиколим Алпите от запад.

Пила нямаше сили да се изправи.

— Не знам дали ще издържа — обясни с мъка тя.

— Какво ти е, болна ли си?

— Чувствам се смъртно изтощена, тялото ми е празно, а пък тежи. Понякога имам чувството, че нещо дълбае стомаха ми.

Клавдий я прегърна и я помилва загрижено.

— Може би трябва да потърсим лекар.

— И да открие клеймото ми? О, не, сигурно бягството е причината. Дългата езда ме е изтощила и е изсмукала цялата ми жизнена енергия. Надявам се скоро да стигнем целта на пътуването си, за да се успокоя.

Клавдий въздъхна облекчено.

— Добре, но те моля да ми кажеш, когато се чувстваш много зле и не можеш да продължиш.

Пила кимна и направи опит да се усмихне.

— Обещавам ти...

Виа Емилия минаваше през равнината на Падус, без да прави завои. След седмица пристигнаха в Плаценция, където решиха да си починат поне един ден. Пила беше много зле и Клавдий се разкъсваше от тревога.

— Ще си вземем стая в странноприемница и ще си почиваш. Аз ще ида да заложа останалите накити и ще потърся добър лекар да те прегледа.

— Не, моля те, не искам лекар! По-добре да си спестим парите за бягството. Сигурна съм, че почивката ще ми се отрази много добре.

Клавдий се поколеба.

— Е, добре, но ще ти взема някои билки и лекарства за стомашните болки. Ще поръчам хубаво ядене. И моят стомах се бунтува. В последно време живеем само на сурови плодове и крадени яйца.

Клавдий отиде на пазара, а Пила се заключи в стаята. Ужасните събития в Ариминум не искаха да се изличат от съзнанието ѝ. С Клавдий се бяха уговорили как да почука той, за да му отвори тя вратата.

Клавдий намери дискретен търговец, при когото заложи още няколко от накитите на Ромелия, и с получените пари купи всичко необходимо. Купи билки за чай, хляб, сушено месо и две дебели вълнени наметки. Спря пред един обуцарски дюкян и огледа витрината. Зимата приближаваше и двамата имаха нужда от здрави обувки. Огледа изложените дебели сандали и ботушки, но не можа да реши какво да избере. Взе в ръка един калцеус^[2] и го огледа изпитателно.

— Колко струват ботушите? — попита нерешително той.

— Триста сестерции — гласеше отговорът.

— Ти си полудял! За триста сестерции ще храня семейството си цяла година.

Обуцарят вдигна равнодушно рамене.

— Не те задължавам да ги купуваш. Който търси здрави обувки, трябва да има сериозна причина.

— Причината е лошото време — отвърна сърдито Клавдий.

— А лошото време е скъпо. Вземи тези „калиги“^[3], те са с подсилена подметка и ги купуват за войниците. Щом те преминават с тях Алпите, ти сигурно ще успееш да се добереш от къщата си до пазара, нали? Струват само сто сестерции.

— Съгласен съм, но ми трябват два чифта.

— Това прави двеста сестерции. Ето, разбрахме се.

Клавдий плати исканата цена и скри сандалите под наметката си. Форумът на Плаценция беше пълен с хора и той не забеляза двете подозрителни фигури, които го следваха.

— Видя ли какви накити заложи? — попита единият и другият му кимна. — Сигурно има още от тях. Трябва да го държим под око.

В гостилницата Клавдий поръча хубава вечеря от задушено свинско, пушена сланина, лук и чесън и помоли гостилничаря да я донесе в стаята. Поръча и голяма кана вино.

Гостилничарят едва бе внесъл таблата с вечерята, когато Пила притисна ръка към корема си. Тя извъртя очи и повърна пред ужасения Клавдий.

— Прощавай, но не мога да понасям тази миризма — обясни тя и се отпусна на сламеника, като трепереше с цялото си тяло. На челото ѝ изби студена пот.

— Веднага ще повикам лекар — прошепна Клавдий.

— Не, вземи яденето и слез в кръчмата. Трябва ми покой, само покой...

Клавдий я погледна объркано, но взе таблата и отиде в кръчмата. Пила явно беше сериозно болна. Бягството им беше поставено под въпрос. Може би беше добре да останат още няколко дни в Плаценция.

Ала още на следващия ден Пила се почувства отпочинала и свежа и апетитът ѝ се възвърна. Хапна две големи палачинки със сироп и сладки плодове, после лучена супа с копър и сушено грозде с ядки. Камък падна от сърцето на Клавдий. Той я прегърна и я завъртя в кръг, после облиза трохичките от устата ѝ и я целуна жадно.

— Нали ти казах, че за всичко е виновна дългата езда! Днес се чувствам отлично. Трябва да продължим пътя си, докато времето е добро. На север есента често е дъждовна.

— А за зимата изобщо не искам да мисля — допълни весело Клавдий. Дватама събраха багажа си и продължиха на запад.

Зарадван, че Пила се бе възстановила толкова бързо от тайнствената си болест, Клавдий отново не забеляза двете фигури в тъмни наметки, които ги следваха на почтено разстояние.

След два дни стигнаха до едно кръстовище. Два пътя водеха към лигурския бряг, третият към западните Алпи.

— Ще почиваме в близост до пътя и утре рано ще потеглим към планината — реши Клавдий.

Пригответе постелята си, запалиха огън. Пила пригответе проста вечеря с храната, която си носеха. После се сгушиха един в друг.

— Как ще преминем границата? — попита загрижено Пила.

— Още не съм решил. Обикновено граничните постове са подкупни. А ако няма друга възможност, ще тръгнем по козя пътека.

Пила въздъхна едва чуто.

— Мисля, че най-лошото тепърва предстои.

Дватама заспаха дълбоко, но Пила се събуди посред нощ.

— Какво има? — попита сънено Клавдий.

— Нищо, продължавай да спиш. Май съм пила твърде много чай. — Тя се надигна и изтича към близките храсти, за да се облекчи.

Чу зад себе си неясен шум, след това стъпки.

— Клавдий? Защо се промъкваш след мен като котка? — попита през смях тя.

Ала не получи отговор. Вместо това чу тропот на копита. Това беше повод за тревога! Тя се втурна към огъня и изписка задавено. Клавдий още лежеше на мястото, където го беше оставила, но багажът им липсваше и конете също!

— Клавдий! Събуди се! — Тя го раздруса и се опита да го обърне към себе си. Когато докосна главата му, усети на пръстите си нещо топло и лепкаво. — Клавдий!

Пила погледна ужасено окървавената си ръка. Клавдий се раздвижи бавно и простена.

— Какво стана, любов моя? — попита с треперещ глас Пила.

Клавдий отвори очи, но не можа да се изправи. Пила донесе веднага стомната с вода и сложи мокра кърпа върху раната на тила.

Беше отчаяна. Бяха нападнати от разбойници! Вече не притежаваха нищо!

Клавдий дойде в съзнание, раната на главата престана да кърви. Но се чувстваше замаян, черепът му се пръскаше от болка.

— Не се движи — помоли Пила. — Трябва да си почиваш, иначе раната ще се отвори.

Скоро се разсъмна и тя можа да се огледа. Крадците им бяха взели всичко. Вече не притежаваха нищо, освен дрехите, които носеха на гърба си. Пила изгуби целия си кураж и избухна в плач. Дълго седя до Клавдий, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ, а той се мъчеше да преодолее страшната болка и да разсъждава трезво. Край! Всичко свърши! Без пари и без коне нямаше да стигнат доникъде.

Клавдий прекара няколко часа в полусънно състояние, докато болката отслабна. Пила го беше завила с наметката си и не мръдваше от мястото си.

— Трябва да стигнем до брега — проговори като на себе си той.

— Клавдий! Какво има? — Пила се наведе над него и попипа лицето му.

— Помогни ми да стана. Не бива да губим време. Отиваме на брега. До Генуа има три или четири дни път. Ще се опитаме да преминем с лодка.

Пила се сгърчи като от удар.

— Не!

— Какво ти стана? Вече не можем да избягаме през Алпите. Единствената ни възможност е морето. Виж какво има тук! — Той отвори наметката си. — Не са се сетили, че нося парите до тялото си. — Той потупа доволно кожената кесия.

— Не можем ли да купим други коне? — попита плахо Пила. Мисълта, че трябва да излезе с лодка в морето, ѝ причиняваше гадене.

— Не, парите няма да ни стигнат. Ще ги използваме, за да подкупим някой рибар, който да ни отведе до брега на Галия. Сигурно ще ни поиска доста голяма сума.

— Наистина ли нямаме друг изход? — попита отчаяно Пила.

Клавдий не посмя да поклати болезнено пулсиращата си глава. Само я погледна тъжно.

— Не, мила.

Генуа се оказа шумен пристанищен град, окаден с типичните миризми на катран, риба и солена вода. Къщурки, прилични на зарове, бяха струпани безредно край пристанището, където бяха хвърлили котва безброй търговски и военни кораби. Рибарите бяха завързали малките си лодки в другия край на залива. По целия плаж бяха проснати да съхнат рибарски мрежи. След като ги наблюдава в продължение на няколко часа, Клавдий реши, че е намерил подходящия човек. Рибарят беше едър и силен, лодката му беше малка, но изглеждаше стабилна — и беше сам! Преговорите бяха дълги и мъчни. Най-после се разбраха за цената, кожената кесия смени собственика си и двамата можаха да продължат пътя си по море.

Пила не смееше да признае на Клавдий колко се страхува, но когато разбра, че трябва да се качат на борда, изпадна в паника.

— Остави ме тук! — прошепна умолително тя. — Моля те, Клавдий, остави ме тук! Не мога да се кача в тази лодка.

— Не те разбирам, Пила. Скоро ще постигнем целта си. След три дни ще слезем на брега в Галия и ще бъдем свободни.

— Не искам да съм свободна, искам да остана тук. Искам да умра!

Клавдий я погледна смаяно и видя, че тя трепереше с цялото си тяло и едва се държеше на крака.

— Пак ли се разболя? — попита съчувствено той и вдигна ръце да я прегърне.

— Не, не. Само че не мога да се кача в лодката.

— Това ми е ясно, но защо? — Изведнъж той разбра. — Да не би да те е страх?

Пила кимна засрамено, но не успя да потисне треперенето си.

— Само това ни липсваше! — Клавдий се тупна отчаяно по главата и извика от болка.

— Какво става? — попита нетърпеливо рибарят. — Трябва да използваме благоприятния вятър.

Клавдий стисна ръката на Пила и я повлече след себе си. Тя се опита да се съпротивлява, но той беше по-силен и успя да я настани в лодката. Пила се сви на кълбо върху струпаните мрежи и скри лице в ръцете си.

Без да се тревожи от състоянието на пътниците си, рибарят се оттласна от брега и лодката се понесе в открито море. Пътуването продължи два дни и две нощи все по продължение на брега в посока югозапад. Два дни и две нощи, в които Пила имаше чувството, че всеки момент ще умре. Тя притискаше лице в мрежите и не смееше да се надигне. Отказваше всяка предложена храна и само тихо скимтеше като болно кученце. Клавдий клечеше до нея безпомощен и напълно объркан. От време на време Пила се изправяше, навеждаше се през ръба на лодката и повръщаше. Стомахът ѝ се свиваше на топка, защото в него нямаше нищо, но гаденето не преставаше и тя се молеше на боговете да я довършат.

— Явно морето не ѝ понася — опита се да обясни Клавдий на ухиления рибар.

Мъжът го погледна с разбиране.

— Вие май сте избягали от родителите си. Затова сте се преоблекли така странно.

Клавдий сметна за уместно да не му възразява.

— Майка ѝ не ме хареса. Беше ѝ избрала друг жених. — Клавдий играеше умело ролята си и ако не беше толкова зле, Пила щеше да избухне в луд смях.

— Да, да, познавам такива случаи. Любовта е голямо нещо. Трябва обаче да ти кажа, че моята старица се държи точно така, когато пак е забременяла.

— Какво! — Клавдий зяпна смаяно. — Как така?

— Може наистина да я е хванала морската болест, но вълните изобщо не са високи. През първите месеци на бременността моята жена винаги се чувства много зле. Непрекъснато повръща и често се налага да я гоня от масата, за да не ми развали яденето. Е, вече имаме осем деца и съм свикнал. Впрочем, след два или три месеца това ще отmine.

Клавдий сграбчи Пила за раменете и я обърна към себе си.

— Пила, отвори очи и ме слушай внимателно. — Пила отвори с мъка очи и се опита да се поизправи. Изглеждаше по-зле от всякога. — Аз не разбирам много от тези неща, но кога беше последното ти кръвотечение?

Тя вдигна рамене и го погледна объркано.

— Не помня. Не съм обърнала внимание. Май беше още в Помпей...

— В името на Юпитер, точно сега ли трябваше да се случи! — Клавдий заскуба косата си. — По дяволите, защо не взе предпазни мерки?

— Какви предпазни мерки? — смая се Пила. — Нима е възможно да...

— Всяка проститутка в Помпей знае как да се пази от забременяване. Чувал съм, че използват котешки дроб или орлова папрат. Носят ги в малки торбички на китките. Знам също, че вземат кедрова смола и солен разтвор...

— Аз да не съм проститутка! — врътна се обидено Пила и захълца сърцераздирателно във вонящата рибарска мрежа.

— Съжалявам, не исках да кажа това — извини се съкрушено Клавдий. — Ядосах се и не помислих какво говоря.

— И аз бих искала да се чувствам по-добре, повярвай. Това постоянно гадене ще ме довърши.

— Рибарят смята, че ще мине.

Пила отново скри лице в ръцете си.

— Искам да умра! — изплака за хиляден път тя.

На четвъртия ден от пътуването си по море видяха брега на Галия. Рибарят ги свали на сушата някъде северно от Нарбо Марциус.

[1] Сакария — голяма кола с масивни колела. — Б.пр. ↑

[2] Калцеус — затворена кожена обувка за зимно време, половинки или полуботушки. — Б.пр. ↑

[3] Калига — сандали с ремъци или до глезените, или подобни на легионерски сандали с дебела подметка и железни гвоздеи. — Б.пр. ↑

Двамата стояха загубени на брега на чуждата страна. Ако беше вярвал, че ще изпита странно привличане към земята на предците си, Клавдий остана дълбоко разочарован.

В близост до брега минаваше търговски път, по който цареше оживено движение. Двамата бяха много изненадани, като видяха римски търговци. Клавдий размишляваше трескаво дали да се смесят с търговците, или да се държат далече от пътя. Погледна се и поклати глава. Дрехите му бяха окъсани, сандалите изтрити. Вече нямаха пари, нямаха и накити, които да зложат.

Пила беше на края на силите си. Пътуването по море ѝ се отрази много зле. Лицето ѝ беше бледо, почти бяло, около очите се бяха вдълбали тъмни кръгове. Стомахът ѝ все така се свиваше от болка. Страхът от дълбоката тъмна вода и люлеещата се лодка я бе докарал почти до лудост.

Най-последно усещаха твърда земя под краката си, но опасността още не беше отминала.

— На север — изохка Пила. — Трябва да вървим на север.

Слънцето се скри зад ниско надвисналите сиви облаци, стана доста хладно. Клавдий умираше от глад. Вече не помнеше кога за последен път беше ял нещо топло.

— Скрый се в тези храсти — нареди той и постла наметката си на влажната трева. — Почини си, опитай се да възстановиш силите си.

— Какво мислиш да правиш? — попита със слаб глас Пила.

— Рибарите са окачили улова си на брега да съхне. Ще открадна няколко риби.

Пила кимна, макар че при мисълта да яде риба стомахът ѝ се сви на топка. Толкова време беше лежала върху вонящи и рибарски мрежи. Но беше твърде уморена, за да се възпротиви. Пък и беше свикнала да гладува. В детството гладът беше неин постоянен спътник. Дали щеше да види отново близките си? Струваше ѝ се невъзможно.

Клавдий се върна по-скоро, отколкото беше очаквала. Беше скрил под ризата си няколко сушени риби и две прясно хванати, още хлъзгави скумрии. Ухилен с цялото си лице, той ѝ показа гордо плячката си.

— Стани, ще повървим още няколко часа навътре в сушата. Щом намерим удобно местенце, ще запалим огън, ще си хапнем прясна риба и ще се насним. Сухата риба ще бъде за следващите дни.

Той улови ръквата на Пила, изправи я на крака и вдигна наметката си. Тя пое дълбоко въздух и се наслади на влажния аромат на есента. Предчувстваше, че тази страна ще постави любовта им на сурово изпитание.

Колкото по на север отиваха, толкова по-лошо ставаше времето. Непрекъснато валеше ситен дъжд, който забулваше горите в сиво. След като прекосиха обширна равнина, осеяна с хълмове, пред тях се издигнаха планини със странни форми, покрити с гъсти гори. Земята беше от черен камък, а когато се изкачиха на един връх, изведнъж се озоваха пред плосък зелен кратер. Явно бяха попаднали на вулканична планина: кратерите бяха наредени нагъсто един до друг, докдето стигаше погледът. Изглеждаха отдавна заспали, защото гората се състоеше от високи стари дървета.

Пила погледна вулканите и потрепери. Не можеше да забрави страшния Везувий, който се издигаше заплашително над Помпей. Дали и тези кратери бяха дело на бог Вулкан? О, не, нали се намираха в страната на галите, които принадлежаха към келтската раса и почитаха същите богове като кимбрите. Можеше само да се надява, че малката им жертва в храма е била достатъчна да умилостиви огнения бог.

Кога бяха принесли жертва на Вулкан? Преди месец? Преди година, преди век? Или е било в друг живот?

Двамата се настаниха под една надвиснала скала, за да запалят огън и да си устроят лагер. Шумата, която събраха, беше влажна, от процепите в скалата се процеждаше студена вода и се събираше в малко кладенче. Макар и с много мъка, успяха да запалят огън и си приготвиха просто ядене от две птици, които Клавдий беше успял да убие с камъни, подправено с гъби и плодове, които растяха по склона. След това се сгушиха един в друг и се опитаха да заспят.

Пила наблюдаваше загрижено Клавдий. Влажното и студено време му създаваше проблеми, гладът го измъчваше, а от няколко дни кашляше продължително при всяко напрежение.

— Е, поне няма да умрем от жажда — опита се да се пошегува Клавдий и се премести малко по-далече от скалното поточе.

— Дай ми ножа си — помоли Пила. — Ще издялам няколко стрели от дърветата, които растат тук. Те са здрави, а със стрелите ще можем да ловим зайци.

Клавдий измъкна камата си от колана. Заедно с късия меч, това бе единственото, което им беше останало. Красивата, изкусно изработена кама бе принизена до нож за дялкане, но сега въпросът беше да оцелеят. Пила обели сръчно кората на стройните клонки, които беше отчупила от околните дървета, и подостри предните им краища. След това разцепи задните и мушна между двете трески тънки парчета кора и перата на убитите птици.

Клавдий я наблюдаваше и се възхищаваше на съсредоточеността ѝ. Отскоро беше започнал да гледа на нея с други очи. Тя беше германско момиче, отрасло в тази пустош, свикнало с опасностите на дивата природа. Оттатък морето, под слънцето на Рим, тя беше чужденка. Там беше неговата територия, той бе успял да я изтръгне от подземния затвор, да я преведе през цялата империя, да я спаси от лапите на безмилостните и пресметливи патриции. Тук той беше чужденецът. Листът се обърна. Тук тя поемаше водачеството и той трябваше да ѝ се довери. Тук той беше подчиненият.

Тази мисъл му беше неприятна и той разтърси глава. Пила вдигна поглед.

— Какво ти е? — попита с мека усмивка тя.

— Нищо. Мислите ми витаят по света — отговори той в напразен опит да се пошегува.

— Съжаляваш ли?

Клавдий вдигна ръце в отбранителен жест.

— В никакъв случай. Аз ще продължа да те закрилям и да се грижа за теб, както прави всеки истински мъж. Много скоро ще станем голямо семейство.

Пила избухна в смях и някъде отдалеч ѝ отговори птица.

— Коремът ми все още не се е издул и мисля, че ще минат още няколко месеца, докато си проличи. В момента обмислям как да се

измъкнем от тази проклета планина. Струва ми се, че напредваме твърде бавно.

— Вероятно трябваше да останем на пътя, който минава по брега...

— И да паднем в ръцете на римляните? Не, не сме прекосили цялата римска империя, за да ни заловят в Галия, нали? Ще намерим път. Където има планини, има и реки. Ще тръгнем по някоя речна долина. Там имаме по-добри шансове да намерим дивеч, а сигурно ще срещнем и малки селища, където ще ни подслонят и ще ни дадат нещо за ядене.

Клавдий я погледна одобрително.

— Ти говориш твърде разумно, моя Пила. Виждам, че хладният ти северен разум ще ни отведе на правия път.

— Знаеш ли, че името ми изобщо не е Пила? — попита с усмивка тя.

Клавдий зяпна смаяно.

— Никога досега не съм се замислял за това. Пила е на езика на римляните, не на твоя. И как е истинското ти име, о, непознато същество?

— Зигрун.

— Шгр... — Клавдий се потърси. — Кой би могъл да произнесе тази трудна дума?

— Трябва да упражняваш езика си, защото тук всички говорят с моите думи. Е, не е съвсем същото, но поне е подобно. На какъв език ти е говорила майка ти?

— Майка ми? — Клавдий я погледна стреснато. Наистина, когато беше дете, майка му му говореше на друг език. Само че той го беше забравил. Точно сега обаче трябваше да си спомни. — Ако ми помогнеш, вероятно ще си спомня стария си език.

Той улови ръката ѝ и я целуна с цялата си нежност. Пила се засмя щастливо.

— Знам, че ще се справим. Ще се върнем при моя народ. След шест луни ще се роди детето ни и под покрива ни ще се възцари мир.

— Откъде си толкова сигурна?

— Сигурна в какво? Че след шест луни ще се роди детето ни?

— Не, че ще имаме покрив над главите си.

Тя се загледа в сивото небе и след малко с въздишка се облегна на силното му рамо. Ръката ѝ нежно помилва тънката верижка от сплетена руса коса, която Клавдий не сваляше от шията си.

— Знаеш ли, на този свят има неща, които не могат да се облекат в думи. Знаем, и толкова.

— Понякога ми вдъхваш страх — промълви задавено Клавдий.

— Ти трябва да усетиш божествената сила, която ни заобикаля. Тя е навсякъде, в дърветата, в камъните, във водата и въздуха. От нея хората черпят сили и се стараят да я използват.

— И как се прави това?

— Първо трябва да бъдеш вътрешно готов.

— Аз готов ли съм?

— Не.

На следващия ден напуснаха планината и тръгнаха на североизток. След половин ден път излязоха на просека, използвана от търговците на сребърна руда. Тръгнаха по този път право на север. В това мрачно време почти не се мяркаха търговци, а когато все пак срещаха големи кервани, двамата бързаха да се скрият в крайпътните храсти и ги пропускаха да минат. Заобикаляха и по-големите селища, промъкваха се само към отдалечените селски имоти, за да откраднат по някое яйце или пиле и да претърсят ожънатите ниви за остатъци от класове, цвекло или зеле. Тук живееше племето на арверните, което означаваше, че се намират още далече на запад от целта си. Трябваше да изоставят търговския път и да тръгнат на изток, където планината беше разделена от река.

Скоро пътищата окончателно изчезнаха. Прекосиха една гъста гора с надеждата, че скоро ще попаднат на река Роданус. Гладът и някаква странна болест бързо изтощаваха силите на Клавдий. Той продължаваше напред само с крайно напрежение на волята и с надеждата, че Зигрун няма да забележи слабостта му. Беше започнал да я нарича с германското ѝ име и тя беше безкрайно щастлива. Рим беше останал окончателно в минатото и тя вече не беше робиня.

Зигрун усещаше, че и тя се разболява, но не искаше да повярва. Хвърляше билки в огъня и вдъхваше дълбоко аромата им, за да прогони черните духове, които дълбаеха вътрешностите ѝ като

бръмбари. Тревожеше се единствено за Клавдий. Нощем се притискаше в измършавялото му тяло и се стараяше да го стопли. Но лека-полека силите напуснаха и нея. Често се обливаше в студена пот и изпитваше непоносими болки в ставите.

От гората се издигаха влажни изпарения и между дърветата се оформяха причудливи фигури. Зигрун се олюля и протегна ръце към небето.

— Горски духове — простена задавено тя.

Боеше се от невидимите елбини, които излизаха от дърветата във формата на червеи, пеперуди или други гадина и се вмъкваша в човешките тела. Последствията бяха страшни болести. Зигрун искаше да ги прокълне, да ги прогони дълбоко в гората, да ги скрие отново в дърветата и храстите. Но нямаше сили да го стори. Може би елбините вече бяха завладели телата им.

Клавдий, който вървеше след нея, се закашля мъчително. Дробовите му свиреха и тя неволно си припомни звъntenето на робските вериги. Студеният вятър влизаше безпрепятствено под изтънелите му дрехи и тялото му се вледеняваше. По разкъсаните му сандали беше полепнала влажна шума. В гърдите му гореше изпепеляващ огън.

— Зигрун — прошепна с мъка той и видя бяла жена, прилична на лебед, която безшумно се издигна към облаците. Дърветата наоколо се раздвижиха и се приведоха към него. Усети силен мирис на гъби, след което му причерня и загуби съзнание.

В центъра на черния мрак се виждаше мъничко пламъче. То поглъщаше жадно тъмнината, ставаше все по-голямо и топло, идваше все по-близо. Клавдий се мъчеше да го достигне, но огромният натиск в гърдите му пречеше да диша. Като че отгоре му бе паднала цяла скала. Явно силите на мрака бяха завладели душата и тялото му. Когато чу шепот някъде в мрака над главата си, изпита още по-силен страх.

— Идва на себе си — промълви женски глас.

Зигрун се мятеше неспокойно върху дебелия кожена наметка. Беше цялата в пот, около нея миришеше на огън. „Това е моят език — помисли си тя. — Горските духове ме заблуждават, играят си с мен. Кой говори езика ми?“

— Дръж я здраво — нареди енергичен женски глас, една силна ръка хвана Зигрун и я притисна към постелята. Тя изпищя и се опита да се отбранява.

— Спокойно, спокойно, ти си на сигурно място — чу се отново женският глас. Зигрун отвори очи и се опита да различи нещо в мрака. В мътното сияние на огъня седеше възрастна жена, която бъркаше нещо в котлето над пламъците и я наблюдаваше загрижено. Очите на Зигрун обходиха мрачното помещение. Тя видя кожа, цялата в сажди, стена от дебели дървени прътове, греди, по които висяха сушено месо, букети от билки и кожени торбички. А когато отново погледна към огъня, огнището ѝ се стори познато. Груби парчета печена глина заобикаляха вдлъбнатинката за огъня, на триножник беше поставено черно котле.

Жената клекна до нея и ѝ подаде купичка с топла билкова отвара. Зигрун изпи жадно ароматната напитка и усети как по тялото ѝ се разля топла вълна. Тя простена и падна на постелята си.

— Къде съм? — попитаха напуканите ѝ устни.

Жената не отговори, а продължи да разбърква напитката в котлето. Зигрун имаше чувството, че я наблюдават безброй очи. Тя събра всичките си сили и се изправи. Острият ѝ поглед успя да различи десетина души, които седяха по наровете край стените и я гледаха.

— Татко? — Тя потърси познато лице. След малко откри между мъжете продълговат вързоп от кожи. Той не се помръдваше. — Клавдий? — Гласът ѝ затрепери от страх.

Жената се втурна към нея, натисна я да легне и я покри с кожата.

— Жив е — обясни тихо тя, — но е много болен.

— Трябва да му помогна — възпротиви се Зигрун, но не намери сили да се надигне.

Жената се усмихна уморено.

— И ти си болна. Но и двамата ще оздравеете. Коя си ти?

— Зигрун — прошепна едва-едва болната. — Зигрун, дъщерята на Зигмунд Наякс. Познаваш ли го?

— От кое племе си? — попита жената.

— От кое племе ли? — повтори неразбиращо Зигрун. — Нима не съм си у дома, при моя род?

— Не знам къде живее твоят род, Зигрун, дъщеря на Зигмунд Наякс, и не познавам баща ти. Ти сигурно си една от оцелелите в голямата битка?

— Каква битка?

— Носи се слух, че оттатък планините бушувала страшна битка. Но никой не знае подробности.

— Не, ние се заблудихме. — Зигрун разбра, че е попаднала при непознати и реши да бъде много предпазлива. Сега най-важното беше Клавдий да оздравее. — Как е моят... спътник?

От нара до стената стана един мъж, едър и силен, с червеникава коса. Изглеждаше груб и недодялан, но очите му гледаха добродушно.

— Той е римлянин, макар да не разбирам откъде сте дошли и какво искате — изръмжа той. — Римляните са наши врагове.

— Той не е римлянин. Откъде ти хрумна това? — Зигрун се надигна и жената веднага напъха няколко кожи зад гърба ѝ. Зигрун се закашля мъчително.

— Ето защо! — Мъжът ѝ показа окъсаните сандали на Клавдий. — Само римляните носят такова нещо на краката си.

— Аз също нося римски сандали — отговори спокойно Зигрун. — Да, ние идваме от Рим. Избягахме оттам.

— Не искам да си имам ядове — продължи мъжът. — Ние сме прости скотовъди и мисля, че е най-добре да си отидете.

Жената, която се беше оттеглила до огъня, поклати глава при тези думи на мъжа и отново се изправи. Без да каже дума, тя взе сандалите от ръцете му и ги хвърли в огъня.

— Тя е от келтите и е болна. Ще остане при нас, докато оздравее.

— Росмелда, това може да застраши рода ни! — отговори сърдито мъжът. — А какво ще стане с него?

Росмелда се усмихна.

— Той е неин съпруг. Затова ще остане, докато оздравее.

— Откъде знаеш, че са мъж и жена?

Росмелда се усмихна мъдро.

— Защото тя е бременна, глупчо.

Зигрун придърпа кожената наметка до брадичката си и примигна смаяно към Росмелда. Тази жена бе разбрала, че тя е бременна! Но как, в името на боговете! Още изобщо не ѝ личеше!

Без да каже дума повече, мъжът излезе от къщата, последван от другите. Зигрун остана сама с Росмелда и Клавдий.

Клавдий беше трескав и се мяташе и гърчеше. Росмелда седна до него и му даде успокоително питие. След това сложи хладни компреси на челото и китките му.

— Твоят мъж е много болен — обясни тихо тя. — Ако след три дни състоянието му не се е подобрило, трябва да извикаме на помощ някого от мъдрите мъже.

— О, Росмелда, не знам как да ти благодаря. Надявам се да не ви изложим на опасност. Щом оздравеем, ще продължим пътя си.

— Къде отивате?

— Искам да се върна в родината си, я тя е някъде между тези високи планини. Там ме чака родът ми, там е отседнал народът ми, който преди доста време тръгна да търси нова земя, за да се изхранва. Засяхме нивите, изкарахме добитъка на пасищата и тогава римляните ме отвлякоха.

— Оттогава е минало много време — промълви замислено Росмелда. — А какво ще ми кажеш за него? Явно не е германец, щом не понася тукашния климат.

— Той ми спаси живота и избяга с мен.

Росмелда поклати глава.

— Много лекомислено — прошепна тя. — Ако не го е настигнал римският меч, есенната болест може да го убие. Той няма сили да издържи на зимата като келтите и германите.

— За съжаление си права. Животът под слънцето на Рим е приятен и лек, особено за хората, които не са роби.

— Ти робиня ли беше?

Пила сведе глава и не отговори.

— Не е нужно да ми казваш нищо. Видях клеймото на рамото ти. Но тук сме в Галия и това не ни смуцава. Ратаите не те видяха. Най-добре е да криеш ръката си.

— Защо мъжът ти не смее да ни задържи?

— Боян е разтревожен за съдбата на семейството ни. Имаме седем деца, от тях пет са синове. Не искаме да попаднат в ръцете на римляните.

— Разбирам. Веднага щом се възстановим, ще си тръгнем.

Ала мина доста време, преди Клавдий да се възстанови напълно. Той остана почти три седмици на легло, изхвърли огромни количества вода от тялото си, изпи няколко котлета от отвратителната на вкус лечебна напитка, която му приготвяше Росмелда, и остана много часове под коженото покривало, за да вдишва пушека на горящи билки, при което измъчените му дробове едва не се пръснаха. След три седмици Росмелда му позволи да стане, изведе го пред къщата и го заля с леденостудена вода. След това го разтри силно, изсуши го, облече го с вълнени дрехи, които Зигрун междувременно беше ушила, и му заповяда да се храни добре, за да възстанови силите си.

Състоянието му се подобряваше с всеки изминал ден. Започна да работи на двора, макар че отначало му даваха само по-лека работа. Помагаше на ратаите в грижата за животните и един ден отиде с Боян на лов за зайци. Беше възхитен от красиво изкованите върхове на стрелите, от острите мечове и копия. Проведе няколко упражнения с по-големите синове на Боян и старият веднага разбра, че има насреща си отличен боец. Лека-полека Боян забрави сдържаността си към чужденеца и започна да се отнася към него като към свой син.

— След няколко дни ще празнуваме Самониос^[1]. Ще приберем стадата от пасищата и ще поздравим новата година. Каним те да посрещнеш Самониос с нас. Разбира се, и Зигрун.

Клавдий се усмихна зарадвано.

— Благодаря ти, Боян. Правиш ме много щастлив.

Боян го погледна въпросително.

— Ако се чувстваш достатъчно силен, можеш да помагаш при докарването на стадата. Синовете ми ще се радват да ни придружиш.

— С удоволствие! Този живот ми харесва. Много ми се иска да остана завинаги тук. — Той се огледа и погледът му се помрачи. Галия лугдунензис — това беше царството на боговете, от което произхождаше майка му и което го привличаше по странен начин, макар да беше роден в Рим.

Имотът на Боян се намираще в красива долина в подножието на Мон Арверн в близост до широка и дълбока река. По склоновете на планината бяха пасищата, където през лятото пасяха големи стада говеда. Сега животните трябваше да бъдат събрани и свалени в

долината, където да прекарат зимата. В оборите и плевните беше натрупано прясно сено.

— По цяло лято сме на път с говедата — обясняваше Боян, докато язدهа към пасищата. — Естествено, по-голямата част от работата поемат ратаите. Но обикновено Росмелда остава сама с полските роби и слугините и се грижи за градините, нивите и къщата.

— Въпреки това имаш толкова много деца! — учуди се Клавдий.

— Зимните вечери са дълги и тъмни — засмя се весело Боян.

Зигрун стоеше с жените в двора и гледаше след отдалечаващите се мъже.

— Не бива да се тревожиш за него — опита се да я успокои Росмелда. — Ще се върнат само след три-четири дни.

Зигрун поклати глава.

— Знам, че е достатъчно силен и ще се справи.

— Въпреки това погледът ти е пълен с тъга. Знам, за влюбените дори няколко дни са цяла вечност.

Зигрун се усмихна и лицето ѝ се обагри в нежна червенина.

— Не сме се разделяли от седмици, затова ме боли да гледам как любимият ми се отдалечава. Но този път знам, че ще се върне. В Рим не бях толкова сигурна.

Росмелда я погледна скритом отстрани. Очевидно двамата бяха преживели страшни неща, а никой не знаеше какво им предстоеше от тук нататък. Тя харесваше красивата Зигрун и се възхищаваше на мекия ѝ характер. Тя беше много различна от онова, което се говореше за войнствените кимбри. Може би именно това меко очарование беше привлякло и Клавдий. Тя нямаше нищо против, ако двамата останеха през зимата в къщата ѝ. Синовеите ѝ се радваха на бойните игри и упражнения, които Клавдий провеждаше с тях. Боян вече няколко пъти се беше запитвал дали Клавдий не е дезертирал римски войник, след като умееше да си служи така съвършено с късия меч. Отлично шлифованата бойна техника и умението му да си служи еднакво с двете ръце издаваха професионална школа. Росмелда пък се възхищаваше от предаческите умения на Зигрун. Германката умееше също да тъче и шие, а Боян хвалеше невъздържано умението ѝ да вари бира, макар че хората тук предпочитаха да пият вино.

Зигрун прекарваше дните си в близост до Росмелда, помагаше ѝ в къщната работа, вареше бира. Вечер седяха заедно до огъня, предяха овча вълна и шиеха дрехи. Една слугиня изтъка прекрасна наметка от вълна с естествен цвят, примесена със синя. Мислите на Зигрун следваха Клавдий, който беше в планината с другите мъже, събираше говедата и вероятно за първи път в живота си се чувстваше свободен като птица. Тя изпитваше копнеж по него и в същото време се радваше от сърце, че любимият ѝ може да се наслаждава на свободата си.

Росмелда извади от раклата си няколко кожи.

— Зимата е студена, а аз не искам Клавдий да мръзне. Трябва да му ушиеш топли дрехи. Ето ти няколко овчи и една лисича кожа.

Зигрун кимна благодарно и зарови лице в меките кожи.

— Как да ти се отблагодаря?

Росмелда се усмихна добродушно.

— Това не ме засяга и не си длъжна да ми отговориш. Но често се питам дали Клавдий не е дезертър от римската войска. Никога не съм виждала мъж да си служи така умело с меч.

Зигрун поклати глава.

— Не, Росмелда, Клавдий не е войник. Той е нещо много по-лошо. Той е — или по-скоро беше — гладиатор.

Жената вдигна учудено глава.

— Какво е гладиатор?

— Съдбата на тези хора не е по-добра от робската. Клавдий е смел и не се бои от смъртта. Той ме измъкна от подземията на арената в Помпей и ме преведе през цялата римска империя, без да ни заловят. За него няма връщане назад. Ако ни бяха хванали, щяха да ни хвърлят на дивите зверове пред очите на хиляди зрители.

— Разбирам. Но мислиш ли, че твоят народ ще го приеме? Какво ще кажат близките ти?

Зигрун прехапа долната си устна и вдигна рамене. Нравите на кимбрите бяха много строги. Твърде възможно беше те да не приемат не само чуждия мъж, но да отблъснат и Зигрун. Тя се бе отдала на римлянин и очакваше дете от него. Хелфгурд щеше да се почувства задължен да отмъсти за измяната ѝ и общото събрание щеше да го подкрепи. Зигрун носеше късата коса на осъдена и нищо чудно двамата с Клавдий да бъдат удавени в мочурището или убити с камъни.

— Остани при нас, Зигрун! Клавдий ни харесва и вече започва да свиква с нашия начин на живот.

Зигрун стисна ръката ѝ.

— Знам, че ни мислиш само доброто. Но аз не смея да ви излагам на опасност. Търговският път минава наблизко и ако римляните разберат за нас и разпространят новината, ще дойдат войници и ще опожарят дома ви, ще отведат говедата ви. Някога и аз бях отвлечена в област, която беше твърде далеч от Рим. След Самониос ще ви напуснем.

Докато приготовленията за празника вървяха с пълна пара, Клавдий и Боян се върнаха с ратаите от планинските пасища. Доведоха със себе си голямо стадо млади говеда. Старите крави бяха украсени с венци от дъбови листа.

Клавдий скочи гъвкаво от тромавия кон със сплъстена грива, който му бяха дали да язди. Лицето му все още беше бледо и хлътнало, но бузите бяха обагрени със здрава червенина. Той се втурна устремно към Зигрун и я заключи в обятията си.

— Така копнеех за теб — прошепна тя и притисна лице в свивката на шията му.

— И с мен беше същото, любов моя. — Погледът му беше безкрайно нежен и изпълнен с любов. Ала Зигрун видя в сините му очи още нещо, което я изпълни с неведом страх. Погледът му беше странно замъглен, сякаш беше надникнал в друг свят.

— Надявам се, че ездата не те е преуморила? — попита тихо тя.

Клавдий поклати глава.

— Точно обратното. Никога в живота си не съм се чувствал така добре — и така свободен.

Пила сведе глава.

— Знаех го. Орелът разтваря криле. Един ден ще отлети.

— Какво говориш? Много добре знаеш, че ще останем завинаги заедно. Пътищата ни никога няма да се разделят.

— Опасявам се, че вече започваме да се разделяме. По всичко личи, че животът на скотовъд и овчар ти харесва.

— Да, харесва ми. По някакъв странен начин се чувствам свързан с тази земя. — Очите му отново се замъглиха и Зигрун

направи крачка назад. Какво беше станало с безумно смелия и жизнерадостен Клавдий?

— Скоро започва празникът Самониос — побърза да смени темата тя.

— Боян ми разказа за него. Мисля, че ще бъде много интересно. Това е най-големият празник на келтите и те се готвят за него през цялата година. Тържествата продължават няколко дни и са доста необуздани. Боян каза също, че в празниците и ритуалите участва цялата общност. Който се изключи от тях, остава извън общността.

— Доколкото разбрах, ще има истински панаир. Най-сетне ще се порадваме на живота си. Без бягство, без страх, без лишения. — Пила се засмя. Горещо се надяваше Клавдий да вземе участие в радостта ѝ. Странната му занесеност я тревожеше все повече.

Малко преди началото на празника Боян и ратаите заклаха няколко свине. Свинското беше основно ястие на празничната трапеза. Жените приготвиха безброй мехове с вино и ги накачиха по гредите на покрива.

Клавдий предложи да убие глиган, за да обогати трапезата. Боян се зарадва, но не можеше да го придружи в гората. Клавдий се засмя самонадеяно.

— Ще ида сам. Знам, че мога да убия и най-едрия sameц. Дълга ви го.

— Не отивай сам! — опита се да го вразуми Зигрун. — Още не си свикнал с живота в северните гори.

— Няма защо да се притесняваш за мен, скъпа моя. Аз съм мъж и спокойно мога да отида сам на лов. — Клавдий я погледна със смръщени вежди.

— Моля те, Клавдий, не е нужно да доказваш смелостта и силата си. Отдавна си го направил. Знам, че има нещо друго. — Тя стисна ръката му, но той я отблъсна едва ли не грубо.

— Какво говориш? Нищо не искам да доказвам, искам просто да отида на лов. Какво толкова опасно има?

Зигрун премълча, но сърцето ѝ биеше като безумно. Тя не се страхуваше, че по време на лова може да стане някоя злополука. Знаеше, че той е в състояние да се справи и с най-едрия глиган.

Инстинктът ѝ подсказваше, че Клавдий иска да бъде сам, сам със себе си и света. Затова искаше да отиде на лов. Искаше да убие глиган, защото той му приличаше, беше като него — необщителен, самотен боец.

Безпокойството не я напусна и когато Клавдий се облече в топли кожи, въоръжи се с копие, къс меч, лък и стрели и пое на път към непрогледната гора отгатак долината.

Не мина много време и той улови следата на един глиган. Ако се съдеше по отпечатъците на стъпките му, животното беше много едро и силно. Клавдий проследи глигана през гъстите храсталаци. Минаха часове, докато чу тихо ръмжене и грухтене. Той провери посоката на вятъра и реши да опише кръг около животното, за да се доближи колкото се може повече. Промъкна се приведен покрай стъблата на могъщите дървета, като се прикриваше зад растящите помежду им храсти. Животното ровеше с муцуната си в меката шума и търсеше жълъди под дъбовите и буковите дървета. То грухтеше доволно и мляскаше звучно. Клавдий стисна здраво копието и направи още няколко крачки към глигана. В този момент животното усети чуждо присъствие, нададе тревожно ръмжене и вдигна глава. Малките му очички погледнаха право в очите на Клавдий. Ловецът беше твърде близо и глиганът не можеше да избяга, затова реши да нападне.

Клавдий метна копието и металното острие се заби в гърдите на животното. Глиганът изрева разярено, но не спря нападението си. Клавдий трябваше веднага да извади меча си, защото глиганът щеше да го разпори с огромните си бивни. За частица от секундата гладиаторът измери разстоянието между себе си и животното и спря, за да изчака нападението. Той направи лека крачка встрани, за да избегне фронталната атака, и в следващия миг мечът му се заби до дръжката в гърдите на глигана. Животното нададе последен болезнен вик и се свлече на земята. Клавдий се наведе да извади меча си.

Едва сега забеляза, че беше обкръжен от мъже — мрачно гледащи воители с ниски шлемове и изрисувани кожени щитове. Всички стискаха копия, насочени право към гърдите на Клавдий. Той осъзна веднага, че е безсмислено да се отбранява. Вдигна окървавения си меч и остана неподвижен.

— Ти ловуваш в кралската гора — заговори водачът на воините.

— За кой крал говориш? Светът има ли владетел? Доколкото знам, земята е обща собственост — отвърна спокойно Клавдий.

Върховете на копията се сведоха заплашително. Водачът погледна меча в ръката на браконiera.

— Той е римлянин! И посмя да се подиграе с нашия владетел! Пленете го!

Клавдий не оказа съпротива. Воините го обкръжиха и му отнеха оръжията. Двама от тях вързаха мъртвия глиган на дълъг прът и го понесоха на раменете си, другите хванаха Клавдий помежду си и го поведоха нанякъде.

След кратък марш стигнаха до широк ров, зад който се издигаше висок насип. Зад насипа се виждаха дървени наблюдателни кули и покриви на нещо като замък. В подножието на насипа цареше оживление, приготовленията за празника Самониос приближаваха връхната си точка.

Под един балдахин седеше едър силен мъж с червена коса и дълга брада, обкръжен от множество воини. Те наблюдаваха двубоя между двама млади бранници и ги окуражаваха с викове и ръкомахане.

Водачът на ловците се поклони пред червенобрадия.

— Благородни кралю Антеквос, водим ти един римски пленник. Заловихме го в гората близо до свещените извори да браконьерства. Носим и убития глиган.

Кралят се облегна назад в трона си, покрит със скъпи кожи, и огледа внимателно пленника и убитото животно.

— Сам ли беше? — гласеше първият му въпрос.

— Тъй вярно, господарю, съвсем сам. Видяхме как уби глигана. Какво да правим с него?

Преди кралят да отговори, прозвуча сигнал на барабани, след тях глухо протръбиха рогове. На площада излезе белобрад старец, загърнат в бели одежди и опрян на дебела тояга. Той крачеше бавно и величествено и хората се разстъпваха да му сторят път. Кралят стана лично да посрещне необикновения гост. Смеховете и виковете в навалищата заглъхнаха, дочу се страхопочтителен шепот.

Клавдий бе обзет от странна неловкост. От този слаб възрастен мъж с дълга брада и светли очи се излъчваше сила, която завладяваше всички присъстващи.

— Бъди поздравен, Веркуликс, и седни редом с мен! Както виждаш, радостта на празника не остана непомрачена. Воините ми са заловили непознат мъж, който е убил този глиган. Казват, че е римлянин. Или поне носи къс римски меч. — Антеквос направи широк жест с ръка. Старецът погледна мълчаливо окървавения меч, който почтително му бе представен.

— Какво да правим с него, господарю? — попита отново водачът на ловците.

Антеквос се наведе към стария друид.

— Не ти ли трябва жертва за нощта на нощите?

Вместо да отговори, старецът махна с ръка на Клавдий да се приближи. Пазачите го освободиха и той направи няколко крачки към друида. Странно, но коленете му се разтрепериха. Той не изпитваше страх от грамадния и очевидно извънредно силен крал, но се чувстваше странно слаб и безпомощен пред слабичкия старец до него. Тези двамата, мъдрият старец и силният крал, явно управляваха страната в странна хармония.

Клавдий се отпусна на колене пред стареца и усети, че трепери с цялото си тяло. Това не беше какъв да е друид, той беше най-главният между свещениците на кралството.

Веркуликс вдигна тоягата си и я мушна под брадичката на Клавдий, така че гладиаторът се принуди да го погледне. Погледите им се срещнаха, потънаха един в друг и Клавдий усети, че губи здрава почва под краката си. Духът му затрепка като птица, която се мъчи да отлети. Някаква неведома сила му попречи да преодолее силата на тежестта, прикова краката му към земята, докато духът му се стремеше към висините.

— Сам ли уби глигана? — попита старецът.

— Да, сам — отговори Клавдий, като напразно се опитваше да придаде твърдост на гласа си.

— Животното е голямо и много опасно. Не се ли уплаши от него?

Клавдий не можеше да отмести поглед от очите на стареца. Очевидно друидът знаеше всичко за него, цялото му същество беше изложено пред този мъж, прозрачно като водата на планински извор.

— Ти не се страхуваш, защото си гладиатор, римски гладиатор.

По тялото на Клавдий се разля гореща вълна, той се олюля и седна на пети. Нямахше смисъл да лъже, не и пред този човек. Воините се втурнаха да го вдигнат, но старецът вдигна успокоително ръце.

— Твоите очи са сини, а кестенявата ти коса блести червена под сиянието на огъня. Твоите предци са живели в тези гори. Те говорят в теб. По тази причина си се върнал.

Клавдий зяпна смаяно, дъхът му се ускори.

— Но ти не си сам. Една част от теб е тук, другата седи до огъня в една селска къща.

Клавдий усети как космите на тила му настръхнаха и по гърба му полазиха студени тръпки. Той сведе глава и се предаде на съдбата си.

Друидът се приведе към краля и му пошепна нещо, което Клавдий не можа да разбере. Кралят изръмжа нещо в отговор, кимна и махна на водача на воините да се приближи. Мъжът изслуша заповедта и се отдалечи с хората си. Клавдий остана сам на земята пред двамата управители на страната, без да смее да се изправи.

— Не стой така, а стани — каза му кралят. — Ще бъдеш мой гост.

Мина доста време, преди Клавдий да осъзнае смисъла на казаното. Той стана бавно и пристъпи към краля.

— Благодаря ти за гостоприемството — отговори просто той и това бяха точните думи.

Слугините и ратаите тичаха един през друг по двора, мъкнеха разни съдове, миришеше на кръв, мазнина и сварено месо. На откритите огънове димяха няколко казана. Надигналият се вятър не можеше да прочисти въздуха от тази миризма.

Зигрун пълнеше големи кани с бира и медовина, двама ратаи сваляха меховете с вино от гредите на покрива.

Насред бъркотията стоеше Росмелда, опряла ръце на хълбоците, и даваше указания на ратаите с пълно спокойствие.

Зигрун реши да си отдъхне малко и се присъедини към Росмелда. Дъхът ѝ образуваше бели облачета в хладния въздух. Един студен порив на вятъра разбърка стълбовете дим, които се издигаха към небето, и за момент обгърна двора в гъста мъгла. Зигрун потрепери и наведе глава.

— Иди да си вземеш наметката — нареди строго Росмелда. — Едва преодоля тежката болест и тялото ти все още не е достатъчно силно, за да се справи с ново заболяване.

Зигрун влезе в къщата и намери вълнената си наметка. Вятърът влизаше свободно през отвора в покрива и огънят в огнището съскаше страховито. Зигрун се обърна уплашено и погледна в буйните пламъци. Изведнъж се стресна и едва не изпищя. Видя копие, меч — и кръв! Видя Клавдий! Нещо се беше случило. Тя излезе на двора и се огледа уплашено.

— Какво ти е, защо си така побледняла? — попита загрижено Росмелда.

Зигрун стисна ръце в юмруци и за миг затвори очи.

— Нещо се е случило — прошепна тя и очите ѝ се разшириха от ужас. — Имах видение.

Росмелда се отдръпна уплашено.

— Видение? Ти имаш дарбата да виждаш невидимото?

— Не знам. Знам само, че нещо се е случило с Клавдий.

— Не бива да се тревожиш — опита се да я успокои Росмелда. — Клавдий ще се върне и ще ни донесе хубава и тлъста дива свиня.

Зигрун поклати глава и безмълвно посочи портата. Тя зееше отворена и в далечината се виждаха десетина въоръжени ездачи, които гледаха право към нея.

През нощта падна слана и посребри кафявите листа на дърветата и тревата по поляните. Черни птици се издигаха с глухи крясъци от оголелите клони на дърветата под насипа около замъка. В двора на кралската резиденция цареше оживление. Убитият от Клавдий глиган се вареше в огромен казан, подправен с див чесън и мащерка. Черните птици се караха шумно за кървавите остатъци от закланите животни.

Друидът Веркуликс наблюдаваше птиците. Клавдий стоеше на почтително разстояние от него.

— Едните умират, за да могат другите да живеят — заговори спокойно белобрадият старец. После се обърна и погледът му прониза бившия гладиатор. Клавдий отново изпита чувството, че този дребен стар мъж го е прозрял до дън душа. — Ти би ли умрял, за да запазиш живота ѝ? — попита друидът и посочи с тоягата си Зигрун. Тя беше

седнала на рушащата се стена от тъмни вулканични камъни, донесени от Мон Арверн, и поглеждаше плахо към тях.

— Да — отговори без колебание Клавдий.

Старият кимна, като че знаеше предварително отговора.

— Но твоята смърт не може да ѝ бъде от полза. Ти си по-важен за нея, когато си жив. Тази нощ светът на боговете ще се свърже със света на хората, това е нощта на срещата между живите и мъртвите. Тази нощ времето спира и настъпва вечността. Онова, което притежаваш през тази нощ, ще ти принадлежи във вечността. Иди и легни при нея, Клавдий!

[1] Самониос — лунен месец в келтския календар (октомври/ноември), начало на новата година с първата нощ на месеца. — Б.пр. ↑

Празникът за посрещането на новата година продължи три дни и всички участваха в тържествата. Антеквос беше приготвил за гостите си планини от свинско месо, но и също така и тлъсти волове, овце, елени и сърни, диви свине и зайци. Слугините бяха опекли хляб от светло и тъмно брашно, бяха приготвили гъби, плодове и ядки. Изпиха се несметни количества вино, медовина и бира. На третия ден навсякъде се виждаха заспали хора. Веркуликс премина насипа и излезе на жълтата есенна поляна. Очите му бяха устремени право напред, но въпреки това видя двете нежно прегърнати фигури, които се бяха облегли на едно дърво.

— Струва ми се, че празникът не ви хареса особено — проговори с дълбокия си глас той, и Зигрун и Клавдий отскочиха уплашено един от друг.

— О, не, не, в никакъв случай не бихме искали да обидим теб или крал Антеквос — заекна Клавдий. — Просто имахме нужда от чист въздух.

— Защо се опитваш да лъжеш, римлянино? — изръмжа Веркуликс и го погледна пренебрежително. — Не си ли наясно, че не можеш да скриеш мислите си от мен? Между вас се е създала много здрава връзка, която ви е лишила от корените ви. Вкопчили сте се един в друг, защото на света не е останало нищо друго, което да ви държи за земята. Вятърът може да ви отвее много бързо. — Той поклати беловласата си глава. — Разкажете ми вашата история.

Той приседна на един обрасъл с мъх пън и се опря на тоягата си. Зигрун все още не можеше да си изясни какви чувства изпитваше към него, макар светът на жреците и свещените личности да ѝ беше добре познат. А Клавдий изпитваше страхопочитание пред стареца и обезоръжаващите му знания.

Двамата седнаха в тревата пред друида и му разказаха историята на любовта и страданията си. Не пропуснаха нищо, нито живота си в

Рим, нито тайната си любов, нито изпълненото с приключения бягство, нито съмненията, които ги бяха обзели след пристигането в Галия.

Слънцето вече докосваше короните на дърветата, когато разказът свърши. Зигрун отпусна ръце в скута си и се взря мрачно в побелелите си пръсти. Клавдий сложи ръка на рамото ѝ, сякаш искаше да я защити незнаяно от какво.

Старецът мълча дълго. След това погледна пронизващо коленичилата пред него двойка.

— Рядко съм чувал история на толкова дълбока и силна любов — проговори тържествено той. — И трябва да кажа, че ми харесва. Но днес и двамата сте обезверени. Искам да помислите и да извървите докрай пътя, по който сте поели. Ти, Клавдий, или Велокс, както те е нарекла майка ти, се съмняваш в боговете, в Зигрун, в самия себе си и във вашата любов. Страх те е за детето, което ще дойде на бял свят през месец Гиамониус^[1] под напъпилата луна.

Лицето на Клавдий побеля.

— Велокс! Майка ми наистина ме наричаше Велокс, но аз бях забравил това име. Никому не съм казвал...

Дивите планини спяха под меката снежна покривка. Синьото небе над тях изглеждаше безкрайно. Гледката беше толкова красива, че пътниците чак изпитваха болка.

Двете едри и доста тромави животни пръхтяха мъчително и напредваха бавно през бялото великолепие. Скоро от ноздрите им увиснаха ледени висулки. Конете носеха дебели кожени седла и красиви юзди. Дватама ездачи бяха загърнати в топли кожи.

Зигрун отметна качулката на наметката си и вдигна лице към слънцето. Макар че беше дълбока зима, тя усещаше съживяващите и стоплящи лъчи върху кожата си. След малко скочи от коня и тръгна пеша. Направи няколко снежни топки и ги хвърли по Клавдий. Звънкият ѝ смях отекна надалеч в ясения мразовит въздух.

Клавдий беше дълбоко впечатлен от огромните планини. Върховете изглеждаха наистина величествени. Той не можеше да си представи, че и по тези места живееха хора. Но откакто бяха тръгнали, всеки ден минаваха през малки селища и разпръснати дворове на хора от племето хелвеци.

След като напуснаха замъка на арвернския крал Антеквос, двамата тръгнаха право срещу изгряващото слънце, напред, както ги беше насочил Веркуликс.

Клавдий погледна замислено високата фигура на Зигрун, която, макар и увита в дебели кожи, беше все така грациозна. Той я обичаше, в това нямаше съмнение. Желаше я физически и през последните седмици и месеци беше непрекъснато близо до нея. А сега се беше приближил до нея и духовно, разбираше странната ѝ връзка със северните богове, които не бяха личности като римските божества с изваяни от мрамор тела, поместени в свършено изработени храмове. Дали Локи или Один, дали Дианцехт или Аполон, дали Минерва или Венера, името нямаше значение. Според келтите беше невъзможно боговете да имат човешки лица. Тяхната вяра в божественото беше в духовната сфера и обхващаше вечно будните природни сили и могъществото им, което не можеше да бъде облечено в думи. Единствено друидите притежаваха всеобхватни знания за тези сили и умееха да общуват с тях. Клавдий не се стремеше да ги разбере. Той ги усещаше, и това му беше достатъчно.

— Свободни сте да продължите пътя си — каза им Веркуликс. — Всеки човек има право сам да реши какво ще прави, защото е свободен и преценява дали да рискува. Виждам как в очите на Зигрун свети копнеж. Виждам копнеж и в очите на Велокс, но той не е същият.

Велокс! Клавдий носеше с гордост галското си име, което му беше припомнил друидът. Това го правеше равен на Зигрун, а тя беше щастлива. И тя се бе събудила за нов живот.

Двамата направиха почивка и си построиха колиба от клони и сняг. Зигрун беше много сръчна в строежа на снежни колиби и Клавдий не преставаше да се чуди колко бързо се затопляше вътрешността, без снегът да се стопи. Запалиха огън малко настрана от колибата и си приготвиха топло ядене. Свалиха седлата от конете, разстлаха ги на снега, увиха се в топлите кожи и прекараха нощта, гшушени един в друг.

Антековос ги беше снабдил с топли пътни дрехи, достатъчно провизии и два издръжливи коня. Многократно им изрази съжаленията си, че са решили да го напуснат, защото смелият и опитен във всички бойни изкуства Клавдий щеше да се нареди достойно сред воините му. Велокс му благодари трогнат за щедротото предложение и го помоли да

прояви разбиране към желанието на Зигрун да се върне при своето племе.

Пътят ги отведе източно от страната на арверните през реката Роданус, по търговския път до Лагус Леманус, който преминаха от север. По течението на реката Аруриус двамата прекосиха областта на хелвеците до Лагус Венетус. Оттам тръгнаха право през планината, за да стигнат Норикум.

Пътуването продължи два дълги месеца и те прекараха всеки миг заедно. Въпреки усилията, които полагаха, за да оцелеят, пътят не им изглеждаше особено труден, защото бяха заедно и се обичаха. Клавдий — или Велокс, както го наричаше Зигрун — беше напълно преобразен. Недоволството, раздразнителността и съмненията в собствената стойност бяха изчезнали. Той не беше разбрал какво бе станало с него, но прие промяната. Зигрун беше щастлива от нея, защото беше започнала да вярва, че може да загуби любовта му.

И с нея беше станала промяна. Може би причината беше в безкрайното облекчение, което изпита от завръщането на любимия си.

В един особено студен зимен ден двамата прекосиха гористата местност, западно от Норея, която ограничаваше разпрострялата се надълго долина от юг. В края на гората двамата спряха конете си, Зигрун сложи ръка над очите си и се огледа. Слънцето огряваше приказния свят и го потапяше в златно сияние. Покрита с бялата премяна на зимата, долината изглеждаше мирно заспала. Не се чуваше нищо, нито мучене на крави, нито човешки говор.

— Странно — прошепна потиснато Зигрун. — Защо ли е толкова тихо?

Обикновено в долината отекваше лай на кучета, крякане на кокошки, глухо мучене на волове и възбудено грухтене на свине. Всичко това се примесваше със смеховете на децата, шумните препирни на мъжете, песните на жените. Зигрун не видя дима, който трябваше да се издига от отворите на покривите, нито колите, които обикновено стояха пред къщите.

Обезпокоена от необичайната тишина, тя пришпори коня си и се спусна в долината. Велокс я последва. Зигрун спря пред първата къща, скочи от коня и забърза през двора. Оградата беше паднала, плевнята зееше отворена. Зигрун отметна изпокъсаната завеса пред входа. Къщата беше празна!

Страх стегна гърлото ѝ. Тя се втурна към втората къща, после към третата и четвъртата.

— Татко! Мамо! Наякс! — Зигрун се въртеше безпомощно в кръг. Дългите кимбрийски къщи бяха изоставени. Отчаяният ѝ вик се издигна като птица в студеното зимно небе.

Велокс стоеше смутено настрана и държеше юздите на двата коня. Така му се искаше да я прегърне и утеши, но не смееше. Изведнъж забеляза някакво движение и от гърлото му се изтръгна вик.

— Погледни нататък! — Ръката му посочи малката къща в края на селището.

Бялата коса на жената се развяваше като паяжина. Старицата носеше синя одежда, закрепена на рамото със сребърна брошка. Талията ѝ беше стегната с железен колан. Въпреки ледения студ тя ходеше боса.

Очите ѝ изглеждаха странно замъглени и тя ги разтърка, за да познае новодошлите. Тя прилича на Веркуликс, каза си Клавдий и се почувства неловко.

Зигрун пристъпи колебливо към нея.

— Нея, ти ли си?

— Така ми викаха в рода — изграчи старицата като гарван и Зигрун потрепери.

— Нея, познаваш ли ме? Аз съм Зигрун, дъщерята на Зигмунд. Къде са нашите? Къде са родителите ми, братята, съседите?

— Зигрун ли? Зигрун я няма. Тя е мъртва — изграчи отново старицата.

— Погледни ме, аз съм Зигрун! — Младата жена хвърли наметката си и свали кожената жилетка. Разпери ръце и протегна ръце напред в знак, че не носи оръжие. Въпреки това старата жена вдигна отбранително ръце и промърмори някакво заклинание.

— Зигрун е мъртва, както и всички останали.

— Какво говориш, Нея? Как така са мъртви? Колите ги няма, воловете също са изчезнали, нивите не са ожънати, а къщите са празни. Какво е станало?

Нея присви очи и изгледа пронизващо Велокс.

— Кой е този? Не искам чужди хора в селото!

— Той е гал и мой мъж.

— Гал, ами! — Старицата се изплю в снега. — Чужденец! Римлянин! Всички са демони!

— Нея, моля те! — изплака Зигрун.

Старицата се въртна безмълвно и се скри в къщата си. Зигрун я последва. След известно колебание Велокс също влезе в къщата и последва жените в голямата зала.

Старата добави няколко цепеници в огъня. Топлината беше безкрайно приятна. Полуслепите ѝ очи се взираха някъде в далечината. Като че ли беше забравила новодошлите. Устните ѝ се движеха, сякаш произнасяха заклинания. Ала Зигрун веднага разбра, че старата Нея се връща към миналото.

— Договорът не струваше нищо, той съдържаше само лъжите на проклетите римляни. Народът искаше да се оттегли, не искаше да се бие с римляните. Те им се довериха. О, Бойорикс, защо? Тези планини, тези ужасяващо високи планини не са нашият свят. Навсякъде планини, които объркват духа, които ни водят по грешни пътища като блуждаещи пламъчета. Бойорикс се довери на римляните. Те трябваше да изведат народа му от лабиринта на планините и долините.

Зигрун слушаше старата жена със затаен дъх. Бойорикс, а с него вероятно и Хелфгурд, бяха тръгнали срещу Рим!

— Народът се подчини на решението на римския консул и разбра, че няма да получи земя за заселване. Решиха да продължат пътя си. Но този Гней Папирий Карбон беше жалък лъжец. Римляните примамиха нашите в капан. Нападнаха ги от всички страни, тежковъоръжени, под звуци на рог и бойни викове, с копия и мечове. А там имаше коли с жени и деца, със старци и болни! Нямаха нито храна, нито добитък! Воините крачеха пред колите и ги теглеха, когато воловете не можеха да се справят. — Гласът ѝ пресекна, но бързо се успокои. — Такива са римляните. Не щадят нито старците, нито децата и жените. Искаха да унищожат кимбрите и успяха. Римляните са безогледни. Примамиха нищо неподозиращия народ в капан и го унищожиха до последния човек.

Очите на Зигрун се напълниха със сълзи. Ето какво беше станало. Коварството и хитростта на римляните, както и съвършеното им бойно изкуство, им помагаша да завладеят света. И лъжите им!

Велокс се облегна тежко на стената. Макар да не разбираше всяка дума на старицата, защото езикът на кимбрите беше по-

различен, той си представи живо каква драма се беше разиграла пред почти слепите очи на Нея. Знаеше, че болката на Зигрун е неописуема, но отново не посмя да я прегърне и утеши.

Изведнъж старицата се усмихна.

— Ала леко извоюваната победа се оказа измамна. След първоначалната паника народът не се уплаши и не остави оръжията си. Мъжете се събраха около водачите си, вдигнаха щитовете си и дивият им боен вик отекна в скалните стени. Римската линия се разколеба. — Тя се изкиска злобно. — Дори жените и децата, старците и младежите посегнаха към оръжията. Сред народа се разрази буря, гневът срещу предателството на римляните му вдъхна нови сили. Нашите се втурнаха в битката с презрение към смъртта, със сляпа ярост, с могъществото на природните стихии. Один им посочи пътя, Один ги подкрепи в боя!

Старата скочи и замахна срещу невидим неприятел. Очите ѝ святкаха диво.

— И не само Один. Защото боговете се събраха и затъмниха небето. Тор размаха чука си и се понесе през облаците на колата си, запрегната с козли. Циу мятеше светкавици, Один препускаше на дивия си жребец по небесния свод. През нощта дивият ловец, придружителят на мъртвите, тръгна начело на падналите, загърнат в сиви облаци. Один, който носи победата, замахна с копието си. — Тя въздъхна тежко и мършавото ѝ тяло се сгърчи. — Където говорят боговете, оръжията трябва да мълчат. На следващото утро изгориха мъртвите и се погрижиха за ранените.

Главата падна на гърдите ѝ и Зигрун беше готова да повярва, че старицата е заспала.

— Взехме много пленници. Котелът беше пълен с кръв. Увенчах го с меча си — зашепна отново Нея и лицето ѝ се изкриви в усмивка. — Те бяха смели, тези римляни, а аз прочетох в кръвта им бъдещето на народа. — Лицето ѝ отново помрачня, гласът ѝ се издигна към тавана с неочаквана сила: — Опасност! Опасност застрашава народа ни като черен облак. Те отиват на смърт!

Старата жрица се изправи и вдигна ръце. Зигрун потрепери.

— Защо не те послушаха? — попита тихо тя.

— Народът има нужда от земя, за да живее. Земя, която дава плодове. Но никъде няма да я намерят, никъде. — Гласът ѝ затихна.

Изведнъж тя вдигна глава, костеливата ѝ ръка се стрелна във въздуха, острият ѝ пръст посочи Велокс.

— Ти си римлянин! — изкрещя тя и Зигрун се стресна до смърт.

— Не си права, той е гал — възрази с треперещ глас тя.

Старицата се изкиска злобно.

— Не е нужно да ме лъжеш, Зигрун. Сигурно в Рим са те научили да лъжеш. Да, лъжата предпазва, но и унищожава. Каква полза от физическата сила на нашите воители, след като не можаха да се справят с римската хитрост и коварство? Тойтоболд, водачът на тевтоните, може да прескочи шест коня. Той е крал, но не в главата. И той ще поведе народа си към гибел.

— Защо остана тук, Нея?

Старата жрица отново се изкиска.

— Не доброволно, не доброволно.

— Изхвърлили са те? — извика уплашено Зигрун.

— Това бе началото на края. Предупредих ги, че не бива да вървят по-нататък. Имах видения и всички предричаха гибел за народа ни. Но те не пожелаха да ме послушат, а продължиха на юг с надеждата за богата плячка и плодородни земи. Какви глупаци!

— Но ти не можеш да оцелееш сама в тази пуста долина сред този дълбок сняг!

— Кой е казал, че искам да оцелея? — попита гордо старицата.

— Нима си струва да живея, след като народът ми го няма? Ти избра живота и стана римска проститутка.

— Не говори така, Нея. Велокс е мой мъж и не е римлянин.

— Пак ме лъжеш, Зигрун. Той не ти е мъж и е римлянин. Ако беше гал, щеше да чувства като мен и теб. Нали усещам мислите му. Чувам и думите му, макар че не ги разбирам. Той не принадлежи към нашия народ, ти също вече не си наша.

— Ако видението ти е казало истината, народът на кимбрите вече не съществува — отговори сърдито Зигрун и стана. — Какво ти остава, освен да умреш от глад и студ в тази долина?

— Същото ще стане и с теб. Двете сме осъдени на същата съдба. Ти дължиш това на народа си.

— Аз ще живея, Нея. Ще живея, за да създам нов род, за да съм сигурна, че народът ми ще живее в моите деца и внуци. Това е моят

дълг пред народа ми. Това съзнание ми дава сила. Затова няма да остана тук и да умра от глад и студ.

— Откъде си толкова сигурна? Ти не си от мъдрите жени на народа, не си жрица, ти си дъщеря на прост селянин.

— Любовта ни прави безсмъртни, Нея. Тя ни дава сили да започнем отначало. Макар че народът ми ще загине някъде в далечния юг, част от него ще живее чрез мен във вечността.

Зигрун стана и вдигна гордо глава. Погледът ѝ беше пълен с увереност. Велокс отново усети странния блясък, който се излъчваше от нея, аурата, която я обграждаше. И тук, в мрака на германската пустош, тя приличаше на богиня. Тази богиня имаше много имена, но нито едно от тях не беше важно. Важна беше единствено силата, могъществото ѝ. Той не посмя да се изправи и да се приближи до нея. Едновременно с това в гърдите му пламна огън: ти си моя и аз те обичам!

— Ще прекараме нощта в друга къща — каза спокойно Зигрун и излезе от дома на старата Нея.

Велокс я последва.

— Смисълът на думите ѝ е тъмен — отбеляза той. — Страх ме е от нея, както се страхувам и от стария друид. Боговете са могъщи и старият друид като че е поел голяма част от силата им. — Той я привлече към себе си. Кожите помежду им бяха толкова меки и приятни. — Когато те гледам, виждам пред себе си божество.

Зигрун избухна в смях.

— Въпреки това трябва веднага да насечем дърва, за да имаме огън за през нощта. Аз ще приготвя мека постеля от кожи.

— Добре, ще ида да хвана някое зайче или диво прасенце... о, май е по-добре да си остана при заека. Изпитвам безкрайно уважение към думите на друида.

Велокс грабна лъка и стрелите и излезе в нощта, без да посегне към копието и късия си меч. Зигрун взе брадвата, за да насече дърва за огъня.

Когато над долината падна мрак, двамата се настаняха в най-малката къща на изоставеното село. Зигрун беше запалила буен огън в огнището и в стаята беше приятно топло. Велокс беше донесъл

обещания заек и го бе опеकъл на шиш над огъня. Двамата бяха свалили топлите дрехи и си бяха пригответили удобна постеля от кожите. Сега носеха само вълнени туники, Велокс беше с дълъг панталон. Вече беше свикнал с германското облекло и откакто беше започнала зимата, ценеше високо практичните вълнени панталони, с които по-рано се подиграваше.

Двамата пиха чай, който Зигрун беше пригответила от стопен сняг и шипки, намерени в края на гората. Велокс не забрави да добави към напитката и клончетата имел, които им беше дал друидът. Чаят беше по-вкусен и от най-хубавото вино. След дългия ден и двамата се чувстваха уморени, крайниците им натежаваха. Зигрун погледна изпитателно любимия си.

— Добре ли си? — попита тихо тя.

— Разбира се. Пътуването не ме умори особено. Всяка сутрин се събуждах отпочинал и свеж. А ти добре ли си? Надявам се, че детето е добре. Не искам да му се случи нещо лошо. Може би трябва да прекараме зимата тук. Обратният път ще те изтощи и може да навредиш на детето.

Зигрун поклати глава.

— Ще изчакаме до утре и ще вземем решение. Пред нас лежи дълга нощ. — Тя се усмихна и той усети присвиване в слабините.

Зигрун копнееше за ласките му, макар че прекарваша всяка нощ нежно прегърнати. Но тук беше друго. Отново имаха покрив над главата си, топла постеля, огън и добра храна.

Велокс отвори роклята ѝ и прокара ръка по корема ѝ, който се беше закръглил. Тя се засмя щастливо и позволи на ръката му да се спусне по-надолу. Без да бърза, Зигрун се освободи от роклята си и свали ризата от раменете му. Гласът му се снижи до шепот, когато устните му се плъзнаха по корема ѝ и при това мърмореха монотонно, сякаш произнасяха молитви.

Пръстите на Зигрун се плъзнаха между бедрата ѝ и му посочиха пътя към разцъфтялото цвете на женствеността. Очите му се замъглиха от страст и той простена. Устните му милваха утробата ѝ, твърдия корем, изкачиха се до гърдите, които бавно натежаваха като зрели плодове. Тялото му се разтърсваше от силни тръпки. Той целуваше гърдите ѝ все по-страстно и тя беше готова да вика от наслада. Нощният въздух пулсираше и искреше от споделената им страст.

Едва сега, в тази опустяла долина, заобиколен от враждебни планини, мъжът проумя колко прекрасно беше това топло тяло, колко силна беше магията на любовта, колко необходимо им беше това любовно сливане, за да оцелеят. Той пое дълбоко дъх и ноздрите му затрептяха от едва сдържано желание.

Зигрун се облегна на стената и отвори широко бедрата си. Когато възбуденият му член се отри в тях, тлеещата жарава в утробата ѝ лумна в див пламък. Пръстите ѝ се склучиха около могъщата му мъжественост и я поведоха към целта.

Велокс обхвана с две ръце крехката ѝ талия и тя простена под напора на страстта. Това беше много повече от добре познатото им удовлетворяване на плътта, от задоволяването на телата, с което бяха свикнали и в което бяха постигнали истинско съвършенство. Тя не можеше да проумее, че е имало време, когато се е страхувала от любовната прегръдка. А ако не беше Клавдий, чаровният римски гладиатор, тя, нещастната робиня Пила, никога нямаше да разбере колко прекрасна може да бъде физическата любов.

— Моля те, Велокс, люби ме — прошепна с треперещ глас тя.

— Не мога да не те любя — отговори дрезгаво той.

Краката им се преплетоха в сладкото съединение на любовта и горещият им дъх се издигна към опушения таван на кимбрийската къща.

[1] Гиамониус — лунен месец в келтския календар, април/май.
— Б.пр. ↑

Огънят беше догорял, зимен студ проникваше през стените на жилищното помещение. Зигрун и Велокс лежаха под дебелите кожи, потънали в дълбок сън. Макар че ръцете му бяха обгърнали тялото ѝ, в тези ранни утринни часове духът ѝ беше отлетял някъде много далече. Тя се намираще в продълговатата къща с просторна и удобна зала, в оборите нервно потрепваха добре гледани крави и овце. Лекият пролетен вятър проникваше през отворената врата и разпръскваше сладък дъх на жасмин и прясно изорана земя. В средата на залата беше опънатата дебела кожа, на която лежеше голо момченце, розово и пълничко, с тъмноруси къдрици на главичката. То протегна ръце към нея, тя го вдигна и го изнесе навън. В двора се гонеха пилета и гъски, едно куче си играеше с нахалните врабчета, които кълвяха напъпилите храсти. Надолу по хълма крачеше белобрад мъж, главата му беше украсена с венец от дъбови листа. Той заби тоягата си в земята и изведнъж от нея изникнаха зелени клонки с червени пъпки, които се разтвориха в ароматни рози. Старият друид откъсна едно цвете и разпръсна листенцата му над земята. Зигрун усети как тялото ѝ се изду. Друидът погледна към нея.

— Твоето място е тук — обясни той. — И двамата ще живеете в тази страна.

— Нима ме виждаш? — попита смаяно тя.

— Разбира се. Ти сънуваш. Още ли не съзнаваш силата си? Там нямаш нищо. Твоето предопределение е да даваш живот, не да го пилееш. Ела си, преди да е станало късно. — Той направи нетърпелив жест и тя се върна рязко в действителността, в тялото си, което лежеше топло и меко в обятията на Велокс. Все още усещаше сладкото задоволство, което идва след сливането, и не можеше да се откъсне от прегръдката му. Тя се сгуши в него, вдъхна дълбоко мъжествения аромат на тялото му и започна да го милва. Мъжът изохка от удоволствие и тя усети как желанието му се събуди отново.

Зигрун се засмя, отметна кожената завивка и стана. Велокс изръмжа протестиращо и се сви на кълбо, но продължи да спи. Зигрун го остави да си почива, излезе навън и се разтри със сняг, докато кожата ѝ се зачерви. След това се облече.

— Ставай, мързеливецо, имаме много работа. Трябва ни месо за обратния път. Ти ще ходиш на лов, а аз ще го приготвям. Утре ще тръгнем на зазоряване.

— Къде искаш да отидем?

— Ще се върнем в Галия.

— Как ти хрумна тази безумна мисъл?

— Веркуликс ми изпрати знак.

Велокс я погледна внимателно, без да отговори. Очите ѝ гледаха ясно, бузите ѝ бяха зачервени като на зряла ябълка. Той посегна към лъка и стрелите си.

— Велокс!

— Какво има?

— Няма ли преди това да се облечеш?

Конете бяха тежко натоварени с провизии, затова Велокс реши да върви пеша и само Зигрун яздеше. Зимата беше много студена и снегът скърцаше под краката му.

Сбогуването с Нея беше много трудно за Зигрун. Тя съзнаваше горчиво, че старицата е последната от народа ѝ, че вече няма да види никого от близките си. Нея надали щеше да доживее края на зимата. Тя щеше да изчезне от този свят също като народа си, който блуждаеше безцелно в неизвестния мрак, в търсене на парче земя, което никой нямаше да му даде.

Обратният път се оказа много по-труден. Нападалият сняг и студът затрудняваха придвижването, освен това бременността на Зигрун напредваше и все повече ѝ пречеше. Все пак тя се чувстваше добре, гаденето беше изчезнало, а благодарение на ловните успехи на Велокс не страдаше от глад. Ала закръгленият корем ѝ пречеше да язди спокойно. Велокс ѝ забрани да прекарва нощите в колиби от сняг и клони, а когато минаваха покрай селцата на хелвеците, молеше за подслон и обикновено нощуваха в плевните. Повечето планинци, които подобно на галите живееха предимно от скотовъдство, бяха

немногословни и своенравни хора, но никога не отказваха гостоприемство на чужденците. За благодарност Велокс подаряваше на домакините си част от уловения дивеч. Двамата си правеха удобна постеля и си отспиваха, конете им си отпочиваха и си хапваха до насита от ароматното планинско сено.

На въпроса за причините и целите на пътуването им Велокс, без да се изчерви, разказваше надълго и нашироко трогателна история за мисия, която трябвало да изпълнят по поръчение на арвернския крал Антеквос, а именно да намерят последната мъдра жена на кимбрите.

Всеки път, когато Велокс разказваше историята си и я украсяваше с безброй нови детайли, на Зигрун много ѝ се искаше да запуши ушите си, но не можеше да не признае, че беше много по-добре да не разкриват нищо за истинските причини за пътуването си. Тъй като косата ѝ все още не беше достатъчно дълга, тя я сплиташе на плитки, които навиваше около ушите си, както правеха жените от някои германски племена. Така избягваше неудобните въпроси, защото и според хелвеците жената с отрязана коса беше осъдена и прокълната. Освен това увиваше главата си с вълнена кърпа, за да се опази от студа, така фризура ѝ не правеше впечатление.

Докато пътуваха към Галия, тя учеше Велокс да говори северния език. Галският не се различаваше съществено от германските диалекти. Той се показва много схватлив ученик и прилагаше наученото по пътя още в следващото село, за да поукраси още малко историята си.

Двамата избягваха единствено пътуващите търговци. Можеха да попаднат на римляни, които с удоволствие събираха интересни случки от тази негостоприемна страна, за да ги разказват в Рим и да направят впечатление на слушателите. Не искаха нищо да насочи вниманието на преследвачите им на север. Но избягваха и северните търговци, които посещаваха Рим и също можеха да разкажат за срещата си с интересната двойка и да ги изложат на опасност. За всички срещнати по пътя те трябваше да си останат воинът Велокс от двора на галския крал Антеквос и младата му съпруга.

Трудното пътуване не остана без последствия. Един ден Зигрун получи силни болки в гърба и вече не можеше нито да язди, нито да ходи. Велокс беше много загрижен за нея и двамата почукаха на първата порта в най-близкото село.

И тук бяха приети гостоприемно. Възрастните жени веднага се погрижиха за Зигрун, която се превиваше от болки.

— В твоето състояние вече не бива да яздиш — каза ѝ една от жените и помилва издутия ѝ корем. — Най-добре е да останеш тук, при нас, докато родиш детето си.

— Не мога — изохка Зигрун. — Съпругът ми трябва бързо да се върне в кралския двор, а той никога не би ме оставил тук сама.

Старицата поклати глава.

— Ако продължиш, можеш да загубиш детето си по пътя — обясни тя. — Напрежението е твърде голямо.

— Аз съм достатъчно силна, имам и топли дрехи — възрази Зигрун и отново изкриви лице от болка.

Жените се оттеглиха, за да се посъветват. След като се разбраха, разместиха пейките и масите, запалиха буен огън и отпратиха всички мъже навън.

— Какво става с нея? — попита загрижено Велокс.

— Това не е мъжка работа — отговори спокойно възрастната жена и го избута навън.

Той последва мъжете от двора, които се запътиха към помещението, където варяха бира. Когато жените изпълняваха медицинските си ритуали, мъжете се държаха по-далече и предпочитаха компанията на канчетата с бира. Така си убиваха времето и се стопляха отвътре.

Жените довякоха няколко стомни с тайнствени микстури и букетчета различни билки, от които приготвиха чай. Зигрун трябваше да го изпие и много скоро ѝ се доспа, почувства се лека и безтегловна. В просъница усети как жените я отведоха при огъня, съблякоха я и натриха тялото с някаква странна отвара. При това мърмореха магически формули, почукваха корема ѝ с пръчки, в които бяха вдълбани руни, и изпълняваха танцови движения около нея. В помещението стана много горещо, жените изпаднаха в екстаз и призоваха всички добри духове да помогнат на неродения живот. Накрая увиха Зигрун във вълнени кърпи и я оставиха да се наспи в широко дървено легло.

— Видяхте ли, че косата ѝ е къса? — попита една от жените, докато прибираха тайнствените си микстури.

— А на дясното си рамо имаше някакъв странен знак. Явно са я жигосали. Но това не бяха руни, нито определен образи. Заприлича ми на знаците, които понякога употребяват римските търговци.

— Мислиш ли, че не е от Галия?

— Тя е руса и със сини очи, явно произхожда от северната раса. Освен това говори нашия език.

— Казвам ви, че нещо не е наред. Дали воинът я е похитил?

— Не, тя изглежда много влюбена в него. Нали я виждам как го гледа. И той я обича с цялото си сърце.

— Всъщност какво ни засяга историята им? Тя е в нужда и трябва да ѝ помогнем.

— Въпреки това е по-добре да не казваме нищо на мъжете. — Жените закимаха в знак на съгласие.

— Е, готови сме — каза най-старата между тях. — След това напрежение си заслужихме по една стомничка бира. Явига! — повика тя слугинята. — Донеси ни една стомна прясна бира от пивоварната, ако мъжете вече не са изпили всичко.

Жените избухнаха в смях и насядаха около дългата маса.

Слугинята Явига взе една стомна, наметна се с дебело палто и изтича през заснежения двор към пивоварната. Оттам се чуваше нестроен хор от мъжки гласове. Мъжете си бяха пийнали порядъчно от силното питие и бяха в отлично настроение.

Велокс седеше между тях и също пиеше, но когато влезе слугинята, лицето му потъмня от тревога.

— Как е Зигрун? — попита той, докато момичето наливаше бирата в стомната.

То се обърна към него и кокетно извъртя очи.

— Изглеждате много загрижен за съпругата си, благородни воине — отбеляза с усмивка тя и свали наметката си. Беше закръглена и розова, сините ѝ очи изпускаха сребърни искри, устните ѝ бяха пълни и червени като ягоди.

— Разбира се, че съм загрижен за нея — отговори нетърпеливо Велокс. — Е, как е тя?

— О, няма нищо страшно — отговори небрежно момичето, вдигна стомната и се запъти към изхода.

Велокс я сграбчи за раменете и я обърна към себе си.

— Какво значи това „няма нищо страшно“? — попита рязко той.

Бузите на слугинята се зачервиха. Воинът беше силен мъж, освен това зашеметяващо красив. Тя вдигна глава и го погледна дръзко.

— Трябва й спокойствие, дълга почивка. Не бива да продължавате пътя си. Освен това тази нощ не бива да спите до нея.

— Защо? Какво искаш да кажеш?

— Тя е много изтощена. Очевидно... вие предявявате твърде големи изисквания към нея. Жена в нейното състояние има нужда от спокойствие. — Тя се засмя многообещаващо. — Но това не значи, че постелята ви трябва да остане студена, господарю.

Велокс се усмихна с облекчение, но много скоро вдигна сърдито вежди.

— Къде е сега жена ми?

— Спи. Оставете я да спи. Аз отивам да занеса стомната с бира на жените. За мен ще бъде чест, ако изпиете с мен чаша бира за здравето на вашата... съпруга.

Велокс беше изпразнил достатъчно кани с бира и не обърна внимание на странния начин, по който момичето подчерта думата „съпруга“. Когато празненството свърши, той се настани в постелята си в плевнята и потъна в дълбок сън.

Когато малко по-късно се качи в плевнята, слугинята го свари да хърка оглушително. Тя застана пред него и огледа любопитно атлетичното му тяло. Той беше положил глава върху вързопче с багаж, кожената наметка лежеше небрежно захвърлена на сеното. Тя разтвори внимателно кожената му жилетка и отвори колана. Мъжът носеше вълнените дрехи, които бяха характерни за всички племена, северно от Алпите, дълги панталони, риза и върху нея подплатен с кожи жакет. Пазеше се от студа с дебели кожени ботуши и великолепна кожена наметка. Явно беше воин на краля, защото облеклото му беше скъпо и добре ушито.

Явига мушна ръка под ризата му и помилва твърдия корем. Възхити се на коравите мускули под опънатата кожа. Продължи смело напред и провря пръсти под панталона. Велокс се раздвижи и промърмори нещо. Младата жена спря, но той продължи да спи и отново захърка. Със зачервени бузи тя продължи изследванията си и въздъхна дълбоко, когато стигна до великолепната му мъжественост. Започна предпазливо да го милва и за нейна радост нещо се раздвижи

под ръцете ѝ. Велокс се размърда отново и по лицето му пробяга усмивка.

— Пила, какво правиш, в името на боговете? — прошепна той, без да отваря очи.

Явига се стъписа. Коя беше Пила? Воинът говореше на латински, езика на римските търговци. Тя почака малко и продължи играта. Изтегна се до него в сламата и потърси устните му. Велокс я обгърна с две ръце. Остави я да го целува и милва, и жадно млясна с устни, когато тя се отдели от него.

— Знаех си аз, че си имам работа с ненаситник — прошепна дяволито тя и отново целуна горещите му устни. О, той умееше да целува великолепно, макар че лежеше в сеното като чувал с брашно и продължаваше да спи. Явига седна отгоре му, отвори кожения си корсаж и свали вълнената си риза. После поведе ръцете му към гърдите си.

Лицето му се изкриви в доволна усмивка и той започна да я мачка с нарастваща жар. Явига извика от наслада, зарови пръсти в гъстата коса, която беше израсла до раменете му и беше привързана с тясна кожена панделка на челото. Предложи му гърдите си и той засмука с наслада набъбналото зърно, докато ръцете му продължаваха да милват другата гърда. Погледът на момичето се замъгли от удоволствие, а издутината на панталона ѝ показа, че усилията ѝ са дали резултат.

— Хайде, галски петльо, докажи, че ненапразно носиш това име — изпъшка тя и се настани удобно върху него. Опря коленете си вляво и вдясно от тялото му в сеното. Избута настрана меча му, който я удари в коляното — и зяпна смаяно. Това беше къс римски меч с широко острие и фино изработени релефи на дръжката. Галските воители носеха други мечове. Тя се наведе и огледа внимателно оръжието. На него беше изобразен богът на войната Марс в римско снаряжение, а под него същите знаци, които жената носеше на рамото си!

Явига вдигна вежди. Истина беше! Нещо с двамата не беше наред! Може да изглеждаха гали, но в никакъв случай не бяха такива.

Но Явига не искаше да изпусне единственото по рода си удоволствие и отново се зае да милва пениса му, докато се изправи във величествената си големина.

— О, Ромелия, толкова си тежка — изръмжа Велокс, без да отваря очи.

Явига вдигна таза си, за да не му тежи. За кого говореше? Това беше друго женско име, не предишното. А жената, която беше представил за своя, се казваше Зигрун, самата тя им беше казала името си.

Явига изчака Велокс да се успокои и отново посегна към фалоса му, за да му помогне да намери пътя.

— В името на боговете, Атенаис, ръцете ти са студени като лед! — промърмори мъжът и посегна към хълбоците ѝ. Опипа грубата вълнена материя на ризата и изведнъж отвори широко очи. — Зигрун?

— Тя спи — отговори с усмивка Явига. — Можете да се позабавлявате с мен, господарю. Виждам, че ви харесвам.

Велокс блъсна слугинята и се надигна. Видя възбудения си член и с едно движение придърпа панталона си.

— Какво правиш тук? — попита мрачно той.

— Каквото се прави в сеното — отговори обидено Явига и спусна ризата си. — Какво толкова, ако се позабавлявате малко с мен? Тялото ми явно ви хареса, не си ли спомняте как ме мачкахте?

Велокс погледна объркано гърдите ѝ, които бяха изскочили от корсажа.

— Заблудих се — обясни смутено той.

— Нима всички галски воители са верни на дамите си? — попита остро момичето. — Или сте положили клетва пред краля си да живеете добродетелно?

— Откъде да знам как живеят воините в Галия! — изръмжа едно той. — Жаден съм. Искам бира! — Той скочи от постелята, олюля се и се строполи на пода точно пред краката на коня си. Изруга сърдито, изправи се и се запъти с несигурни крачки към пивоварната, където селяните и ратаите продължаваха да пият и пеят.

Явига прехапа устни и се облече с гневни движения. Но не си направи труда да почисти сламките от косата и дрехите си.

— Къде беше, момиче? — посрещнаха я жените, когато се върна в топлото жилищно помещение.

Явига ги погледна многозначително, но не каза нищо.

— Аха, нашата Явига се е търкаляла в сеното като разгонена кучка — ухили се една от жените.

— Е, и? Ако знаете с кого се търкалях в сеното, със сигурност ще ми завидите.

— Е, с кого беше?

— Разказвай!

— Хайде де, говори!

— Да не беше чужденецът?

— Да, бях с чужденеца! — Явига се наслаждаваше на триумфа си. — И ви казвам, тези двамата крият нещо. Миналото им е забулено в тайна.

— Как разбра?

Явига се приведе над масата, жените събраха главите си, за да чуят шепота ѝ.

— Той ме нарече Пила и Бромелия и Атананас или нещо подобно.

— Какво означава това?

— Това са имена, римски имена. Предполагам, че си е спомнил за робините или наложниците си. Тази жена не му е жена. Освен това носи римски меч, на който са изписани същите знаци, каквито са жигосани на ръката на жената.

Жените я гледаха с разширени от ужас очи.

— Сигурна ли си?

— Съвсем сигурна! Нали бях съвсем близо до него, върху него. О, той има качества, с които нашите тромави селяни изобщо не могат да се сравняват. Тялото му е като на римски бог. Помните ли, веднъж търговецът на сол ни продаде една такава фигурка!

Жените седяха със зяпнали уста и я гледаха с нарастващо уважение.

— Е, как беше? Доволна ли си?

Явига отметна глава назад.

— Това си е моя работа — отговори тя и сведе очи. — Той не понася бира. Изпил е само няколко кани, а спеше като пън. Северните мъже не се напиват така лесно от бирата. В Рим пият повече вино, нали?

— Какво ще правим сега? — Жените се спогледаха безпомощно.

— Ще го оставим да пие, докато падне под масата и заспи — предложи войнствено Явига и опря ръце на хълбоците си. — След това ще го обезоръжим и ще го затворим в клетката, в която бяхме хванали

мечката. Оттам няма да може да се измъкне. Тогава ще повикаме мъжете. Нека те да решат какво да правим с него.

— Точно така ще направим! — Жените скочиха на крака и излязоха на двора. От пивоварната долиташе пиански рев, но значително по-глух отпреди. Явно бяха останали твърде малко пиячи. Повечето вече спяха.

Явига влезе първа. Няколко мъже продължаваха да седят по пейките, но много скоро щяха да си намерят място на пода, където другите вече спяха дълбоко. Между заспалите беше и Велокс.

Жените извадиха тежката клетка от плевнята и я поставиха наред двора. След това се промъкнаха на пръсти в пивоварната, хванаха Велокс за ръцете и краката и го извлякоха навън. Той спеше толкова тежко, че изобщо не се събуди. С обединени сили жените го хвърлиха в клетката и спуснаха дебелото резе.

Когато нещо влажно пропълзя по лицето му, Велокс се събуди. Отвори мъчително очи и примигна срещу изгряващото слънце. Пред него стоеше куче, размахваше опашка и го ближеше по лицето. Объркан, мъжът се надигна и удари главата си в дървената решетка. Какво ставаше с него?

Той задърпа дебелите пръти, после посегна към меча си. Но прътите бяха здрави, а мечът му го нямаше.

Велокс изрева като ранен хищник и жените изскочиха на двора. Няколко мъже също се измъкнаха от пивоварната с несигурни крачки и зяпнаха смаяно странната гледка.

— Я не крещи така, лъжецо, защото ще се наложи да те успокоим с нагорещени желяза. Кой си ти и какво търсиш при нас?

— Какво правите? Нали ви казах, че името ми е Велокс и че съм пратеник на краля на арверните.

— Защо тогава носиш римски меч? Доколкото знаем, галите са отлични ковачи на оръжие. Техните мечове са най-добрите по нашите земи. Един пратеник на галския крал щеше да носи галски меч!

— Това са глупости! Купих меча от един римски търговец!

— Слушайте, слушайте! — развикаха се подигравателно жените. — Пак ни разправя приказки. Също като приказката за жена му, която изобщо не му е жена.

— Зигрун! Къде е Зигрун? — Велокс загуби самообладание.

— Тя ти е наложница, нали? Или робиня? Откъде я открадна? Сигурно си дошъл да откраднеш и нас, нали? Я виж, всички сме хубави жени, със здрава плът, и ще ти донесем цял куп пари на пазара за роби. — Една от жените вдигна вълнената си пола и разголи могъщия си задник. Останалите избухнаха в пронизителен смях.

— Вие сте глупачки! — прозвуча спокоен женски глас откъм вратата.

Зигрун застана под тежката греда, която почти докосваше главата ѝ, и огледа строго събралите се жени и мъже.

— Как смееете да се докосвате до меча му! Не ви ли казах, че това оръжие е омагьосано от друида Веркуликс? Който го докосне, умира. Този меч е магически и лети в двете ръце на мъжа ми. Но само избраният може да си служи с него. — Тя вдигна заклинателно ръце и жените се отдръпнаха уплашено.

— И ти ни разказваш лъжи, за да го спасиш — изкрещя най-смелата между тях.

Зигрун я погледна пренебрежително.

— Той — заговори отново тя и посочи към Велокс, — ме изведе от пещерата на един дракон. Да, аз бях робиня и трябваше да бъда принесена в жертва на един грозен дракон, заселил се в пещера, далече на север. Тогава дойде благородният рицар с магическия си меч и уби дракона. Веднага го освободете, за да може да докладва на краля!

Известно време жените мълчаха объркани. Но после се окопитиха.

— Не можем да ти повярваме. Къде е доказателството, че е убил дракона? Носите ли главата му или поне една от лапите?

Велокс си заскуба косите. Зигрун умееше да разказва приказки не по-зле от него. Ала тези фурии я вкараха в капан.

— Ха! — извика сърдито той. — Нима искате да се товаря с мъртво месо, след като вода със себе си живото доказателство? Ще заведа на краля жената, която беше жертва на дракона.

— А кой е издул корема ѝ? Може би драконът? — Жените се превиваха от смях.

— Той ще ви докаже силата си, глупави жени! — Зигрун вирна гордо брадичка. — Той ще се бие с най-силния измежду нашите мъже,

тук, в двора. И ще победи с магическия си меч. Тогава ще ни оставите да си отидем с мир и крал Антеквос ще ви прости.

— Ами ако е вярно? — прошепна уплашено една от жените.

— Да го докаже!

Междувременно мъжете се бяха събрали в кръг около жените и клетката, и наблюдаваха мълчаливо и изпълнени с учудване странната сцена.

Велокс се вкопчи отчаяно в прътите на клетката и се опита да се пребори с болезненото пулсиране в слепоочията си. В никакъв случай нямаше да излезе победител в двубой с някой от тези великани, когато германската бира продължаваше да бушува в главата му. Трябваше му сън и силна храна, трябваше му топлина и спокойствие!

— Кой ще се бие срещу него? — чу той настойчивия глас на Зигрун. — Кой има куража на отчаяния?

Никой не се помръдна.

— Вие май сте силни само на думи? — подигра се жената. — И се снишавате пред грачещите си жени!

Мъжете заръмжаха недоволено и един излезе напред. Беше млад и силен и поне половин глава по-висок от Велокс.

— Аз ще се бия! — заяви той и изпъчи гърди. — Сега, веднага!

— Пила, спри се — помоли Велокс на латински, за да не го разберат селяните. — Главата ми бучи и този бик ще ме стъпче като свински мехур.

— Жалък пияница! — изсъска в отговор тя. — Вече си станал истински германец. — После вдигна глава и продължи с висок глас: — Твоето нетърпение ти прави чест, млади боецо, но това ще бъде битка, на която ще присъстват и боговете. Затова не бива да ги гневим, а трябва да подготвим биещите се, както подобава. А това означава гореща баня, последно ядене и молитва с ритуална жертва. Двубоят ще бъде утре! Нали няма да обидите Циу, като се биете пред лицето му? Или при вас царят други обичаи?

Мъжете и жените сведоха глави.

— Хайде, освободете го и му дайте, каквото му се полага. Аз ще бъда ваша заложница, докато битката реши съдбата ни.

Велокс въздъхна облекчено, когато най-последно излезе от клетката. Зигрун му обърна гръб и изчезна в къщата.

Когато слънцето потъна зад планините и потоци върховете ѝ в червено сияние, жителите на селото насядаха в кръг на двора. В средата застана Велокс, срещу него младият хелвец, един от синовете на селянина. Двамата бяха разголили горната част на телата си и се опитваха да впечатлят околните с играта на мускулите си. Стиснали мечовете си в десниците, противниците се движеха бавно в кръг. Изведнъж младежът се хвърли напред и замахна с меча си към Велокс. Той избегна сръчно удара, но се олюля и едва не падна. Веднага разбра, че не биваше да подценява противника. Зигрун също осъзна това и се уплаши. Нямахше представа дали ще може да помогне на Велокс, като призове духовете и демоните. И дори да го направеше, дали щеше да излезе жива от този селски двор? Тук щеше да помогне само чудо и опитът на Велокс.

Тя притисна ръце една в друга. „Хайде, гладиаторе, покажи, че не си забравил занаята си! Чуваш ли ликуващата тълпа? Виждаш ли красивите жени, които ти махат? Усещаш ли миризмата на кожа, пот и кръв? Чуваш ли рева на лъвовете и фученето на пантерите? Покажи им, че си най-великият гладиатор на Рим. Че си най-великият гладиатор в целия свят!“

Велокс отново, и отново избягваше нападенията на младия воин и заобиколилите ги мъже започнаха да мърморят. Те искаха да видят битка, а не тактическа игра. Но Велокс не се остави да го объркат. Той виждаше потта по лицето на младежа и разбираше колко сила влагаше противникът му в атаките си. „Хайде, варварино — ликуваше вътрешно Велокс. — Не ме е страх от дивите ти нападения. Това е само енергията на мускулите ти. Забравяш, че трябва да използваш и мозъка си. Това е твоята грешка, твоята смъртоносна грешка. Хайде, продължавай, пилей силата си!“

Залязващото слънце потапяше двамата противници в нереална червена светлина. Двамата се движеха като гиганти от света на божествата и земята трепереше под краката им. Лека-полека силата на младежа отслабна и Велокс започна да отговаря на атаките му. Все още разчиташе на защитата. Противникът му пъшкаше и гневно кривеше лице. Той влагаше цялата си сила в нападенията, но не се доближаваше до целта си. А така му се искаше да рани странния чужденец или поне да открие слабото му място. Велокс умело парираше ударите или ги

избягваше. Младият хелвеций не разбираше този начин на борба, не беше свикнал с него и започна да се изнервя.

По някое време Велокс реши, че играта започва да става скучна. Той хвърли бърз поглед към седящите наоколо хора и видя Зигрун, скръстила ръце като за молитва. Очите ѝ бяха вперени в биещите се. Заля го топла вълна и сърцето му заби по-силно. Точно така беше стояла тя в ложата на Валерий и го беше гледала — и той победи! Победи за нея!

— Край на танците! — извика гръмко Велокс. — Аз не съм ти годеница, около която да подскачаш като полудял от любов козел — продължи подигравателно той и доволно забеляза, че противникът му пак се ядоса. — Сега ще ти покажа как се бият боговете!

„О, Велокс, стига си приказвал на едро“ — помоли се безмълвно Зигрун и отново притисна ръце за молитва.

Велокс избягна две-три нападения, парира следващия удар и отново се отдръпна. След това вдигна меча си към небето.

— Локи, дай ми сила! — изрева гръмогласно той.

В същия момент един ярък лъч от залязващото слънце премина между две назъбени скали и падна точно върху острието на меча му. По метала премина ярка светкавица и заслепи околните и противника му. Всички изкрещяха уплашено. Велокс се хвърли напред с гъвкавостта на пантера и започна да нанася удари със зашеметяваща скорост. Изненадан и объркан, младежът се отбраняваше с мъка. Пръсна кръв, Велокс го бе улучил многократно. След минута той прехвърли меча си в лявата ръка и продължи да напада. Момъкът не можа да прецени, че оръжието идва от друга посока, и изпищя в смъртен страх. Все пак се овладя бързо и започна да парира идващите отляво удари. В следващата минута обаче Велокс отново грабна меча си в дясната ръка и оръжието на противника излетя във въздуха, описа дъга и падна в снега. Младият хелвеций политна назад и падна. Велокс се хвърли към него, вдигна меча си с две ръце, после го сведе право към гърдите на младежа. Зрителите извикаха ужасено.

— Спри! — Зигрун извика по-високо от всички и Велокс спря. Погледна я и изведнъж разбра. Той не беше на римската арена, той не беше гладиатор, никой не го прославяше. — Този млад воин рискува живота си, но боговете са милостиви. Стани, момче, и изкажи почитанията си към героя. — Зигрун излезе в кръга и огледа зрителите,

които седяха неподвижно, вперили очи в нея. — Той ще запази живота ти, ако изпълните желанието ни.

— Готови сме да изпълним всяко ваше желание — отговори с лек поклон селянинът.

— Искаме да тръгнем още тази вечер. Ще ни дадеш шейната си. Срещу това ще получиш сина си жив.

Селянинът се хвърли в снега пред Зигрун.

— Веднага ще изпълня желанието ти — обеща той и ратаите се втурнаха да запрегнат шейната, сплетена от клони. Слугините донесоха вързопите с багажа, докато Велокс се обличаше.

— А ти — продължи Зигрун, като посочи Явига, — ще се омъжиш за този млад боец, и то още този месец. Защото ти извърши предателство и боговете няма да го забравят. Ако изневериш на съпруга си дори един-единствен път, ще те закопаят в блатото и ще изгниеш там. Ти пък — тя посочи сина на селянина, който все още трепереше с цялото си тяло, — ще я държиш изкъсо и ще обуздаваш зловния ѝ език, та никога вече да не може да прави зло.

Тя се обърна и спокойно се качи на шейната с чакащите коне. Велокс плесна с камшика и шейната излезе през портата, като остави след себе си права следа в сребърния сняг.

— Едва се отървахме — проговори делово Зигрун, когато бяха достатъчно далече от двора.

Велокс сведе глава и не каза нито дума. Измъчваха го угризения на съвестта — чувство, напълно ново за него.

Зигрун се усмихна.

— И героят прави грешки — пошепна утешително тя.

Обитателите на селцето стояха дълго пред портата и гледаха след шейната, която се отдалечаваше бързо. Скоро остана само една тъмна точка в далечината, но те не се прибираха.

— В крайна сметка те богове ли бяха, или хора? — попита тихо селянката. Ала преди някой да е успял да ѝ отговори, земята се разтресе, чу се силно бучене. От планинската стена се отдели снежна лавина и се понесе устремно към долината. Тя мина между селския двор и отдалечаващата се шейна и потоци света в непроницаема белота.

Мъжете и жените проследиха лавината с побледнели лица и омекнали колене.

— Значи наистина са били богове — прошепна селянинът и падна на колене.

В долината на Роданус цъфтяха първите пролетни цветя, набъбналите пъпки на ябълковите дървета се разпукваха под силата на слънчевите лъчи.

Сред събуждащата се природа двамата ездачи, които препускаха на измършавелите си коне, изглеждаха като от друг свят. Те бяха свалили парцаливите си кожи и ги бяха вързали на гърбовете на конете. Чувстваха се толкова уморени, че едвам се държаха на седлата.

— Ето пътят, който излиза от долината в посока Мон Арверн — каза Велокс и посочи просторната долина, която се отваряше към течението на река Роданус.

— Знаем — изохка Зигрун и се смъкна от гърба на коня. — Хайде да си починем малко, виж колко е красиво.

Наситенозелени поляни се простираха до края на долината, земята беше тъмна и тежка. Тук селяните отглеждаха богата жътва, а животните намираха отлични пасища. Зигрун се изтегна по гръб и разпери ръце. Тя пое жадно мекия пролетен въздух и се наслади на аромата на влажна земя, пролетни цветя и крехка зеленина.

— Трябва да побързаме, за да стигнем навреме в кралския двор — проговори несигурно Велокс и се огледа. — Той ще реши какво да ни прави. Може би ще ме приеме на служба при себе си.

Зигрун се обърна към него.

— Защо? Не искам отново да се биеш, не искам да воюваш.

— Ако избухне война, всички мъже са длъжни да се бият. Ти просто се страхуваш, че ще се напивам с кралските воини и ще задявам слугините.

— И това... — Зигрун се отпусна на меката трева. Чувстваше се като пълен мех с вино и едва се държеше на крака. — И къде ще се роди детето ни? На гърба на коня?

— Точно затова трябва да се отправим незабавно към кралския двор. Там ще бъдеш в добри ръце, има достатъчно възрастни жени, които ще те подкрепят в трудния час.

— Стига с тия стари жени! — изохка Зигрун. — О, Велокс! Помощ!

— Какво ти стана? — извика уплашено той и се отпусна на колене до нея.

— Не мога да се понасям, толкова съм дебела! О, Велокс, сигурно ти изглеждам отвратителна!

Мъжът се засмя и я притисна в прегръдките си.

— Трябва да издържиш още малко, любов моя, скоро ще пристигнем. Усещаш ли топлия вятър, с който природата се буди за нов живот?

— О, да! — Зигрун притисна с две ръце корема си. — И в мен се събуди нещо, едно малко жребче, което ме рита с осем крачета.

Велокс се засмя и очите му блеснаха щастливо.

— Тогава не бива да губим време — рече той, помогна ѝ да се изправи и двамата отново възседнаха конете си.

От наблюдателната кула прозвуча сигнал на рог, който възвести за пристигането на двама изтощени, но щастливи пътешественици. Съпроводени от почетна стража, Велокс и Зигрун бяха отведени при Антеквос. Кралят седеше в тронната зала, заобиколен от воини и придворни. От дясната му страна седеше Веркуликс, който посрещна новодошлите с мека усмивка на мършавото си лице.

— Виж ти, бродниците се завърнаха! — извика весело Антеквос и се засмя. — Велокс изглежда така, сякаш е участвал в стотици битки с воините на подземния свят.

— Благородни Антеквос, ако предложението ти все още е в сила, аз бих влязъл с радост в редиците на смелите ти воини.

— Значи не намери щастието си в далечната страна зад планините? Сигурно ти е приятно, че можеш да се завърнеш в гостоприемния дом на краля.

— Не ми се подигравай, крал Антеквос! Аз не предприех това далечно пътуване от жажда за приключения. Имах дълг към съпругата си, която желаше да види отново близките си, рода си. Пътуването беше изпълнено с опасности и бях длъжен да я съпроводя.

— Защо тогава не останахте при нейния народ? Или са я отблъснали, защото си е довела съпруг чужденец?

— Народът ѝ е продължил пътя си на юг.

— Какво нещастие! — Антеквос се засмя гръмогласно. — Значи напразно предприехте това дълго пътуване!

Изведнъж се надигна Веркуликс и кралят замлъкна. Ала очите на Велокс засвяткаха войнствено.

— Ти си мъдър човек, Веркуликс. Защо не предвиди, че жена ми няма да намери народа си?

Жрецът поглади тънката си бяла брада, прилична на паяжина, и се засмя. Велокс го погледна объркано.

— Защо се смееш? Какво странно има?

— Как да не се смея на детската ти невинност? И на съмненията, които продължаваш да храниш? Разбира се, аз знаех, че Зигрун няма да намери народа си. След страшната битка кимбрите са продължили да се лутат в мрака.

— Значи си знаел и въпреки това ни позволи да тръгнем? — Велокс скочи и в погледа му блесна светкавица. Беше готов да удуши стария друид.

— Остани на мястото си, Велокс, не нарушавай свещеното гостоприемство! — изрева кралят. — Мъдрият мъж има право да избере какво да каже и какво не. Той не е длъжен да се оправдава пред теб.

— Но Зигрун едва не умря! — извика ядно Велокс. След това благоразумно отстъпи две крачки назад.

— Ако не се съмняваше, всичко това щеше да ти бъде спестено — отговори спокойно Веркуликс.

— Нима искаш да кажеш, че аз съм виновен, задето предприехме този далечен път?

— Точно така. Нима щяхте да останете, ако ви бях казал, че отивате на смърт, както народът на Зигрун е тръгнал към своята гибел? Велокс погледна объркано жена си.

— Аз... не знам — заекна безпомощно той.

Веркуликс седна отново до краля.

— Скоро ще се роди детето ти. Затова си решил, че е по-сигурно да се прибереш зад стените на крепостта.

Велокс отново изпита чувството, че старецът чете мислите му.

— Ти ни позволи да тръгнем, за да се върнем при вас — прошепна тихо той, и това не беше въпрос, а твърдение.

Веркуликс се наведе към Антеквос и зашепна нещо в ухото му. Кралят вдигна учудено вежди.

— Наистина ли тя не е твоя жена? — попита смаяно той и посочи Зигрун.

— Не и според ритуалите на моя народ — отговори спокойно тя.

— Е, тогава трябва веднага да организираме сватбата ви! Ще ви оженим още преди празника Белтен!

— Но аз нямам дом, в който да поканя гостите си — отвърна скромно Велокс.

— За да се ожените, не ви трябва къща. Ритуалът ще се състои в гората — обясни Веркуликс и стана.

Всички проследиха с погледи стария друид, който излезе от залата, потрепвайки с тоягата си.

— Дотогава ще бъдете мои гости — обяви с усмивка Антеквос. — Топла баня, добра храна и меко легло, мисля, че това са първите ви желания, и аз с удоволствие ще ги изпълня.

След седем дни пристигна един ученик на друида и помоли Велокс и Зигрун да го следват. Кралят им беше приготвил богато украсени одежди и двамата се облякоха, преди да тръгнат след ученика. Пред крепостта чакаше празнично шествие, което се изви като змия през събуждащата се за нов живот природа. Пред края на гората всички спряха, само ученикът на друида продължи, следван от Зигрун и Велокс.

Веркуликс стоеше под могъщите дървета. Бялата му одежда светеше, дългата коса се развяваше от вятъра. Зигрун се притисна страхливо към своя любим. Но и той не беше много по-смел. В близост до друида земната му сила изглеждаше парализирана.

Веркуликс вдигна към небето двете си ръце, в които стискаше клонки имел, и произнесе някакви заклинания. При това цялото му тяло се тресеше и гърчеше. Зигрун и Велокс се притиснаха още по-силно един към друг.

Изведнъж друидът спря.

— Е, Велокс, предай на Зигрун сватбените подаръци.

— Какви подаръци? — Двамата се обърнаха стреснато, когато зад тях изцвили кон. Великолепен бял жребец с разкошна юзда, вързан

между две дървета. Велокс погледна слисано чудното животно и разпозна зад него кола с два вола.

— Но аз...

— Трябва да ги предадеш на невестата си — обясни нетърпеливо Веркуликс.

Велокс се запъти колебливо към коня и протегна ръка да го помилва. Усети под пръстите си топлата му кожа, чу тихото изпръхтяване. Улови юздите и поведе жребеца към Зигрун. Тя ги пое от ръцете му и той отиде да доведе колата с двата тлъсти вола. Докато ѝ предаваше даровете си, Веркуликс непрестанно мърмореше някакви заклинания.

— А сега ти предай на Велокс копие и щит — обърна се друидът към Зигрун и посочи близкото дърво. На стъблото бяха облеgnати прекрасно копие с кожен щит, изрисуван с магически знаци.

Зигрун вдигна копието и щита, без да смее да зададе напирания на устните ѝ въпрос. Всъщност не беше нужно да задава въпроси, защото тук явно ставаше чудо. Тя предаде тържествено брачните дарове на Велокс, който ги прие трогнато.

— Кълна се да защитавам теб и детето ни с живота си — обеща тържествено той. След това прегърна Зигрун и притисна лице в косата ѝ. — Обичам те — прошепна той.

Зигрун облегна глава на рамото му.

— И аз те обичам повече от всичко на света — отвърна тя и не можа да спре напиранияте сълзи, които блеснаха като перли на бузите ѝ и опариха рамото му.

Когато вдигнаха глави, двамата бяха сами. Конят, волската кола, копието и щитът бяха изчезнали заедно с друида.

— Къде... къде изчезнаха даровете ни? — попита смаяно Велокс.

Зигрун сведе поглед към земята.

— Виж! — Върху пожълтелите листа от предната есен лежеше странно извито късче дърво. С много фантазия човек можеше да го оприличи на кон. До него бяха захвърлени жълди от дъб и бук, както и две върбови тояжки. Зигрун ги вдигна. — Странно — прошепна тя. На тояжките бяха издълбани знаци.

— Какво означава всичко това? — попита несигурно Велокс.

— Нямам представа. Познавам руните „дърв“, това означава дъб, и „виду“ — гора. — Тя погледна безпомощно мъжа си. После скри тояжките под одеждата си. — Важното е, че извършихме ритуала. Хайде да се връщаме!

Двамата се върнаха бавно към края на гората, където ги чакаха останалите. Народът не знаеше кои са двамата чужденци, които се бяха появили така внезапно в кралския двор. Но щом Веркуликс ги даряваше с особено внимание, значи бяха нещо особено.

Когато двойката излезе между дърветата, се надигна диво ликуване.

— Вижте, те светят! Приели са благословията на Веркуликс! — развикаха се хората.

Зигрун и Велокс стояха под ослепителната светлина на слънцето и се държаха за ръце.

— Кралят е подготвил празнична трапеза! — обявиха тържествено двама мъже, които поведоха шествието към двора на крепостта. Всички пееха и танцуваха, музикантите свиреха весели мелодии, пристигнаха акробати и певци и всички се радваха, сякаш се женеше самият крал.

— Сватбеният ви дом е малък, но леглото е широко и удобно. Мисля, че тази нощ не ви е необходимо нищо повече. — Антеквос се засмя доволно и сладко захапа голямо парче от печения глиган.

Велокс поведе Зигрун към къщичката, която стоеше малко настрана от кралската зала, но все пак вътре в крепостните стени. Тя се състоеше само от една стая и единствената мебел в нея беше леглото. Голямо, с меки дюшеци и балдахин от пъстри платове.

— Трябва да ме пренесеш през прага — обясни Зигрун и се изкиска.

Велокс изпръхтя недоволно.

— Да не мислиш, че няма да се справя?

Зигрун се засмя дяволито, той я вдигна на силните си ръце и я пренесе през прага на сватбената къща. Скоро двамата потънаха в света на любовта си.

Велокс коленичи пред краля и сведе покорно глава. Носеше същите скъпоценни одежди като в деня на сватбата си и те бяха подходящи за случая. Всички воители, придворни, князе и благородни люде на страната, както и жените и синовете им, се бяха събрали в голямата зала, украсена със свежи цветя.

Антеквос стоеше пред трона си, застлан с кожи, и оглеждаше присъстващите.

— След няколко дни ще отбележим празника Белтен. Тогава ще почетем не само събуждащата се природа, покълналото семе, топлещото слънце. Пробивът на светлината и живота, навлизането в светлото царство на деня слага край на черните месеци на студа и мрака. От този мрак се върна един герой. Благородните му мотиви да потърси народа на съпругата си и опасностите, които е преживял по време на пътуването, го направиха зрял човек. Моето желание е той да заеме полагащото му се място сред воините и свитата ми.

Кралят вдигна меча си и положи острието му върху рамото на Велокс.

— Закълни се във вярност на краля си! — заповяда с гръмовен глас той.

— Кълна се във вечна вярност на своя крал. Ще го защитавам с живота си, ще пролея кръвта си за него. В мирно време ще обработвам земята му, ще пазя стадата му и ще защитавам поданиците му. Локи, който обединява в себе си всичко божествено, ще ми вдъхне сили и копие ми винаги ще улучва целта, ръката ми ще бъде непогрешима и силите на хаоса никога няма да победят.

Антеквос се изправи гордо.

— А аз, твойт крал, се кълна, че ще се грижа за теб като за свой верен воин и съветник, че ти и семейството ти ще имате винаги достатъчно храна и облекло, а ако загинеш, семейството ти няма да търпи лишения. С това те обявявам за равен на воините си.

Той свали меча си от рамото на Велокс и някогашният гладиатор стана. Кралят му подаде богато украсен меч, изработен от един от най-добрите галския майстори, и Велокс го пое страхопочтително. Събралите се в залата избухнаха в приветствени викове и поздравиха с топли думи новоизбрания рицар за високата чест. Велокс сияеше с цялото си лице и погледът му непрекъснато търсеше Зигрун, която седеше скромно сред жените на воините и следеше церемонията с дълбоко вълнение. Той беше постигнал целите си, тя усещаше дълбокото му удовлетворение и многократно благодари на боговете за щастливия завършек на приключенията и страданията им.

Кралят вдигна отново ръка и в залата се възцари мълчание.

— Като казвам, че ще се грижа за теб и семейството ти, това означава не само храна, дрехи и подслон. Има едно място в долината на Роданус, което очевидно има особено значение за вас. В близост до крепостта на Локи, в плодородната земя на Роданус, ви чака стадо великолепни говеда, чака ви плодородна земя, която ще ореш с плуга си, чака ви къща, където жена ти ще запали огъня в огнището. Аз лично ще запаля първия огън в новия ви дом по случай празника Белтен, а друидът ще благослови животните и оборите ви. Аз ще прокарам първата бразда, а друидът ще извърши магическото очистване.

Бузите на Зигрун пламнаха. Най-последно! Щяха да си имат собствен дом, свое стадо, своя земя. Щяха да имат дом за детето си, мирно убежище, след като народът ѝ се беше загубил някъде в мрака на безнадеждността. Те наистина бяха избраници и нейният народ щеше да живее в децата и внуците им.

Тя не се засрами от сълзите си, когато Велокс отиде при нея и я грабна в прегръдките си.

— Само не ме притискай толкова силно — засмя се през сълзи тя. — Иначе детето ще те изрита здравата!

— Искам да го усетя, не разбираш ли! Аз живея, любов моя, аз живея и ще продължа да живея в детето си!

След празничната церемония по приемането на новия воин в кралската свита Антеквос заповяда да донесат ядене и пиене и всички да насядат около трапезата. Зимата беше изтощила запасите му, но

кралят не беше скъперник и се бе постарал да отбележи по достойнство големия празник. Неотменна част от празника беше тържественият пир с много вино, медовина и бира от просо.

Зигрун седеше до мъжа си и неспокойно се местеше на дървената пейка. От сутринта я мъчеха теглещи болки в гърба. Сигурно беше стояла твърде дълго време права. Много ѝ се искаше да си легне, но не смееше да напусне празника.

Велокс вдигна изкусно изработения рог за пиене, пълен с ароматна медовина, и го подаде на жена си.

— Изпий първата глътка — помоли той. — Така ще подпечатаме щастието си. Сега сме мъж и жена, венчани от един мъдър друид. Аз съм воин от кралската свита и с това съм признат като видна личност. Кралят ще се грижи за нас, докато сме живи, а най-хубавото е, че скоро ще имаме дете. — Той погледна усмихнато към Зигрун, която кривеше лице. — Какво ти е, мила, нима думите ми не ти харесаха?

— Харесаха ми, разбира се, още повече, че детето ти явно не иска да чака и напират да излезе на бял свят.

— Нима мигът настъпи? — извика уплашено Велокс и скочи.

— Не, не, седни си на мястото! — Зигрун се огледа смутено и бузите ѝ пламнаха. — Надявам се да потърпи още малко.

— Е, тогава добре. — Велокс се отпусна на пейката и изпразни рога на един дъх. Изтри уста с опакото на ръката си и продължи: — Не вярвах, че ще свикна с това пиене. — Той избухна в смях. — А римляните се кълнат във виното си. — Очите му потъмняха — както някога, когато видя Зигрун за първи път. — Какво ли е станало с другите? — попита тихо той.

Другите! Зигрун спря да диша. Дали беше добре да хвърлят поглед назад? Рим беше някъде много далече зад мъглите на хоризонта, хората в града и съдбите им бяха останали назад в миналото. Дали този град наистина съществуваше или беше само сън, който демоните на нощта изпращаха на неспокойно спящите, за да ги измъчват и плашат? Тя погледна Велокс и си представи какъв беше като Клавдий в другия им живот. Той седеше до нея — така истински, така силен и топъл, така щастлив — макар че в този момент очите му гледаха сериозно. Тя стисна до болка ръката му.

— Няма да мислим повече за тях — прошепна заклинателно тя. — Пред нас е бъдещето, ще вървим напред.

Самотен ездач препускаше по Виа Апия на юг. Не щадеше нито себе си, нито коня си. Селяните и търговците, войниците и другите пътници уплашено отскачаха настрана, за да му сторят път. Това беше Валерий, сенатор на Рим. Носеше леки дрехи като войниците, вятърът развяваше наметалото му. Беше съвсем сам, свитата беше останала в Рим, лицето му беше мрачно и замислено. Той смени коня си в една крайпътна станция, изпи чаша вода и продължи да препуска на юг.

Гражданска война! Тази дума висеше над главата му като Дамоклев меч. Римският народ кипеше като лавата в кратера на Везувий. Републиката се тресеше, а тъкмо в този момент той трябваше да се занимава с личните си проблеми. Трябваше да бъде в Рим, но съзнаваше, че мъдрата политика на римския сенат вече не е в състояние да постигне нищо. Трябваше да съберат войска, за да укроти въстаналия народ. Трябваша им силни личности, които да укрепят републиката, никой не искаше глупаци с магарешки уши, които допускаха жените им да ги разиграват.

„Ромелия! Ще те убия!“

Сенаторът крачеше като тигър в покоите на Ромелия със скръстени на гърба ръце. Главата му беше войнствено издадена напред, брадичката му стърчеше като човка на хищна птица. Вените на слепоочията му бяха силно издути и синееха.

— Ти си абсолютно луда! Как посмя да ме изложиш на такъв позор? — изрева вбесено той.

Ромелия беше приседнала на крайчеца на леглото си със сведена глава. Грубите му думи я накараха да се сгърчи като от удар.

— Не викай така, боли ме главата — оплака се тя и вдигна театрално ръце.

Валерий продължи да се разхожда напред-назад в просторната мраморна зала, седем стъпки напред, седем стъпки назад.

— Ще крещя, колкото си искам! Имам сериозна причина за това! — Изведнъж той смени посоката, озова се с три големи крачки пред Ромелия, сграбчи я за косата и свали русата ѝ перука. — Мръсница, жалка мръсница! — Видът на русите коси го успокои за момент и той

несъзнателно ги помилва. — Знаеш ли какво правят варварите с жените, които изневеряват на мъжете си? Рогоносецът отрязва косата на жена си, понякога заедно с кожата на главата. После смъква дрехите от гърба ѝ и я подкарва с камшика си през селото. Всички се събират, за да я гонят и удрят. После я връзват и я хвърлят в блатото. И за да не се върне духът ѝ, я забиват с остри колове в земята и я покриват с листа.

Ромелия побледня. Тя затрепери още по-силно и се сви на кълбо. Посинелите ѝ устни се раздвижиха едва-едва.

— Варварски обичаи — простена тя.

Валерий избухна в смях.

— Така ли мислиш? А аз ги разбирам. Би било истинско удоволствие да въведа този варварски обичай в Рим. Народът и без това скучае и съм сигурен, че ще се зарадва на новото зрелище. За мен ще бъде дълбоко удовлетворение да видя жалкия ти край. Но ние сме цивилизован народ, ние имаме стил.

Ромелия пое шумно въздух.

— Слава на боговете!

— Как смееш да се позоваваш на боговете? На кои по-точно! На Приап или на Бакхус? Какво да правя с теб?

Ромелия се хвърли в краката му.

— Набий ме, набий ме, заслужавам си го.

Той я погледна отвратно.

— И какво, като те набия? Кратко удовлетворение, нищо повече. Как ще те накаже това? Кратка болка, която ще отmine. Не! Наказанието ще бъде друго. От днес до края на живота си ще правиш само онова, което ми причини. Сложи си русата перука, защото възнамерявам да те изпратя в най-евтиния бордей на Виа Апия.

Ромелия зяпна смаяно.

— Не можеш да направиш това! Аз съм дъщеря и жена на патриций!

— Така ли? Не ти личи. Ти си жена, която нощем се промъква преоблечена в храма на Бакхус и ноцува в мръсни крайпътни заведения. Патрицианките не правят така. Нима можеш да се наречеш почтена римска матрона? — Той избухна в грозен смях.

— Кой ти разказа за това? — попита изумено тя.

— Имам шпиони навсякъде — отвърна горчиво Валерий. — Как не те беше срам да въвлечеш в мръсната си игра и бедната Атенаис?

— Тя ли ти каза? — изграчи разярено Ромелия.

— По-скоро би потънала в земята. Не разбираш ли, че вече не мога да гледам Диодор в очите!

— О, той ли! — Ромелия махна пренебрежително. — Той се занимава само с момчета и не е в състояние да подари дете на жена си. Сега пък е намерил един млад роднина, който да му свърши работата. — Тя се изсмя надменно.

— Това си е негов проблем и не ме засяга. Но ти, ти ме засягаш! Ти ме направи смешен. Цял Рим говори за хайката, която си организираща, и ми се надсмива. Представи си, хората сключват облози дали ще хванат гладиатора, или не.

Ромелия доби скучаещ вид и погледна през прозореца.

— Мой дълг беше да преследвам Пила. Тя е избягала робиня.

— Не е така. Ти я хвърли в затвора и преследването ѝ е задължение на префекта.

— Пфу! Този жалък глупак става само за храна на лъвовете. Нищо не направи. Ако не бях поела инициативата...

— Ако не беше взела работата в свои ръце, сега щях свободно да се движа по улиците, Ромелия. Стига толкова! Рим се тресе, а аз съм дошъл чак тук, за да се карам с дръзката си жена.

— Тогава се върни в Рим и се занимавай с делата на републиката! Не разбирам защо изобщо си дошъл.

— За да приключа с теб веднъж завинаги.

— Е, добре, щом искаш, разведи се!

— Това би било твърде просто. За теб! Моето сърце крещи за отмъщение.

— Твоето сърце ли? Не ме карай да се смея! — Ромелия избухна в истеричен смях. — Ти имаш ли сърце?

— Аз обичах Пила — отговори тихо сенаторът и съпругата му зяпна от учудване.

— Ти си я... какво???

— Аз обичах тази робиня. Не като жена, а като богиня.

— Ставаш смешен, Валерий.

— Ти, естествено, не можеш да ме разбереш, но аз не го и очаквам. Това момиче беше свършено, така свършено, че заповядах

да го увековечат в мраморна статуя.

— Значи затова поръча онази проклета статуя! — изкрещя възмутено Ромелия. — А аз си мислех, че искаш да украсиш дома ни! — Тя се улови за главата и простена театрално. — О, богове, а аз ѝ позволявах да ходи всеки ден в ателието на скулптора!

— Ти никога не си проявявала разбиране към естетическата ми природа. А сега Пила я няма.

— Да, няма я, и аз съжалявам, защото много исках да видя как лъвовете щяха да превърнат божественото ѝ тяло в кървав парцал. Но ти си имаш статуята, утешавай се с нея! — изтърси подигравателно Ромелия.

Валерий изсъска като змия.

— Ти си непоправима, жено. А непоправимите трябва да опознаят страданията. Стража!

— Пуснете ме! Веднага ме пуснете! Какво си позволявате, идиоти? — изпищя Ромелия и се замята отчаяно в яката хватка на двамата пазачи.

— Затворете я и я охранявайте добре. Аз ще ѝ потърся нов подслон, който ще отговаря на същността ѝ много повече от моя почтен римски дом.

Странноприемницата беше малка и мрачна, даже табелата над входа, на която беше изобразен козел, беше счупена. Някой недоволен гост я беше насякъл с брадвата си.

Съдържателят отпуши бъчва с вино, за да обслужи първите си вечерни гости. Жена му донесе от кухнята хляб и печени дроздове.

Гостите не бяха богати, а прости хора, бедни пътници и войници. Само такива посещаваха гостилницата. Но всички бяха любопитни, защото надписът под образа на козела съобщаваше, че гостите ще бъдат обслужвани и забавлявани от руса германска красавица.

— Върви в кръчмата да се покажеш — изръмжа съдържателят и махна с ръка на русата жена, която стоеше под стълбата с мрачно лице.

— Остави ме на мира! — изсъска тя. — Аз съм патрицианка!

Мъжът избухна в груб смях.

— Ти забравяш, че съм те дамгосал със знака си, Ромелия. Сега знам защо изисканият господин те продаде така евтино — защото си

невероятно дръзка! Но аз ще те отвикна, да го знаеш. Хайде, отивай в кръчмата да се предлагаш на гостите или ще те насиня с камшика!

— Отивам, де — изръмжа тя и намести красивата си перука. Влезе в задимената кръчма, мина покрай масите и дари насядалите мъже с ослепителна усмивка. Проследиха я десетки жадни очи.

— Нови клиенти! — извика гостилничарят и двамата с жена му излязоха на Виа Апия, за да посрещнат идващите и да ги примамят в заведението си.

Ала елегантният ездач с голяма свита и лека пътническа кола, която летеше между конниците, дори не помисли да се отбие в крайпътното заведение. Той даже не си направи труда да погледне жалката табела.

Ромелия, която беше излязла на прага зад съдържателя и жена му, спря да диша. Това беше Валерий! Със сигурност отиваше в Помпей. Но коя беше дамата, която седеше в колата? Най-после тя обърна глава и Ромелия позна фино изрязаното носле. Пръстите ѝ се впиха в дланите и тя прехапа болезнено устни. Новата жена на Валерий беше някогашната ѝ съседка Флавия!

— Оставете ме! Трябва да ида при нея! — Гневен и отчаян, Велокс затропа с юмруци по вратата и удари по ръката една от жените, които се опитваха да го спрат.

— Мъжете няма какво да търсят тук! — отговори енергично жената, без ни най-малко уважение към новоизпечения кралски воин.

— Но аз съм ѝ съпруг и тя има нужда от подкрепата ми! — възрази сърдито Велокс. Не се доверяваше на стариците, затова смяташе за свой дълг да присъства в малкото помещение, където Зигрун щеше да роди първото им дете.

При това той не го очакваше, защото по време на празненството Зигрун седеше до него, двамата ядяха, пиеха медовина и се вслушваха във веселите разкази и хвалбите на другите воители. Той ѝ предлагаше най-хубавите късчета месо, но тя се задоволи с коричка прясно опечен хляб.

Мъжете си пийваха порядъчно от ароматната медовина и просената бира и никой не забеляза, когато Зигрун пое тежко въздух и се надигна. Тя се олюля и се подпря на стената, за да се измъкне незабелязано от залата. Една от жените забеляза бледото ѝ лице и скочи да ѝ помогне.

— Ти ще раждаш, нали, Зигрун?

— Аз... ами, имам чувството, че в корема ми има юмрук, който се кани да ме разкъса — изстена мъчително тя. — Трябва ми малко чист въздух.

Двете излязоха навън, но Зигрун се чувстваше толкова зле, че не посмя да се върне в задимената зала.

— По-добре да те отведем в женската къща.

— Имам болки — простена задавено Зигрун и се опита да се изправи.

Мина доста време, преди Велокс да забележи изчезването ѝ.

— Къде е съпругата ми? — извика с надебелял език той.

Мъжете около трапезата се огледаха и избухнаха в смях.

— Явно си е легнала — отговори весело един.

— Какво? Това е моят празник! Защо се е оттеглила без мое позволение? — Велокс скочи и се запъти с големи крачки към стаята им. В гърдите му бушуваше гняв. Но Зигрун не беше в леглото си. Една жена мина покрай него с кофа топла вода.

— Съпругата ви е в женската къща — съобщи на минаване тя.

Велокс се втурна след нея.

— Защо? Какво се е случило?

— Още нищо, но скоро ще се случи. А вие се упражнявайте в търпение.

— Какво ще се случи? Още е рано, детето трябваше да дойде след Белтен!

— Детето само избира кога да излезе — отговори слугинята и затръшна вратата под носа му.

Той затропа с юмруци по дебелото дърво, но жените не се смилеха над него. Велокс изръмжа гневно и се върна бавно в залата.

— Е, намери ли съпругата си? — попитаха полупияните воини.

— Тя е в женската къща. Ще роди детето ни. Сега. — Лицето му побеля от тревога.

— Това е добър повод да прием още по едно, Велокс! — развикаха се зарадвано те. — Донесете медовина! Ще прием за детето на новия ни воин!

Велокс нямаше друг избор, освен да пие с новите си приятели.

Нощта мина, а Зигрун продължаваше да се превива от страшни болки. Краят не се виждаше.

— Колко време трае раждането? — попита отчаяно тя.

— Не се бой, всичко върви нормално — успокои я една от жените. — Не бива да се браниш срещу болката, това забавя раждането.

Ала Зигрун беше научена да се бори с болките. Беше опознала болките на глада, на студа, на раните. Те я заливаха като морски вълни, могъщи, неспирни. Между пристъпите тя си поемаше дъх и трепереше пред следващата болка.

— Викай, така ще ти е по-лесно! — подкани я една възрастна жена.

— Не, няма да викам! Аз съм свободна кимбрийка и мога да понасям болки... — Зигрун изкриви лице.

Жената поклати неодобрително глава.

— Никога не бях виждала такова своенравно същество. Не ни трябват герои. Всяка крава знае какво да прави, когато се отелва. Същото важи за кобилите и кучетата. Само хората си мислят, че са много умни.

— Много съм уморена — прошепна Зигрун. — Оставете ме да поспя.

— Не бива да заспиваш. Детето може да се задуши. То е тръгнало да излиза и не може да спре. Ето, изпий този чай, той ще усили болките.

Отварата от малинови листа и овчарска торбичка имаше отвратителен вкус и Зигрун се задави. Жените увиха корема ѝ с топли кърпи.

Първите лъчи на зората прорязаха нощното небе, но Зигрун продължаваше да се мъчи и детето все още не беше тръгнало към белия свят. Кожата ѝ се обливаше в студена пот, устните ѝ кървяха, защото тя постоянно ги хапеше, за да устои на болките.

— Стига толкова! Искам да престане! — изплака тя.

— Първото раждане винаги е трудно — каза една от жените, но Зигрун чу гласа ѝ някъде много отдалеч.

— Дългото пътуване е изтощило силите ѝ — прошепна другата и лицето ѝ помрачня.

— Е, добре, ще повикаме жрицата. Тя ще намери най-добрите заклинания, за да ѝ помогне.

Зигрун лежеше апатично, тялото ѝ се гърчеше от болка. Най-после пристигна жрицата, жена със сбръчкано лице и синя одежда. Тя разголи корема на родилката и се съсредоточи върху него.

— Детето се е извъртяло и трябва да се обърне — обясни тихо тя. — Виждам светлинката на живота му, но тя отслабва. Нямаме много време.

Тя застана зад главата на Зигрун и сложи ръка на челото ѝ.

— Готова ли си, дъще? — попита тя.

— Готова съм — промърмори Зигрун, но не знаеше за какво. Времето за отдих между пристъпите ставаше все по-кратко.

— Ти си земята, майката на живота, изворът на плодородието, чашата за вода. Освободи живота, остави го да изтече, да тръгне по течението. Изворът ще се превърне в поток, потокът в река, реката в силно течение, което ще се влее в морето.

Макар че жената шепнеше, Зигрун чуваше всяка дума. Тя усети неустоим натиск, изворът избликна, оформи се в ромолящ поток. Потокът набъбна и се превърна в блестяща река... Зигрун се надигна, тялото ѝ се опъна и една от жените подкрепи гърба ѝ.

— Още не — спря я жрицата и изрисува защитен знак върху корема на Зигрун. Две жени вдигнаха краката на родилката и ги притиснаха към корема.

... Реката се превръща в широко течение... Зигрун изпищя.

— Още веднъж, викай! Остави течението да мине по пътя си, то ще се влее в морето!

Зигрун изпищя втори и трети път и най-после видя пред себе си безкрайното море. С последен сърцераздирателен вик, който бе събрал цялата болка на света, течението се изля в безкрайността на океана.

После настъпи тишина. Зигрун изпъшка и обгърна с ръце коленете си. Изведнъж тънък гневен вик разкъса тишината и заглуши ликуващите викове на жените.

— Син! Имате син! — Свещенослужителката се засмя и сложи хлъзгавото, червено, сбръчкано същество на корема на Зигрун. Младата жена погледна смаяно бебето, което се движеше и търсеше с мъничките си пръстчета.

— Син! Моят син! Нашият син!

Тя се засмя, изплака, простена задавено. Тялото ѝ още трепереше от преживените болки, но беше безкрайно щастлива, както може да бъде само жена след раждането.

— Трябва да го измием и да превържем пъпчето — обясни една от жените и вдигна детето.

Зигрун се отпусна безсилно в постелята. Чувстваше се лека като облаче.

Жените я измиха и ѝ облякоха чиста риза. После ѝ приготвиха напитка от мед, мляко и жълтък и тя я изпи жадно.

— Идете да уведомите бащата. Нали трябва да види детето си.

— Велокс! Къде е той! — Зигрун едва сега помисли за любимия си. Как ли беше треперил през дългите часове на нощта и изпълнените

с болка минути на новия ден! Колко ли бавно беше минавало времето, докато жените не му позволяваха да пристъпи прага на женската къща! О, Велокс, ти имаш син! Толкова съм горда, че те дарих с този прекрасен син!

Зигрун се почувства малко по-силна и жените отново сложиха в ръцете ѝ окъпаното и увито в меки кърпи дете. Тя погледна очаквателно към вратата, но слугинята се върна сама.

— Къде е Велокс? Нима не го намери? — попита разтревожено младата майка.

— О, да, намерих го. — Момичето се покашля и погледна смутено присъстващите. — Ще дойде, но... малко по-късно.

— Как така по-късно? Къде е сега?

— Лежи в леглото си, но не можах да го събудя. Той е... мъртво пиян!

Събранието на друидите се състоя в Лугдунум. С магиите си те призоваха тъмните духове да се оттеглят в царството си и светлите духове да слязат в света на смъртните. Белен, богът на светлината и слънцето, щеше да разпръсне силата си по земята и да събуди живота, семето, което почива в утробата на земята.

Антеквос удържа на думата си и подари на Велокс голяма ферма с ратаи, добитък и ниви, градина с ябълкови дървета и къща, построена от дъбови, букови и борови дървета. Дворът беше в плодородната долина на Роданус, южно от свещената крепост на Луг.

— Когато водата на Роданус минава покрай вашия двор, тя носи божествената сила от светилището — каза Антеквос и Зигрун беше сигурна, че друидът лично е избрал мястото. По околните хълмове и ниви вече бяха натрупани купчини дърва за огньовете на Бел, които щяха да пламнат в нощта, когато друидите излизаха от светилището.

След изтощителното раждане Зигрун се възстанови учудващо бързо. Смутен и малко засрамен след пиянската нощ, Велокс влезе на пръсти при съпругата си. Обвиняваше се горчиво, че не е останал в близост до нея, макар че жените не го пускаха да влезе и да държи ръката ѝ. Ала радостта при вида на хубавото бебе го накара да забрави неприятните мисли и той прегърна прещастлив майката и сина.

Когато предпазливо остави бебето в люлката, изплетена от върбови пръчки, той откри вътре две тънки пръчки. Отначало се ядоса на слугините, които не се бяха погрижили достатъчно добре за постелята на сина му, но изведнъж се стъписа. На тояжките бяха издълбани магически знаци.

— Това не са ли пръчките, които взехме на нашата сватба? — Той не посмя да ги докосне.

Зигрун внимателно ги извади от кошчето.

— Да, познах ги. — Тя се взря в руните. — Дерв — дъб, виду — гора... — Изведнъж тя потрепери. — Велокс, това е името на сина ни. Дервидиос!

— Дервидиос? Дъбова гора? Този от дъбовата гора? Звучи загадъчно.

Ала не им остана време да размишляват върху името на сина си. Предстоеше празникът Белтен и трябваше да се преместят в новия си дом.

— Това е твоето царство, Зигрун — обяви гордо Велокс. — Сега си богата жена с двадесет говеда, безброй пилета и свине. Имаш ратаи и слугини, които ще ти помагат в работата.

— Не се бой, аз съм дъщеря на свободен селянин и знам как се управлява стопанство. Странно — някога бях робиня, сега съм господарка на много хора. — Тя стисна ръката му. — Никога няма да забравя колко унизително се отнасяха към робите римските господари.

— Внимавай, защото слугите скоро ще ти се качат на главата! — предупреди я шеговито Велокс.

— Да не мислиш, че ще им позволяя? — попита предизвикателно тя.

Велокс избухна в смях.

— Със сигурност не!

Беше дълбока нощ, но само Дервидиос спеше във върбовото си кошче, когато тайнственото шествие на друидите излезе от близкия Лугдунум. Кралят ги очакваше в края на долината.

Велокс запали факла и я подаде на Антеквос.

Цареше пълен мрак и факлата блесна като искра в нищото. Антеквос поднесе факлата към купчината дърва, струпана сред нивата

на Велокс. Пламъците обхванаха сухите съчки, захвърчаха искри, огънят пламна буйно и потоци околността в жълта светлина.

— Годината се върти в кръг, след нощите и дните идват сезони, след светлината идва мрак, а след мрака отново светлина. Каквото се ражда, умира, а от смъртта се ражда нов живот! — отекна силният му глас в нощта.

В далечината пламна втори огън, след него трети и четвърти. Благословената светлина се разпространи бързо по земята, навсякъде хората палеха огньовете за Белтен и гонеха мрака и студа на зимата.

Велокс и ратаите му прекараха животните, украсени с клонки имел, през догарящите огньовете, за да измолят плодородие. Веркулик благослови двора и оборите и произнесе магически формули над главите на добитъка. След това отмина към следващия двор.

Антеквос и свитата му седяха край огъня до разсъмване, за да проследят как Велокс прекарва говедата си през огъня, без да им навреди. Кралят усещаше, че новият му воин е особен човек. Ненапразно Веркулик беше поставил съдбата му в кралските ръце. Явно друидът знаеше какво е тайното предопределение на тази странна двойка.

Когато настъпи утрото и долината пламна от утринната заря, Велокс впрегна пред плуга два силни вола и ги отведе на поляната. Антеквос натисна силно плуга, ратаите подкараха воловете. Права бразда се очерта в тъмнокафявата, сладко ухаеща земя. Антеквос спря и засади няколко зелени клонки в прясно изораната земя.

— Дано нивите ти бъдат плодородни като стадата ти — и жена ти. — Той се усмихна и грубо изсеченото му лице омекна. Направи властен жест с глава, отметна назад червеникавите си плитки и Зигрун се изчерви при думите му. Изгряващото слънце потоци света в червено сияние и косата на краля заблестя като огън в чест на Белтен.

— На конете! — извика Антеквос и хората от свитата побързаха да изпълнят заповедта. — Чака ни празничната трапеза, а след нея ще има игри и увеселения. — Той се обърна към Велокс, който беше прегърнал своята Зигрун. Детето спеше в ръцете ѝ. — Разбира се, ти трябва да бъдеш гост на трапезата ми заедно с всички останали воители — каза кралят. — Но няма да ти се разсърдя, ако днес предпочетеш да останеш в собствения си двор със семейството си. Сигурно често ще

ти се налага да ги оставяш сами, затова сега използвай времето си с тях.

Конниците препуснаха към крепостта и Велокс не успя да отговори дали приема кралската покана.

Веркуликс стоеше на хълма и се взираше очарован в широката долина на Роданус. Светлината на пълната луна я обгръщаше в сребърно сияние. Той се опря на тоягата си и бавно заслиза по склона към къщата между ябълковите дървета. Почука силно по дървената врата и отстъпи няколко крачки назад.

Велокс скочи и посегна към меча си. Зигрун уплашено притисна детето до гърдите си. Дали бяха дошли разбойници, които бродеха из страната в търсене на плячка? Дали бяха нахлули чужди племена, които си търсеха нова земя? Или бяха демоните на нощта, които играеха злобна игра?

Тъй като не чу звън на оръжие, Зигрун последва Велокс към вратата, като продължаваше да притиска малкия си син към гърдите си.

Облян от ярката светлина на луната, Веркуликс стоеше в подножието на хълма и сякаш сияеше с неземен блясък. Зигрун се отдръпна ужасено назад, Велокс вдигна заплашително меча си.

— Какво искаш? — попита мрачно той.

— Да ти напомня за клетвата ти, Велокс.

— Не съм положил клетва пред теб, стари друиде. Заклех се да служа вярно на краля си, това е всичко.

Веркуликс не се помръдна, само топлият летен вятър развя светлата одежда и дългата снежнобяла брада. Това беше Симивисониос, богът на луната. Зигрун впи поглед в лицето му и прозрението я прониза като светкавица.

— Не! — изпищя тя и притисна бебето до себе си.

Велокс нерешително местеше поглед между Веркуликс и жена си. След малко отпусна меча си.

— Какво има?

— Недей! Остави ми детето! — Викът на Зигрун се издигна към черното нощно небе.

Велокс отново вдигна меча си, но в същия момент Зигрун го изби от ръката му. Дали ярката светлина на пълната луна беше направила лицето ѝ така призрачно бяло, или беше заради внезапния ужас, който я обхвана?

Веркуликс протегна ръка и посочи детето.

— Ти знаеше! — заговори с ясен глас той. — Велокс трябва да изпълни повелята на гессата^[1]. В шестия Симивисионис^[2] на живота му ще дойде да го взема. Ще го отведе на островите на мъглата, за да отрасне между свои, ще живее в светилищата, за да слуша напътствията ми. Запомни, Велокс: има много призвани, но твърде малко избрани. А вие сте избрани от съдбата.

Той се обърна и бавно се изкачи по хълма, като се опираше на тоягата си. Дватама се взираха в приведения му гръб, който приличаше на лебедова шия.

— Какво искаше да каже с това, че сме избрани? Защо иска детето ни? — попита гневно Велокс и отново вдигна меча си.

— Това е гесса — обясни с болка Зигрун. — Забрави ли гессата? Нашият син ще стане жрец в дъбовата гора.

Велокс се отпусна на тясната пейка пред къщата, Зигрун седна до него и му подаде повитото кърмаче. Той го притисна до гърдите си и нежно целуна русата му косичка.

— Дервидиос няма да остане единственото ни дете — каза тихо Зигрун. — Ние сме избрани да продължим рода си. Нашите деца и внуци ще живеят в тази страна. Нима това не е прекрасна задача?

Велокс стисна ръката ѝ. Тя се усмихна знаещо.

— Кой знае, може би един ден нашите синове ще станат велики воители, смели герои като баща си.

Велокс остави синчето си в плетеното върбово кошче, което висеше от гредата на покрива, и нежно го залюля.

— Нима не искаш дъщери? — попита шеговито той.

— А ти искаш ли? — отзова се през смях Зигрун.

— Разбира се, защото знам, че ще станат красиви като майка си.

— Откъде можеш да знаеш?

Велокс избухна в смях.

— Има неща, които природата урежда съвсем сама. — Той я привлече на постелята и започна да я милва. — Имало едно време под слънцето една далечна страна — започна да разказва той. — Под едно

маслиново дърво лежало същество, което приличало на богиня. Красотата ѝ била неземна, косата ѝ блестяла златна като слънчевите лъчи, очите ѝ сияели като синьо планинско езеро, а тялото ѝ блестяло бяло и кораво като мрамора в планините на Карара. И когато луната се подавала иззад облаците, тялото ѝ светело отвътре като алабастрова лампа. Един воин видял богинята и пламнал от любов по нея. Той коленичил пред нея, за да почете красотата ѝ. Но тя не пожелала тялото, а душата му. Тогава воинът отворил гърдата си и положил сърцето си в краката на богинята.

— Каква е тази история, която разказваш? — попита с усмивка Зигрун. — Струва ми се позната.

— Това е история за любов. За нашата любов. Това е божествена история, преживяна от двама смъртни.

Тя се притисна към топлото му тяло.

— И те продължават да я преживяват — пошепна страстно тя.

Устните им се сляха и мигът се превърна във вечност.

[1] Гесса — символично „табу“ за определени действия на профанско и сакрално ниво под заплаха от смърт. — Б.пр. ↑

[2] Симивисониос — месец в келтския календар (май/юни). — Б.пр. ↑

Издание:

Сюзън Хейстингс. Гладиатор

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 2000

Редактор: Елена Панова

Коректор: Румяна Маринова

ISBN: 954-455-030-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.